

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

When the
STARS
RISE

emery rose

YILDIZLAR DOĞDUĞUNDA

KAYIP YILDIZLAR SERİSİ

EMERY ROSE

Copyright © 2024 Emery Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler veya karakterler, işletmeler veya yerler, olaylar veya vakalar hayal ürünüdür veya hayal ürünü bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Lori Jackson

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster

Editör: Ellie Folden, Kardeşimin Editörü

*Bir hayali olan herkes için. Yarına bırakıp durmayın.
Şimdi başlayın, bulunduğunuz yerden
vardır. Tüm dağı bir günde tırmanmak zorunda değilsiniz.
Bugün ilk adımı atın. Sana inanıyorum. Bunu başarabilirsin.
xoxo*

"Ne kadar çok gök düşmüş olursa olsun, yaşamak zorundayız."

D.H. LAWRENCE

CONTENTS

[Çalma Listesi](#)

[McCallister Ailesi](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Sonsöz](#)

[Kısa Bir Bakış: Vahşi Aşk](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Ayrıca EMERY ROSE tarafından](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

PLAYLIST

"The Few Things" - JP Saxe, Charlotte Lawrence
"Kissing Other People" - Lennon Stella
"Fine Line" - Harry Styles
"We Go Down Together" - Dove Cameron, Khalid
"Video Games" - Lana Del Rey
"Carry Me" - Kygo, Julia Michaels
"Willow" - Taylor Swift
"Cardigan" - Taylor Swift
"Savior Complex" - Phoebe Bridgers
"Just Like Heaven" - The Cure
"Home" - Edith Whiskers
"Here Comes the Sun" - SYML

THE MCCALLISTER FAMILY

Hayley Saint James (sahne adı): Shiloh Leroux ve Eski Erkek Arkadaşı Dean Bouchon'un Doğan Kızı

Noah McCallister: Brody ve Lila'nın oğlu

Jude McCallister + Lila McCallister (Turner) -- *Yıldızlar Düştüğünde*

Çocukları: Levi, Gracie, Noah (Lila'nın Brody McCallister'dan olan oğlu)

Brody McCallister (Jude'un kuzeni) + Shiloh Leroux - *Fırtına Koptuğunda*

Çocukları: Zane, Noah (Brody'nin Lila'dan olan oğlu)

Ridge McCallister (Brody'nin küçük kardeşi) + Evie McCallister (Bellamy) - *Enkaz Harabeyle Buluştuğunda*

Çocuklar: iki oğul, iki kız

Dale + Meredith Peterson: Hayley'nin evlat edinen ebeveynleri

*Aşağıdaki McCallister'lar *Yıldızlar Yükseldiğinde*'de yer almamaktadır:

Jesse McCallister (Jude'un kardeşi) + Quinn McCallister (Cavanaugh) - *When We Were Reckless*
Çocuklar: bir kız, Fable

Gideon McCallister (Jude'un kardeşi)

PROLOGUE

Noah

ALTI YIL ÖNCE

Dumanın ve yanan lastiğin keskin kokusu kıyafetlerime ve saçlarına siniyor ve ne zaman derin bir nefes almaya çalışsam öksürmeye başlıyorum.

Omzumun üzerinden hızlı bir bakış korkularımı doğruluyor. Yangın hızla yayılıyor, kuru otların ve ağaçların arasında bir iz oluşturuyor ve alevleri körükleyecek kadar esinti var. İlerliyorum, ayağımı kaybetmemek için ayakkabımın burnunu toprak ve kuru yapraklara gömüyorum ve

dik tepeden aşağı yuvarlanıyorum. Deri tabanlar kaygan ve keşke daha iyi çekiş gücüne sahip ayakkabılar giyseymdim, ama şu anda sorunlarımın en küçüğü bu.

Hayley inliyor, başı omzumdan sarkıyor ve vücudu kollarımda gevşiyor.

"Hayley." Bir ayağımı öne atarak kendimi destekliyorum ve onu yukarı kaldırıyorum. Kollarım titriyor ve tenim terden kayganlaşıyor, bu yüzden pozisyonumu ayarlamak için sürekli durmak zorunda kalıyorum. "Bana tutunmanı istiyorum." *Bana yardım et.*

Onu arabadan çıkardığımdan beri bilinci gidip geliyordu. Sıkışmıştı, bacağı buruşmuş kapı ile sürücü koltuğunun arkası arasına sıkışmıştı. Sonunda kurtulana kadar çekiştirmeye devam ettim ve bir hendeğe yuvarlandık.

Tekrar inliyor ve gözleri fıldır fıldır açılıyor. Yüzünde kir ve kan izleri var ve saçları kafasındaki yarıktan akan kanla keçeleşmiş. Çok fazla kan var. İpeksi leylak rengi elbisesinin ön kısmına sıçramış, eteği yırtılmış ve parçalanmış. Ayağında sadece tek bir ayakkabı var, altı inç topuklu, askılı bir sandalet. O ayakkabıları severdi.

Kafa travmasının ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum ama bacağının kırıldığından neredeyse eminim.

Parmakları düğmelerimi kavırıyor ve öksürükler vücudunu sarıyor. "Noah?" Sesi cızırtılı ve boğuk geliyor.

"Evet, benim, Hales." Hissetmediğim bir gülümsemeyi zorluyorum - bu geceyle ilgili hiçbir şey gülümsemeye layık değil - ama sakın kalmaya ve onu rahatlatmaya çalışıyorum. "İyi olacaksın. Her şey yoluna girecek."

"Annem ve babam nerede?" Şaşkınlıktan alnı çatlıyor ve kollarımın arasında dönerek omzumun üzerinden bakmaya çalışıyor, ama onu göğsüme doğru sıkıca tutuyorum, böylece vadinin dibinde neler olduğunu göremiyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Sadece şu tepeye tırmanacağız," diyorum ona, efordan nefes nefese kalmış bir halde. "Sonra da yardım çağıracağım, tamam mı?"

Ölü bir bölgedeyiz ama yola çıktığımızda sinyal alacağımı umuyorum.

"Beni geride bırakmalıydın," diye fısıldıyor.

Gözleri kapanıyor ve kollarımda tekrar gevşiyor, beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtarıyor.

Ama onu arkamda bırakacağımı düşünmemeli.

Onu *asla* arkamda bırakmayacağım.

İlerleyişimiz acı verici derecede yavaş ama saatler sonra nihayet zirveye ulaşıyoruz. Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, tüm vücudum titriyor ve bacak kaslarıma maraton koşmuşum gibi kramp giriyor. Düz zemine adımımı atar atmaz sendeliyorum ve Hayley'i hala kollarımda tutarken omzumun üzerine dizlerimin üzerine düşüyorum.

Göğsüm sanki demir bir bantla mengeneyle sarılmış gibi hissediyor ve ciğerlerime hava almakta zorlanıyorum.

Omuzlarım tüm bunların ağırlığı altında eziliyor ve kışımın üzerine düşüyorum, batan bir gemideymişiz ve o benim can simidimmiş gibi Hayley'e tutunuyorum.

Birden kendimi on altı yaşından çok daha büyük hissettim.

Yüzümü saçlarına gömüyorum ve aynı anda iki şey düşünüyorum:

Özür dilerim. Çok üzgünüm.

Her zaman seni seçeceğim. Her zaman.

Uzaktan siren seslerini duyduğumda içimi bir rahatlama kaplıyor.

Başımı gökyüzüne çevirip yıldızları arıyorum ama gece karanlık ve yıldızsız. Olması gerektiği gibi.

Bir hışırtı sesi başımı çevirmeme neden oldu. Bir dişi geyik ve yavrusu sadece birkaç metre ötedeki korkulukta duruyordu. Güzel, zarif, *yıkıcı*. Suç mahalline dönecek kadar cesur.

Hayley ve ben çocukken bir sürü Disney filmi izlerdik.

Bambi'yi izlediğimiz günü hatırlıyorum. Altı yaşlarında olmalıydık. Avcı Bambi'nin annesini vurduğunda Hayley o kadar çok ağlamıştı ki teselli bulamamıştı.

Sonra sinirlendi, ellerini küçük yumruklar halinde sıktı. "Bütün geyikleri kurtarmak zorundayız, Noah. Onları güvende tuttuğumuzdan emin olmalıyız, tamam mı?"

Başımı salladım ve ciddiyetle geyiği ve *tüm* hayvanları koruyacağıma yemin ettim.
hayvanları.

Siren sesleri yükseldikçe dişi geyik başını kaldırıp alarm veriyor ve yavrusuyla birlikte iki şeritli yolu geçip korkuluklardan atlayarak güvenli bir yere ulaşmasını izliyorum. İtfaiye araçları geldiğinde ormanın içinde kayboluyorlar.

İnsanlar hayvanlardan farklı değildir.

Hayatta kalma becerilerimiz güçlüdür.

Sevdiklerimizi korumak için ne gerekiyorsa yaparız.

Yalan söylemek zorunda kalsak bile.

BİRİNCİ BÖLÜM

Noah

"SANIRIM BİR MÜDAHALEYE İHTİYACIN VAR," DIYOR GRACIE. O koşu şortu ve üzerinde "Dirt Ain't Flyin' If You Ain't Tryin'" yazan tişörtüyle yatağında uzanıyor. Telefonunda geziniyor, şüphesiz geçen haftaki motokros yarışındaki fotoğraflarına hayranlıkla bakıyor. "İlişkiniz *çok* işlevsiz."

Kız kardeşim, hevesli psikiyatrist. On beş yaşında. İlişkiler hakkında *hiçbir şey* bilmiyor. Ama bu onu burnunu ait olmadığı yerlere sokmaktan asla alıkoymadı.

Levi kapının pervazına tutunup pazularını esneterek, "Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyor. Yeni çıkan kaslarıyla o kadar gurur duyuyor ki onları sergilemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. "Eve daha yeni geldin ama şimdi Hayley ile turneye mi çıkıyorsun? Boktan bir durum."

Daha iyi bilmesem, kardeşimin hayal kırıklığına uğradığını düşünürdüm. Ama ben daha iyi biliyorum.

Pazusunu öpmek için başını çeviriyor.

Levi McCallister'ın tek bir gerçek aşkı vardır, o da kendisidir.

O yüzden anlamasını beklemiyorum. Yaptıklarımı küçük kardeşlerime açıklamak gibi bir niyetim de yok. Ya da başka birine, bu konuda.

Kıyafetlerimin geri kalanını spor çantalarından birine atıyorum ve diğerine kamera ekipmanımı ve tırmanış malzemelerimi koyuyorum.

"Ne olarak?" Gracie soruyor. "Yani, onun kardeşi olarak mı gidiyorsun? Tuhaf bir aile gösterisi gibi bir şey mi?" Kıs kıs gülüyor ve ben de dişlerimi sıkıyorum.

Ona cevap verme tatminini yaşatmayacağım. Daha fazla cephaneye ihtiyacı yok. Amerika'nın sevgilisi Hayley Peterson (sahne adıyla Hayley Saint James) ile ekstrem atlet ve kalp kırma alışkanlığı olan Noah McCallister'a (onların sözleri, benim değil) doyamayan magazin basını ve paparazzilerin de yok.

"Belki de onun en iyi arkadaşı olarak gidiyordur. Ya da *erkek arkadaşı*," diye tahmin yürütür Levi. "Oops. Benim hatam. Artık onun erkek arkadaşı değilsin, değil mi?"

"Belki de onun *sahte* erkek arkadaşı olarak gidiyordur," diyor Gracie.
içinde.

Gracie ve Levi sanki bu hayatlarında yaptıkları en iyi şakaymış gibi gülüyorlar.
hiç duymadım. Hırsızlar kadar kalın olmadıklarında, birbirlerinin boğazına s a r ı l ı y o r l a r . Şu anda ikincisini tercih ederim.

Hayley ile ilişkim b e r b a t mı? Şüphesiz. Ama bu *bizim* berbat ilişkimiz. Yani kimse

En iyi arkadaş, sahte erkek arkadaş ya da üvey kardeş rolünü oynamam başkalarının işi.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, turneye kameraman olarak çıkıyorum. "Burada ne yapıyorsun, at nefesi?"

Gracie

diyor ve Zane'in yatak odasına girdiğini anlamak için kapıya bakmama bile gerek kalmıyor.

Neden herkes benim odamda?

Zane Gracie'yi görmezden geliyor ve bana odaklanıyor. "Babam seni arıyor."

Gracie, "Babam da onu arıyor," diye söze girdi.

Bu doğru mu yoksa sadece Zane'e üstünlük sağlamaya mı çalışıyor bilmiyorum. Ne kadar önemsiz olursa olsun, her küçük şey için herkesle yarışıyor.

Bu bir McCallister olayı. Doğamız gereği hepimiz rekabetçiyiz. Ama kardeşlerimin en büyüğü olarak, onların seviyesine inmem. Bırakın onlar benim seviyeme çıksın.

Beni bulmak çok zormuş gibi davranmalarından bahsetmiyorum bile. *Ben buradayım.* Ducati'm ön tarafa park edilmiş durumda. İki gözü ve yarım beyni olan herkes beni nerede bulacağını bilir.

Bir spor çantasını omzuma atıp diğerini sağ elime alıyorum ve kardeşlerimin yanından geçip koşarak merdivenlerden iniyorum.

Misafirhanenin kapısından çıktığımda iki ebeveyn de beni bekliyordu.

Çantalarımı verandaya bıraktım. Bir gümbürtüyle tahtaya çarptılar. Tur müdürü bu akşam birisinin onları almasını ayarladı, böylece onlarla uğraşmak zorunda kalmayacağım.

"Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?" Ben soruyorum.

"Böyle çekip gidemezsin," diyor babam, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını hafifçe açmış, sanki benimle dövüşmeye hazırmış gibi.

İyi şanslar.

"Eve daha yeni geldin. Seninle neredeyse hiç vakit geçirmedi," diye ekliyor annem.

Ailem birbiriyle evli değil. Hayır, değiller. Tipik McCallister tarzında, durum bundan çok daha karmaşık.

Annem babamın kuzeni Jude ile evli. Peki ya babamın karısı Shiloh? Hayley'nin öz annesi. On altı yaşında öğrendiğimiz küçük bir gerçek.

Sürpriz!

Gracie, verandanın korkuluklarını denge kirişi gibi kullanarak, "İyi ki kurtulduk," diyor. "Bu sefer gazetecilerin ne diyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum." Yere atlayıp bir toz bulutu kaldırıyor ve düşük bütçeli bir gerilim filmindeki şeytani bir deha gibi manyakça gülüyor.

"Bunu yemekte konuşalım," diyor Jude, gülümsemesine rağmen ses tonu sert. Elini omzuma vurarak beni öne doğru itiyor ve bunun bir rica olmadığını biliyorum.

Ben de Jude'a ayak uyduruyorum ve kır çiçekleriyle dolu tarlayı geçip otlakta otlayan atların yanından babamla Shiloh'nun evine gidiyoruz.

Daha Mayıs ayının başındayız ama Teksas'ta şimdiden yaz gelmiş gibi hissediyoruz. Hava en az doksan derece olmasına rağmen akşam yemeğini arka verandada yiyoruz. Babam özellikle dış mekânlar için üretilmiş klima üniteleri taktırarak sıcaklığı yaklaşık *seksen dokuz dereceye* düşürdü.

Yemek Cajun yemeği ve bu gece ekstra baharatlı. Ağzım yanıyor ve ter tişörtümü tenime yapıştırıyor. Serin olan tek şey elimdeki bira. Ve benim. Her zaman soğukkanlı ve telaşsız görünme sanatını mükemmelleştirdim.

Akşam yemeğinde herkes havadan sudan konuşuyor ama gizli bir gündemleri olmadığını düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

Yemeğimizi bitirir bitirmez Jude, Gracie, Zane ve Levi'yi sahada birkaç tur mısır deliği oynamaları için masadan gönderdi.

Gracie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Ben burada kalıyorum," diyor.

Jude ona yan gözle bakar. "Sen bilirsin. Beş raunt. Bir kazanan." Çiftlik evindeki masanın üzerine yirmi dolarlık bir banknot bırakıyor. "Ödül yirmi dolar ve övünme hakkı."

Kız kardeşim bir anda yerinden fırladı. "Neden öyle demedin?"

Gracie sahayı boydan boya geçip hiç şüphesiz çirkinleşecek 'dostça' bir rekabet için ağabeyi ve kuzenine katılırken Jude sırtıyor.

"Peki plan nedir?" diye soruyor babam.

"Bisikletimle New Or'a gideceğim-"

"Ne?!" diye bağılıyor annem. Sanki başını çok ağrıtıyormuşum gibi şakaklarına masaj yapıyor. "O *canavara* binmenden nefret ediyorum."

Gülüyorum. "Yaptığım şeylerin yarısıyla kıyaslanamaz bile." Yanlış bir şey söyledim. Kaşlarının arasındaki kırıksıklık daha da derinleşiyor.

Jude onu rahatlatmak için omzunu sıkar.

Boğazımı temizliyorum. "Dediğim gibi, tur menajeri binmediğim zamanlarda benim için taşımayı ayarladı. Yani evet. Zamanımın çoğunu tur otobüsünde, güzel ve güvenli bir yerde geçireceğim. Turnenin bu ayağı Los Angeles'ta bitiyor, yani olmam gereken yere geri döneceğim." *Evim* demeyi kısa kesiyorum. Kaliforniya dört yıldır benim evim ama ailem bunu duymaktan nefret ediyor.

Bu cevabın onları yatıştıracağını düşündüysem, yanılmışım. Annem hala kaşlarını çatıyor.

"Üniversiteye geri dönmeyi düşündün mü?" diye soruyor. "Tüm dünyayı dolaşmak yerine diplomanı tamamlayabilirsin."

Şu anda gerçekten boşa kürek çekiyor. USC'deki ilk dönemimden sonra okulu bıraktım, yani hayır, diplomam için geri dönmek hiç cazip değil.

"'Dünyayı dolaşmak' benim işim. Ben bir seyahat vlogger'ıyım," diye hatırlatıyorum ona, iş unvanımın daha az tartışmalı kısmını seçerek. "Ve bunu yapmak için bir diplomaya ihtiyacım yok."

Babam annemle alay ediyor. "Üniversite diplomasına neden bu kadar takılıyorsun anlamıyorum. Dediği gibi, sosyal medyada gömleğini çıkararak hayatını kazanabiliyorken buna ihtiyacı yok." Kahkahasını tutmaya çalışıyormuş gibi ağzı seğiriyor.

Çok komik.

Annem tekrar bana odaklanmadan önce ona ters bir bakış fırlatıyor.

"Cidden, Noah. Eve daha yeni geldin. Daha konuşma fırsatımız bile olmadı." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, gözleri suçlamayla kısılıyor. "Ailenle tam olarak ne zaman vakit geçirmeyi planlıyorsun?"

Sanki hep birlikte olduğumuzu ve bunun anne ile oğul arasında özel bir konuşma olmadığını hatırlamış gibi bakışları Shiloh'ya kayıyor. "Özür dilerim," diyor Shiloh'a. "Ben sadece... onun için endişeleniyorum."

Shiloh gülümsüyor ama üzgün ve bunun Hayley yüzünden olduğunu biliyorum. "Özür dilemene gerek yok. Ben de onun için endişeleniyorum."

"Hepimizin var," diyor babam huysuzca.

Masadaki herkesin hemfikir olduğu tek şey bu. Ben hariç herkes.

"Benim ne düşündüğüm kimsenin umurunda mı?"

Annem oflayıp pufluyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Tabii ki biliyoruz. Neden burada olduğumuzu sanıyorsun?" Ama benim konuşmamı beklemek yerine devam ediyor. "Sen çok gençsin. Önünde koca bir hayat var. Ama böyle risk almaya devam edersen...." Cümleyi havada bırakıyor ama boşlukları doldurmak kolay.

Yine de tüm bu konuşma çok saçma. McCallister'ların *hepsi* risk alır.

"Hayat kısa." Yere bir tekme atıyorum ve Sandalyemin iki arka ayağı. "Neden güvenli oynayarak boşa harcayayım ki?" Ellerimi başımın arkasında birleştiriyor, dengemi korumak için karın kaslarımı kullanıyorum.

İç geçiriyor ve destek için Jude'a bakıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğümü biliyorsun. Bu Noah'ın hayatı. Nasıl yaşamak istediğine o karar verecek ve kendi kararlarını verebilecek yaşta."

Teşekkür etmek için çenemi eğiyorum. Yirmi iki yaşındayım ama bazen annem bana hâlâ on iki yaşındaymışım gibi davranıyor. Bunu anlıyorum. Beni seviyor ve hâlâ bebeği gibi görüyor ama benim için endişelenmeye çok fazla zaman harcıyor.

Jude bana sert bir bakış attı. "Bunu söyledikten sonra, annene bir dereceye kadar katılıyorum."

Turncoat. Sandalyemin iki ön ayağı yere çarpıyor ve göğsüm masanın kenarına çarparak nefesimi kesiyor.

Annemin gülümsemesi muzafferdi. Sadece Jude onunla aynı fikirde olduğu için değil, dengemi kaybetmeme neden olan o olduğu için. Kirli oynamayı sevmez.

"Risk almakla bir bağımlılığı beslemek arasında fark var. Bir sonraki dozunu alana kadar işlevini yerine getiremeyen bir keş gibi bu yüksek dozların peşinden koşmaya devam ediyorsun," diye devam ediyor Jude, gözleri üzerimde. "Ve işte zor yoldan öğrendiğim bir şey. Aradığın şeyi dışarıda bulamazsın. Kendi pisliğine uğraşmak zorundasın. Ve hepsi burada." Parmağını şakağına vuruyor. "Bu işi yapmak zorundasın, Noah. Başka yolu yok."

İşte yine başlıyoruz. "Endişenizi anlıyorum ama ben kendimi toparladım."

"Bundan emin misin?" diye soruyor babam, ses tonundaki endişe gerçek.

Tüm ebeveynlerimi seviyorum. Her birini. Ancak birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aileye sahip olmanın tuzaklarından biri de bazen işinize fazla karışmalarıdır.

Düzelتيyorum. Bazı zamanlar değil. *Her zaman.*

Babamın bakışlarını tereddüt etmeden karşılıyorum. Yıllar içinde mükemmelleştirdiğim bir beceri. Eğer herhangi bir tereddüt belirtisi gösterirsen,

Oyun bitti. "Ben pozitifim."

Jude sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, "Sen de o kazadaydın," diyor.

"Ve arkadaşın öldüğünde sen de oradaydın," diye ekliyor annem.

Bunu daha kaç kez konuşmak zorundayız? Tek istediğim bunu geride bırakıp hayatıma devam etmek. Neden eski tarihi kurcalamakta ısrar ediyorlar? "Ve iki seferde de yara almadan kurtuldum."

Jude, "*Görünürde* hiçbir yara izi olmadan uzaklaştın," diyor. "Bu, yara almadan kurtulmakla aynı şey değil."

Diğerleri başlarıyla onaylıyor. Hepsinin ne düşündüğünü biliyorum. Bunu daha önce de konuşmuştuk ve bir kez daha kendimi savunmak zorunda hissediyorum.

"Bende TSSB yok."

İKİNCİ BÖLÜM

Hayley

SES KONTROLLERİM OLMASI GEREKENDEN ÇOK DAHA UZUN SÜRÜYOR. Sürecimi değiştiremem çünkü değiştirseydim sahneye çıkamazdım.

Neyse ki herkes bana karşı çok sabırlı. Güvenlik ekibi bana tüm arenayı gezdiriyor ve Chris her çıkış kapısını işaret ediyor. Chris eski bir asker ve on sekiz yaşımdan beri benim korumam. Ona hayatım pahasına güveniyorum ve korkularımı biliyor ama yine de kendimi açıklama ihtiyacı hissediyorum.

"Hayranlarımın güvenliğinin asla tehlikeye atılmadığından emin olmak istiyorum. Ve Tanrı korusun, konserlerimden birinde bir şey olursa, çok sayıda kaçış yolu olduğunu bilmem gerekiyor."

Sanki bunu zaten bilmiyormuş gibi. Sanki ona her seferinde aynı şeyi söylemiyormuşum gibi.

Başını sallıyor, yüzü soğukkanlı. Koyu renk saçları küt kesilmiş ve granitten oyulmuş gibi yontulmuş yüzüyle yakışıklı biri. Ben nereye gidersem o da oraya gidiyor, bu yüzden dedikodular havada uçuşacaktı.

*Hayley Saint James Korumasıyla İlişki Kuruyor
Hayley Noah'ı Aldatıyor mu?*

Üçlü Grupta Hayley, Noah ve Seksi Koruma

Chris her konserden önce yaptığı gibi, "Dijital monitörler, yangın alarmları ve sprinkler sistemi kurallara uygun," diye beni temin ediyor. "Tüm güvenlik önlemleri yerinde."

Başımı salladım ve ona teşekkür ettim.

Terapistim bunun hayatta kalma suçluluğu olduğunu söyledi. Bu yüzden bu gece arenada olacak on iki bin kişinin hayatından kendimi sorumlu hissediyorum. Ben olmasaydım burada olmazlardı.

Çıkışları kontrol ettikten ve herhangi bir engel olmadığından emin olmak için koridorlarda yürüdükten sonra, gerçek ses kontrolüne geçiyorum.

Tuzak kapısı aksamadan yükseliyor, ilerleme sorunsuz ve sahnede durduğumda "Too Young to Die (Blue Skies in the Drop Zone)" şarkısını akapella söylemeye başlıyorum. Sesim boş arenanın duvarlarında yankılanıyor. Kulağa unutulmaz ve ruhani geliyor - gazetecilerin yeni albümümü tanımlamak için kullandıkları iki kelime.

Şarkı sözlerinin akıldan çıkmayacak kadar güzel ve şiirsel, sesimin ise ruhani olduğunu söylediler. Ama eleştirmenler beni "istismarı ve zehirli ilişkileri cazip gösterdiğim" için eleştirdiler.

Bazen kazanamazsın.

Sanırım risk almaya cesaret ettiğinizde böyle oluyor. Yenilikçi olmak için çabaladığınızda ve

sayfa çünkü yazdığınız kelimeler son derece kişisel, cesur olmalısınız.

Yarısına geldiğimde şarkıyı bırakıp mikrofona konuşuyorum, gözlerim baba figürü, akıl hocası ve menajer Dean'in üzerinde

-Arka sıralardan birinde oturuyordum. "Arkadan nasıl ses geliyor?"

Bana iki başparmak işareti yapıyor ve koridordan ön tarafa doğru yürüyor, sahneden yaklaşık beş sıra ileride oturuyor.

Sağ arka köşedeki yükseltide grubumun yanına geçiyorum. Enstrümanlarını takmışlar ve sesi kontrol ediyorlar.

"Senin oğlan ne zaman geliyor?" Aiden davula vurarak soruyor. Elleri sürekli hareket halinde. Elinde sopa olmadığına bile parmaklarını masaya, kalçasına ya da elinin altındaki herhangi bir yüzeye vuruyor.

"Hangi çocuktan bahsediyoruz?" Liam sorar.

Aiden ona "*Sence kim?*" der gibi bir bakış atıyor. Kardeşler, aralarında sadece bir yaş var ve ikiz olabilirlermiş gibi görünüyorlar. Zeytin rengi ten, siyah saçlar, çikolata kahverengi gözler.

"Birazdan burada olur." Su şişemi elime alıp birkaç yudum alıyorum, heyecanımı bastırmaya çalışıyorum ama tutamıyorum.

Yanaklarım pembeleşiyor ve Julian bunu işaret ediyor. "Demek bu yüzden kızarıyorsun."

Ona sahte bir kaş çatıyorum ve serinlemek için bir yudum daha su içiyorum. "Yüzüm kızarmıyor. Sadece burası çok sıcak."

Aiden kaşlarını sallayarak, "Bahse girerim o tur otobüsünde hava daha da sıcak olacak," diyor.

"Sadece bir grup rastgele kızı geri getirirsen." Konuyu saptırmaya çalışıyorum. Kendi tur otobüsleri var ama zamanlarının çoğunu benimkinde takılarak geçiriyorlar.

"Hayır. Sen ve Noah hakkında konuşuyoruz."

Dudaklarımı büzüyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. Noah ve benim büyük olasılıkla seks yapmayacağımız haberini yaymak istemiyorum. Yapmıyoruz zaten. Hiç

yapmadık. En azından artık.

Noah ve ben... biz karmaşıktır. Ve bu en hafif deyiimiyle.

"Neden benim seks hayatım hakkında konuşuyoruz ki?"

Julian pürüzsüz İngiliz aksanıyla, "Çok seksi," diyor.

"O heteroseksüel Liberace," diyor ukala Aiden. "Ben de öyleyim," diye gereğinden fazla savunmacı bir tavırla ekliyor. Şimdi merak etmeye başlıyorum.

"Dostum." Julian bizim bilmediğimiz bir şey biliyormuş gibi başını sallıyor. "Baştan çıkarılıyorsun."

Aiden onu ölçüp biçiyor. Julian muhteşem -kirli sarı saçlar, yeşil gözler, geniş omuzlar- ve hepimizden çok daha klas. "Senin için bile değil, Jules."

Tüm bunlar olurken, Caleb, başım, hiçbir şey söylemedi. Sessiz, gözlemci bir tiptir. Uzun boylu ve sırık gibi, koyu renk saçlarını topuz yapmış, kaşları konsantrasyonla çatılmış. Diğerleri dört yıl önceki ilk turnemden beri benimle birlikte ama Caleb bu turnenin yarısında Scott'ın yerine geçti ve çoğunlukla içine kapanık biri.

Bu arada, değerli vaktimizi sadece konuşarak harcıyoruz.

"Hadi cover şarkının bir provasını yapalım." Dönüyorum ve mikrofonumu sehpadan alıyorum.

Ne zaman yeni bir şehre ya da kasabaya gitsek, bis için o kasabadan bahseden ya da özel bir anlamı olan bir cover şarkı yapmaya çalışıyorum.

Bu geceki gösteri için "House of the Rising Sun "ı seçtim. Klişe belki ama bluesy bir versiyonunu söylüyorum ve söylerken müzik dışında her şeyi unutuyorum.

Liam gitara yaklaşarak şarkı söyletıyor ve tüm bedenim sestten titriyor. Müzik en büyük mutluluk. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir heyecan. Uyuşturucudan ve aldığım haplardan daha iyi ve dört dakikalığına tüm sorunlarımı unutuyorum ve ben müzik *oluyorum*.

"Vay be kızım," diyor Liam son nota çaldıktan sonra. "Sende boru sesi var."

"Öyle mi? Bunu nefret edenlere söyle." Gerçekten boş vermeliyim ama bazen beni etkiliyor.

"Nefret edenler nefret edecek. Siktir et onları."

Onun için söylemesi kolay. O bir "nepo bebek" değil.

Bu internetin en yeni takıntısı. Üç yıl önce En İyi Yeni Sanatçı dalında Grammy kazandığımda başladı, ancak dördüncü stüdyo albümüm *Seeing Stars at the Drive-Thru* çıktıktan hemen sonra daha da hız kazanmaya başladı. Şimdi tüm sosyal medyada. Yorumları bile okumamalıyım ama bazen kendime engel olamıyorum.

Sesi bile o kadar iyi değil.

Dışarıda bu kadar tanınmayan çok daha iyi şarkıcılar/söz yazarları var.

Eğer Hayley Saint James, Dean Bouchon ve Shiloh Leroux'nun aşk çocuğu olmasaydı, hiç kimse olurdu.

Julian klavyeyi bırakıp parlak beyaz baby grand'e geçiyor ve "Slow Dancing on a Starless Night "ı çalmaya başlıyor. Sahneyi geçip kalçamı piyanoya yaslıyorum ve parmaklarının tuşların üzerinde kayışını izliyorum.

Şarkı söylemeye başladığımda bana göz kırpmıyor.

Bu şarkı ben ve Noah hakkında. Şarkılarımın çoğu ya Noah için ya da Noah hakkında. Ama bu şarkı geçici gençliğimize bir övgü. Aşk ve kalp kırıklığı hakkında bir balad. Hayatın kırılganlığı ve her şeyin ne kadar çabuk değişebileceği hakkında.

"... o yıldızsız gecede yavaş dansı hatırla... ilk öpücüğümü çaldığında dünya yanıyordu... bu tür bir mutluluğu her zaman bileceğimize yemin ettik... şimdi yeni heyecanların peşindesin, seni yüksek heyecanlara götürecek... ve ben, ohhhh ben... küllerin üzerinde dans ediyorum ve haplar olmadan uyuyamıyorum..."

Bu yüzden gözüm kulisteki bir harekete takıldığında ve o ortaya çıktığında gözlerimi ayıramıyorum.

Kırmızı, beyaz ve siyah deri motosiklet ceketinin altına düz beyaz bir tişört ile yırtık siyah kot giyiyor. Elinde kask var. Yüzünde meleksi bir ifade. Noah bir melek olduğundan değil, hiç de değil.

Yine de altın gibi. Teni bronzlaşmış ve altın sarısı saçları sarıya boyanmış. Ela gözleri, çam ağaçlarının dalları arasından süzülen güneşin rengi.

Şarkı sözlerinde tökezliyorum ve kelimeleri unutuyorum.

Kalbim tekliyor. Atıyor. Göğsümden fırlıyor ve dört nala koşuyor.

Benim için hep böyle oldu. Çılgın, dili tutulmuş, aptalca bir aşk.

Gülümsüyor ve gözlerinin kenarları kırışıyor, sanki beni gördüğüne o kadar sevinmiş ki tüm yüzüyle gülümsemesi gerekiyormuş gibi. Kalbim bir balon gibi genişliyor, yerden yükselene kadar tüm göğüs boşluğumu dolduruyor ve sesim nefes nefese, zar zor bir fısıltı gibi çıkıyor.

Marilyn Monroe'nun Başkan'a İyi ki Doğdun şarkısını söylemesi gibi.

Bir parçam onun üzerimdeki bu güçlü etkisinden nefret ediyor ama ne yaparsam yapayım, o ne yaparsa yapsın, bu etkiden kurtulamıyorum.

Hayatımın aşkı dudaklarını yalıyor ve elini terli saçlarında birkaç kez gezdiriyor. Tepesi daha uzun ve yanlardan daha kısa kesilmiş. Yetişkin saç. Çocukken ve gençliğinde dalgalı saçlarını daha uzun kullanırdı.

Bence bilerek kesti. Saçını ne kadar çok sevdiğimi biliyordu.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve etrafta koşuşturan, ışıklandırma, ses ve sahne dekoru üzerinde çalışan bir sürü insan olmasına rağmen, sanki kendi küçük baloncuğumuzdaymışız gibi hissediyoruz.

Şarkıyı bitirdiğimde mikrofonu bırakıp sahnede uçuyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayley

NOAH BENİMLE ORTADA BULUŞUYOR VE ATTIĞIMDA BENİ YAKALİYOR. Kendimi onun kollarına bıraktım, coşkuyla neredeyse onu deviriyordum.

"Dur bakalım, Hales." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Beni özledin mi?"

Kayıp bir uzuv gibi. Onu son gördüğümde beri aylar değil de yıllar geçmiş gibi geliyor. Kokusunu içime çekiyorum; misk, sedir, ıhlamur ve Tanrım, onun kokusunu seviyorum. Terlediğinde bile Noah hala güzel kokuyor.

"Pfft. Gittiğini fark etmedim bile. Noah kim?"

Gülüyor ve beni kendine doğru çekiyor, dudaklarını başımın tepesine, tam da dikişlerimin olduğu noktaya bastırıyor. Bir süre böyle birbirimize tutunarak, birbirimizi içimize çekerek kalıyoruz ve tekrar onun kollarında olmak o kadar iyi hissettiriyor ki asla bırakmak istemiyorum.

Ama sonunda yapıyorum. Noah'nın yüzüne bakacak kadar geri çekiliyorum. FaceTime yapsak da onu yakından ve şahsen görmek çok farklı. Bakışlarım yüzünde geziniyor, bir şey arıyor ama ne olduğundan emin değilim. Hâlâ tek parça olduğunun teyidi mi? Yaşıyor. Sağlıklı. Bensiz geliyor.

Bana o kendine özgü gülümsemesini veriyor, yavaş ve sakın. Büyüleyici bir kalp kırıcının gülümsemesi.

Harika bir ağzı var. Alt dudağı dolgun. Mükemmel bir aşk tanrısı yayı. Ağzına günlerce bakabilirim. Ama o dudakların başka kaç kızı öptüğünü düşündüğümde her şey durur.

Aptal ağız.

Gözlerimi ona dikiyorum, sanki aniden ona bir şey için kızmam gerektiğini hatırlamışım gibi. Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Üç-on beş. Ve işte böyle, bir neden bulmuştum. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

Gülümsemesi kaybolur. Bir adım geri çekilir ve elini saçlarında gezdirir. "Neden bana hep bunu soruyorsun bilmiyorum."

Elimde değil. Noah bana bunu yapıyor.

Cypress Springs'ten New Orleans'a beş yüz milden fazla yol var ve bu sabah saat onda bana mesaj atıp gideceğini söyledi. Saatte 100 mil hızla gidiyor olmalı. Muhtemelen çok daha hızlı.

Bakışları sahnede dolaşıyor, dikkatimizi dağıtacak bir şey arıyor ki tekrar aynı tartışmaya girmek zorunda kalmayalım. Hayatıyla ilgili çok fazla risk alıyor ve ben bundan nefret ediyorum. Sonsuza kadar yaşamasını istiyorum, bir gün ölüp gitmesini değil.

Dağda, uçurumun dibinde ya da yol kenarında bir yerde.

Neden bunu anlayamıyor?

"Baz Luhrmann setine benziyor," diyor dikkat dağıtmaya çalışarak.

"Evet. Biz de bunu yapmaya çalışıyorduk." Sinematik. Soluk Hollywood ihtişamı. Yüksek palmiye ağaçları sahnenin her iki yanını çevreliyor ve fonda altın art deco tarzı pencereleriyle Eski Hollywood şehir manzarası yer alıyor.

İsmarlama LED avizeler tavandan sarkıyor ve bu gece kadife bir yatak, şamdanlar ve pencere çerçevelerinin içinde oynayan videolarla çevrelenecek.

Noah gruptaki çocuklarla selamlaşıyor ve onlar yumruk tokuşturup kanka kucaklaşması yaparken ben geride duruyorum.

"Nerelerdeydin, dostum?" Aiden soruyor.

Noah kolunu boynuma doluyor ve sanki yakınlığı darbeyi yumuşatacak ve sözlerinin acısını alacakmış gibi beni kendine çekiyor. "Fiji'deki paraşütle atlayıştan yeni döndüm."

"Senin hayatın iğrenç," diyor Liam, sesi kıskançlıkla karışık.

"Yeni video çıktı mı?" Aiden sanki hemen şimdi izlemeyi planlıyormuş gibi telefonunu kontrol ediyor.

"Hayır. Yüklemeden önce biraz daha düzenleme yapmam gerekiyor. Yine de elimizde bir sürü harika görüntü var. İyi olmalı."

"Şimdi nereye gidiyorsun?" Jules soruyor.

Yemin ederim, bu çocuklar Noah'a takmış durumdalar. İnsanların hayalini kurduğu türden bir yaşam tarzı var. Benim değil. Milyon yıl geçse de onun yaptığı şeyleri yapmak istemezdim. Ama daha maceracı tipler onun hayatına imreniyor.

Noah bir adrenalin bağımlısı. Paraşütle atlama, uçurumdan atlama, bungee jumping, şelaleden iple inme. Adını siz koyun, o yapmıştır. Milyonlarca takipçisi olan bir seyahat vlogger'ı, ekstrem atlet, model ve videograf ve yaşam tarzını karşılayan kazançlı sponsorluk anlaşmaları var. Ayrıca iki müzik klibimin yapımcılığını üstlendi ve

oynadı.

Önyargılı olabilirim ama Noah'ın yapamayacağı bir şey olduğunu sanmıyorum. Bir şey hariç. İşi bırakamaz.

Noah "Henüz emin değilim." dediğinde konuşmaya geri döndüm. Ama bana yan gözle bakıyor. Bildiğini ama benim önümde söylemek istemediğini gösteren bir işaret.

"Buradan çıkacağız," diyor Aiden. "Dean, biz çıkıyoruz," diye sesleniyor Jules.

Onlar gittikten sonra Noah bana dönüyor ve konuşmak için ağzını açıyor ama Dean araya giriyor.

"Demek turun geri kalanında seninle takılıp kaldık, ha?" Saints kasketini kaldırıyor, elini saçlarında gezdiriyor ve kasketi kafasına geçiriyor. Kasketi, solmuş kot pantolonu ve siyah tişörtüyle bile Dean hâlâ bir rock yıldızı gibi görünüyor.

Belki de dövmelerindendir. Ya da her şeyi görmüş, her şeyi yapmış ve tişört giymiş gibi dünyadan bıkmış, bezgin bir havası var. Her iki durumda da ünlü birine benziyor.

"Öyle görünüyor," diyor Noah. "Sadece bir uyarı. Ailemi iki ayrı şehirde göreceksiniz." Sanki bu haberi vermek ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

Hiç şaşırmadım. McCallister'lar büyük, sıcak, sevgi dolu bir aile. Birbirlerini desteklemek için ellerinden geleni yapıyorlar ama bazen Noah bunu boğucu buluyor.

"Oh ne güzel," diye mırıldanıyor Dean. "Babanı görmek için ne kadar sabırsızlandığımı biliyorsun."

"O da senin için aynı şeyleri hissediyor," diyor Noah daha çok iç çekmeye benzeyen bir kahkahayla.

"Sanırım Shiloh'u göreceğiz?" Ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum.

Aile dinamiklerimiz çok boktan ve hepsini tek bir şeye bağlayabilirsin. *Bana.*

Dean omzumu sıkarak beni rahatlatmaya çalışıyor. Ben. "Seni sevdiğini biliyorsun, tatlım. Her şey yoluna girecek."

"Senin için mi? Yoksa benim için mi?" Ela yeşilim onunkiyle buluştu. Ona çok benziyorum. Kahverengi saçlar. Ela gözler. Hatta kalıtımsal olarak

gamzeler. Ama yeteneğimi öz anne ve babamdan, Dean ve Shiloh'dan aldım.

"Ben ve Utangaç vardır iyi." Dekandiyor.

"Biz yapılmış bizim Barış."

Yavaşça başımı sallıyorum, bunun doğru olup olmadığından ya da sadece beni daha iyi hissettirmeye çalıştığından emin değilim. "Tamam."

Shiloh ile aramızın açılması benim hatam ve benim seçimlerim yüzünden ilişkimiz gerildi. Böyle olmasından nefret ediyorum ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

"Hadi gidelim," diyorum Noah'ya ve sonra Dean'e, "Evde görüşürüz."

Başını sallar ve telefonunu çıkarır. "Chris'e arabayı getirmesini söyleyeceğim. Biraz dinlendiğinden emin ol. Ve bir şeyler ye." Noah elimi tutup beni götürürken arkamızdan sesleniyor.

Onu duyduğumu belirtmek için omzumun üzerinden bir el sallıyorum.

"Fazladan bir kask getirdin mi?" Merdiven boşluğunda güvenliği takip ederken sordum. Sanki hep onun bisikletinin arkasına biniyormuşum gibi. Ben binmiyorum.

Noah'nın bakışları yüksek belli kot şortumun ve dar sweatshirt'ümün üzerinde geziniyor.

"Bisikletimin arkasına şortla binemezsin. Ayrıca, muhtemelen Dean'in evine kadar takip edileceğiz. Bunu riske atamam."

Ama kendi boynunu riske atmaktan mutlu. Dilimde acı bir tat bırakıyor.

Kapıyı itip sığağa çıkıyoruz, hava ağır ve gökyüzü fırtına bulutlarıyla kaplı. Hayranlarım barikatların dışında bekliyor, aşağı yukarı zıplıyor ve adımı haykırıyorlar. Buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

Ben hala Hayley Peterson'ım - Cypress Springs, Texas'tan utangaç, küçük kasaba kızı. Lisedeyken, tek popülerlik iddiam Noah McCallister ile arkadaş olmaktı. O da

o adamdı. Diğer tüm erkeklerin olmak istediği ve tüm kızların birlikte olmak istediği kişi.

Ben sadece yollarında duran bir kızdım.

Noah elimi bırakıyor ve ben hemen keskin bir kayıp acısı hissediyorum. "Beni bekleyecek misin? Bizi eve kadar takip edebilirsin." "Asistanın bana adresi mesaj attı." Yüzümdeki ifadeye gülüyor. Kırgınlıkla karışık bir kızgınlık. "Bisikletimi alacağım

ve seninle burada buluşuruz."

Gülümsüyorum, sakınleşıyorum ve beni bekleyen insanların -çoğunluğu onlu ve yirmili yaşlarda kızlar- yanına gidiyorum. Elime tutuşturdukları her şeyi imzalıyorum. Gülüp şakalaşıyorum, fotoğraf için poz veriyorum ve müziğimin onun için çok önemli olduğunu söyleyen kaşsız bereli bir kıza sarılıyorum. "Kemoterapi alırken Hayley Saint James çalma listemi tekrar tekrar dinliyorum."

Boğazımdaki yumruyu geçip konuşamıyorum, bu yüzden onu biraz daha uzun, biraz daha sıkı tutuyorum ve bunu yenecek kadar güçlü olması için dua ediyorum. Onu bıraktığımda "Kanserin canı cehenneme" diyorum.

İkimiz de orta parmağımızı kaldırıyoruz ve gülüyoruz. Komik olduğu için değil, bazen gülmek zorunda olduğunuz ya da ağlayacağınız için.

Yaptığım işi yapmamın nedeni o. Sadece o değil, hikayelerini paylaşan ve bana müziğimin onları kurtardığını söyleyen diğer tüm kızlar.

Eskiden kesen kızlar.

İntihar etmeyi düşünen veya intihara teşebbüs eden kızlar. Kötü kızlar tarafından zorbalığa uğrayan kızlar.

Tarifsiz trajediler yaşamış kızlar.

Bu kızları seviyorum. Hayatta kalanları. Savaşçıları. Mücadele eden ama yine de derinlere inen ve devam etmek için içsel gücü bulanlar.

Bu kızlar tıpkı benim gibi.

On beş dakika sonra, renkli camlı siyah Escalade'in arka koltuğuna kayıyorum ve omzumun üzerinden bakarak Noah'nın hemen arkamızda olduğundan emin oluyorum.

Araba beni Garden District'e götürürken, Noah otobanda bizi solluyor, o kadar hızlı geçiyor ki ufukta bir bulanıklık gibi görünüyor.

Gök gürliyor ve bir şimşek çaktığında gökyüzü ikiye ayrılıyor. Golf topu büyüklüğündeki şiddetli yağmur damlaları ön cama çarpıyor ve hoparlörlerden gelen müziği bastırıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve nabzım davul gibi atıyor. Boynumu büküp gözlerimi zorlayarak ön camdan Nuh'u görmeye çalışıyorum ama arka lambalar dışında bir şey göremiyorum.

Suçluluk duygusu korkuyla karışıyor ve o kadar güçlü ve keskin ki kokusunu tenimde hissedebiliyorum. Noah beni beklemeseydi, yağmur başlamadan önce Dean'in evinde olacaktı.

Bacağımın zıplamasını ve midemin takla atmasını engellemeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Tırnaklarım avuç içlerime hilal şeklinde oyuklar açıyor ve nefes almaya çalışıyorum.

İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı.

Noah ve ben on yedi yaşındayken, bana ölmekten korkmadığını söylemişti. "Beni korkutan tek şey seni geride bırakmak."

Bu, kireçtaşı uçurumuna tek başına tırmandıktan sonra seksen metrelik bir şelaleden iple aşağı inmeden hemen önceydi.

Kazadan beri giderek daha büyük riskler alıyor. Sanki gerçekten yenilmez olduğuna inanıyormuş gibi sınırları zorluyor.

Bu beni o kadar korkuttu ki Teksas'tan ayrıldım ve lise son sınıfta Dean ile yaşamak için Los Angeles'a taşındım. Ayrılmamın tek nedeni bu değildi ama nedenlerinden biriydi.

Chris'in gözlerinin yolda olduğundan emin olduktan sonra koltuğuma çöküp bir hap alıyorum ve Fiji'deki bir artezyen kuyusundan aldığım şişelenmiş suyla yıkıyorum. Neden sakladığımı bilmiyorum. Sadece Xanax, yani yanlış bir şey yapmıyorum, ama hap tüketimimi gizlemeye o kadar alıştım ki bunu alışkanlıktan yapıyorum.

Dean'in mahallesine vardığımızda ve yapraklı, zarif bir sokaktaki görkemli evlerin önünden geçerken yağmur azalıyor, ama ben hala gerginim ve ancak ön tarafa park etmiş siyah Ducati'yi gördüğümde rahatlamaya başlıyorum. Dean Noah'a şifreyi vermiş olmalı çünkü ondan hiçbir iz yok.

Uzun çitler ve siyah demir kapılar, siyah panjurları, sütunları ve ferforje balkonları olan beyaz konağı çevreliyor ve bakımlı bir ön çimenlikle sokaktan geri çekiliyor. İki taş aslan ön kapıyı koruyor.

Dean bu evde çok fazla zaman geçirmiyor. Benimle turnede olmadığı ya da kendi turnesini yapmadığı zamanlarda Malibu'da yaşıyor. New Orleans'taki evi on yıl önce satın aldı ve bunun her şeyden çok sembolik olduğunu söyledi.

"Kimse bir yerlere gelebileceğimi düşünmüyordu," demişti Dean. "Bu ev babamın ve beni aşağı çekmeye çalışan diğer tüm pisliklerin canı cehenneme."

Dean Bouchon ve Shiloh Leroux Louisiana'da bataklıkta büyümüşler. Birkaç yıl önce Dean beni Shiloh'un büyüdüğü bataklık kulübesini görmeye götürdü.

Doğduğum ev. New Orleans'taki bu Yunan Revival tarzı malikaneden çok farklı ama bu şehri ilk ziyaret ettiğimde köklerime döndüğümü hissettim.

Shiloh bana annesinin adını Ophelia koymak istediğini söyledi. Aklıma hemen Shakespeare'in trajik kadın kahramanı geldi.

Bu kız kim olabilir? Ophelia Leroux Bouchon. Shiloh beni birkaç günlükken o hastaneye bırakmasaydı hayatım ne kadar farklı olurdu?

Ama hep aynı düşünceye geri dönüyorum.

Eğer Shiloh beni tutmuş olsaydı, Noah McCallister ile tanışamazdım.

Ve bu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar üzücü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayley

ARKA BAHÇEYİ YALINAYAK GEÇİP MERDİVENLERİ KOŞARAK ÇIKIYORUM. saçlarımdaki yağmur suyunu sıkarak terasa çıkıyorum. Yağmurun ve taze kesilmiş çimenlerin kokusunu seviyorum ve ciğerlerimi temiz havayla doldurmaya çalışarak önümüzdeki altı haftalık yol için depoluyorum.

Bahar havası, yağmurun kokusu ve arka bahçeyi kaplayan manolya çiçeklerinin baş döndürücülüğüyle mis gibi kokuyor. Keşke bu kokuyu şişeleyip yanımda götürebilseydim.

İçeri girip Noah'yı arasam mı diye düşünürken, bir elinde *Vanity Fair*'in son sayısı, diğerinde havluyula Fransız kapıdan çıktı.

"Seni yağmurda dans ederken gördüm," diyor gülümseyerek, sanki beni dans ederken görmek onu mutlu ediyormuş gibi ve havluyu bana uzatıyor.

"Duş jelini getirip bana katılmalıydın." Havluyu saçlarımdan geçirip bir pelerin gibi omuzlarıma atıyorum ve verandadaki salıncağa bağdaş kurup onun yanına oturuyorum. Minibüsünün tabanıyla döşeme tahtalarını itiyor, salıncak sallandıkça zincirler gıcırıyor.

Bir ninni kadar rahatlatıcı.

Bazen Noah ile yaşlanmayı hayal ediyorum. Belki de böyle bal ahşap zeminli, yüksek pencere ve uzun bir geçmişi olan bir evde yaşırdık. Ne zaman çocuklarımız ve torunlarımız tatillerde bizi ziyaret etse, çocukluğumuz ve benim yollarda, kapalı gişe arenalarda çaldığım hayatım hakkında hikayeler anlatırdık. Noah'ın maceralarından bahsederdik. Gittiği tüm o uzak yerlerden ve yaptığı tüm o çılgın, cesur şeylerden.

Ona baktığımda, hala sahip olduğumuzdan emin olmadığım bir geleceği hayal ediyorum. *Vanity Fair*'deki makaleyi okuyor, kâşları kelimeleri anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi çatık.

Dergiyi elinden kaptım ve verandaya fırlattım. Kapağı yukarı bakacak şekilde yere düştü. Vintage çiçekli bir kanepede, Chanel giymiş bir fotoğrafım bize bakıyor.

"Onu okuyordum," diye itiraz ediyor ama koltuğunda geriye yaslanıyor ve onu geri almak için hiçbir girişimde bulunmuyor.

"Hakkımda bir şey bilmek istiyorsan, sorman yeterli." Sanki hakkımdaki her şeyi zaten bilmiyormuş gibi. Yani, neredeyse her şeyi.

Gözlerini kısarak tavandaki vantilatörlere bakıyor. "Yeni albümünüzün arkasındaki ilhamdan bahsettiğiniz bölümü okudum."

Tepkisini ölçmeye çalışarak profilini inceliyorum, ama katıksız güzelliği dikkatimi dağıtıyor. Bazen tek yapabildiğim ona bakmak oluyor.

Onu yalamak istiyorum. Onu kendim gibi sahiplenmek.

Yeni duş almış, yıpranmış kargo pantolonu ve soluk mavi bir tişört giyiyor. Teksas'ta doğup büyümüş olmasına rağmen Kaliforniyalı bir çocuk gibi görünüyor. Sol bileğinde her zaman siyah ve gümüş Phiten Takuwa bileziğini takıyor - uğur tılsımı. Bunu ona on dokuzuncu yaş gününde vermiştim.

"Şaşırmadın, değil mi?" diye sordum. "Bu konudaki hislerimi biliyorsun."

İç geçiriyor ve elini duştan ıslanmış saçlarında gezdiriyor, pazuları esniyor. "Aldığım riskleri ölmek istediğim için almıyorum. Bunu yapıyorum çünkü bu şekilde yaşamak istiyorum." "Yaşamak" kelimesini sanki bu ayrım önemliymiş gibi telaffuz ediyor. "Hiçbir şey beni daha canlı hissettiremez-"

"Kontrolü kaybetmenin eşiğinde olmak," diye bitiriyorum. "Ya ekipman arızalıysa ve paraşütünüz açılmazsa? Ya bir uçurum dalışını yanlış hesaplar ve kayalıklara çakılırsanız? Ya-"

"Hey. Böyle düşünme. Artık buradayım. Sağ salım." Noah elimi tutup göğsüne götürüyor, avucumu kalbinin üzerine koyuyor ve elini benimkinin üzerine koyarak yerinde tutuyor. Sanki kalbinin hâlâ güçlü ve sabit attığını bana kanıtlamak istermiş gibi bunu sık sık yapıyor. "Ayrıca, ikimiz de risk alıyoruz. Sen kendini benim yapmadığım şekilde ortaya koyuyorsun. Hatta senin aldığın risklerin çok daha cesurca olduğunu bile iddia edebilirim. Sen *benim* kahramanımsın, Hales."

Gözlerimi deviriyorum ve gülümsememi bastırıyorum. "Öyle mi?" "Mmhmm."

Müziğim -şarkı yazarlığım- çoğunlukla itiraf niteliğinde. Tüm deneyimlerimi şarkı sözlerime aktarıyorum. Akıl sağlığı mücadelelerim, şöhretin bedeli, vücut utancı, aşk, kayıp, kalp kırıklığı. Sanırım bu bir günlüğe yazmak gibi bir şey.

Müziğimi dünyaya yaymam dışında bir terapi şekli.

"Ben sadece dürüst ve özgün olmak için çabalıyorum."

"İşte bu yüzden hayranlarınız sizi seviyor," diyor hiç duraksamadan.

"Peki ya sen? Beni seviyor musun?" Ona nazlı bir gülümseme veriyorum, ses tonum hafif ve neşeli, ama kalbim göğsümün duvarlarından sekerek bana ihanet ediyor.

Atlayan bir ritmi ya da çarpan bir kalbi tespit etmeye çalışıyorum. benim Avuç içi. Amao değil hissetmek gibi ve Ritim Noah'ın kalbi değişti ve bu olması gerekenden daha fazla acı veriyor. "Seni milyonlarca takipçimizden daha çok seviyorum. birlikte." Ses tonu şakacı, ben de ona göre karşılık veriyorum. "Bu çok büyük bir aşk."

Sırıttıyor. "Etrafta dolaşacak çok şeyim var." Bu, birlikte olduğu tüm kızları hatırlatan çok da ince olmayan bir söz ve kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum. "Seni sevdiğimi zaten biliyorsun."

Bunu biliyorum. Ama Noah bana *aşık* mı? Eskiden olduğunu biliyorum ama şimdi ne durumda olduğumuzu bilmiyorum. Doğru yapmak için iki şansımız vardı ve ikisini de mahvettik. Ve hiçbir zaman ortaya çıkıp seçimlerim için beni suçlamamış olsa da, onu incittiğimi biliyorum. Ama o da beni incitti.

Ama tüm bunlardan önce, aşkımız çok parlaktı. Sadece çocuktuk. Daha iyisini bilemeyecek kadar gençtik. Ödün veremeyecek kadar bencil. Delilik derecesinde takıntılıydık.

Tanrım, çok güzel bir karmaşaydık.

Ve şimdi, tüm bunları geride bırakıp yolumuza devam etmenin bir yolunu bulmak istiyorum. Umarım bu doğru yapmak için üçüncü şansımız olur.

"Ama yeterli mi?" diye soruyor, yüzümü o kadar yoğun bir şekilde inceliyor ki gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Ona söylemek istiyorum, hayır, bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum. Her şeyini istiyorum. *Beni* seçmesini istiyorum.

Sorduğu şeyin bu olup olmadığından emin değilim.

"Yeter

Ne için?" Çitle çeviriyorum.

Ağzının kenarını ısıyor. Çok seksi. Çok güzel. Bazen, dizleri topuzlu çocuğun, bir gülümsemesiyle bile dizlerimin bağını çözen bu ateşli adama dönüşmesine hâlâ hayret ediyorum.

"Seni kurtarmaya yetecek kadar," diyor sessizce.

Aargh. Yine mi bu? Elimi çekiyorum ve hırlıyorum. Gerçek bir hırıltı. Sesim vahşi bir hayvan gibi çıkıyor. Vahşi ve dengesiz.

"Dur bakalım." Gülüyor. "Sakin ol, kaplan."

"Beni kurtarmak senin işin değil," diye hatırlatıyorum ona. Sesimin bir tonu var ve bunu duyduğunu biliyorum.

Elimi tekrar tutuyor ve beni kendisine bağlamak için parmaklarımızı birbirine bağlıyor. "Saçmalık. Bana ne zaman ihtiyacın olursa, senin için orada olacağım."

"Peki ya Devin? Ona da aynı şeyi mi söylüyorsun?" Sözcükler ağzımdan çıktıktan sonra yüzümü yumruklamak istiyorum.

"Hayır. Bu tür hizmetleri takıldığım kişilere sunmuyorum."

Ugh. Neden koca ağzımı açmak zorundaydım ki? İşte tam da bu yüzden bu konuda konuşmuyoruz.

Onu başka kızlarla düşünmek bile içimi sızlatıyor.

Tüm eski güvensizliklerim su yüzüne çıkıyor ve bir anda hayatımın en sefil yılı olan on birinci sınıfa geri dönüyorum. Bu arada, Noah her partinin hayatıydı. O yıl raydan çıkmıştı. O kadar çok içerdi ki gözleri hep kan çanağı olurdu ve onu yatak odamın zemininde sızmış, içki ve diğer kızların parfümü kokarken bulurdum.

Omzunu benimkine çarpıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"İlk yılımız," diyorum karanlık bir sesle.

Noah hafızasını silmeye çalışırcasına elini yüzünde gezdiriyor. "Evet, berbattı."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, seni bu tura katılmaya ben zorlamadım." Bunu ona hatırlatmak için yüksek sesle söyleme ihtiyacı hissediyorum.

onun seçimiydi.

"Yani beni burada istemediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Seni burada istiyorum. Bu yüzden gelmeni istedim.

Ama sadece burada olmak *istiyorsan*."

"Ben yanımdayken daha iyi uyuyorsun," diyor kendinden emin bir şekilde. Sanki tek başına kötü rüyalarını durdurabilir ve huzur içinde uyumamı sağlayabilirmiş gibi. Yapamaz, ama denemediği için değil.

Ne zaman benimle olsa, aynı yatakta uyuruz. Cennet ve cehennemin bir karışımı. Noah McCallister kadar kendine hakim olan bir adam tanımadım.

Tüm kalp kırıklıklarına rağmen, o hala benim en iyi arkadaşım ve sanırım şu anki durumumuz da bu. Çıkar ilişkisi *olmayan* arkadaşlar. "Sadece itiraf et," diyor birkaç dakika sonra

salıncağı tekrar sallamaya

başlar. "Neyi itiraf edeyim?" diye soruyorum.

"Bana ihtiyacın olduğunu."

Noah'ın bir kurtarıcı kompleksi var. Hep vardı ve muhtemelen hep olacak.

Dört yaşındayken, beni ağlattığı için Chase Dunlop'un yüzüne yumruk attı ve o zamandan beri çeşitli derecelerde başarı ile beni kurtarmaya çalışıyor.

Şimdi bir cevap bekliyor. Hemen cevap vermediğimde gözleri kısılıyor ve kasları geriliyor. Komik olmasa da gülmemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum.

"Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok. Eğer birinin kurtarılmaya ihtiyacı varsa." Parmağımla sert göğsünü dürtüyorum. "*O sensin*."

İşte tam da bu yüzden bana katılmasını istedim. Ben değil ona bahsetmiştim. Ama bu turnede benimle olduğu sürece, uçurumlardan atlamayacak ya da uçaklardan atlamayacak.

Omuzlarını açıyor ve iki elini saçlarının arasından geçirerek duruşunu rahatlatıyor. "Ben iyiyim."

"O zaman ikimizin de iyi olduğunu kabul edelim. Bu işte beraberiz. Birbirimize ihtiyacımız var." Kaşlarımı kaldırarak benimle aynı fikirde olmasını istedim.

Sanki birine ihtiyaç *duyması* düşünülemezmiş gibi eğlenmiş görünüyor. Yine de başını sallıyor ve isteksizce tamam diyor.

"Seni özledim," dedim durup dururken. Ama bu doğru. Onu hep özlüyorum.

"Ben de seni özledim." Gülümsemesi kolayca geliyor ve bunun gerçek olduğunu biliyorum, bu yüzden bir süre oturup ışıltının tadını çıkarmaktan mutluyum.

Biraz daha yaklaşıyor ve baş döndürücü bir an için beni öpeceğini düşünüyorum. Öpmeyince hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum.

Onun sadece bir arkadaştan fazlası olmasını istiyorum ama bu konuyu açmaya korkuyorum.

Neden bu kadar zor?

En derin duygularımı keşfetmek için bir albüm dolusu şarkı yazabilirim ama en yakın arkadaşıma bile ne istediğimi söyleyemem. Muhtemelen çok kilitli ve dolu olduğu içindir. Ama bir şey söylemezsem, onun da aynı şeyi isteyip istemediğini asla bilemeyeceğim.

Konuşmak için ağzımı açıyorum, telefonum çaldığında tekrar deneyebilir miyiz diye soruyorum. Ekranda Asher'ın adı belirince bakışlarımız telefonumu bıraktığım hasır masaya kayıyor.

"Şunu alsan iyi olur," diyor Noah, çenesi sıkılmış bir halde. Kapı arkasından çarparak kapanırken ona bakıyorum ve derin bir iç çekiyorum.

Mükemmel zamanlama, Asher.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Noah

HAYLEY'NİN KAÇ TANE SOĞUK DUŞ ALDIĞINA DAIR BİR FIKRI VAR MI?
Onunla yattığım geceleri ben mi üstleniyorum? Tabii ki hayır.

Kıçını ereksiyonuma sürtüyor, bilerek değil. Hâlâ uyuyor. Hâlâ uyuduğunu biliyorum çünkü çırpınıyor ve ben de kendine zarar vermesin diye onu tutmaya çalışıyorum.

Ereksiyon olduğum için bile pisliğin tekiyim. Gece terörü erotik *değildir*. Ama uyandığımda çoktan sertleşmişim ve bu küçük güreş maçından sonra *hâlâ* sertim.

Lanet olsun.

Kapı gıcırdayarak açılır ve koridordan sızan ışık Chris'in silüetini aydınlatır.

"Sorun yok," diyorum ona, aniden bunun nasıl görünebileceğinin bilincine vararak. Onu ters çevirmiştim, böylece yüzüstü yatıyor ve yatağa sabitleniyordu. "Ben hallederim."

Sözcükler ağzımdan çıkarken Hayley geri çekiliyor ve yüzüme kafa atıyor. İstemsiz gözyaşları gözlerime hücum ediyor ve acı elmacık kemiğime yayılıyor.

Orospu çocuğu. Bu acıttı.

Chris banyoya giriyor ve ben pozisyonumuzu ayarlarken suyun aktığını duyuyorum, böylece bir bacağım onun kalçasını sıkıştırıyor ve kolum onu yerinde tutmak için çelik bir bant gibi etrafına sarılıyor.

Yatak odasına dönüyor ve Hayley'nin alnına ıslak bir bez bastırıyor, ben de onu sıkıca tutuyorum, ta ki sonunda vücudundaki mücadele bitene ve çırpınmayı bırakana kadar.

Hayley'nin koruması bir Ninja gibi yatak odasından çekiliyor ama şimdi ben yokken onu sakinleştirmek için yatak odasına ne kadar sık geldiğini düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Her zaman tamamen profesyonel olduğunu bilsem ve çizgiyi aşacağını düşünmesem de, ne kadar yakın olduklarını ve birlikte ne kadar zaman geçirdiklerini düşünmeden edemiyorum. Bir de Asher Keating var. O pisliği düşünmek bile istemiyorum.

"Noah?"

"Evet, benim. İyisin." Kollarımın arasında dönüp bana bakıyor. Hava onu net göremeyecek kadar karanlık ama yüzünün hatlarını ve ağzının şeklini seçebiliyorum.

"Rüyamı hatırlamıyorum. Kötü müydüm?"

"Hayır. İyiydin."

Zayıfça gülüyor. "Çok kötü bir yalancısın."

Parmak uçlarımla çenesini ve elmacık kemiğini çiziyorum, sonra dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

birlikte ve ben sadece onun yatağında uyuyan ama onunla seks yapmayan bir adamım. Teni beni yakıyormuş gibi elimi çekiyorum ve aramıza biraz mesafe koyuyorum.

"Bu çok sık oluyor mu?" diye sordum. "Hayır. Pek değil."

Şimdi kim yalan söylüyor? Doktorunun Ambien yazdığını biliyorum ama bunun ona bir faydası olduğunu sanmıyorum. Bu konuda söz hakkım olsaydı, bütün haplarını tuvalete atıp sifonu çekerdim. Onu paraşütle atlamaya ve tüplü dalışa götürürdüm ve sahilde takılıp D vitamini alırdık. Benim ilacım. Tedavim.

Ve bir tılsım gibi çalışıyor. Bir bebek gibi uyuyorum ve yeni bir güne enerjik ve hazır bir şekilde uyanıyorum. Ama ona bunun piyasadaki tüm haplardan daha iyi sonuç verdiğini söylediğimde bana inanmıyor. Benim öleceğim düşüncesine çok takılmış durumda.

"Uyuyabileceğini düşünüyor musun?" Bir esnemeyi bastırmaya çalışarak soruyorum.

"Uyumaya devam et. Uyandırdığım için özür dilerim." Sırt üstü dönüyor ve içimden bir ses gecenin geri kalanını tavana bakarak geçireceğini söylüyor.

"Koyunları sayalım mı?"

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Bu hiç işe yaramaz. Neden bana bir ninni söylemiyorsun?"

"Ben şarkıcı değilim."

"Eskiden hep şarkı söyledin."

"Sadece seninle. Ve sadece altı yaşındayken." Teknik olarak bu doğru değil. Üzgün olduğunda ona "Here Comes the Sun" şarkısını söyledim.

"O zamanlar çok tatlıydın. Çok da tatlıydın. Evlenme teklif ettiğin yüzük kadar tatlıydın."

Gülüyoruz.

"Dillerimiz iki gün boyunca maviydi." Hatırladıkça gülümsüyorum.

"Plastik yüzüğü yıllarca sakladım. O günleri özlüyorum" diyor iç çekerek.

"Sevimli ve bir yüzük kadar tatlı olduğum zamanlar mı?"

"Evet. Sevimli ve bir yüzük kadar tatlı olduğun zamanlar." Bir iç çekiş daha. "Milyonlarca yıl önceymiş gibi geliyor."

"Bana göre değil. Dün gibi hissediyorum. Muhtemelen küçük, sevimli ve tatlı kaldığın içindir."

"Evet. Sanırım hepimiz 1.80 boyunda süper modeller olamayız."

Belli ki yine Devin'den bahsediyor, yaklaşık beş dakikalığına çıktığım bir model.

"Sanırım hepimiz rock yıldızı özentisi olamayız," diye karşılık veriyorum ve Ash Tuesday'in solisti Asher Keating'e küçük bir gönderme yapıyorum. Dangalak.

Bu arada yan dönüp bana sırtını dönüyor ve ben ciddi ciddi akıl sağlığımı sorguluyorum. Neden bu turun son ayağında ona katılmayı kabul ettim ki?

Ama size küçük bir sır vereyim.

Yıllar boyunca birbirimize yaşattığımız onca şeye rağmen, Hales ve ben birbirimiz olmadan nasıl yaşayacağımızı bilemiyoruz.

İşte küçük bir sır daha. Benim bildiğim ama Hayley'nin bilmediği bir şey.

En büyük bağımlılığımız onun aldığı haplar ya da benim aldığım riskler değil.

En büyük bağımlılığımız birbirimiz.

Birbirimizden vazgeçemeyiz ve ne kadar acı verici olursa olsun, bırakamayız.

Bu yüzden Hayley'nin terli saçlarını okşuyorum, nefes alış verişini derinleşip eşitlenene kadar nazikçe dokunuyorum ve huzur içinde uyuduğuna ikna olduğumda sırtüstü dönüp tavana bakıyorum, düşüncelerimle tükeniyorum.

On yedi yaşındayken, Hayley benden bekaretini almamı istedi. Neredeyse yalvardı. Beni yanlış anlamayın. Onu istedim. Hayley'i *hep* istedim. Kazadan önce, seks dışında hemen hemen her şeyi yaptık. Ama kazadan sonra her şey **b e r b a t** oldu.

Resmi bir ayrılık yoktu ama artık birlikte değildik.

Birdenbire Hayley bu yeni hayatın içine itildi. Babam ve Shiloh onu yanlarına taşımışlardı ve o da tüm bu değişikliklere alışmaya çalışıyordu. Ailesini kaybetmenin yasını tutuyordu, aylarca bacağı alçıdaydı ve okuldaki herkes ona üvey kardeşim diyordu.

Beni kendinden uzaklaştırıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Kasıtlı olduğunu sanmıyorum ama o yıl işler böyleydi.

Peki, bu beni nereye götürdü?

Acımı alkolle bastırıyor ve vicdan azabımla boğuşuyordum.

Hayley kazadan sonra hastanede ağrı kesicilerin etkisindeyken bana neler olduğunu sordu.

Hastane yatağında çok küçük ve kırılgan görünüyordu. Kafasında on beş dikiş, beyin sarsıntısı, çürük bir elmacık kemiği, yarılmış bir dudak, üç kırık kaburga ve kırık bir bacak vardı. Üstelik ailesini kaybettiğini yeni öğrenmişti.

Hiçbir şekilde ona gerçeği söyleyemezdim.

Gözlerinin içine baktım ve ailesinin çarpışma sırasında öldüğüne yemin ettim. Emin olmak için kontrol edip etmediğimi sordu. Kontrol ettiğimi söyledim ve bana inandı.

Başka ne söyleyebilirdim ki? Gerçekle başa çıkmak çok zordu, benim için bile. O gece bir seçim yapmak zorundaydım ve yapabileceğim tek seçimi yaptım. Hayley'i kurtarmak için.

Ama benden bekaretini almamı istediği gece, suçluluk duygumu bir kenara ittim, ona istediğini verdim ve karşılığında istediğim bir şeyi aldım.

Panik atak geçirdiğinde hala içindeydim.

Eğer bir şey yüzünden TSSB yaşasaydım, bu Hayley ile ilk seks yaptığım zaman olurdu.

Bir ay sonra son senesi için Kaliforniya'ya taşındı ve o gecedan bir daha hiç bahsetmedik.

İkinci kez bir araya geldiğimizde bile, sonra beni terk etti.
Tekrar.

Yani evet, onu istiyorum ama aynı zamanda çok korkuyorum.

Motosikletimle sınırları zorlamaktan korkmuyorum. Şelaleden aşağı inmek ve paraşütle atlamak mı? Haydi bakalım.

Geçen ay Hawaii'de bir uçurumdan atladım, suya tam isabet ettiremezsem kayalıklara çarpacağımın tamamen farkındaydım. Bir saniye bile tereddüt etmedim. İlk atlayıştan sonra bunu bir düzine kez daha yaptım.

Ama Hayley ile tekrar yakınlaşmak?

Tehlikede olan çok şey var. Eğer her şey kötü biterse ve beni tekrar terk ederse, bu sefer bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

Bu da bu tura geldiğim için bile ne kadar mazoşist olduğumu gösteriyor.

ALTINCI BÖLÜM

Noah

KAÇIYORUM. HIÇBİR ŞEYDEN KAÇMIYORUM. BENİM BİR varış noktası. Tramvayların yanında, konakların ve tarihi evlerin yanından, canlı meşe ağaçlarının gölgesi altında.

Yola çıktığımda güneş yeni doğmaya başlıyor, hava serin, sokaklar sessiz. Kulaklarımda müzik yok. Sadece nefesimin sesi ve Nike'larımın betona vuruş ritmi.

Eve döndüğümde beş mil koşmuş ve ter içinde kalmıştım. Sıcak ve nem bunaltıcı.

ama yola çıktığımdan daha uyanık hissediyorum.

Ön kapının şifresini giriyorum ve ön bahçeyi geçiyorum, ev önümde Gotik bir vampir filminin sahne dekoru gibi beliriyor. Bu evin Acadian Storm'un eski solisti Dean'e ait olduğuna inanmak zor, bir zamanlar bir rock yıldızının hayatını yaşamış. Seks skandalları, uyuşturucu ve çöpe atılmış otel odaları.

İçerisi pırıl pırıl parkeler, oryantal halılar, ağır kadife perdeler ve yükselen tavanlarla dolu. Merdivenleri çıkarken elim cilalı ahşap trabzanın üzerinde kayıyor, ikinci katın sahanlığındaki yaldızlı çerçeveli aynadan yansımam bana bakıyor.

Yedek banyolardan birinde hızlı bir duş aldıktan sonra sırt çantamı almak için Hayley'nin odasına dönüyorum. Yoga matı Fransız pencerelerinin önüne serilmişti ve yeşil smoothie'sinin tortuları komodinin üzerindeki bardağı kaplıyordu.

Duş çalışıyor ve en-suite banyonun kapısı hafif aralık. Bu ona katılmak için bir davet mi?

Eğer dün geceki sözleri bir gösterge ise, bu kocaman bir hayır. Bilgin olsun diye söylüyorum, Hayley'i *hiç* aldatmadım. Birlikteyken, başka bir kıza bakmadım bile. Beni uzaklaştıran oydu, ama şimdi sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi bunu yüzüme vuruyor.

Banyodan havluyla çıktığında yol için ihtiyacım olan şeyleri topluyordum. *Sadece* lanet bir havlu. Neden uyuduğu atlet ve pamuklu şorttan daha açık göründüğünü bilmiyorum ama öyle.

Yüzündeki sırtış bana yaptığı işkencenin tamamen farkında olduğunu söylüyor. Havluyu bıraktığında, sanki önemli bir şey değilmiş gibi, bunun bir intikam olduğuna ikna oluyorum. Ne için, bilmiyorum.

Şu anda tamamen çıplak, sanki ben burada değilmişim gibi odanın içinde dolaşıyor ve dünya kadar zamanı var. Klima açık, bu yüzden oda serin ama ben terliyorum.

Bakışlarım onun üzerinde geziniyor, sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi her şeyi içine alıyor.

Uzun, dalgalı kestane rengi saçları ve kaşlarına değen perçemleri var. Biraz bronzlaşmış. Büyük ela gözler. Ve gülümsediğinde, yanaklarında birbirine mükemmel şekilde uyan iki gamze beliriyor. O gamzeler... Bana bir şeyler yapıyorlar.

Hayley ufak tefek ve bir balerin gibi yapılı. Uzun bacaklar, ince ama kaslı. Düz bir karın. Kalçalarında bir kıvrım. Çantasından kıyafet çıkarmak için döndüğünde tam olarak görebildiğim yuvarlak, sıkı bir popo.

Ağzım kuruyor ve sikim kotumun fermuarına dayanıyor.

Arkamı dönüp kapıdan çıkıp gitmeliyim. Ama ayaklarımı hareket ettiremiyorum ve gözlerimi ondan alamıyorum. Dönüyor, kıyafetleri elinde tutuyor ve yatağa doğru yürüyüp onları şiltenin üzerine bırakıyor.

Çarşaflar hala buruşuk, sanki çılgın bir seks gecesi geçirmişiz gibi darmadağınık, oysa hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Gözlerim göğüslerine kayıyor. Tepelere doğru sertleşmiş pembe meme uçlarıyla mükemmel bir avuç. Siktiğimin kliması.

Siyah dantelle süslenmiş soluk pembe külotunu giyerek büyük bir gösteri yapıyor. Birbiriyle uyumlu bir set ve ardından sütyenini giyiyor, saçlarını bir omzunun üzerinden kaydırıyor ve arkadaki kancayı bağlamak için tatlı zamanını alıyor.

İkimiz de tek kelime etmedik. Tek bir kelime bile. O kadar sessiz ki, kendi hırıltılı nefeslerimin sesini duyabiliyorum.

Göğsüm daralıyor ve kot pantolonum daha da dar geliyor.

Sonunda buna daha fazla dayanamıyorum ve sırt çantamı ve kaskımı alıp kapıya doğru ilerliyorum. Hayley adımı seslendiğinde elim kapı kolunda donup kalıyor.

"Öyle mi?" Sesim gergin geliyor.

"Belki beni çıplak çekebilirsin."

Dişlerimi o kadar sert gıcırdatıyorum ki azı dişlerim talaşa dönüşse şaşırmam. Bunu gerçekten istiyor, değil mi? "Dünyanın seni çıplak görmesine gerek yok." *Sadece benim var.*

"Yine de bu bir sanat, değil mi? İnsan vücudu. *Seks.*" Kelimeyi uzatıyor, sesi alçak ve baştan çıkarıcı, sonunda üçlü bir X varmış gibi çıkıyor.

Yüksek sesle nefes veriyorum ve kapıyı o kadar büyük bir güçle çekiyorum ki menteşelerinden fırlamadığına şaşıyorum.

"Sanırım seninle Birmingham'da görüşeceğiz," diye neşeyle sesleniyor. "Dikkatli sür."

Başımı salladım, dilsiz kaldım ve odadan dışarı fırladım, kapıdan çıkmak için aceleyle merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

"Yangın nerede?" Dean, ben ön kapıdan fırlayıp neredeyse onu ezecekken telefonundan başını kaldırıp soruyor.

Ona ters ters bakacak kadar duraklıyorum. "Bu sözleri tekrar düşünmek isteyebilirsin."

"Evet." Yüzünü buruşturuyor ve elini dağınık kahverengi saçlarının arasından geçiriyor. "Siktir."

Dean Bouchon hakkında ne hissettiğimden hâlâ emin değilim. Hayley'nin neden onunla yaşamak için Los Angeles'a taşındığını ve bu süreçte Shiloh'nun kalbini kırdığını hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. *Ve benimkini de.*

Ama açmam gereken çok fazla yük var ve bunu yapacak ne zamanım ne de enerjim var. Bu yüzden kafamdan atıyorum ve cehennemin köpekleri beni kovalıyormuş gibi caddeden aşağıya doğru roket atmadan önce Ducati'min motorunu sadece bir pislik olmak için deviriyorum.

Birmingham'a beş saatlik yolculukta aklımda hep seks vardı. Tek düşünebildiğim bu. Onun çıplak vücudu. Meme uçlarının tepeleri. Ben içine girerken bacakları bana sarılmıştı.

Hay sikeyim.

Motorun kükremesi, bacaklarımın arasındaki tüm o güç, meseleye yardımcı olmuyor. Bu motosiklet hız için

yapılmış, konfor için değil. Mississippi eyalet sınırını
geçtiğimde

Taş gibi sertti ve bir mola yerinde kenara çekip ovalamayı ciddi ciddi düşünüyordu.

Siktir. Siktir. Siktir.

Bu tüm zamanların en düşük seviyesi olmalı.

On dakika sonra, umumi bir tuvalette elimde aletimle bir kabine kilitlenmiş bir sapığım. Gözlerimi kapatıyorum ve onu hayal ediyorum. Yemek masasının üzerine eğilmiş, bacaklarını açmış, sırtı kemerli. O kadar sıkı olurdu ki, sikimi sıkardı.

Tanrım.

Orgazmım hızlı ve ani bir şekilde gerçekleşiyor ve tuvalete doğru eğilip kanıtları içine boşaltıyorum.

Bu gidişle önümüzdeki bir buçuk ayı soğuk duş alarak ve sağ elimi daha iyi tanıyarak geçireceğim.

Ellerimi lavaboda yıkıyorum ve kapıdan çıkarken çöp kutusuna daldırmadan önce dağıtıcıdan aldığım bir kağıt havluyla kuruluyorum.

Motosikletime bindiğimde telefonum bir mesajla çalıyor.

Hayley: Muhtemelen yoldasındır ama seni düşündüğümü bilmeni istedim. Her şeyi bırakıp benimle geldiğin için teşekkür ederim. Bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum. Dikkatli ol. Seni seviyorum. xoxo

Sanki şifreli bir kodmuş ve oyunun bir sonraki seviyesine ulaşmak için onu çözmem gerekiyormuş gibi mesajı kelime kelime inceleyerek ekrana bakarak beş dakika geçiriyorum.

Hangi oyunu oynadığımızdan bile emin değilim.

Bunu benimle nasıl telafi edecek? Etrafta çıplak dolaşarak mı?

Benimle alay ederek ve beni o kadar sertleştirerek, lanet olası bir mola yerinde kenara çekmemi sağlayarak mı?

Hayal kırıklığıyla bir nefes verip elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve tam bir kız çığlık atarken telefonumu cebime atıyorum. "Aman Tanrım! Bu Noah!"

Soluma bakıyorum, onlu yaşlarının başındaki üç kız otoparkta çılgınca bir koşu yapıyor. Sanki üç Gracie bana doğru hücum ediyor. Ve evet, kulağa geldiği kadar korkutucu.

İçlerinden biri aşırı nefes alıyor ve bayılacakmış gibi görünüyor. Diğer ikisi telefonlarını silah gibi sallıyor.

"Hayley nerede? Seninle mi?" diye soruyor sarışın kızlardan biri, sanki Hayley'nin bir arabanın arkasından çıkmasını bekliyormuş gibi bakışlarını dinlenme alanında gezdiriyor.

"Aman Tanrım, gerçekten burada olduğuna inanamıyorum," diyor diğer sarışın.

"Bir selfie çekebilir miyiz?" diye soruyor esmer kız, yüzünü yelpazeleyerek. Yanakları parlak pembe.

Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan bana doğru yaklaşıyorlar ve gerçek profesyoneller gibi telefonlarına açı vererek fotoğraf çekmeye başlıyorlar.

Yaklaşık bir milyon selfie çektikten sonra esmer kız "Teşekkür ederim," diyor.

"Her zaman." Nazik olmaya çalışıyorum, bu yüzden onlara kocaman bir gülümseme gösteriyorum ve onlar da bunu fotoğraflıyorlar.

Sarışınlardan biri elini kalbinin üzerinde tutuyor ve gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyor. "Aman Tanrım. Sen... Justin Bieber'dan çok daha seksisin."

Diğeri yukarı aşağı zıplıyor ve ciyak ciyak bağırarak telefonunu havada sallıyor. "Herkes bu fotoğrafları görene kadar sabırsızlanıyorum."

Justin Bieber mı? Ne oluyor lan?

Justin Bieber ile karşılaştırıldığım üzücü bir gün. On iki yaşındaki Hayley'nin gerçek bir Belieber olduğu o karanlık günleri düşünmek bile istemiyorum. Posterleri yatak odasının duvarını kaplamıştı. Hala hatırladıkça ürperiyorum.

Hayley birkaç yıl önce onunla tanıştığında, dilinin tutulduğunu ve konuşamadığını söylemişti.

Bu çekiciliği anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum.

Kaskımı taktım, havalanmaya hazırdım ama sözleri bana geri döndü. "Noah çok seksi ama Harry Styles hâlâ çok daha seksi."

"Aman Tanrım, değil mi? Kimse benim biriciğimle kıyaslanamaz."

"Doğru, kanka."

Genç kızlar. Çok vefasızlar. İç çekiyorum ve yola geri dönüyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Hayley

BIRMINGHAM, MIAMI VE ORLANDO'DAKİ KAPALI GIŞE GÖSTERİLERİNİN
ARDINDAN,

Atlanta'dayız. Akustik setime sıra geldiğinde bir tabureye
oturup gitarımı kucaklıyorum ve mikrofona doğru
eğiliyorum.

"Bu gece burada olduğum için ne kadar mutlu
olduğumu söyleyebilir miyim? Hepinizi seviyorum.
Umarım benim için ne kadar önemli olduğunuzu
biliyorsunuzdur." Duraksıyorum, binlerce LED bilekliğin
aydınlattığı karanlık arenayı tarıyorum ve alkışlar kesilene
kadar bekliyorum.

"Bugün çok özel bir gün ve bu gece, kariyerini bir

kenara bırakarak Türkiye'nin önünü açan bu adamı
onurlandırmak istiyorum.

Ben. Dean Bouchon sadece harika bir şarkıcı-söz yazarı değil, aynı zamanda hayatını nasıl değiştirdiğine hayran olduğum biri. On beş yıllık ayıklık gurur duyulacak bir şey ve eğer sıkı çalışmasaydı ve rotasına bağlı kalmasaydı bugün burada olacağından emin değilim. Ama bunu yaptığı için ona minnettarım. Bir keresinde bana müziğin onu kurtardığını söylemişti ve sanırım beni de kurtardı. Müzikte çok büyük bir güç var. Bu gece hepimizi bir araya getiren de buydu."

Alkışlara ve "Seni seviyorum Hayley" haykırıışlarına gülümsüyorum ve kalbim on kat daha fazla şişiyor. Bunun benim hayatım olduğuna ve tüm bu insanların beni görmek için para ödediğine hala inanamıyorum.

"Bugün Dean Bouchon'un doğum günü, benimle birlikte birkaç şarkı söylemesi için onu buraya getirmeye ne dersiniz?"

Seyirciler tezahüratlara boğuluyor ve ben Dean'e bakıyorum, başını sallıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Hadi ama. Utangaç olma," diye kandırıyorum, on sekizinci yaş günümde beni Hollywood Bowl'da şarkı söylemem için sahneye çıkardığında bana kullandığı kelimeleri aynen kullanıyorum.

Dün belirsiz nedenlerle ortaya çıkan reklamcım Zoe, ona gitarını uzatıyor, sonra sahneye çıkıp bana katılırken onu itip kakıyor ve sırtlıyor.

"Beni buraya çağırarak ne yapıyorsun?" diyor ama kızgın olmadığını biliyorum çünkü gülümsüyor. O da en az benim kadar sahneye çıkmayı seviyor.

Bu turne bittiğinde, yeni bir albüm yazmak için biraz ara vereceğim ve o da kendi müziği üzerinde çalışmakta özgür olacak.

"Ne oynuyoruz?" diye soruyor.

"'Broken World' ve 'What I Never Knew.'" Biri onun, biri benim.

Seçimlerime pek şaşırmadan başını sallıyor. "What I Never Knew "u ilk albümümde düet olarak kaydetmiştik ve "Broken World" her zaman onun yazdığı en sevdiğim şarkılardan biri olmuştur. "Hadi yapalım."

Hemen "Broken World "e başlıyoruz ve ardından "What I Never Knew" geliyor, ikimiz de taburelerde karşılıklı oturuyoruz. Birlikte iyi ses çıkarıyoruz. Dean'in kadifeyle kaplanmış, yıllar geçtikçe daha da gelişen o gür, çakıllı seslerinden biri var. Daha derin, daha törpülü, daha duygulu. Ben yüksek notaları alıyorum, o da alçakları.

"Arka koltukta Beatles'a şarkı söylerken..." "...bal gibi tatlı, taze yağmış kar gibi saf bir ses..." "Ejderhaları öldürüyordun.

Skid Row..."

"...Bilmeni hiç istemedim..." "... hiç bilmediğim o kadar çok şey var ki..."

"Hiç bilmediğim şey... senden ne kadar çok şey aldığımı."

"Hiç bilmediğim şey... senin sayende hayatımın nasıl değişecekti."

Son nota çaldığında tabureden atlayıp Dean'e sarılıyorum. "Mutlu yıllar."

"Teşekkür ederim, hayatım. Seninle gurur duyuyorum." Bu sözlerle beni serbest bırakıyor ve sahneden inerken seyircilere el sallıyor, ben de gösterinin geri kalanına yalnız devam ediyorum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, otele döndüğümüzde, Noah ve ben kraliçe yatağımın başlığına yaslanmış, dizüstü bilgisayarında *Fleabag*'i izlerken bana döndü. "Onu hiç affedecek misin?"

Soruyu anlamamış gibi davranıyorum ve gözlerimi Phoebe Waller-Bridge'in dördüncü duvarı yıktığı ekrana dikiyorum. "Kim?"

Sanki sekiz yaşındaymışız gibi koluma vuruyor. "Kim olduğunu biliyorsun. Shiloh."

Ona yan gözle bakıyorum ama hemen cevap vermiyorum. Düz beyaz bir tişört ve gri eşofman altı giyiyor. Kuru cildimi canlandıracağı ve tüm şişkinlikleri gidereceği iddia edilen bir gece yüz maskesi takıyorum. O ise

örtüler ve ben onların altındayım. "Affedilecek bir şey olduğundan değil. Ben sadece..."

"İhanete uğramış hissettim," diye bitiriyor.

Başımı salladım. "Ama sen de öyle," diyorum ve gerçeği öğrendikten sonra ikimizin de benzer duygular yaşadığını hatırlatıyorum.

"Evet, ama ben daha çok babama bana karşı dürüst olmadığı için kızgındım."

"*Onu* sır olarak saklıyordu," diyorum Brody'nin savunmasına atlayarak. "Yani kimseye söyleyebilecek gibi değildi."

Noah büyürken babasıyla hep çok yakındı. Kahramana tapmanın sınırındaydı. Ta ki gerçeği öğrenene kadar ve sonra ilişkileri bir süreliğine biraz sarsıldı. "Babanla aranız iyi mi?"

Noah yanaklarından hava üflüyor ve gözlerini tavana dikeyyor. "Biz iyiyiz. Her şey yolunda." Omuz silkiyor ama ona inandığımdan emin değilim. "Anlamadığım şey Dean'e nasıl davrandığın."

"Dean'e nasıl davranmalıyım?"

"Sanki sen onun bastığı yere tapıyorsun." Bana kaşlarını çatmakla ters ters bakmak arasında bir bakış fırlatıyor. "O tam olarak bir aziz değil, Hales."

Kalkanlarım havaya kalktı. "Peki kim?" Ona sert bir bakış attım, ima ettiğim şey açıktı. "Hiçbir aziz tanımıyorum."

Çenesi kasılıyor ve yanağındaki küçük kas zıplıyor. Vücudumuzun hiçbir yeri birbirine değmese de ondan yayılan gerginliği hissedebiliyorum. "Sadece onu seçmiş olman garip, hepsi bu."

Sesi kızgın geliyor ve hiç söylememiş olsa da satır aralarını okuyabiliyorum: *Benim yerime Dean'i seçtin.*

Öyle değildi ama Noah hâlâ kin besliyor.

Bu arada benim yatağımdan çıktı, ben de diğer büyük boy yatağa gireceğini düşündüm ama onun yerine tişörtünü çıkarıp yatağa fırlattı ve çıplak gövdesine baktığımı fark edince sırtıttı.

Eşofmanının bel bandına uzanıyor ve ben başka tarafa bakıyorum, fikrini değiştirip pencerenin önünde durduğu odada sinsice ilerlemeden önce biraz aşağı ittiğinde kızarıyorum. Bir kolunu kaldırmış, avucunu cama dayamış, diğer eli kalçasında.

Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok, ama kışının o eşofmanların içinde özellikle iyi görüldüğünü fark etmeden edemiyorum.

Belki de kaçırdığım her şeyi bana göstermek için o pozu veriyordur. Geniş omuzlar. Dar bel. Güneşin öptüğü ten ve günlerce süren kaslar.

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Noah'ın vücudunun nasıl hissettirdiğini tam olarak hatırlıyorum. Altımda. Üstümde. Arkamdan. Oahu'da bir yağmur suyu altında. Paris'te bir sokakta duvara karşı. Glastonbury'de Piramit sahnesinin arkasında. Maldivler'de yıldızların altında. Ve bir keresinde baby grand piyanomun üzerinde, dili ve parmaklarıyla beni orgazm ettiğinde, sırtım piyanodan aşağıya doğru eğildi ve ayaklarımın topukları tuşlara çarptı.

Camın yansımasından onu izlediğimi görebildiğini fark edene kadar sırtına bakıyorum, bu yüzden başımı hızla çeviriyorum ve şovumu izlemeye devam ediyorum.

Fleabag'in seksi rahiple bir araya gelmesini destekliyorum.

Hiçbirimiz aziz değiliz.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayley

ERTESİ SABAH, BANYO MALZEMELERİMİ TOPLADIM VE

En iyi arkadaşım Everly St. Clair'in hediyesi olan Seletti Sea Girl çantama koyduktan sonra banyodan çıkmadan önce aynaya son bir kez bakıyorum.

Noah'nın sırtı bana dönük ve ben de eşikte duraklıyorum, siyah kot pantolonunun içindeki gömleksiz görüntüsü geçici olarak dikkatimi dağıtıyor.

Başına beyaz bir tişört geçirdiğinde, tenini okşayan ve vücuduna yapışan o aptal tişörtü kıskanıyorum.

Şekillendirilmiş karın kasları.

Diğer orta boy yataktaki çantama ulaşmak için onu geçmem gerekiyor, bu yüzden sanki onu süzmüyormuşum gibi dosdoğru önüme bakarak yanından geçip gidiyorum.

Isla St. Clair'in orijinali olan, gümüş çivi detaylı ve sırtında allık pembe lotus çiçekleri işlenmiş siyah deri ceketimi giydiğimde yeni kaskımı kapıp poz veriyorum. "Nasıl görünüyorum? Belalı biri gibi mi?"

Noah başını kaldırıp iki kez bakıyor. "O kaskı nereden buldun?"

"Dün Aiden'la bir motorcu dükkanına gittim." Chris onu ektiğim için pek mutlu değildi ama her şey yolunda gitti ve bolca zamanımız varken geri döndük.

Gözleri kısıldı. "Bu ne zaman oldu?"

"Sen tırmanma duvarındayken."

"Huh." Canon Mark IV'ünü çıkarıp fotoğraf çekmeye başladığında, dramatik bir poz veriyorum, vücudum duvara yapışmış ve bir kolum başımın üzerinde sallanıyor, kamerayı indirmeden ve yorum yapmadan çantasına geri koymadan önce gözlerini beceriyorum.

Noah'nın bakışları elimdeki kaska kayıyor ve elini çenesine götürüyor. "Bundan emin misin?"

"Olumlu. Ben de seninle geliyorum. Charlotte'a sadece birkaç saat var. Büyütülecek bir şey değil." Kaşlarımı kaldırdım, benimle çelişmesi için cesaretlendirdim.

Keşke derin denizlere dalmayı ve dev dalgalarda sörf yapmayı hiç düşünmeyen Isla ve Everly gibi olabilseydim, ama onlar bunu yaparak büyüdüler ve ben onlar gibi değilim.

Ama daha cesur davranmaya başlarsam ve biraz daha cüretkâr olursam, belki bazı korkularımı yenebilirim. Benim planım da bu zaten.

Kararımı verdim, çantamı aldım ve kapıya yöneldim.

"Dean için sorun olur mu?" İkna edici argümanıma rağmen Noah tereddütlü görünüyor.

"Elbette." Endişesini elimle savuşturuyorum. "O iyi olacak."

Gitmemi engellemek için avucunu kapıya dayadı. "Hales. İstemiyorum-"

Yüzümü ona dönüyorum ve o da ne kadar yakın olduğumuzu fark edince geri adım atıyor. Biraz sönüyorum ama sonra silkiniyorum. "Bunu yapmam lazım. Risk almaya başlamalıyım." İtiraz etmek için ağzını açıyor ama sözlerimle onu durduruyorum. "Yaşamaya odaklanacağız, unuttun mu? Eskiden bu konuda oldukça iyiydim."

Gülümsemesi yumuşak. "Hâlâ öylesin. Seni o sahnede gördüğümde aklım başımdan gidiyor." Birlikte büyüdüğü utangaç kızın ben olduğuma inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Beni şaşırtıyorsun. Bunu sana yeterince söylediğimi sanmıyorum. Ama bu doğru. Çok parlaksın. Hep öyle oldun."

Yutkunuyorum, gözlerimi indiriyorum ki orada biriken yaşları görmesin ve onları engellemek için deli gibi gözlerimi kırıştırıyorum. "Teşekkür ederim." Çenemi kaldırıyorum. "Ama hâlâ senin bisikletinin arkasına biniyorum."

Sırıttıyor, sonunda gerçekten istediğimin bu olduğunu ve beni bundan vazgeçirmeye çalışmanın anlamsız olduğunu kabul ediyor. "Yavaş ve sakın olacağım."

"Zorunda değilsin. Biraz hız havasındayım." Salona adım attığımızda sahte bir özgüvenle doluydum ama ilerlememiz sadık korumam tarafından engellendi. Çantamı alıyor ve benden Nuh'a bakıyor, sonra bakışları elimdeki kaska yöneliyor.

"Ne yapıyorsun?" Chris sanki her şey apaçık ortada değilmiş gibi soruyor.

"Noah'ın bisikletinin arkasına biniyorum. Charlotte'ta görüşürüz." Noah kolunu boynuma doladığında ona küçük bir el sallıyorum ve Chris ile koridorda nöbet tutan diğer güvenlik görevlilerinin yanından hızla geçiyoruz.

Dean görüldüğünde sadece asansöre kadar gidebiliyoruz. Hemen arkasında Zoe var. Aynı odadan geldikleri gözümünden kaçmadı.

"Noah," dedi Dean sertçe. "Bir kelime."

İçimi çekiyorum ve Dean'le yüzleşmek için dönüyorum.

"Ne söyleyeceksen benim önümde söyleyebilirsin. Ve sen beni durdurmaya çalışmadan önce

bisikletine binmekten, eskiden ne yaptığını bildiğimi hatırla. Seninle kıyaslandığımda ben bir meleğim."

Kaşlarını çatıyor. "Neden senin menajerin oldum sanıyorsun? Benim yaptığım hataları yapmanı engellemek için. Benim işim seni korumak. Ve eğer lanet olası bir Ducati'nin arkasına binmene izin verirsem bu işi pek de iyi yapmış olacağımı sanmıyorum. Bu gece bir gösterin var. Hâlâ otuz gösterin daha var-"

"Ve bir yılı aşkın süredir turnedeyim. Sadece biraz eğlenmek istiyorum. Yirmi iki yaşında kaygısız bir kız olmak istiyorum-"

"Sen kaygısız bir kız değilsin tatlım," diyor Dean, sesi daha yumuşak. "On sekiz yaşında o plak anlaşmasını imzaladığında bundan vazgeçtin."

Zoe elini onun koluna koyuyor ve o da ona bakıyor, kaşları çatık, sanki kelimeler olmadan ne dediğini anlamaya çalışıyor. İç çekip başını sallıyor, sonra elini saçlarında gezdiriyor ve şimdi sadece kendilerinin anladığı gizli bir dilleri olup olmadığını merak ediyorum.

Kolunu sıkıyor ve sanki her şey halledilmiş gibi bana gülümsüyor. Bu gerçekten şok edici. Zoe en başından beri benim reklamcımdı çünkü işinde iyiydi ve Dean de bunu biliyordu. Ama bugüne kadar? Düşmanmış gibi davrandılar.

Daha farklı olamazlardı. Zoe tepeden tırnağa tasarım giyiyor. Kafasındaki tek bir sarı saç bile yerinde değil. Şu anda bile, sabahın köründe, krem rengi geniş paçalı pantolonu ve ipeksi bluzuyla kusursuz görünüyor. Bu arada Dean yataktan yuvarlanmış ve yerde bulabildiği kıyafetleri giymiş gibi görünüyor.

Adam ona anal, kendini beğenmiş prenses diyor. O da ona bir çiftlik hayvanı kadar görgüsüz diyor.

"Birbirinize bir kez bile hakaret etmediniz," diye geveledim. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diyor Dean aynı anda Zoe, "Saat daha erken. Hâlâ Batı Yakası saatindeyim."

Telefonunu kontrol ediyor ve Louis Vuitton'unun içine koyuyor. "Havaalanına gitmem gerekiyor. Arabam bekliyor." Mükemmel kaşlarını Dean'e doğru kaldırır. "Dean? Çantalarım."

Ona kendi çantasını almasını söylemesini bekliyordum ama Dean bu sabah sürprizlerle dolu. "Evet. Bekle."

Bakışları Noah'ya kayıyor ve bana bu küçük hesaplaşmayı neden otelin koridorunda yaptığımızı hatırlatıyor. Araya girip onu savunmaya hazırım, konuşmak için ağzımı açıyorum.

"Onu güvende tut," diyor Dean. "Eğer üzerinde en ufak bir çizik bile olursa o lanet boynunu kırarım ve seni doğduğuna pişman ederim. Anladın mı?"

Vay be. Dean'in sesi gerçek bir baba gibiydi. Benim babam değil. Dale Peterson değil, beni büyüten adam. O hiç böyle konuşmazdı. Ailem Dean'den çok daha muhafazakardı. McCallister'lardan da daha muhafazakârdılar. Yine de iyi insanlardı. En iyileri, gerçekten.

Üzerime bir keder dalgası çöküyor ve bir an için onları o kadar çok özleyorum ki fiziksel olarak ağrıyor.

"Hales?"

Temizlemek için başımı sallıyorum. Noah asansörün kapısını açık tutuyor.

İçeri giriyorum, kalbim bir mengenede sıkılıyormuş gibi hissetmiyormuş gibi gülümsüyorum ve gümüş kapılardaki yansımamla yüzleşiyorum.

"İyi misin?" Noah soruyor, sesi alçak, kolu omuzlarıma dolanmış.

Başımı salladım. "Evet." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Sadece ailemi düşünüyordum."

Omzumu sıkıyor. "Seninle çok gurur duyarlardı."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum." İki parmağını çenemin altından geçirip yüzümü kendine doğru kaldırıyor ve gözlerimi buluyor. "Eminim seni izliyorlardır, 'İşte bizim kızımız' diyorlardır. Şu parıltıya bak."

Tanrım, bunu söylediği için onu seviyorum. Umarım doğrudur. Gerçekten umuyorum. Tek istediğim ailemi gururlandırmaktı. Onlarla ilgili son anımın bu kadar kötü olmasından nefret ediyorum. Ama bunun yerine hep iyi olanlara odaklanmaya çalışıyorum.

O kadar da zor değil. Çocukluk anılarımın çoğu güzel.

Sanırım bu yüzden Shiloh'u kendimden uzaklaştırdım. O zamanlar beni kandırmış ve güvenime ihanet etmiş gibi hissediyordum. Shiloh'u altı yaşımdan beri tanıyorum. Noah'ın üvey annesi olduğu için hayatımın büyük bir parçasıydı. Ama onunla kendi bağımı müzik aracılığıyla kurmuştum. Beni Amy Winehouse ve müziğimi ve söz yazarlığımı etkileyen diğer pek çok sanatçıyla tanıştırdı -The 1975, Twenty One Pilots, Billie Holiday, Janis Joplin ve daha pek çoğu.

Onun çok havalı olduğunu düşünüyordum ve anneme "Büyüdüğümde Shiloh Leroux gibi olmak istiyorum" dediğimi hatırlıyorum.

Dokuz ya da on yaşlarındaydım. Annem ve ben dans dersime gidiyorduk. Gülümsedi ama onun gibi olmak istediğimi söylemediğim için kırıldığını hissettim.

Annem muhasebeciydi. Babam da öyleydi. Ben dansçı olmak istiyordum. Bir şarkıcı. Shiloh Leroux gibi bir yıldız.

Asansörün kapıları açıldığında, Noah beni lobiden arka çıkışa doğru götürürken kaybettiğim her şey üzerinde durmak yerine hayatımdaki tüm iyi şeylerin değerini bilmeye kararlı bir şekilde üzüntümden sıyrılıp omuzlarımı dikleştiriyorum.

Tek tesellim ailemin acı çekmemiş olması. Noah bana çarpma anında öldüklerini söyledi ve o gece rüyalarımda tekrar yaşadığım korkunç bir anı olsa da, araba alevler içinde kalmadan önce onların çoktan gitmiş olduklarını bilmek bana huzur veriyor.

Noah elimi sıkarak beni şimdiki zamana geri döndürüyor.

Otelin otoparkında bisikletinin yanında duruyoruz.

"Sadece anı yaşa, Hales. Dün için endişelenme. Bitti artık. Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok.

Yarın. Ama şu an? Şu an mı? Tadını çıkarın."

Yüzünü inceliyorum ve o aha anlarından biri gibi hissediyorum. Noah hayatını böyle yaşıyor. Bu yüzden almamasını dilediğim riskleri alıyor.

Ben kafamın içinde takılıp kalmışken, yarın ne olabileceği konusunda endişelenirken ya da geçmişte değiştiremeyeceğim veya geri alamayacağım şeylere takılıp kalmışken, o tamamen burada ve şimdi yaşıyor.

"İstiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum." Sadece anı yaşamaktan bahsetmiyorum. Bizden bahsediyorum. "Bazen benim için çok zor oluyor."

"Biliyorum." Gülümsemesi yumuşak.

"Anlıyorum." Anladığını biliyorum.

Aramızda bir travma bağı var.

Noah hayatımı kurtardı. Beni arabadan çıkarıp o tepeye kadar taşımasaydı yangında ölebilirdim. Birinci yıl dönümünde oraya geri döndük. Yangın tüm ağaçları kesmiş ve her şeyi yerle bir etmişti. O virajlı yolda durup derin vadiye bakarken tek düşündüğüm, "*Bizi buradan nasıl çıkardı?*" oldu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, tüm haberlerde yer aldı ve Noah memleketinin kahramanı olarak lanse edildi. Yaptığı şey inanılmazdan başka bir şey değildi.

Kaskı elimden alıyor, koltuğun üzerinde kendi kaskının yanına koyuyor ve sonra iki elimi de avuçlarının içine alıyor. "Sana yardım edeceğim. O geceyi ve korkularını atlatman için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama ölüleri onurlandırmanın en iyi yolu iyi bir hayat yaşamaktır."

Başımı salladım. Haklı olduğunu biliyorum ve belki de bu korkunç bir şey ama şu anda ailemi hiç düşünmüyorum. Onun ağzına bakıyorum.

Onu öpmek istiyorum.

Görünmez bir güç alanı bizi yakınlaştırıyor ve elleri belime doğru ilerlerken güneş bulutları yarıyor. Kalbim daha hızlı atıyor ve dünya yok oluyor.

Eğiliyorum, ikimiz de gözlerimiz buluşana kadar belli belirsiz yaklaşıyoruz, elaları bugün ılık vurduğunda kahverengiden çok yeşil. Dudaklarını yalıyor, gözleri ağzıma kayıyor ve ellerim göğsünden yukarı kayarak oraya aitmiş gibi ensesine dolanırken zar zor nefes alıyorum.

Ayrılmamızın üzerinden neredeyse iki yıl geçti ve bu süre içinde ne seks ne de öpüşme oldu, ama şimdi ihtiyaçtan gözlerim o kadar kör olmuş durumda ki bunları yapmamamız için tek bir neden bile düşünemiyorum.

Elleri kışımından aşağı kayıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Onun içinde eriyorum, nefesim hızlanıyor ve Atlanta'daki bir otoparkta yapışkan bir su birikintisine dönüşüyorum. Onun yetenekli ellerinde bir macun.

Dudaklarımız neredeyse birbirine değerken yumuşak, naneli nefesi tenimde geziniyor. *Neredeyse.*

Ama son anda geri çekilerek bağlantı ve an kayboluyor. Sanki biri kafama bir kova buzlu su dökmüş gibi hissediyorum.

"Hayley. Buraya gel. Sen ve Noah tekrar birlikte misiniz?" Bakışlarım bize doğru gelen paparazzilere kayıyor, fotoğraf çekiyor.

"Hey, Hayley. Noah'ın Fiji'de Everly St. Clair ile birlikte olması hakkında ne düşünüyorsun? O senin en iyi arkadaşın değil mi?"

"Hey, Noah. Everly, Hayley'e döndüğünü biliyor mu?"

Noah homurdanıyor ve ellerini yumruk yaparak ileri atılıyor. Kolunu tutup onu geri çekmeye çalışıyorum. "Hadi gidelim." Göz ucuyla Chris ve başka bir korumanın paparazzilere doğru yürüdüğünü görüyorum.

Hemen arkalarında Zoe ve bana işaret eden Dean var. "Otobüse bin," diye bağıyor.

Onu duymuyormuş gibi yapıyorum, kaskı kafama geçiriyorum ve Noah'nın kolunu çekiyorum. "Noah. Haydi," diye bağırdım.

Çenesi sıkılı, omuzları gergin, ama sonunda geri çekiliyor ve motoruna atlayıp motoru çalıştırıyor. Arkasına atlıyorum ve onları atlatacak kadar hızlı gitmesi için onu teşvik ediyorum ama olan olmuş bile.

Neredeyse mükemmel olan anımız mahvoldu.

"Noah'nın Fiji'de Everly St. Clair ile birlikte olması hakkında ne düşünüyorsun?"

Öyle söylediler: *Everly St. Clair ile birlikte olmak.*

Kulağa arkadaştan öte bir şeymiş gibi geliyor.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Noah

Sinir Bozucu Kardeşler Grup Sohbeti

Gracie: Dilin Everly'nin boğazındayken kaç kişi bana fotoğrafını gönderdi biliyor musun?!?? Yaklaşık doksan milyar

**Levi: Çok seksi görünüyordu... Onunla yataardım
İğrençsin. Sana asla yaklaşmazdı, köpek suratlı
kusma emoji bir kızın öyle olması gerekirdi**

seni isteyecek kadar kör ve aptal

Levi: Kapa çeneni, kuş beyinli... En iyi arkadaşına aptal mı diyorsun?

Gracie: Bugün pistte herkes bundan bahsediyordu. Delirdin mi, köpek suratlı?!?! Ella seninle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Zane: ...

Zane: H'ye söyle umarım iyidir.

Gracie: Aptal mısın??? Bundan sonra nasıl iyi olacak?!?! SMH

Gracie: Hay-Hay için çok üzülüyorum... ona onu sevdiğimi ve özlediğimi söyle, tamam mı? xoxo

Gracie: ve ona kardeşimin aptal olmasının benim suçum olmadığını söyle

Çok iğrençsin. Neden kendi lanet kardeşine sarılıp öpücük gönderiyorsun????

Gracie: *üç orta parmak emojisi*

Seni özledim, kardeşim. Denver'da görüşürüz.

Gracie: Onu Nashville'de göreceğiz... Denver'dan önce olduğuna eminim.

Destegin için minnettarım Zane. Sen hala benim favorimsin. Ben de seni özledim, dostum. Biraz zaman geçireceğiz.

Denver'da birlikte kaliteli zaman geçireceğiz.

Sadece sen ve ben. Hey! Peki ya biz?!?! Annemin çocukları?!?! Ben: ...

Tamam, iyi görünmediğini kabul ediyorum. Ne fotoğraflar ne de bana fuckboy diyen yorumlar. Ya da Everly'nin eski sevgilisiyle takılarak en iyi arkadaşını sırtından bıçakladığı için aldığı tepkiler.

O öpücük asla olmamalıydı. Her şey çok yanlıştı ve hemen pişman oldum. Eğer yapabilseydim

geri alırdım. Ama yapamam. Ve şimdi tüm dünyanın görmesi için dışarıda duruyor ki bu istediğim son şeydi.

Hayley'e katılmayı kabul etmemin büyük bir nedeni, Kaliforniya'ya taşındığım zamanki halimize geri dönmeyi umuyor olmamdı.

İki Numaralı Trajedi gerçekleşmeden ve Hayley'i ikinci kez kaybetmeden önce, çünkü bir dahaki sefere benim olabileceğim düşüncesini kaldıramadı. Kısa çöpü ben çekecektim ve oyun bitecekti. Işıklar söndü.

Ama hala buradayım, hala tekmeliyorum ve arkadaş zonuna uğradığımdan oldukça eminim. *Tekrar.*

Bilmiyorum. O neredeyse öpüşmenin üzerinden birkaç gün geçti. Atlanta'da ve ne olduğumuzu anlamaya çalışmaktan vazgeçtim.

Sadece onu sevdiğimi biliyorum ve hala birlikte olsaydık asla başka bir kızla birlikte olmazdım. Ama değiliz. Kıcıma tekme bastı ve kalbim bir kez daha çarpmaya başladı.

Şimdi 2'de 0 yaptık ve üçüncü seferin iyi olacağına dair umudumu kaybediyorum.

Bu kadar yükümüz varken, kendimizi toparlamamızın mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum.

"Bu saçmalık gerçek mi?" Aiden soruyor, gözleri dizüstü bilgisayarımın ekranında. Bu akşamki gösteriden önce Hayley'nin tur otobüsünün salonunda takılıyoruz.

Baltimore gri ve yağmurlu. Uyuyor, gerçekten. Ben ve Hales için gökyüzü bulutlu. Ufukta güneş ışığı bile yok.

Aiden kafasını kaşıyarak ne gördüğünü anlamaya çalışıyor. "Aşağı inmek yerine nasıl yukarı çıkıyorsun?"

"Gitmiyorum. Sadece kameramanımdan daha yavaş gidiyorum." "Lanet bulutların üzerinde dans ediyorsun, dostum."

Julian diğer tarafımdaki deri koltuğa uzanıyor ve enerji içeceğinin kapağını açıyor. Uzun bir yudum aldı.

yorum yapmadan önce içkisini yudumladı. "Enerji akışını değiştiriyorsun."

Başımı sallıyorum, gözlerimi mutfakta bitki çayı yapan Hayley'den ayırmıyorum. Kanepedeki yerimden sırtını net bir şekilde görebiliyorum. Dimdik, omuzları kaskatı. Ama dikkatle dinlediğini söyleyebilirim. "Ben de tam olarak bunu yapıyorum," diyorum, fincana kaşıkla bal koymasını izlerken.

Geniş paçalı bir kargo pantolonu ve dar bir tişört giyiyor. Kıçına bakıyorum. Bel kemerinin üstündeki deri parçasına. Mükemmel küçük dansçı vücuduna.

Bu sabah Baltimore'a vardığımızdan beri onu ilk kez görüyorum. Otobüs yanaşır yanaşmaz o sabah radyo programına gitmek üzere ayrıldı, ben de Inner Harbor'da koşmaya çıktım.

"Düşüyormuş gibi hissettirmiyor," diyorum paraşütle atlamayı kastederek. "Daha çok görünmez bir güç alanının içindeymişsiniz gibi hissettiriyor. Sadece akışa bırakıyorsun kendini. Enerjiyi hissediyorsun."

"Ben de müzik hakkında böyle hissediyorum," diyor Aiden.

Başımı sallıyorum, benzetme yaptığı için mutluyum. Umarım Hayley de duymuştur çünkü bu benim müziğim. "*Aynen öyle.*"

Hayley çay bardağını salona taşır ve kıvrılır. Karşımdaki krem rengi deri kanepeye uzanıp bacaklarını altına sıkıştırdı.

Aiden ve Julian düzenlediğim videoyu izlerken dizüstü bilgisayar ekranından ona bakıyorum. Sıcak çayı üflüyor, ben de ağzına bakıyorum. Sonra telefonunda gezindiğini görünce kaşlarımı çatıyorum. Umarım sosyal medyada değildir. Şu anda bu çok kötü bir fikir olurdu. Yüzlerce bildirimle uyandım ve onun da uyandığını varsayıyorum.

Boynumu kırıyorum, gözlerim hala ona yapışmış durumda. Kafasını kaldırıp bakmıyor ya da varlığını kabul etmiyor; onu bu kadar iyi tanımasaydım, bunun kayıtsızlık olduğunu düşünürdüm.

Ama Hayley'i tanıyorum. Çatışan duygularıyla boğuştuğunu kaşlarının birbirine yaklaşmasından anlayabiliyorum. Neye inanacağını bilmiyor ve Everly ile aramızda neler olup bittiğini konuşmayı reddettiği için kendi sonuçlarına varıyor.

Siktir et. Sadede gelme zamanı. "Bunu konuşmaya hazır mısın?"

Telefonundan başını kaldırıp kaşlarını çatıyor. "Konuşacak ne var ki? Sen ve en iyi arkadaşım açıkça arkamdan iş çeviriyordunuz."

"En iyi arkadaşınızla en son ne zaman konuştunuz?
O da zor bir dönemden geçiyor."

"O zaman daha iyi öpmek için orada olman iyi bir şey." Bana tatlı bir gülümseme veriyor ama sahte olduğunu biliyorum.

Aiden havadaki gerginliği hissederek, "Bu arada, ben gidiyorum," diyor.

"İyi şanslar, dostum." Julian omzumu sıvazladıktan sonra Aiden'ı takip ederek salondan çıkıyor ve beni Hayley ile yalnız bırakıyor.

Sanki ilk kimin kırılacağını görmek için bir yarıştaymışız gibi birbirimize bakıyoruz. Ona. Gözlerini indiriyor, çayından bir yudum alıyor ve kaydırmaya devam ediyor.

Telefonu elinden çekip almak ve ekranı ayakkabımın topuğunun altında ezmek istiyorum ama kendimi tutuyorum ve bunun yerine kelimelerimi kullanıyorum.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, Everly ve ben sevişmiyoruz."

Kaba konuşmamı yadırgıyor ama en azından dikkatini çektim.

"Çok fazla içtikten sonra sadece bir öpücüktü." Ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği. Pişman mıyım? Söyleyebileceğimden daha fazla. Ama günün sonunda, o öpücüğün hiçbir anlamı yoktu.

Kaşları sanki beni bir yalanın içinde yakalamaya çalışıyormuş gibi yukarı kalkıyor. "Sadece bir öpücük mü?"

Başımı sallıyorum, doğruyu söylediğimi anlaması için bakışlarını tutuyorum.

"Bildiğim iyi oldu." Hayley telefonunu cebine koyar ve
ayağa kalkar.

ONUNCU BÖLÜM

Noah

YATAK ODASINA ÇEKILMESINI YA DA TUVALETE GITMESINI BEKLIYORUM. Ama koridoru geçip yanıma oturarak beni şaşırttı. Birbirimize dokunacak kadar değil ama kokusunun üzerime sinmesine yetecek kadar yakın. Ormanda bir gece. Uzun yaz günleri ve boğucu geceler. Çam ve amber. Narenciye ve bergamot, biraz da vanilya. Byredo'nun Gypsy Water'ı gibi kokuyor.

Ben parfüm uzmanı değilim. Bütün bunları biliyorum çünkü ona on dokuzuncu yaş gününde parfüm hediye ettim.

O zamandan beri takıyor.

Onun kokusunda mutlu bir şekilde boğulabilirim. Koca bir fiçinin içinde sırtüstü yüzebilirim.

Hayley dizüstü bilgisayarımı işaret ediyor. "Görüntüleri görebilir miyim?"

Üç buçuk dakikaya indirdikten sonra bulutların üzerinde süzüldüğüm bir çekimde duraklatıldı. "Hangi bölüm?"

Omuz silkiyor. "Hepsi mi?"

Ona şüpheli bir bakış attım. "Emin misin?" "Evet. Eminim."

İşte hiçbir şey yok. Ekranı küçültüp düzenlenmemiş videoları açıyorum, sonra ilkinin oynatıyorum -Bodhi, Sage ve ben Beqa Lagünü'nde tüplü dalış yapıyoruz.

"Çok güzel," diyor gülümseyerek. Bir sonraki anda, renkli, tropik balık sürüsünden bir boğa köpekbalığı çıktığında geri sıçırıyor ve küçük bir gıcırtı çıkararak elleriyle yüzünü kapatıyor. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Gülüyoruz ve o ekranı işaret ediyor. "Bu Nemo'ya benziyor."

"Her zaman Nemo'yu bulmaya çalışıyoruz." "Sadece yüzmeye devam et," diyor sessizce.

"Evet." Ona bakıyorum. Sualtinin güzelliği karşısında büyülenmiş gibiydi, yüzünde çocukken Disney filmlerini izlediğimizde yüzünde beliren şaşkınlık ifadesinin aynısı vardı. *Kayıp Balık Nemo* en sevdiklerindendi.

Video, Halı Koyu'ndaki terk edilmiş bir gemi enkazını keşfettiğimiz bir klibe kesiliyor ve dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bahse girerim Sage cennetteydi," diyor gülümseyerek.

"Öyleydi." Sage, anı yaşayan ve hayatı dolu dolu yaşamaya çalışan bir başka örnek.

"Dalmalı mı?" diye soruyor, endişeyle kaşlarını çatarak.

"Doktoru ona her şeyin yolunda olduğunu söyledi, yani evet, o iyi." Hiçbir şeyin Sage'i dalmaktan ya da dalış yapmaktan alıkoyabileceğini sanmıyorum.

okyanusta. O bizim kendi modern Jacques Cousteau'muz.

Rahat bir sessizliğe gömülüyoruz ve birbiri ardına videolar izliyoruz. Paraşütle atlama videosuna geldiğimizde Hayley daha yakına eğiliyor, gözleri ekrana yapışmış. Sol göğsü koluma değiyor ama fark ettiğini sanmıyorum. Önündeki sahneye çok odaklanmıştı.

O her şeyi kavrarken göz ucuyla izliyorum ve avuçlarımda ne yazdığını anladığı anı yakalıyorum. Dudakları kıpırdıyor ama kelimeleri ağzından çıkarırken hiç ses çıkmıyor. Sol avucumda Wish You Were Here yazıyor. Sağ avucumda Blue Skies Forever/RIP Zeke.

Bulutların üzerindeyken Zeke'e hep mesaj gönderirim. Orada kendimi ona daha yakın hissediyorum.

Bodhi ve St. Clair ikizleri gibi Zeke'le birlikte büyümedim ama aramız iyiydi.

Zeke, on sekiz yaşındayken birlikte uçaktan atladığım ilk kişiydi. O zamandan beri yüzlerce atlayış yaptım ama Santa Barbara'daki ilk atlayışım her zaman kalbimde özel bir yere sahip olacak.

Sadece Zeke'le birlikte olduğum için değil, Hayley de iniş alanında beni beklediği için. Yere iner inmez bana doğru koştu ve kendini kollarıma attı.

Sonunda tekrar bir araya gelmiştik ve ben hayatın tadını çıkarıyordum. Bundan daha iyisi olamaz diye düşündüğümü hatırlıyorum. Yaşamak böyle bir şey işte. Aşık olmak, risk almak, her şeyi yapmak ve asla geri çekilmemek.

YouTube kanalına on üç yaşındayken başladım ama Zeke ile ilk atlayışımızdan kısa bir süre sonra videolarımızdan biri viral oldu ve işte o zaman bizim için gerçekten patladı. Seyahat vlogları, kült gibi takipçiler, hem gerçek hem de mecazi anlamda baş döndürücü yükselişler ve sakatlayıcı düşüşler.

Bize modellik işleri ve bir miktar haber veya marka teşhiri karşılığında beş yıldızlı tatil köylerinde konaklamalı uzak yerlere tüm masrafları ödenen seyahatler teklif edildi.

"Diğer tarafta ne olduğunu hiç merak ettin mi?" Zeke bir keresinde bana sormuştu. Maldivler'deydik ve başımızın üzerindeki açılır kapanır bir çatıdan yıldızları seyrediyorduk. Yirminci yaş günümden birkaç gün önceydi ve Hayley, Bodhi ve St. Clair ikizleri birkaç gün sonra kutlamak için bize katıldılar. Ama o gece sadece ben ve Zeke vardık.

Ve ne sorduğunu biliyordum. "Oraya varmak için acelem yok, bu yüzden bunu düşünmek için fazla zaman harcamıyorum. *Bu* hayatı seviyorum."

Ve ciddiymdim. Hayatımı seviyordum. Hâlâ da seviyorum.

Ama Zeke dedi ki, "Evet ama bu son büyük bilinmeyen. Sonsuza dek mavi gökyüzü. Ben böyle hayal ediyorum."

Beş ay sonra gitmişti ve o büyük bilinmezlikte aradığı mavi gökyüzünü bulması için deli gibi dua ettim.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp yanıma koyduktan sonra vücudumu Hayley'e doğru çeviriyorum, bakışlarım yüzünde geziniyor. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor ve onları fırçalamadan önce fincanını masaya koymak için eğiliyor. "Onu özlüyorum."

"Evet." Başımı sallıyorum ve söylememem gereken - *söylemeyeceğim*- şeyleri söylememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "İyi bir adamdı." Zeki, komik ve her zaman iyi vakit geçirmeye hazırdı. Şakacı da biriydi. En iyi videolarımızdan bazıları yaptığımız eşek şakalarına aitti.

Dışarıdan bakıldığında, tanıdığınız en mutlu adam gibi görünüyordu. Bir gülümsemenin ne kadar çok şeyi gizleyebileceği komik.

Hayley titreyen bir nefes veriyor. "Everly'nin neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

Evet, yapabilir. Hayley sevdiği insanları kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilir. Ailesini kaybetti. Ama bir erkek arkadaşını kaybetmekten bahsediyor, bu da muhtemelen düşüncelerinin beni kaybetmeye döndüğü anlamına geliyor.

Mantıken, seçimlerimin onu neden üzdüğünü anlıyorum. Bunu yapmamak için kalpsiz olmam gerekirdi.

Evet, belki de onun bundan ne kadar nefret ettiğini bile bile hayatımı bu şekilde yaşamaya devam ettiğim için bencilim. Ama istatistiksel olarak konuşursak, araba kullanmak paraşütle atlamaktan, kaya tırmanışından ya da yaptığım diğer sporlardan daha tehlikeli. Ne yazık ki, bu argüman Hayley'nin zihnini bariz nedenlerden dolayı rahatlatmıyor.

Gözlerim onunkileri buluyor ve doğrularımı söylüyorum. "Eğer her şeyden vazgeçersem, ben ben olmam." Kalbimde buna gerçekten inanıyorum. Bu benim için sadece bir hobi değil. Bu benim tutkum. Ben buyum.

İtiraz etmek için ağzını açıyor ama ben daha bitirmedim. "Bu benim senden müziği bırakmanı istememle eşdeğer. Senden asla kariyerinden, tutkundan, seni harekete geçiren ve seni sen yapan şeyden vazgeçmeni istemem."

Bir an sessiz kaldı, düşünüyordu. Aynı zeminden defalarca geçtik ve onu hiçbir zaman ikna edemedim, bu yüzden bugün farklı olacağına dair umut beslemiyorum. "Belki de bizim sorunumuz budur," diyor sessizce. "Çok açgözlü ve benciliz. Her şeyi istiyoruz."

Başımı salladım. "Bu bizim sorunumuz değil. Daha önce her şeye sahiptik ve yürüttük." Buna itiraz edemez çünkü doğru olduğunu biliyor. Neredeyse iki yıl boyunca mutluyduk. Hem de çok mutluyduk.

Şöhret basamaklarını hızla tırmanmasının tüm çılgınlıklarına rağmen bu işi başardık.

Hayley son derece ayakları yere basan biri. O bir diva değil. Tüm o abartılara kanmıyor. Birçok yönden, o hala birlikte büyüdüğüm kız.

Hepsi kendi çapında belli bir şöhret seviyesine ulaşmış, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir arkadaş çevresine sahip olmak işe yarıyor. Bodhi Wilder profesyonel bir sörfçü. Everly bir model ve sörfçü. Isla bir model ve moda tasarımcısı. Sage Harper bir okyanus bilimci ve film yapımcısı. Hiçbirimiz geleneksel bir yol seçmedik.

Onlarla 18 yaşındayken Hayley sayesinde tanıştım. Bastian Cox, onun albümlerinin yapımcılığını üstlendi ve

onları tanıştırdı. Shiloh ve Bodhi'nin eski bir model olan annesi Remy ile iyi arkadaş.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de Dean Hayley'nin kariyerini iyi yönetiyor ve onu satmayacak ya da ondan faydalanmayacak iyi insanlarla çevrili olmasını sağlıyor.

Çocukluğumuzdan beri Hayley dansçı ya da şarkıcı olmak isterdi. O zamanlar ne olmak istediğimi tam olarak bilmesem de dünyayı görmek istediğimi biliyordum ve risk almak her zaman doğamda vardı, bu yüzden kariyer seçimim çok kolay oldu.

"Neden benimle bu tura gelmeyi kabul ettin?" Hayley sessizce sorar.

Bu daha önceki konuşmamızdan farklı bir şey ve neden sorduğunu tam olarak bilmiyorum ama cevap vermeden önce biraz düşünüyorum.

Ona en iyi arkadaşım olduğunu ve onunla vakit geçirmeyi sevdiğimi söyleyebilirim. Ki bu doğru.

Ona Everly ile Fiji sahilinde bütün bir günü ilişkileri tartışarak geçirdiğimizi söyleyebilirdim. O ve Zeke, ben ve Hayley hakkında konuştuk. Hayatın ne kadar kısa olduğunu ve her şeyin ne kadar çabuk ve beklenmedik bir şekilde elinizden kayıp gidebileceğini. Sevdiğiniz insanları bir kalp atışında kaybedebilirsiniz. Tıpkı Hayley'nin ailesini ve Everly'nin Zeke'i kaybettiği gibi.

Genel kanının aksine, Belize'deki Mavi Delik'e paraşütle atlamak Zeke Harrington'ı öldürmedi. Hatalı ekipman, resifler ya da suya iniş de öldürmedi. Bu onun seçtiği yoldu. Mükemmel bulutsuz bir günde deniz seviyesinden on dört bin fit yükseklikteki bir uçaktan atlayarak. Göz alabildiğine mavi bir gökyüzü vardı.

Gerçeği biliyorum ve Everly de biliyor. Ona söylediğim için değil, söylemedim, ama o *biliyor*.

Ve bu da bizim için kafalar etrafta.

Hayley bunların hiçbirini bilmiyor çünkü nasıl olduğu hakkında yalan söyledim.

Yalan söyledim çünkü Zeke'in ailesinin duymaya ihtiyacı olan şey buydu. Hayley'nin ailesinin öldüğü geceden bir şey öğrendiysem, o da bazen sevdiğiniz insanları korumak için yalan söylemeniz gerektiğidir.

Ama bazen... acımasızca dürüst olmanız gerekir.

Hayley'e şu anda burada olmam için milyonlarca neden sayabilirim ama hepsi yarı gerçek olur. Nerede durduğumu bilmesi gerekiyor ve ikimize de dürüst olmayı ve şekerle kaplamamayı borçluyum.

"Gerçeği mi?" Hayley başını sallıyor ama alt dudağını çiğniyor, bu da cevabımı duymak için gergin olduğunu gösteriyor. "Başarmak için gerekenlere sahip olup olmadığımızı görmek için son bir girişim."

İşte. Çıktı. Ne demek istediğim açık. Eğer bu sefer doğru yapamazsak, yapabileceğimizden şüpheliyim.

Yutkunuyor. Dudağını ısıırıyor. "Peki ya yürütemezsek?"

Söylemek istemiyorum ama söylemem gerek. "O zaman birbirimizi özgür bırakmamız gerekecek."

Nefesi kesiliyor ve gerçekle yüzleşmek çok acı vericiymiş gibi gözleri kapanıyor. Ve öyle de.

Sonunda birlikte olamayacağımızı düşünmek çok acı veriyor. Eskiden onun benim nihai hedefim olduğuna inanırdım. Evleneceğim, bir aile kuracağım ve birlikte yaşlanacağım kız. Gençken bundan bir an bile şüphe etmemiştim.

Ama artık bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyorum. Onun duvarları yüksek, benim kalkanlarım yukarıda ve eğer bu işi yürütme şansımız varsa, kalemize bir yıkım topu götürüp onu yerle bir etmemiz gerekecek.

Neye karar verirsek verelim, sonsuza kadar bu belirsizlikte kalamayız. Bu ikimiz için de adil değil.

Ya bu ilişkiyi yürütmenin bir yolunu bulmalıyız ya da birbirimiz olmadan yolumuza devam etmeliyiz.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Hayley

ÇARŞAMBA SABAHİ, OTOBÜS HAREKET ETTİĞİNDE SARSILARAK UYANDIM. DC'den bir gecelik yolculuktan sonra Boston'a geldim. Telefonumdan saati kontrol ediyorum ve bir inilti çıkarıyorum. Saat daha sabahın beşi ve ben tamamen uyanığım.

Tekrar uyumayı deneyip başaramadıktan sonra doğrulup yatak başlığına yaslanıyorum ve cevapsız mesajlarımı gözden geçiriyorum.

Selam bebeğim, nasıl olduğunu görmek için aradım. Perşembe akşamı görüşürüz, tamam mı? Parti şu saatte başlıyor.

7.

Asher var her zaman aradı Ben Bebeğim.
Ben ikna olmuş o

çoğu zaman adımı hatırlamıyor. Ya da belki o kadar çok kızla takılıyor ki, ismi yanlış hatırlamamak için evrensel bebeği kullanıyor.

Geçen yıl Coachella'da tanıştık. O yaz ikimiz de Avrupa'da bir festival turu yapıyorduk. O Barselona, Madrid, Lizbon, Berlin ve Budapeşte'deydi, ben de oradaydım. Karşılıksız takılmak o zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti.

Neden birlikte olduğumuzu bile bilmiyorum. Sanırım ikimiz de yalnızdık ve bir eğlence arıyorduk. Noah kalbimi paramparça ettikten ve arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp gittikten sonra ben toparlanmaya çalışıyordum.

Yine de eğlendik. En azından çoğu zaman. İkimiz de bunun asla ciddi bir şeye dönüşmeyeceğini biliyorduk.

Asher, kendine zarar verme eğilimi olan, bağlanma fobisi olan ve bir türlü çözemediğimiz bir sürü yükü olan biri.

Budapeşte'den sonra yollarımızı ayırdık ve önemli bir şey olmadı. Birkaç hafta önce Londra'da karşılaşana kadar onu bir daha görmedim.

Kapı hafifçe vurulduğunda telefonumdan başımı kaldırıyorum ve ardından Noah odaya giriyor. Koridordaki LED ışıklar, kapıyı arkasından kapatmadan önce silüetini aydınlatıyor. Boxer külotu içinde gömleksiz, saçları dağınık ve karmakarışık... Tanrım. Yarı çıplak haliyle bana işkence etmeye mi çalışıyor? Belli ki öyle.

Noah bana işkence etmeye bayılıyor, değil mi?

Yorganı çeneme kadar çekiyorum ki bir yıl Sevgililer Günü'nde bana hediye ettiği şampanya rengi ipek kaşkorse ve şort takımını giydiğimi görmesin.

"Burada kalmamın bir sakıncası var mı?" Noah cevabımı beklemeden yatağa dalıyor ve şimdi büyük boy yatağım birden on kat daha küçük geliyor. Birbirimize dokunmuyoruz bile ama onu her yerde hissedebiliyorum. Öpücük fiyaskosundan sonra

Bu yüzden o zamandan beri ranzalardan birinde uyuyor.
"Dean horluyor."

"En azından gecenin bir yarısı sana kafa atmıyor," diye mırıldanıyorum.

Noah ellerini başının altına sıkıştırıyor ve bana gülümsüyor. Tüylü leylak rengi yorganımın üzerinde yatıyor ve odamın neredeyse karanlık olan ortamındaki tek ışık telefonumun ekranından geliyor. Ama yüzünü gün gibi net görebiliyorum, bu yüzden bana attığı küçük sırtışı kaçırmıyorum. "Sen olduğun sürece, kötü muamele umurumda değil."

Noah ve ben Baltimore'daki o konuşmadan beri birlikte fazla zaman geçirmedik ama söyleyecek ne var emin değilim, bu yüzden kaydırmaya devam ediyorum.

Açacak çok şey var. Öpücük... Baltimore'da söyledikleri.

Son birkaç gündür kafamda onun sözleri yankılanıyor.
"Bu, başarmak için gerekenlere sahip olup olmadığımızı görmek için son bir girişim."

Ya yapamazsak?

Birbirimizi özgür bırakmalıyız.

Düşünmesi bile çok acı verici. Noah ve benim birbirimizden tamamen bağımsız olduğumuz bir hayatı asla hayal etmek istemiyorum. Bunun neye benzeyeceğini hayal bile edemiyorum. Bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

"Neden uyanıksın?" Noah soruyor.

"Mesajlara yetişmeye çalışıyorum." Everly'den gelen mesajı okurken küçük tırnağımı çiğniyorum.

Everly: Çok özür dilerim, Hales. Yemin ederim sadece bir öpücüktü ve ikimiz de hemen bitirdik. Bunun bir hata olduğunu biliyorduk ve kendimizi suçlu hissediyorduk ama çok fazla içtikten sonra aptalca bir öpücüktü. İkimiz de seni incitecek bir şey yapmadık.

Beni incitmek istememiş olabilirler ama incittiler.
Sadece bir öpücük olsa bile, onlara güvenmiştim.

Zeke ölmeden yaklaşık bir ay önce Everly ondan ayrıldı. Sebepleri geçerliydi, ama onu hâlâ seviyordu ve birbirlerine biraz zaman ve alan tanırlarsa, farklılıklarını çözebileceklerini ve tekrar bir araya gelebileceklerini umuyordu.

Trajik bir şekilde, bu gerçekleşmeden öldü ve kalbinin kırıldığını biliyorum. Hâlâ onun kaybıyla başa çıkmaya çalıştığını biliyorum.

Onunla birlikte ağladım. Elini tuttum, hikayelerini dinledim ve elimden gelen en iyi arkadaş olmaya çalıştım.

Yani evet, öpebileceği onca erkek arasından Noah'ı seçmiş olması acı verici.

Bu, ayrıldıktan sonra Zeke'i öpmemle eşdeğer. Everly'ye asla böyle bir şey yapmazdım.

Ama en çok suçladığım kişi Noah. Şu anda birlikte olmadığımızı biliyorum ama bunun beni ne kadar inciteceğini biliyor olmalıydı.

Her şey magazin basınında yer alıyor ve herkes sosyal medyada yorum yapıyor.

Noah McCallister Hayley'nin Kankası Everly St. Clair ile Yoluna Devam Ediyor

Özel Haberi Alın: Kaynaklar Noah'ın İhanetinin Azizler Ekibinde Nasıl Çatlak Yarattığını Açıklıyor

Troller bayram ediyor ve büyük tartışma devam ediyor. Beni Everly ile kıyaslayan tonlarca makara ve gönderi var ve bu tavşan deliğine girmemem gerektiğini biliyorum. Asla iyi bir şeyle sonuçlanmıyor.

Ama o fotoğraflar ortaya çıkmasaydı, Noah hiç olmamış gibi mi davranacaktı?

Ne kadar çok düşünürsem, ihanet o kadar sert vuruyor. Kızgın öfke yüzeye çıkıyor ve patlamakla tehdit ediyor. Öfkemin kaynağına dik dik bakıyorum. Noah'nın gözleri kapalı, yüzü huzurlu ve sıkıntısız görünüyor, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

Işıkları açıyorum ve huzurlu uykusunu bölerek onu itiyorum. Homurdanıyor ve bana bir bakış fırlatıyor.

"Ne oluyor be? Bunu purp için mi yaptın-"

Onu yataktan itmeye çalışarak tekrar itiyorum ve o da bana yaralı bir bakış atıyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Bunu nasıl yaparsın?" Bağırıyorum.

Yataktan atlıyor ve masummuş gibi ellerini kaldırıyor. "Tamam, burada neler olduğunu anladım. Başımı belaya sokan o garip rüyalardan birini daha gördün. -"

Seçtiğim silahımı alıp yatağın üzerine atlıyorum ve ona bir yastıkla vuruyorum.

"Whoa. Sakin ol, Tinkerbelle. Yastık savaşı yapmak için biraz yaşlı değil miyiz?" Eğlenmiş görünüyor ve bu da her şeyi hallediyor.

Boğazımın arkasından bir hırıltı yükseliyor ve kendimi omuzlarına doğru fırlatarak onu yere sermeye çalışıyorum. Bunun işe yarayacağını neden düşündüm bilmiyorum. Ben daha ne olduğunu anlayamadan sırtım yatağa çarpıyor ve o da bileklerimi yatağa yapıştırıp beni kollarının arasına hapsediyor, yüzü tam benimkinin üzerinde duruyor.

"Bırak beni," diye bağırdım, yatağın üzerinde çırpınarak onun elinden kurtulmaya çalışıyordum. "Eğer beni bırakmazsan, taşaklarına dizimi geçiririm."

Nafile çabalarım gülüyor. Taşaklarına yaklaşmak şöyle dursun, dizimi bile kaldıramıyorum. Yaptığım hiçbir şey ona fiziksel olarak zarar veremez.

"Eskiden bu oyunu severdin," diyor sırtıtarak, bakışları gözlerimden ağzıma kayıyor, bir süre orada kalıyor ve birden vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığının farkına varıyorum. Teninden yayılan sıcaklığın. Sert vücudu. Tanrım, o kadar sert ki. *Her yeri.*

Onu istemek istemiyorum ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğinin hatırlatılmasını da istemiyorum, bu yüzden silkinip ona ters ters bakıyorum. "Bu bir oyun değil."

Gözlerindeki şakacı parıltı kayboluyor ve ciddi olduğumu anlayınca kaşları çatılıyor. "Neler oluyor, Hales?"

Gözlerim kısıldı. "Sanki bilmiyorsun."

İç çekerek beni bırakıyor ve vücudunun sıcaklığını da yanına alarak yatağı itiyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Artık o kadar da eğlenmiş görünmüyor. "Hâlâ o öpücüğü mü düşünüyorsun?"

Beni asıl kızdıran şey, sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi davranması. Yaptıklarından pişmanlık duyduğunu gösterme nezaketini bile göstermiyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

Yataktan kalkıp onun karşısında duruyorum. Yatak bu odadaki alanın çoğunu kaplıyor ama aramızdaki şilte bir tampon görevi görüyor.

"Ya Bodhi'yi öpseydim?" Yüzüne fırlattım. "Bu konuda ne hissederdin?"

Noah elini ağzına götürür. "Pek hoşuma gitmezdi."

Kapıyı gösteriyorum. "Git!"

"Hadi, Hales." Gitmek yerine duvara yaslanıp bir ayak bileğini diğerinin üzerinden geçiriyor ve ona aşık olmama neden olan o külot eriten gülümsemeyi bana veriyor.

Tipik Noah, bu işten sıyrılmaya çalışıyor. Zayıflamak ve bunu yaparken havalı görünmek için doğmuş adamlardan biri.

Beni on beş yaşımıza geri götürdü. İkinci sınıfın ilk gününde okul koridorunda yürüyordum ve Noah beyaz tişörtü ve kot pantolonuyla James Dean gibi görünerek dolabıma yaslanmıştı.

On beş yaşındaki bir erkeğin sahip olamayacağı kadar havalı, muhteşem bir kalp kırıcı.

O anı çok net hatırlıyorum, havanın enerjiyle nasıl çatırdadığını ve kalbimin nasıl küt küt attığını. Kalabalık bir koridorda bile tek görebildiğim oydu. Gülümsemesi. Onun

dudakları. Dağınık, mükemmel, kirli sarı saçları. Yaz boyunca omuzlarının genişlemesi ve kaslarının daha belirgin hale gelmesi.

İşte o gün kafama dank etti. En iyi arkadaşşıma aşkıttım ve başka kızların ona bakmasını, dokunmasını ya da mükemmel dudaklarını öpmesini istemiyordum.

"Bunu sonsuza dek bana karşı kullanamazsın," diyerek beni hayallerimden kopardı.

Bunu söyleme şekli o kadar havalı ve kibirli ki, sanki hiçbir şeyi büyütmüyormuşum gibi, beni harekete geçiriyor.

Kafasına bir yastık daha fırlatıyorum, sonra telefonumu alıp bumerang gibi odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Yoldan çekiliyor ve telefonum arkasındaki duvara çarpıp yere düşüyor.

Fırlatacak başka bir şey bulmak için odayı tarıyorum ve saç fırçamı alıp bir silah gibi sallıyorum.

"Tanrım. Ben gidiyorum. Ben gidiyorum." Bana kaşlarını çattı ve beni savuşturmak için elini kaldırdı. "Bok atmayı bırak."

Kapı arkasından kapandığında, telefonumu almak için odayı geçiyorum.

Harika. Şimdi de ekran çatladı. Bana ne yaptırdığına bak, *pislik*.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Hayley

ERTESİ GÜN, İMZA DAĞITTIKTAN VE POZ VERDİKTEN SONRA

Fotoğraflar için otobüse biniyorum ve Dean'in kahve yapıp telefonla konuştuğu mutfağa gidiyorum.

Otobüse ilk binen çalma listesini seçer. Bugün blues çalıyor ve ben gizli zulam için dolabın arkasına uzanırken Muddy Waters'ın "Trouble No More" şarkısının ritmiyle kalçalarımı sallıyorum.

Dean elimdeki tarçınlı Pop-Tarts kutusunu görünce kaşlarını çatan bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Bekle, Zoe." Dean bana bir bakış attı. "Yine hastanelik olmaya mı çalışıyorsun? Londra'da olanları hatırlatmama mı ihtiyacın var?"

Alay ediyorum. "Londra'da Pop-Tarts bile yemedim."

Sabır için dua ediyormuş gibi gözlerini tavana dikeyor, sonra telefona "Hayır, yapamaz" diye bağılıyor. Sade kahvesinden bir yudum alıyor ve nefesinin altında küfrediyor. Başımı sallıyorum. Asla yeterince soğumasına izin vermiyor.

"Yarın *Good Morning America*'ya çıkacak."

"Sana yapmamamı söylemiştim-"

Dean burnunun kenarını sıkıyor ve birkaç derin nefes alıyor. Kulaklıkları takılı olduğu için Zoe'nin ne dediğini duyamıyorum ama yüzündeki çatık kaşlar her şeyi anlatıyor.

"Lanet olsun, Zoe. O bir makine değil. Dinlenmek için zamana ihtiyacı var."

Bazen aşırı korumacı oluyor. Elimi koluna koydum. "Sorun yok Dean."

"Hayır, öyle değil. Sana arka arkaya röportajlar ve bir fotoğraf çekimi yaptırıyor." Seyahat kupamı buz, soğuk demleme ve vanilya aromalı krema ile doldururken bana sırtını dönüyor ve mutfağı adımıyor.

"Bunu nereye sığdıracak? Bu hafta sonu bir lansman partisi ve iki gösterisi var. Yorgunluktan çökmesini mi istiyorsun?"

New York'a dört saatlik yolumuz var ve yeni bir müzik üzerinde çalışmak istiyorum, bu yüzden kahvemi ve bir kutu Pop-Tarts'ı alıp salona çekiliyorum ve Dean'i Zoe ile ilgilenmesi için bırakıyorum.

"Londra'da ne oldu?"

İzlerimde donup kaldım. Noah kucığında bir kitap ve yanındaki minderde video kamerasıyla kanepede oturuyor. Zoe onu turdan görüntüler çekmesi için tutmuştu.

düzenleyecek ve bir video olarak yayınlayacak - bu da bana katılması için onu daha da teşvik ediyor.

Noah boş durmaktan nefret eder ve değerli bir şey yapmazsa altı hafta boyunca yolda olmayı kabul etmeyeceğini biliyordum, bu yüzden video benim fikrimdi.

"Burada ne yapıyorsun? Motosikletini sürmüyor musun?" Aptalca bir soru. Tam önümde oturuyor.

"Saptırmayı bırak." Kitabı bir kenara bırakıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak ayağa kalkıyor. "Londra'da ne oldu?"

"Yok bir şey." Başımı sallıyorum ve yanından geçip arkadaki minderli şezlonglara gidiyorum. Pencere kenarındaki koltuğa çöküp çantamı yanımdaki koltuğa atıyorum ve deri ciltli defterimi çıkarıyorum, beni kısık gözlerle izleyen Noah'yı titizlikle görmezden geliyorum.

Boş bir sayfa açıyorum ve Pop-Tart'ımdan bir ısırık alıp ne söylemek istediğimi düşünüyorum.

Dean bana şarkı yazmanın tıpkı hikaye anlatmak gibi olduğunu söyledi. "Herkesin anlatacak bir hikayesi vardır. Ama dürüst olduğundan emin olun. Müzik kutsaldır."

Oh, dürüst olacağım, tamam.

Kalemim sayfayı o kadar derin kazıyor ki bir delik açıyorum, ama kafamda uçuşan şarkı sözlerinden parçalar yazmaya devam ediyorum, kaybolmadan önce onları kavırıyorum.

Şöhret kültürü, şöhretin bedeli ve bizi avlayan akbabalar hakkında bir şarkı yazmak istiyorum. Bizler nezaket kuralları çerçevesinde muamele görmeyi hak eden insanlarız, ancak onlar bize hiç saygı duymuyor ve mahremiyetimize asla saygı göstermiyorlar.

Arkadaşlarım ve ben, paparazzi ve magazin gazetelerinin paçavralarını satmak için yarattığı tepkilerin ve dramının kurbanı olduk. Bir şarkının hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilsem de, müziğim bir tür terapi, bu yüzden içimdekileri dökmem gerekiyor.

Gözlerimi defterden ayırmıyorum ve Noah karşıma oturup ayak parmağımı dürttüğünde gülümsememi bastırıyorum.

ayakkabısını benimkine vuruyor. Bu çok çocukça bir şey. Bana genç olduğumuz zamanları hatırlatıyor.

Bu yüzden ondan biraz nefret ediyorum. "Londra'da ne oldu?"

Başımı sayfadan kaldırmadığımda, defteri altımdan çekip alıyor. Ona ters ters bakıyorum. "İzin verir misin? Müzik yazmaya çalışıyorum."

Defterime uzanıyorum ama onu başının üstünde, ulaşamayacağı bir yerde tutuyor. "Sadece bana ne olduğunu anlat."

Bir kahkaha atıyorum ve buzlu kahvemden bir yudum alıyorum. "Oh, çünkü bana her şeyi anlatıyorsun?"

Bakışları pencereye kayıyor. "Eskiden bir birimize her şeyi anlatırdık."

Midem bulanıyor çünkü bu doğru. Eskiden yapardık ama artık yapmıyoruz. "Sanırım büyüydük." Sesime hüzün karışıyor ve Noah'nın yüzü düşüyor, ifadesi benimkini yansıtıyor.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. "Evet, sanırım yaptık."

Seni özledim. Bizi özlüyorum. Bunu düşünüyorum ama söylemiyorum çünkü aramızda dağ gibi bir yük var ve bunu nasıl aşacağımı bilmiyorum.

Baltimore'da söylediklerinden sonra onu tekrar kaybedeceğimden korkuyorum.

Kalbim ağrıyor ve göğsüm sıkışıyor.

Vahşi ve özgürce koştığımız ve sevdiğim insanları kaybetmekten hiç endişe etmediğim kaygısız çocukluğumuzu özlüyorum. Noah'ın en iyi arkadaşım olduğu, ateş böceklerini kovaladığımız, yıldızlara dilek tuttuğumuz, tüm umutlarımızı ve hayallerimizi paylaştığımız zamanları.

Daha dört yaşındayken kalbimi çalan çocuğa aşık olmanın verdiği o baş döndürücü heyecanı özlüyorum.

Trajedinin bizi sonsuza dek değiştirmesinden önceki halimizi özlüyorum.

Suçluluk duygusu ve kalp acısı ortaya çıkmadan ve Noah'ı ilk seferinde itmeden önce.

Sır saklamaya ve bir yığın yalan biriktirmeye başlamadan önce.

Boğazımdaki yumruyu geçip konuşmak için zorlukla yutkunuyorum. "Bayıldım. Londra'da," diye açıklıyorum. "Önemli bir şey değildi."

"Bayıldın mı? Bunun önemli bir şey olduğunu düşünmüyor musun?" İki eliyle başını tutuyor ve ellerini havaya kaldırmadan önce saçlarının uçlarını çekiştiriyor. *Çok dramatik.* "Ne oluyor, Hales?"

"Cidden, önemli bir şey değildi."

"Bir şey yok diye kendinizden geçmezsiniz." Kaşları endişeyle çatılıyor ve aklıma kazadan sonra başucumdan ayrılmayı reddeden on altı yaşındaki çocuk geliyor. Ona yapamayacağını söyleyen hemşireyi görmezden gelerek yatağıma tırmanmış ve ben ağlarken bana sarılmıştı. Sanki göğsüm ikiye ayrılıyordu.

"Doktor ne dedi?"

Omuz silkiyorum. "Gençleştirici bir serum ve oksijenden güzel bir kafa aldım ve beni yoluma gönderdiler."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Bu konuda şaka mı yapıyorsun?"

İç çekiyorum. Noah'nın önünde bundan bahsettiği için Dean'i öldüreceğim. Neden orada oturduğunu görmedim? Ben arkamı dönmüş kahve yaparken kanepeye taşınmış olmalıydı. "Dediğim gibi, önemli bir şey değildi. Düşük kan şekeri."

Hastaneye düşmüş olmam utanç verici, bu yüzden bunu tartışmak istemiyorum.

"Büyük bir olay gibi görünüyor, yoksa hastanelik olmazdın." Bakışları Pop-Tarts kutusuna kaydı. "Onları yemeli misin?"

Keşke peşini bıraksa ama söz konusu ben olunca hiçbir şeyin peşini bırakamıyor.

Benim için endişelenirken kendi hayatı için risk almaya devam etmesi ironik.

"Bak sana ne diyeceğim. Sen suçlu zevklerinden birinden vazgeçersen ben de aptal Pop-Tarts'ımdan vazgeçerim."

"Öyle mi?" Çenesini kaldırıyor, söylemem için bana meydan okuyor. Ama söylemeyeceğim. Bir daha olmaz. Bu kaybedilmiş bir savaş. Bırakmayacağını *-bırakamayacağını-* zaten biliyorum çünkü bağımlılığı her şeyden daha güçlü. Bana olan sevgisinden bile daha güçlü. Ve bu çok şey ifade ediyor çünkü beni ne kadar sevdiğini biliyorum.

"Ne gibi?"

Ona sahte bir gülümseme veriyorum ve kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Arkadaşlarımı öpmek gibi."

"Evet, tamam." Yavaşça başını sallıyor, yüzünde ciddi bir ifade var ama yüzündeki rahatlamayı da görebiliyorum. "Bunu hak ettim."

Parmaklarını masaya vuruyor, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve oturduğu yerde kayıyor, gözleri yüzümde gezinirken başını eğiyor, ruh halimi ölçmeye çalışıyor.

Noah her zaman yüzüm çok etkileyici olduğu için beni bir kitap gibi okuyabildiğini iddia eder. İfademi nötr tutmak için savaşmak zorundayım.

Bakışlarını önündeki ciltsiz kitaba kaydırıyor - Patti Smith'in *Sadece Çocuklar'ı*. Kitabı okuduktan sonra ona vermiştim. Gözleri benimkileri takip ediyor. "Bazı kısımları bana bizi hatırlatıyor," diyor.

"Eşcinsel olsaydınız ve HIV kapsaydınız mı demek istiyorsunuz?"

Bir kahkaha attı. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Noah'nın gözleri benimkilerle buluşuyor ve ne demek istediğini *tam olarak* anlıyorum. "Ruh eşleri," diyor.

"Acı sona kadar."

Dudağını ısırıyor. Bir anlık kırılganlık. "Sonunda benimle olacak mısın?"

Öyle ya da böyle, zamanın sonuna kadar sizinle birlikte olacağım.

Bunu anlaması için kelimeleri söylememe bile gerek yok. Doğru. Biz böyleyiz. Her zaman olduğumuz gibi.

Aramızda okyanuslar ve kıtalar olsa bile, Nuh'un son nefesini verip vermediğini bilirdim. Sadece *bilirdim*.

Beni derinden sarsar ve en derin uykumdan uyandırırđı. Beni yolumda durdururdu. Ciğerlerimdeki tüm havayı çeker ve beni ortadan ikiye bölerdi.

Çünkü Noah pek çok açıdan her zaman benim diğer yarım oldu.

Bir zamanlar onun nerede başladığını ve benim nerede bıraktığımı bilmiyordum. Bu, aramıza ne kadar zaman ve mesafe koyarsak koyalım, ruhlarımızın birbirini her zaman eve geri çağıracağı ruh derinliğinde, sarsılmaz bir aşk.

O benim tek gerçek evim ve her zaman da öyle oldu.

Ne yazık ki bir türlü toparlanamıyoruz, Ruhlarımız ebediyen iç içe geçmiş olsa da kalplerimiz, zihinlerimiz ve bedenlerimiz ayrı yollara saptı.

"Bu dünyayı çok erken terk etmediğın sürece, elbette." Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve pencereden dışarı, geçip giden manzaraya bakıyorum.

Bazen bakışlarının ağırlığı çok yoğun oluyor.

Biz her şeyden çok fazlayız. Bu yüzden birbirimizi herkesin incitebileceğinden daha fazla incitme gücüne sahibiz. "Zeke'in doğum günüydü." Noah başladı, bakışlarımı ona.

O dudaklarını yalayıp yutkunarak yoluna devam ederken ben de sanki Noah ve en iyi arkadaşımın öpüştüğü görüntüyü silmeme yardımcı olacakmış gibi pencereden dışarı boş boş bakmaya devam ediyorum.

"Tatil köyündeki bir sahil barında Zeke, sen ve ben hakkında konuşuyorduk ve bir şarkı çalmaya başladı ve Everly... ağlıyordu. *Hıçkırır hıçkırır*. O kadar yıkılmıştı ki, her şeyi düzeltmek istedim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden onu koltuğundan çekip kollarıma aldım ve ona sarıldım. Yapacağım tek şey buydu çünkü arkadaşınız acı çektiğinde onu rahatlatmak istersiniz."

Bir nefes veriyor. "Üzgün, sarhoş insanların yaptığı gibi müzik eşliğinde sallanıyorduk ve bir de baktım ki

öpüştüğümüzü biliyordu. Gerçek bir öpücük bile değildi. Çabucak geri çekildik çünkü yanlış hissediyorduk. İkimiz de her şey hakkında bok gibi hissettik. Birinin fotoğraf çektiğinden haberimiz yoktu ama sanırım bu da işin doğasında var."

Hiç şaşırmadım. Everly bir süper model ve Noah'ın milyonlarca takipçisi var, yani tabii ki fotoğraflar olacaktı.

Sosyal medyada ya da magazin basınında yer almadan hiçbir yere gidemiyoruz.

"Bana hiç söyler miydin?" Yüzünü inceliyorum, gerçeği arıyorum. "Eğer hiç fotoğraf olmasaydı, bana söyler miydin?"

Koltuğunda geriye yaslanıyor ve gözlerime bakmadan önce dilini dolgun alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Everly ertesi gün seni aradı. Birkaç kez denedi ama sürekli telesekretere düşüyordu. Sen Los Angeles'a dönene kadar beklememi ve seninle yüz yüze konuşmamızı istedi. Yani evet, sana söyleyecektik."

Telefonumu kontrol ettim ve Everly'den üç cevapsız arama olduğunu doğruladım, ama mesaj yoktu. Ben Londra'dayken aramış, sanırım bu yüzden cevapsız bırakmışım.

Bu konuda Noah'ya karşı tam olarak dürüst değildim. Yani, ben hipoglisemik biriyim ve kan şekerim düştüğü için *bayılmıştım*. Ama birkaç gün önce büyük bir panik atak geçirdim. Tam anlamıyla, ölecekmişsin gibi hissettiğin, pençelerini içine batıran ve bırakmayan bir anksiyeteden bahsediyorum. Ondan kurtulamadım. Kara bir bulut gibi beni takip ediyordu.

Sanırım bu yüzden New Orleans'ta o kötü rüyaları gördüm. Haftalar sonra bile Londra'daki o olayı düşünmek beni tedirgin ediyor.

"Hales?"

Kafamı kaldırıyorum ve onu netleştirmek için birkaç kez göz kırpyorum. Etta James "I'd Rather Go Blind" şarkısını söylüyor ve tüm kenarlar biraz bulanık.

"İyi misin?"

Derin bir nefes alıyorum ve hissetmediğim bir gülümsemeyi zorlayarak başımı sallıyorum. "Evet."

Yüzümü inceliyor ve bana inanmadığını söyleyebiliyorum. "Yaptığım çok boktan bir şeydi ve özür dilerim." Gözleri hâlâ benimkilere kilitli, "Eğer geri alabilseydim, alırdım. Çok özür dilerim, Hales."

Ciddi olduğunu duyabiliyorum ve yüzünde bunun gerçek olduğunu görebiliyorum. Gerçekten üzgün.

Özrü her şeyi sihirli bir şekilde daha iyi yapmadı. Hâlâ en iyi arkadaşımı öpüyor ve bunu düşünmek hâlâ canımı acıtıyor. Ama koşullar göz önüne alındığında, sanırım şimdi bunun neden olduğunu biraz daha iyi anlayabiliyorum.

Arkadaşlığımızın iyiliği için -sadece benim ve Noah'nın değil, Everly'nin de- bununla barışmanın bir yolunu bulmalı ve bunu unutmak için elimden geleni yapmalıyım.

Özrünü kabul ederek başımı sallıyorum ve o da sanki bir kurşundan daha kurtulmuşuz gibi rahat bir nefes alıyor.

Mükemmel değiliz, hem de hiç değiliz, ama bana gerçeği söylediği için memnunum. Aramızdaki her şeye rağmen Noah bana karşı her zaman dürüst oldu ve benim kitabımda dürüstlük uzun bir yol kat eder.

Aklım daha önce söylediği bir şeye takılıyor. "Hangi şarkıydı o?"

"Ne?"

"Everly'yi üzen şarkı. Hangi şarkıydı o?"

Noah ensesini ovuşturuyor ve bana söylemek istemiyormuş gibi gözlerini indiriyor ve ben cevabı o söylemeden biliyorum.

"Zeke için yazdığın şarkıydı."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Noah

BU KONUDA SAKIN OLMAYA ÇALIŞIYORUM. GERÇEKTEN ÇALIŞIYORUM. AMA ÇOK KIZGINIM.

off. Neden akşamı o pislikle geçiriyor?

Gözlerini seksi bir kedi gibi gösteren eyeliner'ını sürerken yaldızlı çerçeveli aynadaki yansımasına bakıyorum ve duvarı yumruklamak istiyorum.

Bakışlarım vücudunun üzerinde geziniyor, kumaşa dikilmiş aldatıcı derecede tatlı beyaz papatyaları olan siyah tığ işi mini elbisenin üzerinden platform topuklu ayakkabılarına kadar

Bacaklarım kilometrelerce uzuyormuş gibi görünüyor ve tansiyonum tavan yapıyor.

Bu gece *o* elbiseyi giydiğine inanamıyorum.

Elimi göğsümde gezdirip ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Hiç yaramadı.

Artık resmileşti. Beni öldürmeye çalışıyor.

Yirmi iki yaşında kalp krizi geçireceğim.

Burada, tek gerçek aşkının zalim ellerinde kıskançlıktan ölen Noah James McCallister yatıyor.

Onu siyah fayanslı duvara doğru itmek, ellerimi elbisesinin altına sokmak ve onu öyle bir sikmek istiyorum ki, bırakın Asher Keating'in adını, kendi adını bile hatırlamayacak.

Ama bunu yapamam çünkü gerçekten birlikte değiliz ve öpüşmeyeli neredeyse iki yıl oldu.

Ayrıca, Hayley ile seks asla *sadece seks* değildi. Her zaman çok daha fazlasıydı.

Ben de onun yerine hazırlanırken videosunu çekiyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor gülerek.

"Bazı sahne arkası görüntüleri çekiyorum." İkimiz de çekimdeyiz; o mermer lavabonun üzerine eğilmiş, dudaklarını kırmızıya boyarken aynayla göz göze geliyor, ben de kamerayı tutmuş, onun ağzına bakıyorum.

Hayley'i dizlerinin üzerinde, kırmızı dudakları sikimin etrafına sarılmış, ben saçlarını avuçlarken hayal ediyorum. Gözleri yarıda, yanakları çukurlaşmış, beni o kadar derine alıyor ki ucum boğazının arkasını dürtüyor.

Ve bir anda sertleştim.

"Seni bu tişörtün içinde seviyorum," diyor, altın ruj tüpünü kapatıp çantasına atarken gözleri aynada benimkilerle buluşuyor.

Birkaç yıl önce bana aldığı avuç içi baskılı bowling tişörtünü giyiyorum ama işitme duyum seçici olduğu için ilk üç kelimeye odaklanıyorum. *Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.*

Bir elimle kapının üst pervazını tutuyor ve vücudumla çıkışı engelliyorum. "Partiyi bırak ve benimle yemeğe gel."

Elleriyle tişörtümün önünü, göğsümün altını ve karın kaslarımın üzerini yumuşatıyor. Bakışları kot pantolonumdaki şişkinliğe kayıyor ve daha yakına eğildiğinde nefesim kesiliyor. Vücudu benimkiyle aynı hızda ve ereksiyonum karnına baskı yapıyor. Onu ne kadar çok istediğimi hissetmemesine imkân yok.

Kirpiklerinin altından bana bakıyor, avucunu göğsüme, atan kalbimin tam üzerine bastırıyor.

Kalbimin onun için attığını hissedebiliyor mu?

Hay-ley. Hay-ley. Hay-ley.

"Cezbedici." Dilini dudaklarında gezdiriyor, sanki beni öpecekmiş gibi ıslatıyor ama öpmüyor.

Tek yaptığı bana işkence etmek ve ben daha fazlası için geri gelmeye devam ediyorum.

Geri adım atıyor ve ellerini yanlarına indirerek beni soğukta bırakıyor. "Ama yapamam. Orada olacağıma çoktan söz verdim."

Hayley ve onun lanet taahhütleri. Eğer bir şey yapacağını söylüyorsa, geri adım atmayacağından emin olabilirsiniz. Ben de öyleyim ama şu anda daha az güvenilir olmasını tercih ederdim.

Beni biraz dürtüyor, kenara çekilmemi işaret ediyor ve ben pantolonumu düzeltirken bir Çingene Suyu bulutu içinde yanımdan geçip gidiyor.

Seks masadan kalktı ama sikim belli ki notu almamış.

Farklı bir koku sürünse ölür müydü? Farklı bir elbise?

Daha önce ona, o öpücük için beni hâlâ cezalandırmaya çalışıp çalışmadığını sormuştum.

"Her şey seninle ilgili değil Noah," dedi bana gözlerini devirerek.

Bana lanet gözlerini devirdi.

Bana bunun sadece katılmak zorunda olduğu sektör partilerinden biri olduğunu söyledi. *Grubun yeni albümü için bir lansman partisi, randevu değil.*

Peki neden sırtınıza bıçak saplanmış gibi hissediyorsunuz?

Yine de, üstesinden gelmeye kararlıyım, bu yüzden onu kapıdan çıkarıp koridora götürüyorum, burada hiç mahremiyetimiz yok. Bu kat Hayley ve beraberindekiler için ayrılmıştı ve çıkışları ve koridoru tutan tüm güvenlikçilerle birlikte, muhtemelen POTUS'tan daha sıkı bir güvenliğe sahipti.

Güvenlik ekibinden iki kişi bize asansöre kadar eşlik ediyor.

Kapılar kayarak açılıyor ve içeri girdiğimizde Hayley ve ben arka tarafa geçip tek kelime etmeden kapıların yansımada birbirimizi izliyoruz.

Kapılar bir sonraki katta daha fazla insanın içeri girmesi için tekrar açılıyor ve ben içgüdüsel olarak Hayley'e yaklaşıyorum, onu korumak için canlı bir kalkan oluyorum.

Hales büyük boy bir güneş gözlüğü takıp fark edilmemeyi umarak başını öne eğerken, Chris ve Brian, güvenlik ekibinden iri yarı kel bir adam, görüşlerini engellemek için onun önüne geçerler.

Benimleyken *asla* fark edilmeyecek. Beni binlerce kişilik bir kalabalığın ortasına bıraksanız bile bakışlarım ona odaklanır. Kılık değiştirmiş ya da tam bir Hazmat kıyafeti giymiş olması fark etmez. Onu bulurdum.

Elini kendi elimle kavıyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum, bu alışkanlıktan başka bir şey değil, ama bir yapbozun iki parçası gibi birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuzu göremiyorsa, o zaman burada ne işim var?

Eğildiğimde, dudaklarım kulağının kabuğunda gezinirken nefesinin kesildiğini duyuyorum. "O elbiseyi Cabo'da giymiştin. Üzerinde güzel duruyordu ama yerde daha da güzel duruyordu."

Doğrulup dosdoğru önüme bakıyorum, ama göz ucuyla kaşlarını çattığını görüyorum, sonra da kızarıyor

Boynuna kadar uzanıyor ve yanaklarını pembenin güzel bir tonuna boyuyor.

Asansörden çıkıp Soho Grand'ın lobisine girerken sırtışıımı gizlemek için başımı eğiyorum. Güzel yer. Harika müzikler. Yerleşik bir DJ plak çalıyor ve kapıların dışında New York Şehri çağırıyor, bu yüzden Hayley'nin elini bırakıyorum ve arkama bakmadan ön kapıdan vals yaparak çıkıyorum.

İş bitti.

Hayley'i tanıyorsam, bütün geceyi Cabo'da bizi düşünerek geçirecektir.

"Dostum. Sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Önce öpücük, şimdi de eski sevgilisiyle takılıyor..." Bodhi alçak bir ıslık çalar.

Washington Square Park'ta durmuş Bob Dylan'ın "I Threw It All Away" şarkısını söyleyen bir çalgıcıyı dinliyorum. Adamın gitarı ve mızıkası var ve şarkıyı doğrudan bana söylüyor olabilir. İşte bu kadar sert vuruyor.

Bizi mahveden benim ve bunu düzeltmek zorunda olan da benim. Ama boktan bir iş yapıyorum.

"Boku yemişsin gibi görünüyor," diye bitiriyor.

"Desteginiz için minnettarım." İşportacının gitar kutusuna bir yirmilik atıyorum ve ben uzaklaşıp parktan çıkarken o da bana barış işareti yapıyor.

Mükemmel bir yaz akşamı, hava ılık ve gökyüzü mavimsi. Daha önce, yemek kanalı olan bir başka YouTuber ile buluştum. Justin Wu New York'ta yaşıyor ama dünyanın dört bir yanına seyahat ediyor, yerel sokak yemeklerini tadıyor ve ülkenin en iyi şeflerinden bazılarıyla yemek pişiriyor.

Elektrikli scooterlarla New York'ta mini bir yemek turu yaptık

-Chelsea Market'te adobo quesadillas, Chinatown'da dim sum ve K-Town'da Kore barbeküsü.

Daha sonra şehirde dolaştım ve Times Meydanı'nda neon ışıklarla aydınlatılmış Hayley Saint James reklam panosunun fotoğraflarını çektim.

"Ona Norveç'ten bahsettin mi?" Bodhi soruyor.

Soho'da arnavut kaldırımlı bir caddede, şık butiklerin ve insanlarla dolu kaldırım kafelerinin yanından geçerken yakamı beni boğuyormuş gibi tutuyorum ve omuzlarımı açıyorum. "Henüz değil."

"Çifte sikilmiş," diyor.

Evet, muhtemelen haklıdır. "Los Angeles'a döndüğümüzde ona söylerim. Turdayken onu strese sokmak istemiyorum."

"Sağlam plan," diyor Bodhi. "Duygusal ve fiziksel olarak tükenene kadar bekle, sonra da bunu onun üzerine yık."

Bir süre sessiz kalıyor ve arka planda temiz havlusu olup olmadığını soran bir kız sesi duyuyorum. Büyük ihtimalle yoktur.

Yeterince emin, ona koyu yeşil olanlardan birini kullanmasını söylüyor.

"Ben dönmeden önce havlularımı yıkasan iyi olur," diyorum ona.

"Çamaşırlardan sen sorumlusun. Sage yemek yapmaktan sorumlu. Ben de morali yükseltmekle görevliyim." Gözlerimi deviriyorum. "Peki bu sefer sen ve Hales için farklı olacağını düşündüren ne?"

Geçerli bir soru. Ne yazık ki bir cevabım yok. Bariz olan dışında tabii ki. "Çünkü biz birbirimize aitiz. Her zaman öyleydik. Her zaman da olacağız."

Bir Fransız restoranının önünden geçerken biri adımı seslendi. "Seni sonra yakalarım. Havlularımı da yıkarım," diyorum Bodhi'ye ve adımlarımı çizgili bir tentenin altındaki kaldırım masasına doğru geri çekiyorum.

Dean ayağa kalkıp beni tanıştırmaya gerek duymayan arkadaşıyla tanıştırırken telefonumu ve kulaklıklarımı cebime koyuyorum. "Taj Goodall, bu Noah McCallister, Shiloh'un üvey oğlu."

Kaldırımında bana katıldıklarında Dean bir sigara yaktığını söylüyor.

İlginç bir tanıştirma seçimi ama sanırım mantıklı. Shiloh, Taj'ı Acadian Storm günlerinden tanıyordu ve beni yıllar önce onun müziğiyle tanıştırdı. O zamandan beri sadık bir hayranıyım.

"Sizinle tanışmak harika. Gerçek bir onur," diyorum R&B ve soul efsanesinin elini sıkarken.

Taj bana kocaman bir gülümseme veriyor, dişleri koyu teninde parlıyor ve gözleri mutluluğun anahtarını bulmuş gibi parlıyor. "Shy nasıl?"

"Evet, o iyi." Birkaç kez başımı salladım. "Onu birkaç hafta içinde Denver'da göreceğiz."

"Ona yeni bir albüm çıkarması gerektiğini söyle." Başını sallıyor. "Çok uzun zaman oldu."

Birkaç metre ötede durmuş, hayatı buna bağlıymış gibi sigara içen Dean'e bakıyorum ama dikkatle dinlediğini söyleyebilirim.

Shiloh'un babamla mutlu bir evliliği olmasına ve on yıldan uzun bir süredir evli olmasına rağmen hala ona karşı bir şeyler hissettiğinden eminim.

"Shiloh yaşadığı hayattan memnun," diyorum Taj'a. "Turneye geri dönmekle ya da daha önce yaşadığı hayatı yaşamakla ilgilenmediğini söyledi. Çiftlikteki geniş açık alanları, babamı ve oğullarını çok seviyor."

Dean'e mesajım açık. Babam onu senden daha çok mutlu ediyor.

Shiloh şöhret yerine aşkı seçti ve Dean'in aksine babam ona doğru davranıyor. Sonuna kadar sadıktır ve onu asla aldatmaz, istismar etmez ya da işler zorlaştığında onu terk etmez.

Taj cevap vermeden önce sözlerimi değerlendiriyor. "Bundan şüphem yok, ama ruhunuzda onun yaptığı gibi müzik varsa... Dean'in yaptığı gibi... öylece çekip gidemezsiniz. Bir sirenin şarkısı gibi seni her zaman geri çağırır. Haksız mıyım Dean?"

"Bunu biliyorsun kardeşim."

Taj kaldırımının kenarında rölantide duran cipe bakar ve gitmesi gerektiğini söyler.

Taj ve Dean kardeşçe kucaklaşıp eski dostlar gibi birbirlerinin sırtına birkaç kez vururken ben geride duruyorum.

Taj bana dönmeden önce, "Yakında görüşürüz kardeşim," diyor. "Memnun oldum, Noah. Shiloh'ya sevgilerimi ilet."

Taj gittikten sonra Dean bana döndü. "Otele geri mi dönüyorsun?"

Başımı sallıyorum, o da bir sigara daha yakıyor ve birkaç blok ötedeki otele doğru sessizce yürürken içiyor. Sanırım uyuşturucu ve alkolü zincirleme sigarayla değiştirmiş.

"Hadi," diyor, lobiye girdiğimizde omzuma vuruyor ve beni bara doğru yönlendiriyor. "Sana bir içki ısmarlayayım."

"Bir barda takılmalı mısın?"

"Uçurumdan mı atlamalısın?" Tuş.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Noah

"O SÜSLÜ KOKTEYLLERİ HIÇ SEVMEDİM," DIYOR DEAN, GÖZLERİNİ Negroni'm.

Bir an için, son kez birlikte içki içtiğimizde aynı şeyi söyleyen babama çok benzedi.

Babamla Dean Bouchon'un ortak bir yönlerinin olacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim ama işte buradayız.

"Yani siz hala içerken biri önünüze bu içkiyi koysaydı, hayır teşekkürler, ben almayayım mı derdiniz?"

İçinden gülüyor. "Tabii ki hayır. İçinde cin var. Hayır demezdim. Sanırım sorun da buydu," diyor düşünerek. "Bir ya da iki kadeh içip sonra da önemli bir şey değilmiş gibi çekip gidebilen insanları hep kıskanmışımdır."

Limonlu sodasından bir yudum alıyor ve parlak ahşap barın arkasındaki cam içki raflarına bakıyor. "Ne zaman bırakacağımı hiç bilemedim. Bir barda oturup arkadaşlarımla birkaç sıradan içki içemiyorum çünkü benim için sıradan içki diye bir şey yok." Sesi hüzünlü geliyor.

Kadife koltuklarda ve mum ışığıyla aydınlatılmış küçük masalarda house müzik eşliğinde dans eden, kokteyl ve şampanyalarını yudumlayan güzel insanlarla dolu odaya göz gezdiriyorum.

Söğüt gibi bir sarışın kadehini kaldırıp bana baştan çıkarıcı bir gülümseme veriyor, ama bu benim için hiçbir şey yapmıyor. Parmaklarımın arasından kayıp giden 1.80 boyundaki esmere kafayı takmakla meşgulüm.

"Hiç özlüyor musun?" Bardaki insanların bakışlarını umursamadan telefonunda gezinen Dean'e soruyorum. Fark ettiyse bile belli etmiyor. Sanırım o kadar uzun zamandır ünlü ki artık bu onu rahatsız etmiyor.

Telefonunu cebine koyuyor ve vücudunu bana doğru çevirerek, kolunu 'yanlışlıkla' onun koluna değdiren sağındaki kadından uzaklaştırıyor.

"Evet, özlüyorum. En azından bir kısmını." Dudaklarını birbirine bastırıyor, gözleri kısılıyor. "Hayley on beş yıldır ayık olduğumu söyledi ama bu doğru değil. On yıl önce babam öldüğünde ayıklığımı yitirdim. Resmi teşhis karaciğer sirozuydu. Gayri resmi olarak, ölene kadar içti. O bir pislikti ve bir baba için üzücü bir bahaneydi, bu yüzden ölümünün beni o l d u ğ u gibi etkileyeceğini düşünmemiştim."

Bir omzunu silkiyor. "Cenazeyi atladım ve onun yerine günü kafayı çekerek geçirdim. Ertesi gün bir AA toplantısına gittim ve tekrar en baştan başladım.

O zamandan beri ayığım. Hayley'e bundan bahsettiğimde, bunun sayılmayacağını söyledi. Ama sayılıyor."

Hayley'nin Dean'e bu kadar izin vermesi çok komik. Anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum.

Benim hesabıma göre Dean'e Hayley'nin hayatındaki herkesten daha fazla ikinci şans verildi.

Dean, "Beynimi yeniden düzenlemek zorunda kaldım," diyor. "Eskiden bir şeyler çekmiyorsam ya da geceyi atlatmak için elimde bir içki tutmuyorsam bir oda dolusu insanın içinde bulunamazdım. Uyuşturucular beni odadaki en ilginç kişi olduğuma inandırdı. Ölümlüler arasında bir tanrı."

Kendi kendine gülüyor ve başını sallıyor. "Olimpos Dağı'ndan dibe doğru uzun ve sert bir düşüştü, size bu kadarını söyleyebilirim. Ayık kaldığımda, altında gömülü olduğum bok dağını kürekle kazmam gerekti. Aynada kendine bakmak ve hayatında sıçıp batırdığın her şeyle yüzleşmek hiç de eğlenceli değil."

Bana sert bir bakış attı. "Bu konuda bir şeyler biliyor olabilirsin. İşleri berbat etme konusunda oldukça iyi bir iş çıkarıyorsun, değil mi?"

Cevap vermeden önce Negroni'nden uzun bir yudum alıyorum. "Konu ilişkilerin içine etmek olduğunda konuşacak yeriniz olduğundan emin değilim."

"Bir ilişki uzmanı olduğumu iddia etmiyorum," diyor. "Hayatımda pek çok köprü yaktığımı herkes biliyor. Otel odalarını, evlilikleri, ilişkileri mahvettim. Aklınıza ne gelirse, her şeyi berbat ettim. Ama zor yoldan öğrendim ki bir şeyi yok etmek, onu yeniden inşa etmekten çok daha az zaman ve enerji gerektiriyor. En sevdiğim insanı yok ettim ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Bu benim en büyük pişmanlığım ve muhtemelen hep öyle kalacak."

"Shiloh'dan mı bahsediyorsun?"

Bıyık altından gülüyor. "Evet, Shiloh'dan bahsediyorum. Artık tarih oldu. Aşk uğruna ona yaşattığım onca şey." Boşluğa bakıyor, gözleri

Daralmış, sanki geçmişı gözlerinin önünden geçiyormuş gibi. "Ama yapılanları değıştiremez ya da geri alamazsın." Bakışları bana döndü. "Tek yapabileceğin aynı eski hataları tekrarlamamak için elinden geleni yapmak."

Bu sözlerin bana yönelik olduğu hissine kapıldım. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Sen ve Hayley'nin çok fazla geçmişiniz var ama bu sizi ancak bir yere kadar götürebilir. Aynı hataları tekrarlamaya devam ederseniz, birlikte bir geleceğinizin olmayacağını şimdiden söyleyebilirim."

Hayley ve ben bunu kendi başımıza çözeceğiz, tıpkı geçmişte hep yaptığımız gibi. Dean'in hiçbir şey bilmediği bir konuda tavsiyesine ihtiyacım yok.

"Yani sen ve Zoe...?" Soruyu havada bırakıyorum.

Dean'in zamanını nasıl geçirdiği umurumda değil ama konuşmayı Hayley ve benden uzaklaştırmak istiyorum.

"Ha. Evet, nasıl gideceğini göreceğiz. Şimdilik bir numaralı önceliğim Hayley. Hak ettiği bir molaı verebilmesi için onu bu turnenin geri kalanına yetiştirmek istiyorum." Yüz ifadesi düşünceli. "Sanırım bu onun için çok fazla oldu. Yolda bu kadar çok zaman geçirmek insandan çok şey götürüyor. Akıl sağlığına biraz daha öncelik vermeli ve iyi olmadığı halde iyi olduğunu söylediği her seferde onu uyarmalıydım."

Sözlerini bir an düşündüm. "Sence iyi değil mi?"

Dean'e bunu sorduğuma inanamıyorum ama ona karşı hâlâ beslediğim kine rağmen Hayley'i gerçekten önemseddiği çok açık. *Tek* ortak noktamız bu.

"Öyle olduğunu sanıyordum. Londra'daki o olay kafasını karıştırdı ama." Çenesi sıkıştı ve burnundan birkaç derin nefes aldı. Ona kadar sayıyor ve öfkesini dizginlemeye çalışıyor gibi görünüyor. Plastik kokteyl

İçkisinden çıkan kılıç elinde ikiye ayrılır. "Lanet olası pislikler."

Bayılmaktan başka bir şeyden bahsediyor gibi. "Neden bahsediyorsun? Londra'da ne oldu?"

"Sana söylemedi mi?" Şaşırmış görünüyor.

"Az önce bana kan şekeri düşüklüğü nedeniyle hastaneye kaldırıldığını söyledi."

"Sana her şeyi anlattı sanıyordum."

Kazmayı görmezden geliyorum ve ondan cevap istiyorum. "Ne oldu?"

"Belki de ona sormalısın."

Bıkkın bir halde burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bana ne olduğunu anlat," diye bağıriyorum.

Dean iç geçiriyor ve içkilerimiz için biraz para atıyor, sonra onu takip etmemi işaret ediyor.

Üst katta, biraz mahremiyetimizin olduğu süitinin balkonuna çıkana kadar konuşmuyor.

Ben korkuluklara yaslanırken o minderli bir şezlonga uzanıyor. Uzun süre kalmayı planlamıyorum. Sadece hikâyeyi dinlemek istiyorum. Bir sigara daha yakıp bir nefes çekiyor ve konuşmadan önce dumanı gece havasına üflüyor.

"Bir haftalığına Londra'daydık. Paparazziler onun nerede kaldığını öğrendi. O akbabalar peşine düşmeden otelden bile çıkamıyordu. Gittiği her yerde en az on iki araba tarafından takip ediliyordu. Ama bir adam acımasızdı. Onu her yerde takip etti ve hatta otel odasına girmeye çalıştı. Chris onu fiziksel olarak zapt etmek zorunda kaldı. Onu geri çekilmesi için uyardı. Pislik herif dinlemedi. Sadece paralı çekimler yapmaya çalışan serbest bir fotoğrafçı değildi, aynı zamanda Hayley ile çıktıkları ve onun karısı olacağı yanılgısı içindeydi. Meğer ona tüm o hediyeleri ve mektupları gönderen adam oymuş-"

"Hediyeler ve mektuplar mı?"

"Çiçekler. Doldurulmuş hayvanlar. Aşk mektupları, eğer öyle diyebilirsiniz. Onun için yazdığı şiirler. Sonunda birlikte olduklarında neler yapacağına dair grafik tasvirler."

Midem bulanıyor. Satır aralarını okumam için hecelemesine gerek yok - grafik betimlemeler cinseldi.

"Bir süredir onu takip ediyordu. Bir yıldan fazla oldu. Geçen yaz festival turunda ona iyi davranmak gibi bir hata yaptı. Ama birkaç hafta önce Londra'ya gittiğimizde işler kızıştı ve adam bazı tehditlerde bulundu," diyor Dean. "Eğer onunla özel olarak görüşmezse kendini öldüreceğini söyledi."

Kafamı kaldırdım. "Sakın bana o psikopatla buluştuğunu söyleme."

"Onu güvende tutmak için ekstra güvenlik tuttum," diye devam ediyor. "Onun yanına yaklaşmasını istemiyorduk. Birkaç gün sonra Wembley'e gitmemiz gerekti ve adam caddede koşarak cipimizin peşine düştü. Nereye gittiğine bakmıyordu ve bir araba çarptı. Hayley her şeyi gördü," diye ekliyor Dean. "Pislik herif ölmedi. Sadece çok kötü yaralanmış. Hayley yardım etmek için arabadan inmeye çalıştı ama ona izin vermedik."

"Lanet olsun." O adama ne olduğundan çok, Hayley'nin tüm bunlarla nasıl başa çıkacağı konusunda endişeliyim.

"Polislerle konuştu ve adamın psikolojik değerlendirmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Hapis cezasına değil, yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Sonunda herif istediğini aldı. Hayley onu ziyaret etmek için gizlice hastaneye girdi ve beş dakika boyunca tüm dikkatini ona verdi."

Dean başını sallar ve bir nefes verir. "Ellerinde birinin ölümünün olamayacağını söyledi."

Ne oluyor lan? *Ne düşünüyordun, Hayley?*

Bilemezdim çünkü bundan tek kelime bile bahsetmemişti. "Onu görmesine izin mi verdin?"

Bana ters ters bakıyor. "Onun hiçbir şey yapmasına *izin* vermedim." Dean sigarasını izmaritlerle dolu kristal kül tablasında eziyor ve koltuğunda arkasına yaslanıyor. "Hayley inatçı olabiliyor. Onaylamayacağımı bile bile arkamdan iş çevirdi. Tek tesellim güvenliğin ona eşlik etmesi oldu."

Kafamı toparlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Kulağa çok abartılı geliyor ama Hayley ilgi odağı haline geldiğinden beri her gün bu tür şeylerle uğraşmak zorunda kaldı. Paparazziler. Medya. *Takipçiler*.

Dean, "İlk başta her şeyi çok iyi idare ettiğini düşünmüştüm," diyor.

"Takip edilmeyi nasıl kaldıracabileceğini düşündün ki ? *gerçekten iyi* mi?" İnanamayarak sordum.

Ve sonra aynı pisliğin Londra'da bir caddede ezildiğini görmek? Bu onun kafasını karıştırmış olmalı.

Dean iç geçirir. "Evet, biliyorum. Dışarıdan sakın görünüyordu. Fazla sakın. Ne zaman onunla bu konu hakkında konuşmaya çalışsam iyi olduğunu söylüyordu. Sonra her şey onu yakaladı ve kendini lanet olası hastanede buldu."

"Hayley bunu hep yapardı," diyorum, ışıklar bulanıklaşana kadar New York silüetine bakarak. "Çocukluğumuzdan beri, iyi olmadığı zamanlarda bile iyiymiş gibi davranırdı. İçine atardı ve sonra birdenbire bam! Sert bir şekilde vururdu. Kazadan sonra bile bu konuda konuşmak istemedi. Ailesinden bile bahsetmezdi. Herkes onun çok iyi olduğunu düşünüyordu ama o öyle değildi. O sadece her şeyi bloke ediyordu."

Dean başını sallıyor. "Evet, anladım. Müziğinin bu kadar iyi olmasının nedeni de bu. Hayley'i tanımak, onu gerçekten tanımak istiyorsanız, sadece müziğini dinleyin, hepsi orada. Hayat hikayesini şarkı sözleri ve notalarla yazıyor."

Bir an duraksıyor, gözleri düşünceli bir şekilde kısılıyor. "Bu yüzden benim yanıma taşındı, biliyorsun. Hikâyesini yazmak için zamana ve alana ihtiyacı vardı."

diğer tarafa geçmek için ihtiyaç duyduğu tüm duyguları yaşadı."

"Teksas'ta bunu yapma özgürlüğü vardı." Ses tonumdaki gerginliği gizleme zahmetine girmiyorum.

"Öyle mi yaptı?" Bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor.

Elimi çeneme sürüyorum. Olmayabilir. Geçmiş düşündüğümde, böyle bir özgürlüğü yoktu. Herkes onun için çok endişeleniyordu ve ailem iyi niyetli olsa da, bazen sevgileri biraz bunaltıcı olabiliyor.

McCallister'lar, Peterson'lardan çok daha gösterişli ve fizikseldir ve kazadan sonra ailem onu sevgiye boğdu.

Hayley sessiz bir evde tek çocuk olarak büyüdü. Diğer taraftan, benim ailem büyük, gürültülü ve kaotik. Bu yüzden böylesine köklü bir değişikliğe uyum sağlamanın neden zor olduğunu anlayabiliyorum.

Ama bu da ne? Londra'da olanları neden bana anlatmamıştı?

Neden bunu benden saklama ihtiyacı duysun ki?

Şimdi hikayeyi duyunca her şey daha mantıklı geldi.

Bu yüzden buradayım. Beni yanına çağırdı çünkü ben onun düşebileceği yumuşak bir yerim. Ben onun eviyim ve yanında kendini en güvende hissettiği kişiyim.

Hayley ile aramızda ne olursa olsun, o her zaman benim en iyi arkadaşım ve kalbimin sahibi olan kız olacak.

"Sadece biraz eğlenmek istiyorum. Yirmi iki yaşında kaygısız bir kız olmak istiyorum."

Atlanta'da onu motorsikletime bindirmeden önce Dean'e de böyle söylemişti. Hayley normallik istiyor ve ben onun için bunu temsil ediyorum.

Yıllar boyunca birbirimize yaşattığımız onca saçmalığa ve yollarımızı ayırmaya çalıştığımız onca zamana rağmen, onun hayatında her zaman değişmeyen tek şey ben oldum.

Başka bir düşündüm oluşur için Ben.
"Neden yapmadı I bununla ilgili bir şey okudunuz mu?"

"Zoe halletti. Bu yüzden ona büyük paralar ödüyoruz. Kötü şeyleri ortadan kaldırıyor."

"Belki o olabilir yapmak Asher
Keating kaybolur." Mırıldandım.

Dean eğlenmiş görünüyor.

"Hayranı değil misin?" Ona her şeyi anlatan bir bakış attım.

"O zaman kendini toparlasan iyi olur. Sen her şeyi berbat etmeseydin asla onunla birlikte olmazdı."

Çenem sıkıştı. Lanet olası Dean. Açık yaraya tuz basıyorsun, neden yapmıyorsun?

Ama bunu Hayley ile konuşmalıyım, Dean ile değil. İhtiyacım olan tüm bilgiyi ondan aldım, bu yüzden korkulukları itiyorum. "Sohbet için teşekkürler ama güzellik dinlenmesine ihtiyacım var."

Odanın karşısına geçip kapı kolunu tutuyorum.

"Demek paraşütle atlamak sana yetmedi, ha? Sanırım artık BASE jumping yapmak istiyorsun," diyor kayıtsızca.

Duraksadım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Tam k a r ş ı m d a k i ranzada uyuyordun. Uykunda konuşuyorsun."

"Hem de nasıl." Kapıyı çekip açtım ve koridora çıktım.

"İçinde BASE jumping videolarının olduğu dizüstü bilgisayarını açık bırakmışsın. Hayley görmeden önce kapattım."

Hay sikeyim. Yaklaşan seyahatimin beklentisiyle videoları inceliyordum.

Geçen yıl İtalya'da Garda Gölü yakınlarında bir BASE-jumping uzmanından eğitim almaya başladım. O zamandan beri yüze yakın atlayış yaptım - şafak vakti Kosemite'den, İsviçre'deki kayalıklardan, Yeni Zelanda'daki Tasman Buzulu'ndan ve Yunanistan'daki Navagio Plajı'ndan. Bu yerlerden ikisi teknik olarak yasa dışıydı ama yakalanmadım. Daha önce yayınlamamıştım.

Bu videoların hiçbirini izlemedim ve izlemeyi de düşünmüyorum. Bunu acele etmek için yaptım, bu yüzden o videolar sadece benim için.

"Bir bağımlıdan diğerine, bana bir iyilik yap. Hâlâ yapabiliyorken bırak," diyor Dean. "Bize katılmana sadece Hayley'i mutlu edeceğini düşündüğüm için izin verdim. Beni kararımdan pişman etme."

Yüzümü ona döndüm. "Bu onun seçimi, senin değil."

"Belki öyle, ama bu turun sorumlusu benim. Eğer ekipten biri işi batırırsa, dışarıda kalır. Grubun bir üyesi çuvallarsa, dışarıda kalır. Aynı şey senin için de geçerli." Parmağını bana doğru uzattı, gözleri kısıldı. "Yolda daha bir ayımız var. Eğer onun için daha fazla stres yaratırsan, seni turneden atarım. Senden hoşlanıyorum, Noah. Hep sevdim. Ama Hayley'i seviyorum, bu yüzden o her zaman önce gelecek."

Çenem sıkıştı. "Hayley'i kaç yıldır tanıyorsun? Beş yıl mı? Ben onu hayatımın çoğunda tanıdım. O benim için her zaman önce geldi ve hep öyle kalacak."

Başımı sallayarak uzaklaşıyorum, Hayley'e nasıl davranmam gerektiği konusunda bana ders verme ihtiyacı hissettiği için bile kızgınım.

Kim olduğunu sanıyor bu?

Arkamdan sesleniyor, "Keşke sana inanabilseydim Noah, ama tarih aksini kanıtlıyor."

Bu not üzerine kapısı kapandı ve burnumdan derin nefesler aldım.

Haklı olmasından nefret ediyorum. Belki Dean ve ben o kadar da farklı değilizdir. Sadece seçtiğimiz uyuşturucu bizi farklı kılıyor.

Ama hayır, ben Dean gibi değilim. Ben bir bağımlı değilim. Dean'in aksine, istediğim zaman çekip gidebilirim. Ayrıca, kimseye zarar vermiyorum.

Turne bitip Kaliforniya'ya döndüğümüzde Hayley ile konuşacağım. Ona gerçeği söyleyeceğim. Norveç gezisinin benim için ne kadar önemli olduğunu ve yapılacaklar listemdeki son birkaç maddeyi kontrol etmem gerektiğini açıklayacağım ve sonra işim bitecek.

Sadece planladığım şeyleri yapmak için biraz daha

zamana ihtiyacım var, hepsi bu.

Bu arada, önemli olan şeye odaklanacağım - Hayley'i korumak ve onun yanında olduğumu bilmesini sağlamak.

Hızlı bir mesaj attım ve neredeyse anında cevap geldi. Dean bu turdan sorumlu olduğunu düşünüyor olabilir ama şovu Zoe yönetiyor.

Senin için aldığım Armani kampanyasından %30 komisyon istiyorum.

Ben: %20 ve bir şişe şampanya vereceğim.

İhtiyacım olan bilgilerle donanmış olarak lobiye geri dönüyorum ve ön kapıdan çıkıyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hayley

"HADI YAPALIM, BEBEĞİM." ASHER BANA YARIM BİR SIRITIŞLA
Tüm kötü çocukların mükemmelleştirdiği yarım gülümseme,
ama başımı sallıyorum, hayır.

Ash Tuesday'in süper hayranları Asher ve benim
birlikte şarkı söylememizi istediklerinde kapıdan
çıkıyordum. Tek yapmak istediğim otele dönüp Noah'yla
vakit geçirmekti ama Asher kolunu omuzlarıma doladı ve
yakınıma eğildi. "Bu hayranlar için. Bu boku yiyecekler."

Ash Tuesday setini erken bitirdi ve şimdi indie rock müzikleri hoparlörlerden akarken, grubun videoları bir kulübe dönüştürülen deponun sahnesinin arkasındaki ekranlarda oynatılıyor.

Mor lazerler sahneyi aydınlatıyor, arka ritme göre titreşiyor ve grafitili tuğla duvarlar kalabalık dans pistinin etrafını sarıyor.

Hayranlar grup için burada, benim için değil.

Asher'a odaklanmadan önce endüstri yöneticileri, gazeteciler, bazı A listesindekiler ve süper hayranlarla dolu odayı tarıyorum. Düğmeli bluzundan ayağındaki savaş botlarına kadar tamamen siyah giyinmiş, koyu renk saçları daha önce öpüştüğü sarışın sayesinde her zamankinden daha dağınık.

Tuvaletten çıkıp onları birlikte gördüğümde kesinlikle hiçbir şey hissetmedim. Tek bir kıskançlık bile hissetmedim. Asher'a duygusal olarak hiç bağlanmadığımı bu şekilde anladım.

"Buraya gösteri yapmaya gelmedim," diyorum ona. "Buradayım çünkü Bastian burada olmamı istedi." Bastian Salı günü Ash'i kendi plak şirketine aldı, ben de geldim, üzerime düşeni yaptım ve şimdi gitmeye hazırım. "Yarın erken kalkmam gerekiyor," diye ekliyorum.

"Hadi," diyor Asher, kokteyllerini yudumlayan ve tekila shot'larını yapan kalabalığın arasından beni geçirirken hayır cevabını kabul etmiyor.

Diğer grup üyeleri kaynaşıyor, yani burada sadece ikimiz varız. Ash gitarını omuzladığında müzik kesiliyor ve odaya bir sessizlik çöküyor.

Artık geri dönüş yok.

"Bastian'ın şarkılarından birini söyleyeceğiz," diyor. "Berlin'de söylediğimiz şarkıyı."

Kabul etmemi beklemeden Bastian Cox'un "Blue Ghost" şarkısına başladı ve gitarın çılgık atmasını ve elinde titremesini sağlayarak yaklaştı.

Kendimi tamamen aptal durumuna düşürmek istemiyorsam, onun yolundan gitmekten başka seçeneğim yok, bu yüzden mikrofona eğilip şarkıya eşlik ediyorum ve çekincelerime rağmen müziğe kapılıyorum.

Müzik o kadar güçlü ki, beni isteğim dışında sahneye nasıl sürüklediğini unutuyorum.

Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve başımı sallayarak "*Bak bana ne yaptırdın*" diyorum. *Şimdi mutlu musun?*

Gülümsememe karşılık veriyor ve kaşlarını çatıyor. *Hoşuna gidiyor.*

Dean ve ben birlikte iyi ses çıkarıyorsak, Asher ve ben muhtemelen daha da iyi ses çıkarırız.

Asher her şeyi sahnede bırakıyor ve geri adım atmıyor. Ayrıca, bir kalabalığı nasıl çalıştıracağını ve görünüşünü kendi avantajına nasıl kullanacağını biliyor.

Pek çok kızın aşık olacağı bir hava yayıyor: *Ben omzunda bir çip ve bir sürü bagajı olan ateşli bir kötü çocuğum ve seni müziğimle baştan çıkaracağım.*

Bu yüzden hayranlarının onu sevmesi sürpriz değil.

Son nota çaldığında kalabalık alkışa boğuluyor ve Asher beni kollarının arasına aldığı anda alkışlar daha da yükseliyor. Elleri sırtımda geziniyor ve kulağıma "Benimle otelime gel" diye fısıldarken kıcıma yerleşiyor.

Tam dudakları dudaklarıma çarparken onu vurmak için ağzımı açıyorum. "Asher," diye tıslıyorum. "Ne yapıyorsun?" Onu itiyorum ama artık çok geç. Hayranları telefonlarını çıkarmışlar ve göstermelik olduğunu bildiğim bu küçük gösteriyi kaydediyorlar.

Asher yılmadan gülüyor ve saçımdan bir tutamı parmağına doluyor, ağzının köşesi yarım bir gülümsemeyle kalkarken saçımı çekiştiriyor. "Eğlenceliydi. Birlikte iyiydik."

Kaşlarımı kaldırıyorum, bunun doğru olduğundan pek emin değilim. "Öyle miydik?" "Olabilirdik. Eğer bir başkasına bu kadar takılmasaydın adam ve ben bu kadar berbat değildik..." Sesi kesiliyor ve bir an için kırılganlığını görmeme izin veriyor - çocuk

Soğuk yüzünün altında. "Gerçek bir şeyler yaşayabilirdik. İyi bir şey."

Sesinde bu tür bir bağın özlemini çektiğini ama bunu nasıl bulacağını bilmediğini duyabiliyorum. Bu beni onun adına üzüyor. Ben de bunu yaşadım ve ne kadar iyi olabileceğini biliyorum.

"Umarım aradığın şeyi bulursun Ash."

İki elimi de avucunun içine alıyor ve biraz sıkıyor. "Görüşürüz, Hayley. Tatlı ve masum kal." Gülümsemesi de sesi gibi yumuşak. "O büyük kötü dünyanın seni değiştirmesine izin verme."

Hâlâ tatlı ve masum olduğumu düşünmesine ne sebep olabilir?

Ama bu Asher'ın bana gösterdiği en nazık, en samimi hali ve bunun bir veda olduğunu biliyorum.

Ellerimi bırakmadan önce tekrar sıkıyor. "O pislikten kurtulduğuna sevindim."

Sadece Bastian istediği için burada olmadığımı hatırlatmak için. Asher'ın da iyi olduğundan emin olmak istedim.

Beni takip eden adam Asher'ı da tehdit etti. Birlikte olmamızı istemiyordu ve beni Asher ile Londra'da gördüğünde çok öfkелendi.

Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama Asher'a sarılıyorum ve bir anlık tereddütten sonra o da bana sarılıyor. Bunda cinsel bir şey yok. Eski bir arkadaşınıza veda ederken sarıldığınız türden bir sarılma. Ama Asher'ın hayatında hiç platonik bir sarılma yaşamadığını hissediyorum.

Geri çekiliyorum. "Kendine iyi bak, tamam mı?"

Gözlerindeki hüznün gitmiş, yerini karakteristik sırtışına bırakmış. "Hayatım boyunca bunu yaptım, bebeğim."

Yine bebeğe döndük. Gitmem için işaret. Dönüyorum ve uzaklaşıyorum.

Ama sanırım Asher adımı biliyor ve bizim için tekrar bir performans olmayacağını da biliyor.

Bu yüzden uykusunun kaçacağından şüpheliyim. Asher'ın hayatında istekli kadın sıkıntısı yok. Eğer çok yaklaşırsan,

yanarsın. Bunu fark ettim.

ve ilk günden itibaren kırmızı bayrakları gördüm. Bu yüzden Asher'ı asla içeri almayarak kalbimi korudum ve o da bu iyiliğe karşılık verdi.

Hiçbir kalp kırılmadı ve ikimiz de Noah'ya olan aşkım hala tamamen sağlam olarak yara almadan çıktık.

Sanırım hiç tanımadığım bir adamla yaptığım gündelik seksin bu boşluğu dolduracağını umuyordum. İnanmak için ne aptalca bir şey.

Aramızdaki tek gerçek bağ müzikti. Sanırım başından beri Asher'ın beni medyanın ilgisini çekmek ve bir plak anlaşması yapmak için kullandığını biliyordum. Yine de pek umursamadım. Tüm kariyerim bağlantılarım sayesinde mümkün olmuştu, o halde neden yetenekli bir müzisyene yardım ederek bunun karşılığını vermeyeyim? Asher'ı Bastian'la tanıştırdım, ona Ash Tuesday'in gerçek bir anlaşma olduğunu söyledim ve gerisini onlara bıraktım.

Kapıya doğru giderken, mahkemeyi yöneten Bastian'a veda etmek için duruyorum.

Masasındakiler her sözüne dikkat kesiliyor, yanındaki kadın kirpiklerini kırıştırarak ona hayranlık dolu bir bakış atıyor ama Bastian her zamanki gibi kronik bir şekilde sıkılmış görünüyor.

Masasının yanında durduğumda beni selamlamak için ayağa kalktı. Metalik gümüş düğmeli bir gömleğin üzerine siyah kadife bir ceket, uzun ipek bir eşarp, deri pantolon ve siyah bir fötr şapka giymişti. Neredeyse yakasına değen koyu renk saçları, tüm parmaklarında gümüş yüzükler ve bir kâğıdı kesebilecek kadar yüksek, keskin elmacık kemikleriyle *People Magazine* onu "Yaşayan En Seksi Erkek" seçti.

Dean ona drama kraliçesi diyor. Hayranları ona ölümlüler arasında bir tanrı diyor. Medya ona bir muamma diyor. Herhangi bir günde Bastian'ın hangi versiyonuyla karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz.

Ancak hiç kimse onun yeteneğini ya da gündemde kalma ve kendini sürekli yeniden keşfetme konusundaki esrarengiz becerisini inkar edemez. Üç yıl sonra

Onlarca yıldır müzik sektöründe olan Bastian, *hâlâ* gezegendeki en büyük rock yıldızlarından biri.

Beni kucaklıyor ve bırakmadan önce iki yanağımdan öpüyor. "Bu orijinalinden daha iyiydi."

Başımı salladım. "Kötü bir taklit. Kimse senin gibi şarkı söyleyemez."

Bastian en iyilerden biri. Eksantrik. Delicesine yetenekli.

Çılgınca öngörülemez. Ve tam bir efsane.

Beni kenara, sessiz bir köşeye çekti ve yorgun bir iç geçirdi. "Can sıkıntısı ve anlamsız sohbet için eşliğime ulaştım. Ruhum soluyor."

O kadar dramatik ki, muhtemelen ciddi olmasına rağmen gülüyorum. Her zaman böyle şeyler söyler. "Seninle son konuştuğumda ruhun bomboştu," diye hatırlatıyorum ona.

"Los Angeles bana bunu yapıyor. Ama sen müziğinle ruhumu doldurdun." Bana nadir bir gülümseme hediye etti. "*Seeing Stars at the Drive-Thru* harika."

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "*Harikasn*." Albüme adını veren şarkının ilham kaynağı Bastian'dı ve o bir dahi.

"Bir sonraki albümünde Asher ile işbirliği yapmaya ne dersin?" diye sorarak beni şaşırttı.

"İşbirliği mi?" Kelimenin anlamını bilmiyormuşum gibi söylüyorum.

"Sadece bir iki şarkı." Elini havada sallıyor. "Birlikte bir şeyler yazabilir ve kaydedebilirsiniz. Stüdyoda birlikte olmanız bile gerekmez."

Başımı salladım. "Senin için her şey aynıysa, ben almayayım."

Asher ve ben son kullanma tarihimize uzun zaman önce ulaştık."

Bastian hayal kırıklığıyla iç geçirir. "Seks her şeyi mahvediyor, değil mi?"

Bir de bana sor.

Biraz gülüyorum ama yorum yapmıyorum. "İyi geceler Bastian." "Julian'a sevgilerimi ilet," diye sesleniyor arkamdan.

Kalabalığın arasından geçerken kendi kendime gülüyorum ama Jules'u bilgi almak için sorguya çekmeyi aklıma not ediyorum. Onu bulan Bastian'dı. İkiisi de İngiliz ve yıllar önce Londra'da tanışmışlar. Sık sık aralarında bir şey olup olmadığını merak ederdim.

Kapıya ulaşmadan hemen önce tanıdık bir ses beni durdurdu. "ok iyi bir performanstı."

ON ALTINCI BÖLÜM

Hayley

YAVAŞÇA ALKIŞLAYAN NOAH'NIN YÜZÜNE DÖNÜYORUM. "NE YAPIYORSUN?"

burada ne yapıyorsun?"

"Ben de aynı şeyi merak etmeye başladım." Başını sallayarak dönüyor ve uzaklaşıyor. Onu kapıdan çıkıp müziğin boğuk olduğu koridora kadar takip ediyorum. "Yoluna çıkmama izin verme." Elini az önce çıktığımız odaya doğru sallıyor. "Neden partine geri dönmüyorsun?"

"Artık gitmeye hazırım. Ama sen neden buradasın?" Soruyorum.

Çenesi sıkıştı. "Şu anda neden burada olduğuma dair en ufak bir fikrim yok. Beni fark edemeyecek kadar eski sevgilinle samimi olmakla meşguldün." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve gözlerini bana diyor. "Belki de o senin eski sevgilin değildir. Belki de bunca zamandır onu beceriyordun."

Çenem düşüyor ve ellerim yumruk oluyor. Cidden onu yumruklamak istiyorum. "Saçmalıyorsun."

"*Ben mi* saçmalıyorum?" Birkaç kez başını sallıyor. "Evet, tamam, gülünç olan benim." Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, sonra başını sallıyor ve beni pis bir koridorda tek başıma bırakarak kapıdan çıkıp gidiyor.

Tanrım. Bazen çok sinir bozucu oluyor.

Kulüpten çıkmadan önce birkaç sakinleştirici nefes alıyorum.

Noah uzağa gitmedi. Kulübün yanındaki tuğla duvara yaslanmış, ellerini ceplerine sokmuş, gözlerini kaçırıyor ve yorumuna rağmen, onun böyle hissetmesinden sorumlu olduğum için nefret ediyorum.

İç çekerek yavaşça ona doğru yürüyorum.

Önünde durduğumda başını kaldırıyor. "Neden buradayım ki?"

Çünkü sana ihtiyacım var. Ama bu sözleri söylemek istemiyorum çünkü bu beni zayıf ve acınası hissettiriyor ve ben güçlü olmak ve her şeyi bir arada tutmak için çok çabalıyorum.

Kolunu kulübe doğru sallıyor. "Beni böyle bir şey yaparken yakalasaydın ne hissederdin?"

Korkunç hissederdim. Ama Noah'nın partiyi basmak için o anı seçmesi kötü bir zamanlamaydı. Şarkı söylemek için sahneye çıkana kadar bütün gece Asher'la neredeyse hiç konuşmadım. "Asher'la aramızda hiçbir şey yok. Tek yaptığımız bir şarkı söylemekti, o kadar."

"Evet, tamam. Kendine yalan söylemeye devam et. Çünkü bu senin için her zaman çok iyi oldu." Homurdanıyor.

Gözlerim kısıldı. "Bu da ne demek oluyor?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor.

"Bana ihtiyacın olduğu için bu tura katıldığımı
sanıyordum. Bu yüzden

Tüm programımı yeniden düzenledim ve senin için burada olmak için her şeyi bıraktım. Bu arada sen sır saklıyorsun ve eski sevgilinle birlikte olmak için kaçıyorsun-"

"*Eski sevgilimle birlikte olmak için kaçmıyorum.* O benim eski sevgilim bile değil," diye ekliyorum. "Biz sadece-"

"İlişki kurmak. Evet, bunu daha önce boğazıma tıktığında anlamıştım."

Kollarımı göğsümde kavuşturup savunmaya geçiyorum. "Yapacak daha önemli bir işin varsa, o zaman git." Elimi havada sallıyorum. "Şimdi git." Çenemi çıkarıyorum, sesimde bir meydan okuma var. "Seni durdurmayacağım."

Bana bakıyor, düşünüyor. "Anlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Bunların hiçbirini anlamıyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Davetli bile olmadığın bir partiyi bastın ve şimdi de tek yaptığımız bir şarkı söylemekken beni Asher'la takılmakla suçluyorsun. Sen ve ben birlikte bile değiliz, Noah." Ses tonumda bir meydan okuma var ve ne elde etmeyi umduğumu bile bilmiyorum ama kendimi durduramıyorum. Bu Asher'la ilgili değil. Bizimle ilgili.

"Yani Asher'la birlikte olsam bile ne fark eder ki?" Alay ediyorum.

Noah'ın gözleri karardı. Beni kendi etrafında döndürüyor ve tuğla duvara doğru iterek vücuduyla beni hapsediyor. Bir eliyle kalçamı kavrarken diğerini yüzüme doğru kaldırıyor, başparmağını yavaşça dudaklarımda gezdirirken gözleri beni esir alıyor. "O dangalağı ya da başka bir adamı öpmeni istemiyorum."

"Neden olmasın?" Sesim ancak fısıltıya dönüşüyor ve kalbim göğsümde bir davul gibi gümbür gümbür atıyor.

Hayır-ah. Hayır, hayır. Hayır, hayır.

"Neden öyle düşünüyorsun-" Noah omzunun üzerinden bakıyor ve beni göğsüne çekip vücuduyla sararak flaşlar patlarken yüzümü gizliyor. I

Paparazziler yaklařtıķa ayak seslerinin betona arptıķını duyuyorum ve hayal kırıklıķı içinde ıķlık atmak istiyorum.

"Geri ekil lan!" diye baēırıyor Noah. Sonra bana, "Yüzünü omzuma göm." Eēilip kalçalarımın arkasından tutarak beni kollarının arasına alıyor ve o dönerken ben de bacaklarımı beline doluyorum. "Onu arabaya götüreceēim."

Birisi "Noah, Hayley ile tekrar birlikte misiniz?" diye baēırırken dışarı bakıyorum ve Chris'i Noah'nın dirseēinde görüyorum.

"Yüzünü görmemize izin ver Hayley."

"Hayley," diye baēırıyor başka biri. "Noah'nın geceyi Devin Michaels ile geirdiēinden haberin var mıydı?"

"Tamamen yalan," diye mırıldanıyor nefesinin altında ve ben ona inanıyorum.

Bir başkası, "Kaynaklar Asher Keating ile birlikte çok zaman geirdiēinizi doēruluyor. Tekrar başladı mı?"

Noah'nın vücudu gerilir. "Başını ařaēıda tut bebeēim," diyor sessizce. "Bu şerefsizlere o muhteşem yüzünü bir an bile gösterme."

Tanrım, onu seviyorum.

Bana iki kere söylemesine gerek yok. Paparazzilerin peşimizde olmasından bıktım usandım.

Bu dansı daha önce de yapmıştık, Noah ve ben. Yüzümü iyi çekemezlerse ben olduēumu kanıtlayamazlar ve fotoērafların hiçbir deēeri olmaz.

Arabanın kapısı açılıyor ve Noah beni koltuēa oturtuyor, ben başımı çevirip koltuēun üzerindeki siyah sweatshirt'ü giyerken vücuduyla onların görüşünü engelliyor.

Başımı kapüşonla örttükten sonra bir güneş gözlüēü takıyorum çünkü geceleri güneş gözlüēü takan biri haline geldim.

Chris arabaya biniyor ve kapı kapandıēında, Asher kulüpten çıkarken renkli camlı pencereden dışarı bakıyorum. Noah yumruklarını iki yana açmış ona doēru yürüyor ve paparazziler etraflarını sararak görüşümü engelliyor.

Harika. Mükemmel.

"Noah'yı beklemeliyiz," diyorum Chris'e.

"O iyi olacak." Chris şoföre gitmesini söyledi.

Araba uzaklaşırken Noah'yı görebilmek için boynumu uzatıyorum ama paparazzilerin arasından pek bir şey göremiyorum.

Umarım Asher'a yumruk atmaz ya da kameraları kırmaz. Bunu birkaç yıl önce bir kez yaptı ve mahkemeye çıkmak zorunda kaldı.

Zeke öldükten hemen sonraydı ve anma töreni için yola çıkmak üzereydik. Çalıların arkasına saklanan bir pislik yanımıza koştu, fotoğraflarımızı çekti ve biz arabamıza binerken aptalca sorular sordu.

Noah, Zeke'in ölümüne o kadar üzülmüştü ki kendini kaybetti. Adamı yumrukladı ve kamerasını kırdı ve bunun için onu suçlamadım.

Bazı şeyler özeldir ve paparazziler geri çekilip insanların huzur içinde yas tutmalarına izin verme nezaketini göstermelidir. Ama bunların hiçbirisi umurlarında değil. Tek umursadıkları paralı fotoğraflarını çekmek.

Pencerenin önünden geçen neon ışıklarını izliyorum ve Noah'ın ne söyleyeceğini merak ediyorum.

Gerçek şu ki, gecenin büyük bir kısmını iki yıl önce Cabo'da yaşadıklarımızı düşünerek geçirdim.

Ben aptal değilim. Noah'ın tam olarak istediği şeyin bu olduğunu biliyorum. Ama o zamanlar çok mutluyduk. Aşk ve tekila sarhoşuyduk, yıldızların altında Lana Del Rey'le yavaşça dans ediyorduk ve tüm gezegende hiç kimsenin bizimki gibi bir aşk yaşamadığını düşündüğümü hatırlıyorum.

Ertesi sabah güneş yeni doğmaya başlarken erkenden uyandım ve bu konuda bir şarkı yazdım.

Elbisem yerdeydi, ayakkabılarım, sütyenim ve külotum Noah tarafından odanın diğer ucuna fırlatılmıştı, beni soydu, dudaklarıyla ve güçlü, becerikli ellerinin okşamasıyla tenimin her santimini dağladı, ta ki ben onun altında kıvranana kadar, ıslak ve onun için çok hazırdım.

Ama beni bekletti ve bu bana en tatlı işkence gibi geldi.

Beni ihtiyaçtan ve hiç bilmediğim bir açlıktan çılgına çeviren o pis konuşan çocuğu özlüyorum.

"Sunday Mornings in Cabo", hayatın en çılgın hayallerinizden bile daha iyi olduğu o mükemmel an hakkında.

Bu, birini her dakikasını onunla geçirmek isteyecek kadar çok sevmekle ilgilidir. Onları bir uyuşturucu gibi arzularsınız ve asla doyamazsınız.

Onların tüm gülümsemelerini ve kahkahalarını, inişlerini ve çıkışlarını ve aradaki önemsiz gibi görünen tüm küçük anları istiyorsunuz.

Uyku sersemi sabah öpücükleri.

Gözleri daha açılmadan önce yüzünü süsleyen o tembel gülümseme, bana uzanıp beni vücudunun kıvrımlarına soktuğunda ve "Rüyada ne gördün? Uyurken kaçırdığım her şeyi anlat bana."

Noah artık bana rüyalarımı sormuyor ama eskiden hep sorardı.

Eskiden her şey ve hiçbir şey hakkında saatlerce konuşabilirdik, ama şimdi her şey çok yüklü geliyor. Her ne kadar bunun mümkün olduğuna inanmak istesem de, asla eskisi gibi olamayacağımızı biliyorum.

Ama belki bir şekilde yeni ve daha iyi bir şeyi yeniden inşa etmenin bir yolunu bulabiliriz.

Açıkçası, bu şekilde düşündüğüm için bile hayalperest ve aşırı iyimserim. Hâlâ eskiden olduğu gibi aynı eski sorunlarımız var. Ama yine de bunun mümkün olabileceği umuduna sarılıyorum.

Çünkü umut olmadan hiçbir şeyimiz olmaz.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Hayley

"NOAH NEREDE?" LIAM TURUNCUNUN İÇİNE GİRDİĞİMDE SORUYOR onun yanındaki kabinde.

Masanın üzerindeki lamine menülerden birini alıp yere koymadan önce inceliyorum. Bu akşamki gösterimizden önce otelin lokantasında geç bir öğle yemeği yiyeceğiz.

"Başka bir YouTuber ile New Jersey'de bir pist günü yapıyor." Ses tonuma sızan endişeyi engellemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Kimse fark etmedi.

"Ne tür bir araba?" Jules soruyor.

"Lamborghini." Görünüşe göre, bir Lamborghini ile pistte yarışmak eğlenmek için 'güvenli' bir yol.

Bu noktada, tartışmaya bile zahmet etmiyorum. O ne yapacaksa yapacak ve bunu kabul edip etmemek bana kalmış.

Liam başını sallar. "Lambo sağlam bir seçim. Ama ben Ferrari SF90'ı denemek istiyorum."

Jules başını sallar. "Dostum, Aston Martin Vantage'ın yeri burası."

Aiden, "Hayır, bana bir Porsche 911 GT3 verin, hepinizi toz duman içinde bırakayım," diyor.

Çocuklar bir Lamborghini'nin bir Aston Martin, bir Porsche ya da bir Ferrari'den daha iyi performans gösterip gösteremeyeceğini tartışırken ben kendimi kaptırıyorum.

Perşembe gecesi Noah gittikten yaklaşık bir saat sonra odaya geri döndü.

Birini yumruklayıp yumruklamadığını sordum. "Hayır, ama içimden geldi" dedi ve hepsi bu kadar.

Bu konuyu daha fazla tartışmadan yattık çünkü ertesi gün televizyona çıkmak için erken kalkmam gerekiyordu. Hal böyle olunca, gözlerimin altındaki halkaları kapatmak için çok fazla makyaj yapmak gerekti.

Dün, *Good Morning America*'da sahne aldıktan sonra, dün geceki programa kadar durmaksızın tanıtım ve reklam yapıldı, bu yüzden gerçekten konuşma şansımız olmadı.

Pist gününü lansman partisinden önce mi yoksa sonra mı planladığını bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Tüm günümü onun için endişelenerek geçirmeyi reddediyorum. Bu yüzden kıcımlı tekmeleyen bir dans-kardiyo dersi yaptım ve şimdi biraz daha iyi hissediyorum.

Siparişlerimizi verdikten sonra birimizin eksik olduğunu fark ettim. İşte Caleb bu kadar sessiz ve göze batmayan biri. "Caleb nerede?"

Aiden parmaklarını masaya vurarak, "Muhtemelen meditasyon yapıyordur ya da ağaçlara sarılıyordur," diyor.

Liam, "Dostum çok tuhaf," diyor.

Maden suyuma limon sıkıp bir yudum alıyorum. "Meditasyon yapmanın ya da çevreyi önemsemenin nesi tuhaf?"

"Ona her sabah ne yaptığını anlat." Liam çenesini Caleb ile aynı odayı paylaşan Jules'a doğru sallıyor.

Jules, "Güneşle birlikte uyanıyor ve bir gonga vurarak güneş doğarken ilahi söylüyor," diyor. "O bizden çok daha derin." Birkaç kez başını sallıyor. "Ruhani yönüyle daha fazla temas halinde," diye mırıldanıyor.

Aiden homurdanıyor. "Bize sürekli hatırlattığı gibi. Adam bu konuda da çok kibirli. Beni kızdıran da bu. Sanki bizden çok daha iyiymiş gibi davranıyor çünkü gidip bir aşramda ya da onun gibi bir yerde yaşamış."

"Sanırım Tibet'te ruhani bir inziva yeriydi," diyor Jules.

"Sanırım keşişlerle f a l a n yaşıyordu," diyor Liam. çınlıyor.

"Dostum, eğer Batı felsefesine bu kadar karşıysan ve kapitalizmle bu kadar sorunun varsa, dünya turunda ne işin var?" dedim. Aiden diyor ki.

"Ne dedi?" Ben sordum.

Aiden beni işaret ediyor. "O senin için burada." Gözlerim büyüdü. "Benim için mi?"

Yemeğimiz servis edildiğinde arkama yaslanıp hindi sopamdan bir ısırık alıyorum ve daha fazla cevap için onları dürtüyorum. "Ne demek benim için burada?" Gerçekten merak ederek soruyorum. "Bunca zamandır bana iki kelimedenden fazla bir şey söylemedi."

Aiden hamburgerinden büyük bir ısırık alıyor ve ağzı doluyken konuşuyor. "Evet, kendini senin ruhani rehberin sanıyor gibi görünüyor."

Bu konuda ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Caleb ile yaptığım konuşmaları düşünmek için beynimi zorluyorum ama elim boş dönüyorum. Onu ne zaman bir sohbete dahil etmeye çalışsam, tüm yanıtları tek heceli oluyor. Bazen sadece kafasını sallıyor ya da başını sallıyor.

"Peki bana tam olarak nasıl rehberlik ediyor?"

Aiden gülmeden kelimeleri zar zor çıkarabiliyor. "Bütün kötü ruhları kovuyordu-"

Liam, "Ve bu işte o kadar iyi ki bunu yaptığını fark etmiyorsunuz bile," diyor.

"Sihir," diyor Jules kuru bir sesle.

Hepimiz bu konuşmanın saçmalığına gülüyorduk ki bir şey hatırladım. Caleb benimle hastaneye gelen kişiydi. Yatağımın yanında oturup sessiz bir nöbet tuttu ama varlığı ürkütücü değil, sakinleştiriciydi. Ve benimle konuştu. Dedi ki, "Derin nefes al. Al ve ver. Tüm kötü şeyleri içinize çekin."

Telefonum bir mesajla çalışıyor ve ekrana bakıyorum.

Noah: Pistte birkaç tur attım ve şimdi sağ salim şehre dönüyorum. Yani benim için endişelenmeyi bırakabilirsin, tamam mı?

Ben: Pfft. Endişelenmedim.

Gülümseyerek telefonumu cebime atıyorum ve Aiden tabağımdaki tüm patates kızartmalarını yerken sandviçimi bitiriyorum.

Kim bilir? Belki Caleb bir şeylerin peşindedir. Belki de kötü ruhları uzaklaştırmanın bir yolunu bulmuştur.

"Mükemmel," diye anons ediyor Jonathan, geri çekilip eserini inceliyor. Bu gece saçlarım şık, fönle kurutulmuş, kaküller kaşlarımı okşuyor ve harika görünüyor, ama elde etmek yarım ömür sürmüş gibi hissettiriyor.

Jonathan'ı seviyorum ve makyajımı sabitleyici spreyle yapan Lauren'ı da seviyorum ama sadece birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum. Kapı uçarak açılıyor ve Lucy elbiseme uygun diz üstü Louboutin botlarıyla soyunma odasına koşuyor.

Ben botları giyerken ve Lucy fermuarlarını çekerken, "Bu çok göz kamaştırıcı," diye şaka yapıyorum.

"Körleşiyorsun, bebeğim," diyor Jonathan.

"O elbisenin altında ne giyiyorsun?" Lucy dehşet içinde sorar.

"Sorun değil," diye onu temin ediyorum. "Dışarı çıkmadan önce Spanx'ları giyeceğim. Sadece nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım var, tamam mı?" Saçımın, makyajımın ve gardırobumun her zaman mükemmel olmasını sağlamak için büyük çaba sarf eden stil ekibime gülümsüyorum ve turne sona erdiğinde hepsine büyük bir ikramiye vermeyi aklıma not ediyorum.

"Bir ipucu alabiliriz," diyor Lauren, o ve diğerleri dışarı çıkarken ve sonunda soyunma odamda birkaç dakika yalnız kalabiliyorum.

Onlar gittikten sonra Everly'yi arıyorum ve cevap vermesi için parmaklarımı çaprazlıyorum. Bunu çok uzun süre erteledim ve şimdi tek istediğim aramızdakileri düzeltmek.

"Özür dilerim," diyor cevap verir vermez. "Ne kadar üzgün olduğumu ve o öpücükten ne kadar pişmanlık duyduğumu bilemezsin."

"Sorun yok." Siyah deri kanepeye uzandım. "Sana kızgın değilim." Bu doğru. Bunu aştım.

"Sen değil misin?" Sesi şaşırmış gibi.

"İlk başta... Yani, sanırım kızgın olmaktan çok kırgındım. Ama Noah bana bunun nasıl ve neden olduğuna dair tüm hikayeyi anlattı ve ben de daha iyi anladım. Ben de sana bir özür borçluyum."

"Ne için?"

"O şarkı için. Bu konuda seninle konuşmalıydım. En iyi arkadaşımın sevdiği çocuk hakkında bu kadar kişisel bir şey yazmak için senden izin istemeliydim. *Seviyor*," diye ekliyorum çünkü aşkın asla yok olacağını sanmıyorum.

Kişi öldüğünde bile aşk sonsuza dek yaşar ve bunu anlamam gerekirdi.

"Lütfen özür dilemeyin. Bu çok güzel bir şarkı ve söylemek istediğin her şeyi söyleme hakkına sahipsin. Çünkü şarkı yazarlığı böyle bir şey, değil mi? Kendi hikayeni anlatıyorsun, ki bu tamamen geçerli ve

Benim. Bu şarkıyı çok severim ve Zeke de çok severdi. Sadece onu özlüyorum."

Sesindeki hüznün göğsümü ağrıtıyor ve boğazımdaki yumruyu aşmak için zorlukla yutkunuyorum. "Biliyorum," diyorum usulca. Derin bir nefes alıyorum ve bırakıyorum. "Böyle boktan bir arkadaş olduğum için özür dilerim. Kendimi hayatıma o kadar kaptırdım ki senin yanında olamadım."

"Hey. Dur. Sen harika bir arkadaş oldun. En iyi türden bir arkadaş. Sana en çok ihtiyacım olduğunda yanımdaydın. Ama hayat devam ediyor. Yaşamayı bırakıp hayatın seni geçip gitmesine izin veremezsin. Onu iki elinle tutmalısın ve zor olsa bile, imkansız gibi gelse bile, devam etmelisin. Hayallerinizin peşinden gitmeye devam edin. Yeni hedefler belirlemeye ve gökyüzünde yüksekleri hedeflemeye devam edin, elmalı turta. Bunu kendim için olduğu kadar senin için de söylüyorum."

Gözyaşlarımı geri kırıyorum ve gülümsüyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bir an tereddüt ediyor. "İyi miyiz?"

Noah ile yaptığım o konuşmadan beri o öpücük hakkında çok düşündüm. Her ikisinin de pişman olduğunu ve bunun gerçekleştiği için üzgün olduklarını biliyorum ve bunun gerçekleşmiş olmasından hoşlanmasam da en iyi arkadaşımı bu yüzden kaybetmek istemiyorum.

"Evet, iyiyiz," diyorum içtenlikle.

Rahatlamış bir şekilde iç geçirdiği duyulabiliyor. "Teşekkür ederim. Arkadaşlığınız benim için bir çocuktan daha önemli."

"Hey, o çocuk benim hayatımın aşkı."

Küçük bir çığlık atıyor. "Evet, öyle. Bana her şeyi anlat. Sizinle nasıl gidiyor?"

İç çekiyorum.

"Uh oh. Bu kulağa iyi gelmiyor."

Ona Noah iki hafta önce bana katıldığından beri işlerin nasıl gittiğini anlatıyorum. Şimdiye kadar tek değişmezimiz haline gelen iniş çıkışları ve Asher olayını ona anlattım.

"Ama bu bir işti," diyor Everly, beni savunarak. "Orada olman gerekiyordu, değil mi?"

"Yani, hayır diyebilirdim. Ama evet, tamamen profesyonelceydi."

Everly, "Yaralıydı ama," diye tahmin ediyor.

"Evet. Bilmiyorum." Bir kez daha iç çektim. "Sanki bunu asla çözemeyecekmişiz gibi geliyor."

"Eğer Noah ile birlikte olmak istiyorsan, o zaman sadece Noah ile birlikte ol." "Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

"Öyle sayılır. Zeke'i geri alabilmek için her şeyimi verirdim. Noah hâlâ burada, Hayley. Ve seni çok seviyor. Fiji'de tek konuştuğu sendin. Konuş onunla. Bozuk olan ne varsa düzeltmenin bir yolunu bul. Hayat kısa, değil mi? Zamanının ne zaman dolacağını asla bilemezsin. Eğer birini seviyorsan, onunla geçirdiğiniz zamanı en iyi şekilde değerlendirmelisiniz."

Söylediği her şey mantıklı ve haklı olduğunu biliyorum. Ancak bunu uygulamaya koymak her zaman o kadar kolay olmuyor.

Sorun sadece Noah'ın aldığı riskler değil, aynı zamanda bu riskleri alma şekli. Hiçbir şey onun için yeterli olmayacakmış gibi hissediyor, bu yüzden her şeyin ne kadar kötü bitebileceğini umursamadan giderek daha büyük riskler alıyor.

Sanki bağımlılığı giderek artıyor ve beni en çok korkutan da bu. Bir de Noah'nın bir sorunu olduğunu kabul etmeyi reddetmesi. Uyuşturucu ya da alkol olsaydı, bir müdahale düzenleyip onu rehabilitasyona sokabilirdim. Ama bu yüksekleri kovalamayı bırakamayan bir adrenalin bağımlısını nasıl durdurabilirsiniz?

"Ölüyü onurlandırmanın en iyi yolu yaşamaktır," diyor Everly. "*Gerçekten yaşamak* ve sadece var olmamak. Yıldızları hedeflemeye devam et, Hayley. Asla vazgeçme. Hayattan, hayallerinden ya da aşktan." Nefes almak için duraklıyor. "Tamam, TED konuşmama geldiğiniz için teşekkürler."

Gülümsüyorum. "Sen en iyisisin." Kapı açılıp Noah içeri girdiğinde ona bakıyorum. "Seninle sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Öyle olsa iyi olur. Sen ve Noah hakkında günlük ilerleme raporları bekliyorum."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayley

NOAH KAPIYI KAPATIRKEN KOLTUKTAN KALKIYORUM.

Bakışları yavaşça üzerimde geziniyor, bakışlarındaki sıcaklık o kadar yoğun ki kendiliğinden alev alıp yanacakmışım gibi hissediyorum.

Ellerini tekrar üzerimde hissetmek istiyorum, ağzını ağzıma bastırmasını, sert boyunun karnıma girmesini istiyorum. Beni kanepeye atmasını ya da kolumun üzerine domaltmasını ve boşluğun nasıl bir his olduğunu hatırlamayacağım kadar onunla dolana kadar sikini içime gömmesini istiyorum.

"Vay canına," diyor gülümseyerek. "Şu haline bak."
Dudağımı ısıırıyorum ve onun ışıltısının tadını
çıkırıyorum. "Bana bak."

Video kamerasını kaldırıyor. "Hızlı bir soru-cevap için
hazır mısınız?" Aynalara doğru yürüyorum, döner koltuğa
oturuyorum ve altın işlemeli mini elbisemi yukarı kaldırıp
yüzüme dönüyorum

Onu.

"Bu sorulara göre değişir." Bir bacağımı diğerinin üzerine
atıyorum ve bakışlarının nasıl eğildiğini fark ediyorum.
Noah inleyip elini yüzüne sürerken bir gülümsemeyi
ısıırıyorum.

"Kirli oynuyorsun." Odanın içinde biraz daha ilerliyor
ve elbisemin eteğini işaret ediyor. "Bu sana aldığım küçük
La Perla takımı mı?"

Bacak bacak üstüne attığımda göstermiş *olabileceğim*
krem saten, siyah dantelli külottan bahsediyor. Ve bu gece
onun için giymiş olabilirim. Noah'ın aldatıcı derecede tatlı iç
çamaşırlarına karşı bir ilgisi var.

Ona nazlı bir gülümseme veriyorum. "Belki."

Noah daha fazla yorum yapmadan video kamerayı
açıyor ve ilk sorusunu soruyor. "Müziğinizi hangi
sanatçılar etkiledi?"

Lana Del Rey, Amy Winehouse, Arctic Monkeys ve
Beatles gibi isimleri sıralıyorum. "Ama en büyük ilham
kaynaklarım Dean Bouchon ve Shiloh Leroux oldu."

Bana birkaç soru daha soruyor, hepsi de kolay
cevaplar. En sevdiğin yemek nedir? Tacos, sushi ve Texas
barbeküsü. En sevdiğin renk? Mor.

En sevdiği yer? "Sahil. Geceleri," diye ekliyorum.

Bana uzun uzun bakıyor. "Sahil, gece," diye tekrarlıyor
dudağını ısırarak. "Özellikle herhangi bir plaj?"

Omuz silkiyorum. "Her plaj olur ama ben uzak, kalabalık
olmayan plajları tercih ederim. Hawaii'de özellikle sevdiğim
bir plaj var."

İçinden kıkırdıyor ve elini ağzına götürüyor. "Beyaz
sundress, küçük beyaz bikini," diye mırıldanıyor. "Bir ilk
daha," diye mırıldanıyor sözsüzce.

Çünkü hepsini sana verdim.

Gülümsüyorum çünkü ikimizin de Maui sahilindeki gizli bir koyda seks yaptığımız geceyi düşündüğünü bilmek hoşuma gidiyor.

İnsanlar her zaman plajda seksin abartıldığını söyler ama bunun tek nedeni Noah ile plajda hiç seks yapmamış olmalarıdır.

Her şeyi daha eğlenceli hale getirmekte ustaydı ve o gece özellikle vahşi ve umursamaz hissettiğimi hatırlıyorum, elbisemin eteği kalçalarımın etrafındaydı, bikini altlarım kumun üzerindeydi. Başımı geriye atmıştım, bacaklarım beline kilitlenmişti ve dolunayın altında kırmızı kumlu bir plajda ona binerken göğüs uçlarım dişlerinin arasında sıkılmıştı.

Daha sonra sahilde uzanmıştık, kollarımız birbirine dolanmıştı, kalbim onun göğüs cebindeydi ve onu güvende tutacağına söz vermişti ve şöyle dedi: "Seni her yere taşıyorum, biliyorsun. Birbirimizden binlerce kilometre uzakta olsak bile, kalabalıkta yüzünü görüyorum. Her zaman gördüğüm tek kişi sen oldun."

Bana kendimi çok güzel hissettirdi. Çok özel. Sevildiğimi. Ve hiçbir şeyin bizi tekrar ayırabileceğini hayal bile edemezdim çünkü birbirimize çok aşıktık.

"En iyi çocukluk anın nedir?" Noah vites değiştirerek soruyor.

"Bir sürü harika sevgilim var." Gözlerimi kısıyorum, bir dakika düşünüyorum. "Tamam, buldum. Yaz zamanıydı..."

"Tüm iyi çocukluk anıları gibi."

Başımı salladım. "Okul yok. Önümüzde uzanan onca özgürlük haftası."

Noah sırtıyor. "Başını belaya sokmak için bolca zamanın var."

"Bunu söylemen komik. En iyi arkadaşım ve ben yedi yaşlarındaydık. Üvey babası ona arka bahçelerinde bir ağaç ev yaptı ve orada çok zaman geçirdik. Ama tabii ki arkadaşım ağaç eve çıkmak için merdiveni kullanmakla yetinmiyordu.

ve aşağı. Yukarı çıkmak için her zaman ağaca tırmanmak zorundaydı ve aşağı inmek... bu tamamen başka bir hikayeydi.

"Ya Tarzan gibi davranarak ipte sallanırdı ve olabildiğince yükseğe çıktığında atlardı. Ya da ağaç evden doğrudan yere atlardı. Ve yedi yaşındayken, bu çok uzun bir yol. Ama denemek istedim. O yapabiliyorsa ben de yapabilirim diye düşündüm. Ama iş yapmaya gelince korktum ve en iyi arkadaşım da bunu biliyordu. O da dedi ki, 'Aşağıya bakma. Gökyüzüne bak ve sadece atla. Söz veriyorum seni yakalayacağım. Bu, yedi yaşındaki topal bir çocuk için büyük bir iddiaydı ama biliyor musunuz? Ona inandım. Ona o kadar çok güvendim ki hiç düşünmeden yaptım. Atladım."

Sırıtıyorum, bunca yıl sonra hâlâ kendimle gurur duyuyorum.

"Peki ne oldu?" Noah gülümseyerek soruyor. Sanki bilmiyormuş gibi.

"Tam olarak planladığım gibi gitmedi," diyorum gülerek. "Arkadaşım söz verdiğim gibi beni aşağıda bekliyordu ama beni yakalamak yerine onu yere düşürdüm ve tam üstüne indim. Bir insan güvenlik açı gibi düşüşümü engelledi." Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve ikimiz de bu anıya gülümsüyoruz. "O benim düşmek için yumuşak yerimdi."

"Her zaman," diyor sessizce, yüzü o kadar içten ki buna inandığını biliyorum. Ama aramızdaki pek çok şey gibi, eskiden doğru olan artık doğru değil.

"Hikayenin özü. O her zaman uçmak isteyen bir çocuktı, bense yerde iki ayağı olsun isteyen bir kızdım."

Noah bu yanıtta hoşlanmamış gibi dudaklarını birbirine bastırıyor ama yorum yapmıyor. "Sıradaki soru. En büyük korkunuz nedir?"

Ondan gelen cesur bir soru. Cevabı zaten bildiğinden eminim ama yine de ona veriyorum. "Pek çok korkum var ama en büyük korkum en sevdiğim insanı kaybetmek."

Bunu söylerken doğrudan ona bakıyorum. Büzülmüş dudakları ve dağınık, kirli sarı saçlarıyla karşımda duruyor, üzerinde gri bir kapüşon ve yırtık siyah bir kot var.

O kadar kalp kıracak kadar güzel görünüyor ki tek yapmak istediğim parmaklarımı saçlarında gezdirmek, dudaklarını öpmek ve dünyayı unutmak.

"O benim hayatımdaki harika, iyi ve güzel olan her şey," diyorum konuşurken bakışlarını tutarak. "Yazdığım neredeyse her şarkının ilham kaynağı o. Pervasız ve vahşi. Güzel bir ruha sahip, cömert ve nazik biri. Aynı zamanda bencil de olabiliyor ve tanıdığım en inatçı çocuk. Teksas'tan daha büyük bir kalbi var ve bazen beni çıldırtıyor, gerçekten. Ama *hiç* kimseyi ya da hiçbir şeyi onu sevdiğim gibi sevmedim. Ve eğer onu kaybedersem, dünya dönmeyi bırakır..."

Dudağımı ısırıyorum ve gözlerinin içine bakıp doğru olduğuna inandığım şeyi söylemeden önce kenetlenmiş ellerime bakıyorum. "Ve artık müzik olmayacaktı."

Noah video kamerayı kapatıyor ve iki uzun adımda odayı geçmeden önce kanepenin üzerine koyuyor. Ellerimi tutuyor ve beni koltuğumdan çekip kollarına alıyor, sanki onun için değerli bir şeymişim ve beni asla bırakmak istemiyormuşum gibi bana sarılıyor. "Beni kaybetmeyeceksin."

İkimiz de böyle bir söz veremeyeceğini biliyoruz ama b i r an için bunun doğru olduğuna kendimi inandırıyorum ve ona sıkıca sarılıp içime çekiyorum, kapı çalınana kadar bırakmıyorum.

Dean kafasını içeri sokar. "Gidelim tatlım. Gösteri zamanı."

Ve işte böyle, dünya araya giriyor ve avuçlarım terliyor, midem bir performans öncesinde her zaman olduğu gibi çalkalanıyor.

Dean koridora çekildiğinde, titreyen ellerimle çıplak sortun içine giriyorum ve elbisemi aşağı çekerek

Gardırop arızası olmadığından emin olmak için aynada tüm açılardan bakın.

"Her şey yolunda," diyor Noah, büyük olasılıkla bana dokunmak için bir bahane olan ellerini yanlarımda gezdirerek. Ama onun sorularını yanıtlamakla o kadar meşguldüm ki performans kaygısı baş göstermeye başladı.

Beni rahatlatmak için ellerimi sıkıyor. Söylediği her şeye inanmamı sağlayacak bir gülümsemeye, "Bunu başarabilirsin," diyor. "Oraya git ve en iyi yaptığın şeyi yap. *Parla.*"

Sertçe yutkunuyorum ve kulak içi monitörlerimi takarken başımı sallıyorum.

Sonra omuzlarımı dikleştiriyorum ve kapıdan çıkıp uzun tünelden geçerek arenanın derinliklerindeki tüm güvenlik görevlilerinin yanından geçiyorum. Sahneye yaklaştıkça ses daha da yükseliyor ve kelebekler mideme saldırıyor ama kendime gergin olmanın heyecanlı olmakla aynı fiziksel tepkiyi verdiğini hatırlatıyorum.

Derin nefesler alıyorum ve omuzlarımı açıyorum, hayatının dövüşü için ringe çıkmak üzere olan bir boksör gibi koşuyorum.

Bu kısım her zaman en kötüsüdür. Sahneye çıkmadan önceki o son birkaç dakika. Bu yüzden kendimi motive etmek için kafamda mantramı tekrarlıyorum.

Bir sebepten dolayı buradayım. Ben yeterliyim. Elimden gelen en iyi performans sergileyeceğim ve eğer bir şeyler ters giderse, bunu zarafetle karşılayabilecek kadar dayanıklıyım. Bu iş bende.

Mikrofon elimde, altın yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında sahnenin ortasında durup bu geceki setin ilk şarkısını söyleyene kadar platform yükseliyor.

Hiçbir şey Madison Square Garden'da yirmi beş bin kişinin önünde performans sergilemek kadar sarhoş edici, heyecan verici ya da alçakgönüllü olamaz.

Bazen bunun benim hayatım olduğuna hala inanamıyorum.

Her şey güllük gülistanlık değil. Ünlü olmakla ilgili nefret ettiğim pek çok şey var. Paparazziler. Şu olay

Londra'da. Mahremiyet eksikliği. Ama ne zaman sahne alsam ya da müzik yazsam, bunu neden yaptığımı hatırlıyorum.

Kansere bir çare bulamadım. Küresel ısınmayı durduramam. Açlığa, yoksulluğa ya da savaşlara son veremem.

Ama eğlence sağlayabilirim ve şansım yaver giderse seyirciler önümüzdeki iki saat boyunca sorunlarını bir kenara bırakıp biraz eğlenebilirler.

Haberlerde gördüğümüz ve okuduğumuz her şeyin bu kadar kasvetli olduğu bir dünyada, bu hiçbir şey değıl.

Müzik hayattır.

Bu benim umudum ve nedenim. Her şeyim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Noah

"BU ŞARKIYI ÇOK İYİ BİR ARKADAŞIM İÇİN YAZDIM," DİYOR HAYLEY.
Seyircilerin üzerine bir sessizlik çöküyor.

Ne olacağını biliyorlar. Şarkıyı bekliyorlar, telefonlar havada, tüm stadyum telefon fenerleriyle aydınlanıyor.

Kanatlardan görüşüm çok iyi değil ama Hayley'nin altın rengi elbisesiyle sahnede parıldadığını görmek için engelsiz bir görüşe ihtiyacım yok.

Saçları şık, göz makyajı kanatlı ve tüm fantezilerimin tartışmasız yıldızı.

"Bu akşam onu aradım ve erkek arkadaşı hakkında bu şarkıyı yazmamın sorun olup olmadığını sordum," diye devam ediyor Hayley.

"Bana sizinle paylaşmak istediğim bir şey söyledi. Hayatın kısa olduğunu ve zamanınızın ne zaman dolacağını asla bilemeyeceğinizi söyledi. Ama birini sevdiğinizde, onunla geçirdiğiniz zamanı en iyi şekilde değerlendirmek çok önemlidir."

Hayley seyircileri yerden en üstteki koltuklara kadar tarayarak herkesin dahil olduğunu hissetmesini sağlıyor. "Sevdiğiniz insanlara sizin için ne kadar önemli olduklarını söyleyin. Onlara sarılın. Onları dinleyin. Yanlarında olduğunuzu bilmelerini sağlayın."

Aiden davulla tempo tutmaya başlıyor ve ardından Jules, Liam ve Caleb de Hayley "Too Young to Die (Blue Skies in the Drop Zone)" şarkısını söylemeye başladığında ona katılıyor; Hayley'nin boğucu ve dumanlı ama bir o kadar da unutulmaz ve ruhani sesi tüylerimi diken diken ediyor.

Bu devasa arena için fazla samimi bir ortam.

Tüm şarkılarını ezbere biliyorum. Her sözünü. Her notasını ve tonlamasını.

Albümlerini sayamayacağım kadar çok kez tekrar tekrar dinledim. Ancak canlı bir dinleyici kitlesi önünde sahne aldığında, her nota ve şarkı sözü farklı bir etki yaratıyor.

Bu şarkı beni her zaman biraz öldürür. Sizi alçaltır ve bir sonraki anda kalbinizin yükselmesini sağlar.

Hayley'nin Zeke'in şarkısıyla iniş ve çıkışları vurgulaması çok yerinde. O hayatını böyle yaşadı. Ya yükseklerde uçuyordu ya da uçurumun dibindeydi.

Öldükten sonra Everly bana onun son sözlerinin ne olduğunu sordu. "Zeke'in söylediği son şey neydi?" diye sordu.

Sanırım derin bir şeyler umuyordu. Anlamlı bir şey. Ama atlamadan önceki son sözleri, "İşemem lazım." oldu.

Buna gülmüştük. Ama ondan hemen önce, on dört bin fitten atlamadan önce oksijen emerken, "Buradan sonra

mavi gökyüzü olacak" dedi.

dışarı çık, kardeşim." Yumruğunu benimkine vurdu, sonra bana serçe ve başparmak selamını verdi - shaka. "Diğer tarafta görüşürüz."

Sanırım bunu o zaman da biliyordum ama inkâr ediyordum.

Bunun doğru olmasını istemedim ve bencilce, bunun benim gözetimimde olmasını istemedim.

Aşağı inerken, lanet paraşütü açması için bağıırıyordum, ama benden çok uzağa sürüklenmişti ve onu kurtarmak için zamanında ona ulaşamadım.

Şimdi, ben son sözlerin bekçisiyim. Sırların ve yalanların koruyucusuyum.

İki trajedinin ardından ayakta kalan son adam dünyamı sarstı ve kim olduğumu ve dünyaya bakış açımı temelden değiştirdi.

YOLO bu kadar ezik olmasaydı, göğsüme kalın harflerle dövme yaptırırdım.

Aiden davulda gök gürültüsü gibi bir perküsyon çıkardığında ve grup bir sonraki şarkıya geçmeye başladığında şimdiki zamana geri dönüyorum.

Hayley her santimini kullanarak sahnenin bir ucundan diğer ucuna koşuyor ve o şarkı sözlerini söylerken seyirciler de nakaratı haykırarak çılgına dönüyor.

Son şarkıdan bir farklılık ama hoş bir farklılık.

Hales bir bukalemun. Büyürken utangaç ve hassas biriydi, birilerini tanıyana kadar biraz içe dönüktü, ama sahneye çıktığında o kadar dinamik bir sanatçı ve on binlerce insanın önünde o kadar rahat ki eskiden utangaç bir kız olduğunu asla bilemezsiniz.

Hayley seyirciyi avucunun içinde tutuyor. Onu neden sevdiklerini anlamak çok kolay. Süper starlığa yükselen komşu kızı gibi bir hava yayıyor. Harika bir sanatçı olmasının yanı sıra, hayır kurumlarına milyonlarca bağış yapan ve kendi sesi olmayan insanları savunan iyi bir insan. Büyük hayalleri ve gözlerinde yıldızları olan kızlar için bir rol model.

"Seni seviyorum," diyor Hayley sahneye çömelip kendisine uzanan insanların ellerini tutarak. "Sana inanıyorum. Bunu başarabilirsin," diyor "265 *Gündür Ayığım*" yazılı bir pankart tutan bir kıza. *Bunu yapabileceğime inanmama yardım ettiniz.*

Ellerindeki pankartlardan bazılarını taradım. Bunun dışında

Her zamanki Seni Seviyorum Hayley, diğerleri çok daha kişisel.

Elinde "*Her Şeyi Bitirmek İstedim Ama Müziğin Beni Kurtardı*" yazılı bir pankart tutan bir adam

Orta yaşlı bir kadın: *Kızım için buradayım. Seni çok severdi. Tanrı seni korusun, Hayley.*

Onlu yaşlarının başında bir çocuk: *Kardeşim geçen yıl öldü. Hâlâ çok acıyor ama müziğiniz her şeyi daha iyi yapıyor.*

Hayley tabelalardan birini kaldırdığında tabelaları okumayı bırakıyorum.

kulaklıkları takar ve eğilerek birinin ne bağırdığını duymaya çalışır.

Mikrofona "Noah'ı görmek ister misin?" diye soruyor.

Bir soru gelen Hayley, ve Şimdi onu hayranlar adımı haykırıyorlar.

Oh, hayır.

Gölgelerin arasına daha da sokuluyorum ve gülerek öndeki kızları gösterdiğinde Dean'e ters ters bakıyorum. "Şuna bak. Ellerin senin fotoğrafın falan var. Seni ve Hayley'i gönderiyorlar. Yoksa *Nayley* mi demeliydim?" Başını tiksintiyle sallıyor. "Günümüz çocukları. Altılı paketi olan her erkeğe aşık oluyorlar, değil mi?"

Homurdanıyorum ve Hayley'nin onların isteklerine boyun eğmemesi için dua ediyorum.

Ben temelde kalabalık zihniyetine karşıyım. Büyük insan grupları korkutucudur. Koyunlaşırlar.

Kendiniz için düşünün, millet.

Ama hayır, böyle bir şey olmayacak. "Noah, Noah, Noah," diye bağıyorlar ve Hayley'nin muzip sırıtışından isteklerini yerine getireceğini anlayabiliyorum.

"Noah'ı buraya getirmemi kim ister?" Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, seyirciler alkışa boğulur. Onlardan başlarının üzerinde durmalarını ve Dixie'yi ıslıkla çalmalarını istese bile alkışlardı. "Sanırım bunu ayarlayabiliriz. Buraya gel, Noah."

Tezahürat kulak tırmalayan desibellere ulaşıyor ama ayaklarım olduğum yerde sabit kalıyor.

"Ne bekliyorsun?" Çık dışarı." Dean beni itiyor, ben de ona bir kez daha ters ters bakıyorum.

"Sorun nedir? Korktun mu?" diye çıkışır.

Hayley'nin beni bu şekilde zor durumda bırakmasından nefret ederek iç geçiriyorum, ama bir meydan okumadan geri adım atacak değilim, bu yüzden merdivenleri koşarak çıkıyorum ve sahneye doğru ilerliyorum.

Yanına gidip ona "*Şimdi mutlu musun?*" der gibi bir bakış attım. *Daha fazla numara yapma.*

"İşte burada." Elini bana doğru uzattı. oyun programı sunucusu, bir ödülü ortaya çıkarıyor. "Adam, efsane, mit. Noah! McCallister! Bir davul sesi alabilir miyim lütfen?"

Şimdi sesi WWF spikeri gibi çıkıyor. Aiden uzun bir davul sesi çıkarıyor, ardından ziller çalıyor ve her şey o kadar abartılı ki, gülünç.

"Biraz abartıyorsun, değil mi?" Yeniden seçilmek için kampanya yürüten bir politikacı gibi kalabalığa el sallarken mırıldanıyorum.

Hayley bana daha yeni başladığını söyleyen bir bakış attı. Kimin ne için intikam almaya çalıştığının sayısını unuttum.

Geçen gece o kulübe gitmem bir hataydı ve tamam, belki de aşırı tepki gösterdim. Ama bu ne lan? İki gözüm var ve Asher'ın Hayley'e asıldığı çok açıktı.

Hayley gittikten sonra onunla konuştum ve pisliğin teki olduğunu doğruladım.

Onu kullanıyordu. Onunla birlikte görünmek onu iyi gösteriyordu ve plak anlaşması yapmasına yardımcı oluyordu.

"Müzik piyasası böyle işliyor," dedi omuz silkerek. "Kimi tanıdığın önemli."

Etrafta bu kadar çok insan olmasaydı suratına bir yumruk atardım. Olayın magazin basınına yansımalarını ya da Hayley'i daha fazla strese sokacak bir şey yapmasını istemediğim için ona Hayley'den uzak durmasını söyledim ve oradan uzaklaştım.

Asher Keating'in büyük bir önemi yok. O önemsiz, ekranda sadece bir bip.

"Noah ile ilgili komik bir hikâye," diyor Hayley, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Biz çocukken en sevdiğim şarkılardan biri Beatles'ın 'Here Comes the Sun' şarkısıydı."

Bu hikayeyle nereye varacağının bildiğime dair içimde kötü bir his var.

"O zamanlar Noah hep benimle birlikte söylerdi. Büyüdükçe şarkı söylemeyi bıraktı çünkü o Bay Havalı oldu. Ama bazen kendimi kötü hissettiğimde, sırf beni gülümsetmek için bana bu şarkıyı söylemeye devam ederdi."

Seyircilerden toplu bir "aww" sesi geliyor. Şirin olduğunu düşünmelerine sevindim. Beni buraya sürüklediği için onun küçük tatlı boynunu sıkmak isterdim.

"Ve şu anda beni gerçekten ne mutlu ederdi biliyor musun Noah?"

Başımı şiddetle sallıyorum. *Hayır. Yapma. Sakın cüret etme-*

Kirpiklerini kırıştırıyor, çok tatlı ve masum görünüyor, ama

Bu bir rol ve sonraki sözleri de bunu kanıtlıyor. "Eğer bu şarkıyı benim için söylersen, seni sonsuza dek severim."

Lanet olsun. Oraya gitti.

Gülüyorum ve *tüm o insanlara* bakarken sinirlerimi örtmek için elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Ben şarkıcı değilim. Bunu sana bırakıyorum çünkü sen Bu işte çok iyiyim." Görüntümüzü yansıtan devasa ekranlar sayesinde tüm arenadaki herkesin görebileceği en çekici gülümsememi gösteriyorum.

"Oh, utanma." Kolumdan tutup beni daha yakına çekti, böylece ikimiz de mikrofon standının tam önünde duruyorduk. "Mikrofonumu kullanmana bile izin vereceğim."

"Bana karşı çok iyisin."

Kolay kolay utanmam ama ben şarkıcı değilim. Bu benim tarzım değil, o yüzden evet, beni konfor alanımın dışına itiyor. Bu benim onu uçaktan atlatmaya çalışmama eşdeğer.

Yine de, ikimiz de bunu yapacağımızı biliyoruz.

Jude'un her zaman dediği gibi: Uyum sağlayın. Doğaçlama yap. Ve üstesinden gel.

Ben üçünde de profesyonelim, bu yüzden onu kendi oyununda yenmeliyim.

Mikrofonu kaptım ve hızlıca bir plan yaptım. Tanrım, dışarıda ellerinde telefonlarıyla video çeken o kadar çok insan var ki. "Hey, New York! Kim Hayley'nin yüzüne kocaman bir gülümseme kondurmak ister?"

Tabii ki istiyorlar. Onun için her şeyi yaparlar. "Bu konuda sana katılıyorum. Tamam, işte sizden istediğim şey. Hepinizin şarkıya eşlik etmesini istiyorum. Hadi bu binanın çatısını uçuralım. Kim benimle?"

Sahneyi bir uçtan diğerine adımlıyorum, kolum havada, elim yumrukta birlikleri toparlamak ve onları beni savaşa takip etmeye ikna etmek için, diğer bir deyişle küçük bir şarkı söylemek için.

Hepsi benimle.

Seyirciler "Here Comes the Sun" şarkısına eşlik etmeye başlarken Hayley'e sırtıyım. Hayley gülüyor çünkü sesimi zar zor duyabiliyorsunuz. Seyirci neyse ki sesini bastırıyor.

Mikrofonda bana katılıyor ve çok sevimli ve şakacı bir şekilde şarkı söylüyor, ben de sanki sadece ikimiz varmışız gibi doğrudan ona şarkı söylüyorum. Kayıp gençliğimizin anıları gözlerimin önünden geçiyor. Hayatın güzel olduğu ve bizi neyin beklediğini bilmediğimiz zamanlar. hemen köşeyi dönünce.

"Küçük sevgilim..."

Altı yaşındayız ve ben elimde yüzüklü lolipopla ona evlenme teklif ediyorum.

"... doo-doo-doo-doo..."

Dokuz yaşındayız, dilek dileyecek en parlak yıldızı arıyoruz. *Bir gün seninle evleneceğim, Hales.*

"... yalnız kış..."

On beş yaşındayız ve ben onun ilk öpücüğünü çalmak için dişlerimin arasına sıkıştırdığım bir gülle evinin yan tarafındaki gider borusuna tırmanıp pencereden içeri dalıyorum.

"... yıllar gibi geliyor..."

On altı yaşındayız ve gelinin masasından bir şişe şampanya aşırıp arka kapıdan sıvışıyoruz. Sırtını taş duvara dayamıştı ve elim ipeksi lila elbisesinin üzerindeydi, dudaklarımız bir öpücükten çok daha fazlasını hissettiren bir öpücüğe kilitlenmişti.

"... yavaş yavaş eriyor..."

İşte o düğünden hemen sonra kaygısız çocukluğumuz sona erdi.

"... Sorun yok."

Şarkı bittiğinde, elleri ellerimde ve yüzünde tüm arenayı aydınlatacak kadar parlak bir gülümsemeyle birbirimize bakıyoruz.

"İşte güneş geliyor," diyorum, sesim kısık, onu kollarımın arasına alıp kendime çekerken.

"İyi oynadın," diyor ama hâlâ gülümsüyor ve benim için önemli olan da bu.

Baltimore'da söylediklerimin canı cehenneme. Hiçbir zaman güvenli oynamadım, şimdi de oynamayacağım. Aşk bir kumardır ama ben tüm fişlerimi masaya atıyorum.

Kazan ya da kaybet, ben varım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Noah

Levi: Aşk üçgeni mi, kardeşim? *Tatlı*

Geometriden C almana şaşmamalı. Bu bir kare kuş beyni. 4 oyuncu var, 3 değil.

Ben: Üçgen ya da kare yok. Bizi Google'da aramayı bırak.

Seni asla Google'da aratmam. İnsanlar bana mesaj atıyor. Gerçekten bunları görmek istediğimi mi sanıyorsun???!!! Bu iğrenç ve iğrenç.

Gerçekten Asher'ı yumrukladın mı? O çok *üç alev emoji*

Levi: Şimdi kim iğrenç ve iğrenç?

Ben: Ben kimseye yumruk atmadım.

Levi: Neden olmasın?

Başımı sallayarak telefonumu cebime koyuyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Londra'daki o olayı düşünmeden edemiyorum. O olayla ilgili her şey çok yanlış. Hayley'nin, onunla bu turneye çıktığımdan beri kaç tane gece terörü yaşadığının farkında olup olmadığını bile bilmiyorum.

Asher'ın albüm lansmanından sonra, yine kötü bir gece geçirdi. Uyanmadı. Uykusunda öfkелendi ve "Benden uzak dur!" diye bağırdı.

Onu kim suçlayabilir ki?

Belki de geçimimi nasıl sağladığım düşünöldüğünde böyle düşünmem ikiyüzlölük ama önlü költürünün hayranı değilim ve onların hayatını cehenneme çeviren insanlara hiç saygı duymuyorum.

İnsanların kendi hayatlarını kurmaları ve önlüleri avlamayı bırakmaları gerekiyor.

Hayley müziğı seçti çünkü müziğı seviyor ve sahne almak onun tutkusu. Ama bu hangi gezegende yabancılara onun özel hayatına burnunu sokma ve her türlü pisliğı ortaya çıkarmaya çalışma hakkını verir?

Hayley kalçalarının ortasını sıyıran soluk mavi tişörtümle eşikte belirdiğinde balkondaki koltuğumdan başımı kaldırıyorum. Benim tişörtlerimi giymesine bayılıyorum. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu ve bu bir işaret gibi geliyor.

Al beni. Seninim.

Saçları duştan dolayı nemliydi ve yatağı adım atmadan önce saçlarını başının üstünde düğümlemesini izledim.

Balkon.

Pamuktan meme uçlarının dış hatlarını görebiliyorum ve şimdi giydiği *tek* şeyin o tişört olup olmadığını merak ediyorum.

Karşımdaki sandalyeye oturmadan önce ve onu bana doğru çekiyorum.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyor ve sonra soru sorarcasına kaşlarını kaldırıyor.

"Sana bir koltuk ayırdım." İtiraz etmesine fırsat vermeden onu kucağıma çektim ve bacaklarını kalçalarım doladım, bir kolumu da onu yakın tutmak için etrafına doladım.

"Ne kadar düşüncelisin." Sesi alaycı, ama gitmek için bir hamle yapmıyor, bu yüzden bunu bir kazanç olarak kabul edeceğim.

Bana doğru eğilirken elimi kalçasına koyuyorum ve kokusu üzerime siniyor. Kucağımdan ayrıldıktan uzun süre sonra bile kıyafetlerimde ve tenimde kalacağını biliyorum.

Ama şimdilik burada, tam da istediğim yerde, bu yüzden elimi kalçasından yukarı, ipeksi yumuşak teninin üzerinde gezdirme cüretini gösteriyorum.

Parmaklarım tişörtün etek ucunun altına girdiğinde beni durdurmaya çalışmıyor, söylenmemiş soruma bir cevap arıyor.

Altının tamamen çıplak olmadığını teyit ettiğimde "Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye alay ediyor.

Külotunun dış hatlarını izliyorum ve keskin nefesi beni yavaş, nazik saldırıma devam etmem için cesaretlendiriyor.

"Beni dışarıda tutmak için dayanıksız bir ipek parçasından daha fazlası gerekir." "Oh Öyle mi? Ne? olur o

almak?" Onun ses Parmaklarımı kalçalarının

arasına kaydırduğimde nefes nefese kalıyor. Dokunuşum

Featherlight, ve pedler . benim parmaklar

yumuşakça Fırçalıyor, zar zor dokunuyor. Ama nefes

alışından anlıyorum ki

sınırları test etmemi istediği için zorlanıyor.

"Beni istediğimi almaktan alıkoyacak tek bir şey var. Hayır kelimesi." Elimini çekiyorum ve sanki o kelimeyi

söylemiş gibi kalçasına sarıyorum.

Yüzümü daha iyi görebilmek için yana kayıyor. Balkondaki tek ışık, çizgili tentenin etrafındaki ip ışıklarından ve şehrin silüetinin üzerinde asılı duran sarı aydan geliyor ama onun yüzünü net bir şekilde görebiliyorum. "Peki ne istiyorsun, Noah?"

Sen. Akla gelebilecek her şekilde.

Onu dilimle ve parmaklarımla becermek istiyorum.

Etrafımda kenetlendiğini hissetmek istiyorum, o kadar sert boşalırken vücudu altımda kıvranıyor ki, tüm Manhattan duysun diye adımı haykırarak.

Sonra onu yalayarak temizlemek ve kendimi onun içine o kadar derin gömmek istiyorum ki tüm dünya eriyip gidecek ve önemli olan *tek* şey serbest kalmamızın peşine düşmek olacak.

Ama önce gerçeği öğrenmeliyim. Hayley'nin iyi olduğunu bilmeden istediğimi almak doğru gelmiyor. Onun *gerçekten iyi olduğunu* ve rol yapmadığını bilmem gerek.

"Londra'da ne olduğunu bana neden anlatmadın?" İtiraz etmek için ağzını açıyor ama ben sözlerimle onu durduruyorum. "Dean bana ne olduğunu anlattı. Sen neden anlatmadın?"

"Dean sana söyledi mi?" diye temkinli bir şekilde soruyor, sanki onu hastaneye yatıran anksiyete krizinden mi yoksa bunun nedeninden mi bahsettiğimizden emin değilmiş gibi.

"Takipçiden haberim var," diyorum açıkça, aklındaki tüm şüpheleri silerek.

"Oh." Yüzünü göremeyeyim diye başını çeviriyor.

Kolum onun etrafında sıkılaşıyor, kaymadan önce onu daha yakına çekiyorum. "Hales." Kalçasını nazikçe sıkarak onu dürüst olmaya teşvik ediyorum. "İyi misin?"

Başını sallıyor, gözleri ufuk çizgisinde. "Evet, ben iyiyim."

Başım geriye düşüyor ve bıkkın bir şekilde iç çekiyorum. İşte yine başlıyoruz. "Olmadığı halde her şeyin yolunda olduğunu söylemeyi bırak. Bu yüzden yine kötü rüyalar görüyorsun, değil mi?"

Dudağını çiğniyor ve omuz silkiyor. Kalçasını tekrar

sıkarak onu dürüst olmaya teşvik ediyorum. "Evet,
sanırım öyle. Ben

sadece..."

"Az önce neydin?" Araştırıyorum.

Kafasını temizlemeye çalışır gibi sallıyor. "Endişelendim, hepsi bu. Ellerimde kimsenin ölmesini istemedim."

Konuşmadan önce sözlerini sindirmek için bir an duruyorum. "Eğer bir şey olmuş olsaydı, bu senin hatan olmazdı."

Yüzünü bana döndü. "Bir şey oldu, Noah." "Çünkü aptal herif trafiğe daldı. Diğer tüm boklar seni tehdit etti mi? Bu sadece seni manipüle etmek için bir girişimdi."

"Belki," diye itiraf ediyor. "Ama bunun vicdanımı rahatsız etmesini istemedim."

Bütün bunlar beni kızdırıyor. Bu saçmalığa nasıl kandı anlamıyorum. "Eğer bir insan... hayatına son vermek istiyorsa..." Sertçe yutkunuyorum. "Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey onları bunu yapmaktan alıkoyamazdı."

Neredeyse iki yıldır kendime aynı şeyi söylüyorum. İşleri tersine çevirmek için söyleyebileceklerim ya da yapabileceklerim yüzünden kendimi hırpaladım.

Neden çok geç olmadan Zeke'i kurtaramadım?

Bu yüzden benim de en az onun kadar bu sözlere inanmam gerekiyor.

"Noah." Kucağımda kayıyor ve elini yanağıma koyuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve gözlerimi açıp onunkilerle buluşmadan önce dokunuşuna yaslanıyorum. "İyi misin?" diye soruyor nazikçe, kaşları endişeyle çatılmış.

Gülüyorum ama bunların komik olduğunu düşündüğüm için değil. Bu benimle ilgili değil. Hayley ile ilgili.

"Hasta ruhlu, sapık bir sapığın senin kafanı karıştırmaya çalışmasından pek hoşlandığımı söyleyemem. Yani hayır, bunların hiçbirisi için iyi değilim."

Gözleri yaşlarla doluyor, ama düşmelerine izin vermemek için öfkeyle gözlerini kırıştırıyor. Onu kırmaya çalışmıyorum ama

ve kollarımda güvende olduğunu biliyor. Onu biraz daha zorlamam ve içindekileri dökmesi için dürtüklemem gerekiyor, bu yüzden yumuşak ve nazik bir yaklaşımı tercih ediyorum.

"Bazen iyi olmamak sorun değil," diyorum sessizce. "Bana karşı asla rol yapmak zorunda değilsin. İyi olmadığın halde iyiymişsin gibi davranmak zorunda değilsin. Sana sahibim, Hales."

Yüzü buruşuyor ve kollarımda titremeye başlıyor.

O yüzünü boynuma gömerken ben onu sıkıca tutup saçlarını okşuyorum.

Sıcak, tuzlu gözyaşları tişörtümü ıslatıp tenime sızıyor ve ben onun tüm gözyaşlarını, kalp acısını ve korkularını memnuniyetle kabul ediyorum.

Eğer yapabilseydim, onun yükünü kendi yüküm gibi taşırdım, böylece o ağır işleri yapmak zorunda kalmazdı.

Ne yazık ki bunu yapamam. Tek yapabileceğim onu rahatlatmaya çalışmak.

Bu yüzden onu yakınımda tutuyorum ve saçlarını okşamaya devam ediyorum ki bana sahip olduğunda bunların hiçbirini tek başına yapmak zorunda olmadığını bilsin.

"Senin için her zaman burada olacağım," diyerek onu temin ediyorum ve daha önce defalarca yaptığım gibi dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum. "Benimle güvendesin."

Başını kaldırıp bana dik dik bakıyor ve elinin topuklarıyla gözlerini siliyor. "İşte tam da bu yüzden sana söylemedim."

Kaşlarım çatıldı. Ne oluyor be? "Sadece rahatlatmaya çalışıyorum-"

"Biliyorum. Öyle olduğunu biliyorum." Titreyen bir nefes veriyor. "Ama her zaman beni kurtarmak zorundaymışsın gibi hissetmenden nefret ediyorum. Belki de her şeyi daha iyi hale getirmek için sen araya girmeden kendi başıma halledebileceğimi kanıtlamak istedim. Sorunlarımdan, korkularımdan ve endişelerimden daha fazlası hakkında olmamızı istiyorum. Senin sorunlarından biri olmak istemiyorum."

Bunu nasıl düşünebilir ki?

Bazen beni hiç tanıımıyormuş gibi davranıyor.

"Elbette koruyucu olacağım. Biri seni incitirse ya da sen incinirsen, bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yaparım. Birini sevdiğinizde böyle yaparsınız. Seninle ilgilenmeyi seviyorum. İhtiyaç duyulmayı seviyorum. Seni güldürmeyi ve gülümsetmeyi seviyorum. Neden bunu benden almaya çalışıyorsun?" Ses tonumu hafifleterek soruyorum.

Biraz gülüyor, sonra burnunu çekiyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun.

Her zaman kahraman olmak zorunda değilsiniz."

Alay ediyorum. "Bebeğim, ben bir McCallister'ım. Kahraman olmak için doğdum ve büyüdüm."

Gözlerini deviriyor ama gülümsemesini gizleyemiyor.

"Evet, tamam.

Kahraman kompleksinin hâlâ güçlü olduğunu bilmek güzel."

Elini tutup göğsüme götürüyorum. Avucunu atan kalbimin üzerinde düzleştirerek elimi onunkinin üzerinde tutuyorum. "Bunu neden hep yaptığımı biliyor musun?"

"Hâlâ hayatta ve iyi olduğunu kanıtlamak için."

"Göğsümde atan bu organın *sahibisin*. Kalbimi uzun zaman önce çaldın Hales ve nerede olursam olayım, ne yaparsam yapayım ya da bizi kaç kilometre ayırırsa ayırsın... Senin iyi olduğunu bilmem gerek. Çünkü sen acı çekiyorsan, ben de acı çekiyorum. Korkuyorsan, üzgünsen ya da yalnızsan, ilk aradığın kişi ben olmak istiyorum. Ben senin sabahın ikisinde aradığın kişiyim, unuttun mu?"

İri ela gözleri benimkilere kilitleniyor. "Ama ben senin miyim?"

Her zaman benim olacaksın.

Hayley'nin sorduğu şeyin bu olmadığını biliyorum ama öyleymiş gibi cevap veriyorum. "Her zaman."

"Yalancı. Bana her şeyi anlatmıyorsun."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum. Her ne kadar inkâr etmek istesem de, ihmal edilen yalanlar yine de yalandır ve bu doğru. Hayley'e her şeyi anlatmıyorum.

Eskiden öyleydim. Ama bir süre sonra, üstesinden gelebileceğini düşündüğüm şeylerle üstesinden gelemeyeceği şeyleri seçmeye başladım.

İnanın bana, birbirimize karşı tamamen dürüst olmamızdan daha çok istediğim bir şey yok. Günahlarımı ve sırlarımı dökmek ve tüm yükümü onun ayaklarının dibine bırakmak isterdim ama bunu ona yapamam.

Bu benim taşımam gereken bir yük ve böyle olması gerekiyor, bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırıp hiçbir şey söylemiyorum. Neyse ki konuyu kapattı.

"Yirmi iki yaşında normal bir kız olmak istediğimi söylediğimde ciddiydim," diyor. "Ama artık normalin ne olduğunu bile bilmiyorum. Bu hayatı ben seçtim. Bu *benim* seçimimdi. Kimse beni sahne almaya ya da yeni albümler çıkarmaya zorlamıyor..."

"Yani ne diyorsun? Bütün bu saçmalıkları hak ettiğini mi düşünüyorsun? Bir pisliğin seni takip etmesinin ve paparazzilerin seni sokakta kovalayıp akıl sağlığını tehlikeye atmasının normal olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Sadece bu kariyere devam etmek istiyorsam, iyiyle birlikte kötüyü de kabullenmeyi öğrenmem gerektiğini söylüyorum. Her böyle bir şey olduğunda yıkılamam ve paparazzilerin hayatımı yaşamamı engellemesine izin veremem."

Omurgasını dikleştirir ve omuzlarını dikleştirir. "Buna izin *vermeyeceğim*. Siktir git, paparazzi. Ve siktir git Kevin, bana o aptal mektupları gönderdiğin ve sana hiçbir şey borçlu olmadığım halde kendimi sana borçluymuşum gibi hissettirdiğin için."

Ses tonundaki ve çenesindeki sertliğe gülümsüyorum.

İşte benim kızım.

Karşılık veriyor. Kameraları olan bir avuç pisliğin onu yok etmesine izin vermeyecek.

Ne yazık ki ikimiz de paparazzilerin hiçbir yere gitmediğini biliyoruz. Nereye giderse gitsin peşini bırakmayacaklar ve kaç tane yasaklama emri için dilekçe verdiğinizin bir önemi yok. Mahkemede hiçbir şey tutmaz. Bunu tecrübeyle öğrendim.

Ancak yine de kendi yöntemlerimizle karşılık verebiliriz - işimize bakarak ve onlara hiçbir karşılık vermeden.

"Hepsi kötü değil," diyor Hayley ve beni rahatlatmak için elini göğsümde gezdiriyor. "Beni yalnız yakaladıklarında genellikle kibar davranıyorlar ve iyi bir gün geçirip geçirmedigimi soruyorlar."

Sözlerini düşünerek duraksıyorum. "Benimleyken daha mı kötü oluyor?"

Omuz silkiyor ve ben bunu evet olarak kabul ediyorum. "Bizi birlikte seviyorlar," diyor, gözleri göğsümde. "Başkalarıyla öpüşürken yakalandığımızda alınıyorlar."

Gülümsememi bastırıyorum. "Ha. Bu doğru mu?" Bunun ne kadarı doğru bilmiyorum ama ben de en az onlar kadar hoşlanmıyorum. "O zaman sanırım artık bunu yapmasak iyi olur."

Hayley bir gülümsemeyi bastırmaya çalışarak dudağını ısırıyor. "Sanırım değil."

"Tekrar deneyelim. İyi misin, Hayley?"

Nefes alıyor ve başını sallıyor. "Evet." Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor ve bu kez gerçek olduğunu biliyorum. "Artık öyleyim."

Gülümsemesi daha da genişliyor, yanaklarındaki gamzeler ortaya çıkıyor. "İşte başardığını böyle anlarsın," diye şaka yapıyor. "İlk takipçiniz olduğunda."

Yüzümdeki şaşkın ifadeye gülüyor. "Çok mu erken?" diyor.

Tek yapabildiğim gülmek ve başımı sallamak. "Seninle ne yapacağım ben, Hales?"

Elini gri eşofmanımın cebine sokup telefonumu çıkarırken bana flörtöz bir gülümseme veriyor ve kilidi açmak için ekranı yüzümün önünde tutuyor.

Ekranı ona bakacak şekilde çevirerek müzik uygulamamı açıyor ve çal tuşuna basıp kucağımdan inmeden önce bir şarkı arıyor.

The Cure'un "Just Like Heaven" şarkısında dans edişini izlerken gülümsüyorum.

Flörtöz ve eğlenceli, baştan çıkarıcı ve beni on beş yaşında olduğumuz daha basit bir zamana geri götürüyor.

Saç fırçasını mikrofon gibi kullanarak yatak odasında dans ediyordu. Ama giydiği tişörtün eteklerini çekiştirip bana krem rengi dantelle süslenmiş leylak rengi ipeği gösterdiğinde bu anı bir anda duruveriyor.

Tanrım. Beni öldürmeye çalışıyor. Bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için pür dikkat izliyorum ve başparmaklarını külotun kenarlarına geçirip külotu kalçalarından aşağı itiyor, sonra da kenara fırlatıyor. Sikim seğiriyor. Artık o tişörtün altında çıplak olduğunu biliyorum.

Bana ne söylemeye çalışıyor? Beni istediğini mi? Onun benim olduğunu mu?

Parmağının kıvrımı ve vaatlerle dolu seksi bir gülümsemeyle beni çağırıyor ve ben de tıpkı bu gece beni sahneye çağırdığında yaptığım gibi buna uyuyorum.

Bu kıza bayılıyorum ve bu konuda kızgın bile değilim.

"Beni burnumdan tutup

Parmağının kıvrımı, değil mi?" Alay ediyorum.

Ellerini göğsümde gezdiriyor ve iri geyik gözleriyle bana bakıyor, kalçaları ritme göre dönerken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Göster bana, göster bana, göster bana..." diyor.

Yüzünü ellerimin arasında tutuyorum ve ağzının kenarından öpüyorum. "Benimle kaçır mısın, Hales?"

"Evet," diye fısıldıyor. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde öpücük bile denemeyecek kadar yumuşak bir şekilde gezdirirken gözleri kapanıyor ve ellerim yanlarından aşağıya doğru kayarak kalçalarının kıvrımına yerleşiyor. "Seninle her yere giderim."

Kollarını boynuma doluyor, gözleri yarı açık ve bana baktığında dudaklarında rüya gibi küçük bir gülümseme var.

Benim olanı geri almak için ihtiyacım olan tek izin bu.

Bir elimle başının üstündeki düğümü çözüyorum.

Saçları omuzlarına dökülüyor ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başının arkasını tutuyorum. Yüzünü benimkine doğru çevirirken, ikinci bir düşünce bile vermiyorum.

Ağzım onunkine çarpıyor ve kolları boynuma dolanırken bir şaşkınlık nefesi çıkarıyor.

Dilim dudaklarının kenarlarında geziniyor ve benim için ayrıldıklarında içeri giriyor. Dilim ağzının çatısını okşayıp en derin girintileri keşfederken o inliyor ve ben de inliyorum.

Gözlerim kapanıyor ve onun tadına varıyorum.

Tıpkı cennet gibi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Noah

İKİ ELİ GÖĞSÜMDE, HAYLEY BENİ GERİYE DOĞRU GÖTÜRÜYOR.

Bacaklarımın arkası minderli şezlonga değene kadar. Bir hamleyle beni sandalyeye itiyor ve dizini kaldırarak yanımdaki minderin üzerine koyuyor. Üstüme çıktığında, kucığıma çökmeden önce pembe bir ışık alıyorum.

Ellerim belini kavırıyor, o da omuzlarıma tutunuyor ve sallanmaya, vücudunu ereksiyonuma sürtmeye başlarken kendini destekliyor.

"Ne yapıyorsun, Hales?" Sesim boğuk çıkıyor. O kadar ıslak ki eşofman altım grinin daha koyu bir tonuna dönüştü ve o kadar sertim ki bunu sorgulamaya gerçekten gerek yok. Ama bunu gerçekten istediğinden ve kanıtlaması gereken bir şey olduğunu düşündüğü için yapmadığından emin olmak istiyorum.

Hayley'i çok iyi tanıyorum. Bana daha önce anlattığı hikayeden sonra, kontrolün kendisinde olduğunu hissetmeye ihtiyacı var.

"Hales..."

Dudakları kulağımın kabuğunda gölgeleniyor. "Şşşt. Sadece d e v a m e t . "

Parmaklarım tenini ısıırıyor ve onu daha fazla sorgulamak üzereyken elini bel kemerimin içine kaydırıyor ve sikimin etrafına sarıyor, sonra sikimi kıvrımlarının arasına kaydırıyor, beni en sıcak, en tatlı cennette kucaklıyor.

O kadar ıslak ki kolayca içine girebilirim. Şu anda kendimi onun içine gömmek için bir dürtü hissediyorum ama yapmayacağım. Yüzünü ellerimle kavırıyorum ve onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum. Yanakları kızarmış, ela gözleri parlıyor. O kadar güzel ki. "Bunu istiyor musun? Emin misin?" Bastırıyorum.

"Bunu her şeyden çok istiyorum." Gözlerimi tutuyor. "I buna *ihtiyacım var*."

Bu. Sen değil. Ama anlamlar üzerinde tartışacak değilim. Eğer ihtiyacı olan buysa, bunu ona veren adam ben olacağım.

Tişörtünü yukarı itiyorum ve o da bana yardım etmek için kollarını kaldırıyor. Tişört terasta süzülüyor ve bir an için Hayley'nin güzel göğüslerini, tepe noktasına kadar sertleşmiş gül rengi meme uçlarını takdir ediyorum. Birini ağzıma alıyorum, emiyorum ve dışarı çıkarıyorum ve o inliyor, elleri boynumun arkasına dolanıyor ve bana sürtünmeye devam ediyor. Diğerine geçiyorum, elimi vücudunun ipeksi yumuşak teninde gezdiriyorum ve o kadar

Onu böyle görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki her anın tadını çıkarmak istiyorum.

"Noah," diye nefes alıyor.

Dudaklarında adımın sesini seviyorum. Bir dua ya da yakarış gibi geliyor.

Yüzünü kendime doğru çekip onu öpüyorum ve o da diliyle beni çılgına çeviren ve sikimi kabartan o şeyi yapıyor. Bunun uzun sürmesini istiyorum ama bana böyle sürtünmeye devam ederse çok çabuk bitecek.

"Önce senin gelmeni istiyorum," diyorum.

Ellerim kalçalarının kıvrımına yerleşiyor ve onu yukarı kaldırıyorum. Dizleri minderin arkasındaki başımın iki yanına iniyor ve ağzım amına yapışıyor. Hayley şaşkınlıkla nefesini tutuyor ama ben kendimi tutmuyorum. Sanki iki yıldır açmışım ve bu benim ilk gerçek yemeğimmiş gibi onunla ziyafet çekiyorum. Tam olarak böyle hissettiriyor.

Onu çok uzun zamandır istiyordum ve sonunda ona sahip oldum, parmakları saçlarımı kazıyor, vücudu kıvranıyor, daha fazlası için bana yalvarıyor. Klitorisini emiyorum, sonra dilimi sıkı sinir demetinin etrafında döndürüyorum, o kıvranana kadar, boşalmak için çaresizce.

Tanrım. Onun kokusu ve tadıyla kafayı buluyorum. "Dilimi sik, Hales."

Dilim içeri kayıyor ve ellerim kıkına yerleşip onu sıkarken o da dilimin etrafında kenetleniyor. O kadar derine girdim ki asla çıkamayacakmışım gibi hissediyorum.

"Aman Tanrım, Noah," diye bağılıyor.

Nefes nefese kalana ve bacakları titremeye başlayana kadar onu dilimle sikmeye devam ediyorum. Yaklaştığını anlayabiliyorum ama onu sınırın ötesine itmek istiyorum, bu yüzden elimi aşağıya ve mükemmel kıcının üzerine kaydırıyorum ve uyluklarının arasındaki ıslaklığın bir kısmını topluyorum, sonra diğer deliğini daire içine alıp üzerine hafif bir baskı uyguluyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet. Aman Tanrım." Kalçaları sıkıştı ve sonra orgazmın etkisiyle dondu kaldı. Muhteşem bir şekilde boşalırken çığlık atıyor, herkes için adımı haykırıyor.

New York'ta duymak için. Benim için çözülüp dağılmasına bayılıyorum.

Dilimi düzleştiriyorum ve onu orgazmdan çıkarmak için yarığından çatlağına kadar yalıyorum, sonra onu kucağıma indiriyorum ve dilimde kendini tadabilsin diye ağzından sertçe öpüyorum. "Çok tatlı," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Benim en sevdiğim tatlı."

"Mmmm," diyor, dizlerinin üzerinde yükseliyor ve ucumu girişine doğru yönlendiriyor. "Beni becermeni istiyorum."

"Benim pis kızım." Bir zamanlar asla bu kadar cesur olmazdı, ama bana ne istediğini söylemesine bayılıyorum.

Tek bir akıcı hareketle, dünyadaki en sevdiğim yere gömülene kadar üzerime batıyor. Hayley'nin tatlı amcığı.

Sallanmaya başladığında, onu durdurmak için kalçalarını sıkıyorum. "Bekle. Sadece... bana bir dakika ver." Ona bakmak için geri çekildim ve her şeyi içime çektim. Çıplak teni ay ışığında parlıyordu. Omuzlarına dökülen uzun dalgalı saçlar. Ela gözleri çok büyük ve parlak. Ve ben onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki keşke zamanı durdurabilsek ve bu anın içinde biraz daha kalabilsek.

"Bunu çok özledim," diye nefes alıyor.

"*Seni* özledim," diyorum, aradaki farkı açıkça ortaya koyarak. "Ben de seni özledim." Yüzümü ellerinin arasına aldı.

ve dudaklarımı öpüyor. "Ben de bunu kastetmiştim," diyor usulca. "Güzel. Çünkü sana ne yaptığını göstermeyi bitirmedim.

kayboldu." Hâlâ onun içindeyken sandalyeden kalkıyorum ve bacakları belime dolanıyor, onu süitin içine taşıyıp sırtını duvara yaslarken dudakları boynumda geziniyor.

Ve sonra içine girdim, bunun ne kadar harika hissettirdiğinin hemen üstesinden geldim. Hayley'nin sırtı duvara yaslanıyor ve gözlerini kapatıp inliyor, göğüsleri göğsüme bastırıyor.

"Aman Tanrım..." diye ağlıyor.

Tekrar itiyorum ve hızımı artırıp her itişimde daha da derinlere dalarken omuzlarımı kavırıyor. Aşağı eğilip göğsünü emiyorum, inlemeleri ve sızlanmaları müziği bastırıyor.

"Siktir, Hayley. Çok iyi hissediyorsun," diye nefes alıyorum, daha sert ve daha hızlı itiyorum.

"Durma," diye yalvarıyor. "Durma. Çok yaklaştım."

Çıldırıcı tempomu sürdürürken kendimi çok erken gelmekten alıkoyacak bir şeyler düşünmeye çalışıyorum. Başım dönüyor ve kaslarım yanıyor ama hızımı kesmiyorum.

"Evet. Tam orada," diye haykırıyor. "Oh... Tanrım..."

Tırnakları omuzlarıma batıyor, derimi çiziyor ve her itişte arkasındaki duvar kasları gerilene kadar sallanıyor ve sonra başını geriye atıyor, orgazm olduğunda amı sikimin etrafında kenetleniyor. "Oh Tanrım!"

Onun tekrar boşaldığını görmek beni uçurumun kenarına itiyor ve artık kendimi tutamıyorum. Birkaç güçlü vuruşla kaslarım geriliyor ve gözlerimi sıkarak içine boşalıyorum. Orgazm vücudumu sarstıkça ve devam ettikçe tekrar tekrar içine dalıyorum.

Eğer onun tatlı amının içinde yaşayabilseydim, yaşardım. Onunla ilgili her şey cennet gibi hissettiriyor.

Alnım omzuna düşüyor ve nefesimi tutmaya çalışırken nefesim kesiliyor.

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. *Hiçbir şey.* Bu olmadan nasıl bu kadar uzun yaşayabildim? Onsuz?

Tüm bunları birlikte öğrendik, Hales ve ben. İlk felaketimizden sonra ve o gittikten sonra başka kimseyle seks yapmadım. Hayley'i bekliyordum. Her zaman bekledim.

Ama bir sonraki seferimizin mükemmel olmasını umutsuzca istiyordum ve bir porno yıldızı gibi performans göstermem gerektiğini kafama koymuştum. Sanki bütün farkı bu yaratacakmış gibi. Ben de

bir sürü porno izledim. Söylemeye gerek yok, lise son sınıfta duşta mastürbasyon yaparak çok zaman geçirdim.

Ama bir sonraki seferimiz daha iyiydi ve ondan sonra daha fazla deney yaptıkça ve birbirimizin vücutlarında yolumuzu öğrendikçe daha da iyi olmaya devam etti.

Başımı kaldırıp gözleriyle buluşuyorum ve bana kendimi bir metre boyunda hissettiren o hülyalı, memnun gülümsemesini veriyor. "Bu..." Başını sallar ve bir iç çeker.

"İnanılmaz," diye bitiriyorum. "Biliyorum."

Onu üzerimden kaldırıp kollarımın arasına aldığımda ve gelini eşikten geçiren bir damat gibi yatağa taşıdığımda gülüyor. Dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra onu yatağın üzerine fırlatıyorum ve temizlemek için bir havlu alarak banyoya çekiliyorum. İşte o zaman aklıma geldi - prezervatif kullanmak aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Prezervatif kullanmadık," diyorum havluyu kalçalarının arasında kaydırarak. Sesimde bir soru var ve cevabın hoşuma gideceğini umuyorum.

Hayley havluyu elimden alıp bir kenara fırlatıyor ve beni öpmek için kendine doğru çekiyor. "Sorun değil. Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Bunu zaten biliyordum. Soru bu değildi. "Sadece sendin. Bir tek sen varsın."

Ne dediğini biliyorum. Onunla çıplak kalan tek kişi benim. Bunun için şükürler olsun. "Aynı. Sadece sen."

Gülümsüyor ve dudaklarımı öpüyor, elini göğsümde gezdiriyor ve bir anda yeniden sertleşiyorum. Hayley ile bütün gece devam edebilirdim ama yine de yeterli olmazdı.

Hep daha fazlasını isterdim.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Hayley

UYANDIĞIMDA PARLAK GÜNEŞ IŞIĞI

ve aylardır hiç olmadığım kadar dinlenmiş hissediyorum.

Belki de Noah ile seks yapmak iyi bir gece uykusunun anahtarıdır - tüm endişelerimin ve korkularımın panzehiri.

Memnuniyetle iç çekiyorum ve yuvarlanıyorum ama biraz sönüyorum.

Noah'ın yattığı taraf boş.

Yatağın başucundaki masada buzlu kahve, bir tabak taze meyve ve bir Pop-Tart var ve bu çok tatlı ve düşünceli, ama onun yanında uyanmadığım için hayal kırıklığına uğradım.

Doğrulup odaya göz gezdiriyorum. Çantalarımız toplanmıştı ve banyo kapısının dışında yerde duran Noah'nın koşu kıyafetleri dışında oda düzenliydi.

Bu konuda iyidir. Duştan sonra ıslak havlusunu yere atan ya da kirli kıyafetlerini odanın her yerinde bırakan ya da başkasının temizlemesi için kirli bulaşıklarla dolu bir lavabo bırakan türden bir adam değildir. Bu da komik, gerçekten.

Ne kadar pervasızca yaşadığı ve kaostan ne kadar beslendiği düşünüldüğünde, Noah çevresini düzenli ve tertipli tutmayı seviyor.

Duş akıyor ve Noah'nın "Here Comes the Sun" şarkısını söylediğini duyduğumda gülümsüyorum. Sesi kısık ve su onu boğuyor ama yine de onu duyabiliyorum.

Banyodan havluyla çıktığında kahvaltımı yapıyordum, saçları duştan ıslanmıştı ve tek düşünebildiğim "*Neden bu kadar mükemmelsin?*" oldu.

Bakışlarım çıplak göğsünde geziniyor ve havluyu bıraktığında daha da aşağıya iniyor ve V-kesimine ve ince saç tozuna odaklanıyorum... yani her şeye.

Noah büyük ve kalçalarımın arasındaki ağrı dün gece yaptıklarımızı sürekli hatırlatıyor.

İlk seferden sonra, iki tur için daha geri döndük. Çok uzun zaman olmuştu ve birbirimize doyamıyorduk.

Solmuş kot ve yumuşak pamuklu giysilerini giyerken onu izlerken dudaklarımı yaladığımı görünce sırtıyor. "Günaydın, uykucu."

Gerçekten çok güzel bir sabah.

Uzun kollu gri tişörtünün kollarını yukarı ittiğinde damarlı kolları geçici olarak dikkatimi dağıtıyor.

Gri bir tişörtü nasıl bu kadar seksi gösterebiliyor?

Ben bilmiyorum ama o biliyor.

Aşırı ısınan tenimi serinletmek için buzlu kahvemden bir yudum alıyorum. "Saat kaç?" Gözlerimi odanın içinde gezdirip telefonumu arıyorum ama hiçbir yerde göremiyorum.

Kendininkini büfeden aldı ve cebine koymadan önce saate baktı. "On elli."

"Ne?!" Yataktan fırlayarak çığlık attım. "Neredeyse on bire kadar uyumama izin mi verdin? Ben hiç o kadar geç uyumam."

Çantama koşuyorum ve kıyafet bulmak için çılgınca karıştırıyorum.

Bir yıldan uzun bir süredir bavulla yaşıyorum ve genellikle her şeyi kolay bulunabilecek şekilde düzenliyorum, ancak yeniden bavul hazırlayacak vaktim yok, bu yüzden bulabildiğim ilk şeyi alıyorum - yüksek belli kloş kot pantolon ve üzerinde gülen yüz olan kesilmiş bir tişört.

Panik moduna girip kıyafetlerimi giyiyorum, sonra da banyoya uçuyorum.

"Neden alarmım çalmadı?" Diş fırçamı elime alıyorum ve dehşet içinde yansımama bakıyorum. Ciddi bir yatak başı vakası yaşıyorum ve kaküllerim her yere yapışıyor.

Neden kakülün iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

Onları ıslatıp düzleştiriyorum ve bu tur bittiğinde onları büyütme yemin ediyorum.

"Kapattım," diyor Noah, aynada beni izlemek için kapı çerçevesine yaslanarak. "O kadar huzurlu uyuyordun ki seni rahatsız etmek istemedim."

Gözlerini aynada yakaladım. "Ama şimdiye kadar yola çıkmış olmamız gerekiyordu."

"Dean'le konuştum ve onunla orada buluşacağımızı söyledim." Eliyle bir hareket yaparak tüm şüphelerimi yok etti. "Her şey yolunda."

Onunla orada mı buluşacaksın? Pittsburgh'a altı saatlik yol var.

Ses kontrolüne bile yetişemeyeceğim. Bu çok kötü. *Çok kötü.* Hiçbir ses kontrolünü kaçırmadım ve hiçbir şeye geç kalmadım. Dakikliğim ve güçlü iş ahlakımla gurur duyuyorum ama Noah'la bir gece seks yapınca hepsi uçup gidiyor.

Noah arkamdan yaklaşıyor, kollarını ortama doluyor ve boynumdan yukarı doğru öpücükler konduruyor.

Kulağımın hemen altındaki nokta beni her zaman biraz inletir. Bu eski zamanlardaki gibi hissettiriyor. O tanıdık samimiyet. Elleri vücudumda, dudakları tenimde ve ben içimden parlıyormuşum gibi hissediyorum.

Ona yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, anın tadını çıkarıyorum, ne kadar geç kaldığımızı geçici olarak unutuyorum. Ama çok geçmeden gerçeklik araya giriyor. Bu her ne kadar harika bir his olsa da, sorumluluklarım var ve onları öylece bir kenara atamam.

"Pittsburgh'a nasıl gideceğiz?"

Elleri yanlarımda gezinip kalçalarımaya yerleşirken sırtarak "Tarz olarak," diyor. "Acele etme. Acele etmene gerek yok."

Kırk dakika sonra araba bizi Teterboro Havaalanı'na bırakıyor ve Noah'nın bana neden acele etmeme gerek olmadığını söylediği anlaşıyor.

"Burada ne işin var?" Bastian'ın özel jetine adım attığımda Julian'a soruyorum. Pelüş halıları ve mücevher tonlarında kadifeleriyle bir cin şişesinin içi gibi görünüyor.

Julian gece mavisi kadife bir koltukta oturmuş, kristal bir flütten şampanya yudumluyor ve önündeki sehpa taşınabilir bir klavye var. Siyah eşofmanı ve Air Jordan'larıyla havalı ve rahat görünüyor.

Çenesini, leopar desenli bir düğme, siyah kot pantolon ve gümüş çivili siyah süet botlarla kanepenin diğer tarafında uzanan Bastian'a doğru sallıyor. Tam bir rock yıldızı. "Yeni bir müzik üzerinde çalışıyoruz."

Yeni bir müzik üzerinde mi çalışıyorsun?

Onların karşısındaki kanepeye çöküyorum ve Noah yanıma oturuyor, keskin siyah takım elbiseli bir hostes içki siparişlerimizi alırken bacaklarını açıyor.

Noah için ekstra baharatlı bir Bloody Mary ve benim için de limon dilimli maden suyu.

Arkamızda bıraktığımız karbon ayak izini düşünmek bile istemiyorum. Ama yine de otuz kamyon, yarım düzine tur otobüsü ve bir Escalade filosuyla şehirden şehre seyahat ediyorum, bu yüzden yargılayacak yerim yok.

"Demek Bastian'la birlikte müzik üzerine çalışıyorsunuz?" İçkilerimiz servis edildikten ve pilot kalkışa hazırlanmamızı söyledikten sonra soruyorum. "Neden hiç bir şey söylemedin?"

Julian omuz silkiyor, gözlerimle tam olarak buluşmuyor. "Bildiğini sanıyordum."

Ondan Bastian'a bakıyorum. "Siz ikiniz..." Elimle aralarında işaret yapıyorum ve boşlukları doldurmalarını onlara bırakıyorum.

Jules gülüyor, ne demek istediğimi anlıyor. "Düşündüğün gibi değil." Bastian'a bakıyor. "Ben onun vaftiz oğluyum."

Çekimim düştü. "Ciddi misin sen?" Bakışlarım Bastian ve Jules arasında gidip geliyor. Bastian'ın ketumluğu meşhurdur, o yüzden bana söylemesini beklemezdim ama Jules mutlaka bahsederdi. "Seni dört yıldır tanıyorum. Nasıl oldu da bunu hiç bilmedim?"

Bastian, Julian'a neredeyse babacan bir bakış atarak, "Bunu yayınlamıyoruz," diyor. "Jules'un bu tür bir ilgiye ihtiyacı yok."

Jules, "Babam Bastian'ın albümlerinin çoğunun prodüktörlüğünü yaptı, yani geçmişleri çok eskiye dayanıyor," diye açıklıyor. "Vaftiz babası rolünü de ciddiye alırdı." Julian gülüyor. "Her yıl bana bir doğum günü hediyesi gönderirdi ve her yıl daha abartılı olurdu. Ama hayatımı değiştiren beşinci doğum günü hediyem oldu."

"Sana ne verdi?"

"Şık, siyah bir Steinway. Parmaklarımı tuşların üzerine koyar koymaz, benim için o an gelmişti. İlk görüşte aşk." Julian sanki bir sevgiliden bahsediyormuş gibi gülümsüyor. Ama anlıyorum. Müzik onun ilk aşkı.

Bastian gururla, "O bir dahiydi," diyor.

Jules başını sallayarak buna itiraz etti. "Hayır. Sadece çok çalıştım."

"Çok alçakgönüllüsün."

"Çok alçakgönüllüsün," diye katılıyorum. Ama bunların hiçbirini bilmediğime hâlâ inanamıyorum. "Sen hepimizden daha yeteneklisin. Carnegie Hall'da çalabilecekken neden benim grubumda olmak istediğini hiç anlamadım."

O ve Bastian karşılıklı bakışıyorlar ve ben bir şeyleri kaçırdığımı hissediyorum. Noah kolunu omzuma dolayıp sıktığında, hepsinin benim bilmediğim bir şey bildiğinden daha da çok şüpheleniyorum.

Sonra kafama dank etti ve midem bulandı. "Gidiyor musun?"

"Tur bitene kadar olmaz." Julian darbeyi yumuşatmaya çalışarak gülümsüyor.

Ama o gidiyor. Gözlerimi indiriyorum ve tepkimi gizlemek için içkimi yudumluyorum.

Değişimden nefret ederim, tiksiniyorum ama kimseyi hayallerinin peşinden gitmekten alıkoyamam. "Peki bundan sonra ne yapacaksın?"

"Kim bilir? Belki Carnegie Hall'da çalarım." Şaka yapıyor ama ben şaka olduğunu sanmıyorum.

Jules'u ses kontrollerimizden önce piyano çalarken dinlemiştim. Rachmaninoff, Chopin ve Liszt'i, aynı beceri seviyesini gerektirmeyen daha az karmaşık şarkılarım kadar kusursuz çalabiliyor.

Daha ölmedi bile. Ama şimdiden keskin bir kayıp acısı hissediyorum.

Turne sona erdiğinde hepimizin dağılacağını ve geçmişte olduğu gibi bir süreliğine yollarımızı ayıracağımızı biliyorum. Yolda birlikte bu kadar zaman geçirdikten sonra hepimizin bir molaya ihtiyacı olacak.

Ama yine de. Julian başından beri benimleydi ve onun adına mutlu olsam ve onun için en iyisini istesem de

Bu turnenin hepimizin son kez bir arada olacağı bir tur olduğunu düşünmek çok acı.

"Seni özleyeceğim." Ve özleyeceğim. Hem de çok. Yıllar içinde çok yakınlaştık ve birlikte çok şey yaşadık -Aiden, Liam, Julian ve ben.

Yolda insanlarla bu kadar çok zaman geçirdiğinizde, onlar sizin aileniz haline geliyor.

"Henüz gitmedim. Hâlâ bir ayımız daha var" diye beni temin ediyor.

Üzüntümü üzerimden atıp gülümsüyorum.

Jules'un içi de dışı da o kadar güzel ve o kadar yetenekli ki başarılı olacağına eminim.

Kendimi düşünmeyi bırakmalı ve iyi bir arkadaşın yaptığını yapmalıyım - onu desteklemeli ve alkışlamalıyım. "Carnegie Hall'da çaldığında, ön sıradan bilet alıp seni ayakta alkışlayacağım."

"Kendimizi aşmayalım." Gülüyor. "Ama teşekkür ederim." Çenesini kaldırıyor. "Desteğiniz benim için çok önemli."

"Liam ve Aiden biliyor mu?"

Jules biraz suçlu görünüyor ama başını sallıyor ve bu acıtmamalı ama acıtıyor gibi.

Bakışlarım Noah'ya kayıyor. "Biliyor muydun?"

Boynunun arkasını ovuşturup başını salladığında yüzüm düşüyor.

Ciddi misin?

"Daha birkaç gün önce öğrendim," diyor sanki bu beni yatıştıracakmış gibi.

Her zamanki gibi, en son ben öğreniyorum. Neden *hep* en son ben öğreniyorum?

"Sana Londra'da söyleyecektim," diyor Jules yüzünü buruşturarak. "Ama hayatına daha fazla stres eklemek istemedim."

Bu sözlerle Noah beni yanına çekti. Her zaman olduğu gibi beni hayatın sert darbelerinden korumaya çalışıyor.

Hayatımdaki tüm erkeklerin, dağılacığımı düşündükleri için bana gerçeği söylemekten korkarak etrafımda dolanmalarından nefret ediyorum. Beni gerçeklerden korumaları gerekiyormuş gibi hissetmelerine neden olan ne mesaj gönderiyorum?

İyi niyetli olduklarını biliyorum ama bana camdan yapılmışım gibi davranmaları beni kızdırıyor ve zavallı hissettiriyor. Kırılğan ve kırılabilir.

Bu bana kazadan sonra herkesin etrafımda dolandığı, beni üzebilecek bir şey söylemekten korktuğu o yılı hatırlatıyor.

Aynı durum değil tabii ki ama beni doğrudan etkileyen bir konuşmanın dışında bırakılmak da benzer bir duygu.

Hep birlikte komplo kurup "Bu aramızda kalsın. Hayley'i üzmeye gerek yok." mu dediler? Jules'un gideceğini benden önce bildiklerini düşünürsek, kesinlikle öyle hissediyorum.

Julian'ın bakışları ben ve Noah arasında gidip gelirken ben hâlâ bunun üzerinde düşünüyordum. "Demek siz ikiniz, ha?" Bunun konuyu değiştirme çabası olduğunu anlıyorum. "Tekrar birlikte misiniz?"

Noah başını sallayıp "Ait olduğumuz yere döndük." derken ben de aynı anda "Hiçbir şey için acele etmiyoruz." diyorum. *Birlikte.*"

Noah bana kaşlarını çatıyor. "*Hiçbir şey için acele etmiyor muyuz?*" diye soruyor kuşkuyla.

"İyi karar. Seçeneklerinizi açık tutun," diyor Bastian bir Gözleri kapanırken esniyor ve bu konuşma onu çok sıkıyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Seçeneklerini açık tutmuyorsun," diyor Noah kararlı bir şekilde, kolu etrafımda sıkılaşıırken ve şimdi neredeyse onun kucağındayım. "Başka seçenek yok."

Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum.

Seks yapmış olmamız, tam gaz devam edeceğimiz anlamına gelmez.

Hala eskisi gibi sorunlarımız var ve dünyadaki tüm seks bunu değiştirmeyecek. Bu sefer işlerin nasıl farklı olacağını tartışmadık bile ve Noah'ın değiştiğine inanmayı ne kadar istesem de, daha önce yaptığı her şeyi yapmaya geri dñnmesinin sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorum.

İçimden bir ses bu turne sonrası için planlar yaptığını söylüyor ama Noah benimle paylaşmadığı için ne olduğunu bilmiyorum.

Bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Her ne planlıyorsa hoşuma gitmeyecek bir şey, o yüzden gizli tutuyor.

Bununla başa çıkamayacak kadar 'kırılgan' olduğum için benden saklanan bir bilgi daha.

Ancak cevaplar için zorlamayacağım ya da yolda geçecek bir ayın ötesinde bir şey düşünmeyeceğim.

Noah'ın her zaman dediği gibi, "Anı yaşayın. Garantimiz olan tek şey bu."

Ve ne var biliyor musunuz? O kesinlikle haklı.

şu andan itibaren, istediğimi alacağım ve gelecek hakkında endişelenmeden ne istersem onu yapacağım.

Ben narin bir çiçek değilim. Herkesin bana verdiğinden daha güçlü ve dirençli olduğumu kanıtlama misyonuna sahip bir kadınıam.

Benim için artık güvenli oynamak yok. Olmayacak. Hayatı iki elimle kavrayacağım ve sonuna kadar kullanacağım.

"Üzerine bir etiket yapıştırmaya gerek yok," diyorum rahatça. "Sadece eğlenelim ve anı yaşayalım. Bu senin sloganın, değil mi Noah?"

Noah'nın itiraz etmesine fırsat vermeden koridoru geçiyorum, kadehimi şampanyayla dolduruyorum ve kadeh kaldırıyorum.

"Yeni maceralara ve anı yaşamaya içelim." şampanyayı Bahar Tatili'nde içki içen bir erkek öğrenci gibi yudumluyorum çünkü... *sadece bir kez yaşarsınız.*

Bardağımı yeniden dolduruyorum ve Noah'nın kulağına fısıldamak için eğiliyorum. "Mile High Club'a katılmak ister misin? Benimle banyoda buluş." Sözlerimi abartılı bir göz kırpmayla noktalıyorum ve yüzündeki ifadeye gülüyorum.

"Ne. Ne. Siktir?" diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum. Sanki daha önce riskli yerlerde seks yapmamışız gibi.

Kıs kıs gülerek uzaklaşıyorum ve omzumun üzerinden ona bir bakış atıyorum, gözlerindeki için için yanan bakışı fark ediyorum.

Kızgın mı yoksa tahrik mi olduğunu anlayamıyorum.

Sanırım ikisi de. Güzel. Hızlı ve kirli bir şey arıyorum.

Acı ile bağlanmış zevk.

Hayatımdaki erkekler nasıl olur da bana hiçbir şeyle başa çıkamayacakmışım gibi davranır? Dean belli ki bunu benden saklamış. Aiden, Liam, Jules... *Noah*.

Hepsi benim sahnede bir güç merkezi olduğumu unutmuş görünüyor. Bir yılı aşkın süredir turnedeyim ve bir kez bile

bir gösteriyi iptal etmedim. Grip olduğumda Tokyo'da

sahneye çıktım. Kendimi ölümün eşiğinde gibi

hissediordum, gözlerim kararmıştı ve ateşim vardı ama oraya çıktım ve elimden gelen en iyi performansı sergiledim.

I gerçekleştirildi at Glastonbury içinde ve

dökme Yağmur. Arjantin'de sıcaktan bitkin

düşüğümde sahneye çıktım. Wembley'de bir adamın

koşturulmasını izledikten sonra sahneye çıktım.

lanet olası sokakta.

İki saat boyunca sahnede dans etmenin ve şarkı söylemenin ne kadar dayanıklılık gerektirdiği hakkında bir fikirleri var mı? Kendi kariyerimin tüm kontrolünü elime aldığımı fark etmiyorlar mı? Bir turnede ve çıkardığım her albümde alınan her yaratıcı kararı ben denetliyorum.

Yine de beni küçümsemeye devam ediyorlar.

Daha banyoya girer girmez kapı açıldı ve sırtım duvara çarptı. "Bütün bunlar da neydi böyle?" diye homurdandı.

"Senin kitabından bir sayfa alıyorum." Avuç içlerimi arkamdaki duvara dayadım ve başımın altından ona baktım.

kirpikler. "YOLO, bebeğim."

"Sen benimsin ve bunu sakın unutma."

Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Ben kimseye ait değilim."

"Sanırım bunu göreceğiz." Beni döndürüyor, göğsümü duvara bastırıyor ve kot pantolonumun fermuarını ustalıkla açıp kalçalarımın altına itiyor.

Fermuarının altına kaydığını duyduğumda gözlerim kapanıyor ve sonra dişleri boynumun yan tarafını sıyrıp emerken, çok sıcak ve kalın olan horozu kıkır yanaklarıma bastırıyor.

Onu o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor.

Bana verebileceği her şeyi istiyorum.

"*Benim,*" diye geveliyor, usta ağzıyla tenimi dağlıyor.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Noah

"SON ZAMANLARDA HAYLEY'NIN NESİ VAR?" LIAM HEPİMİZ
Escalade'e yığılır.

Aiden parmaklarını kalçalarına vuruyor. "O sadece en iyi hayatını yaşıyor. Ve ben de bunun için buradayım."

Bu da bir bakış açısı. Geçen hafta ilginçti. Bir-sekiz hakkında konuşun.

Dün, o aldı üzerinde a hotdog stand önce onun şovu, ve o oldu Pandemonium. O teslim edildi dışarı üç

Güvenlik ekibi kalabalığı kontrol etmek için fazla mesai yaparken çılgık atan hayranlarına yüzlerce sosisli sandviç dağıttı.

Detroit'te kalabalıkta sörf yaptı. Dean neredeyse kalp krizi geçiriyordu ama Hayley yara almadan kurtuldu ve hayranları sosyal medyanın her yerinde 'Aşk Denizi' adını verdikleri videolar yayınladı.

Philadelphia'da Hayley iki saatlik boş zamanını yerel bir Wawa'da takılarak geçirdi ve burada herkesin yemek ve benzin parasını ödedi.

Pittsburgh'daki izin gecesinde Hayley, Penguenlerin playoff maçının başlangıcında diski bıraktı ve WAGS ile birlikte oturarak sanki hayatı boyunca sıkı bir taraftarmış gibi Penguenlere tezahürat yaptı.

Bildiğim kadarıyla bu onun izlediği ya da katıldığı ilk buz hokeyi maçıydı.

Şimdi, Chicago'daki ikinci ve son gecemiz ve Hayley'nin arabasının arkasındaki Escalade'de bir kulübe gidiyoruz.

Hayley Saint James'i bir konser alanından River North'taki bir gece kulübüne götürmek için kaç araba ve ne kadar güvenlik gerekiyor?

Bütün bir süvari alayı.

Peki ben neden başka bir arabaya mahkum edildim? Çünkü Hales bir radyo programında yarışma düzenledi ve üç şanslı süper hayran bu gece VIP muamelesi görecektir.

"Bu kızların kim olduğunu bile bilmiyoruz," diyor Caleb, kaşları endişeyle çatılmış bir halde. Herif Hayley'nin iyiliğinden sadece kendisinin sorumlu olduğunu sanıyor. Bunu ona söylemekten nefret ediyorum ama bu benim işim, onun değil.

Liam kuru bir sesle, "Belki de bunun üzerine meditasyon yapmalısın," diyor. "Yine de şu kız çok seksi," diyor Aiden. Bir duraksamadan sonra,

"Kesinlikle on sekiz yaşından büyükler, değil mi?"

Liam kardeşinin kafasına bir şaplak atar. "Götlük yapma. Arjantin'in tekrarına ihtiyacımız yok."

"Bana yirmi bir yaşında olduğunu söyledi," diye mırıldanıyor Aiden.

Liam bana "O bir okul kızıydı," diye bilgi verdi. "On altı yaşında falan. Dean onu turdan attı ama Zoe araya girip hasar kontrolü yaptı," diye açıklıyor Liam sanki ben sormuşum gibi.

"Dean çok kızgındı. Beni haftalarca yerden yere vurdu." Aiden başını sallıyor. "Ama eğer bu kızı gördüysen, sana söylüyorum, on altı yaşında gibi görünmüyordu."

"On altı yaşında görünüyordu," diyor Jules, telefonundan başını kaldırmadan.

Bu konuda Liam'a katılıyorum. Bu aptalca bir hareketti. Ama kendi dramıma fazla kapıldım.

New York'tan Pittsburgh'a olan o kısa uçuşta ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama sanki bir şeyler değişti ve şimdi Hayley'nin kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi hissettiği izlenimine kapılıyorum. Ama yok. En azından bana karşı.

Yine de biraz netlik iyi olurdu. En başa dönmüşüz gibi hissediyorum. Nerede durduğumuza dair hiçbir fikrim yok.

Birkaç gün önce aklının nerede olduğunu anlamaya çalışarak konuyu açtım. "Peki, bu konu hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum.

Bununla, *bizim hakkımızda ve bu ilişkinin nereye gittiği hakkında konuşmak ister misin* demek istedim.

Onun bu küstah sözlerinin altında yatan nedeni öğrenmek istedim.

uçakta. Bu beni çok rahatsız etti ve beş gün sonra bile hala kafam karışık ve tamam, bu kadar kaçamak davranmasına biraz kızgınım.

"Konuşacak bir şey yok," demişti. "Sadece eğleniyor ve anı yaşıyoruz."

İşte biz de bu noktadayız; sadece eğleniyor ve anı yaşıyoruz.

Hayata karşı bu yaklaşımı tüm kalbimle benimsememe rağmen, ilişkimiz söz konusu olduğunda bundan pek hoşlanmıyorum.

Bana kendi ilacımdan tattırmaya mı çalışıyor? Bu hiç mantıklı değil. İlişkimizi asla hafife almadım.

Peki, tam olarak ne yapıyoruz? Çıkarları olan arkadaşlar mıyız? Yoksa uzun soluklu bir ilişki mi?

Siktir et. Bu turnede sadece üç haftamız kaldı ve durumu analiz ederek daha fazla zaman kaybetmeyeceğim.

Hayley eğlence istiyorsa, bunu sağlayacak kişi ben olacağımdan emin olabilirsiniz.

Cip bizi kapıda bırakıyor ve sanki buranın sahibiymişiz gibi kulübe giriyoruz.

Tavandan sarkan neon LED ışıklar DJ'in çaldığı soul, funk ve house ritimleriyle senkronize oluyor.

Kulüp, çıplak tuğla duvarları ve bir tarafta uzun bir barı ile karanlık ve canlı, fotoğraf isteyen bir grup kız tarafından durdurulmadan önce gidebildiğim kadar uzaktayım.

"Bu Amiri mi?" diye soruyor esmer bir kadın, elini siyah-beyaz Argyle desenli kısa kollu gömleğimin ipeksi kumaşı üzerinde göğsümde gezdirirken. Aslında bu Amiri. Havalı bir marka. Favorilerimden biri.

Ailem moda olan sevgim konusunda benimle acımasızca dalga geçer. Modellik kariyerim bana iyi bir kesimi ve kumaşı takdir etmeyi öğretti, bu yüzden evet, modayı seviyorum ve birçok marka bana kıyafet gönderiyor. Bu influencer olmanın avantajlarından sadece biri.

Eli göğsümde olan kız bana kocaman bir gülümseme veriyor. "Dans etmeliyiz," diyor.

Kesinlikle dans *etmemeliyiz*.

Fotoğraf için poz verdikten sonra gülümseyerek elini çekiyorum ve müsaade istiyorum.

Kalabalığın arasından geçip grubumuza döndüğümde Hales dans pistinin ortasındaki yükseltilmiş bir kulübede deri bir koltukta oturuyor. En az güvenlik ekibi kadar dikkat çekici, kalabalığın arasına karışmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Chris'in ifadesi her zaman soğukkanlı ve kilitli ama bu kulüpte olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih edeceğini söyleyebilirim.

Yükselticiye adım attığımda, Hayley'nin yanında oturan sarışın bana yer açmak için yana kayıyor. Koltuğa çöküp ona teşekkür ediyorum, bu da onun gülümsemesine ve daha da yaklaşmasına neden oluyor. Kalçasını benimkine bastırıyor ve Hayley'nin söylediklerini duyuyormuş gibi yaparak bana doğru eğilmeye devam ediyor.

Göğüslerinin koluma sürtünmesini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ama bunun kasıtlı olduğundan oldukça eminim.

Hayley sanki burada olduğumu yeni fark etmiş gibi bana bakıyor ve göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor. "Merhaba."

"Merhaba." Gözlerimizi kırpmadan birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz - ela gözleri beni gördüğüne sevinmiş gibi parlıyor - ve tüm gürültü kaybolup kendi küçük baloncuğumuzda sadece biz kalıyoruz.

O dönüp gitmeden önce kalp atışlarımı sayıyorum. Bir. İki. İki. Üç. Dört. Beş.

Biri "Hayley!" diye bağılıyor ve Hayley başını çevirip fotoğraf çektiirmek için şampanya bardağını kaldırıyor, ardından her sözünü dikkatle dinleyen ve müzik eşliğinde onu duyabilmek için koltuklarında öne doğru eğilen iki süper hayranıyla sohbetine geri dönüyor.

Şişe servisi var, bu yüzden bir bardağa biraz viski dolduruyorum ve arkama yaslanıyorum, bacaklarımı tekmeliyorum ve kolumu Hales'in arkasındaki kanepenin arkasına uzatıyorum.

Aiden'ın kucığında bir kız, kolunda da başka bir kız var.

Jules ortadan kayboldu ve tüm bu mesajlaşmaların görüştüğü adamlarla ilgili olduğundan şüpheleniyorum. Roman'ın yaşadığı ve Jules'un bu turneden sonra taşınacağı New York'ta birlikteydiler. Jules'un gruptan ayrıldığını biliyordum çünkü onunla ve Roman'la Times Square stüdyosunun dışında Hayley'i *Good Morning America*'da izlerken takıldık.

Roman ağzından kaçırıldı ve Julian, Hayley ile konuşma fırsatı bulana kadar bunu kendime saklamamı istedi. Bu

gerçekten benim

Paylaşacak bir haberim yoktu, yani kasıtlı olarak ondan saklamamıştım. Ama onu kızdıran şeyin bu olduğunu hissediyorum.

Liam bir kızla dans pistinde ve Caleb meditasyon yapıyor gibi görünüyor. Gece kulübünde gözleri kapalı bağdaş kurmuş oturuyor.

Bu garip bir dinamik.

Tüm gözlerin ve telefon kameralarının Hayley'e ve varsayılan olarak bana çevrildiği bir akvaryumun içindeymişiz gibi hissediyorum. Yarın sabaha kadar sosyal medyada ilişki durumumuzla ilgili tonlarca video ve spekülasyon olacağına şüphe yok.

Bazen Hayley'nin hayranlarının onun ağzından çıkan her bir bakışı ve kelimeyi derinlemesine analiz etmeye çalışması neredeyse komik oluyor. Söylemeye gerek yok, çoğu zaman bağlamından koparılıyor ve genellikle de abartılıyor.

Viskimden bir yudum alıp profiline bakıyorum. On dört yaşındayken yazdığı ilk şarkı olan "Graffiti the Sky" ın ardındaki hikâyeyi hayranlarına anlatırken yüzünde bir hareketlilik, el kol hareketleri var.

Bana bakıyor ve elini pazuma doluyor. Konuştuğunda bakışlarım ağızına kayıyor ve kelimeleri duymama bile gerek kalmıyor. Dudaklarını okuyabiliyorum. "Herkesin kendine özgü bir parmak izi olduğunu öğrendiğimizde ne kadar şaşırdığımızı hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Şimdi bu kavramın çocukken bizim için ne kadar akıl almaz olduğunu düşünmek komik geliyor. Jude bizi annelerimize Anneler Günü hediyesi yapmamız için çömlek yapan yerlerden birine götürdüğünde çok küçüktük, belki sadece dört ya da beş yaşındaydık.

Tabaklara el izleri yaptık ve onları boyadık. Jude bize iki parmak izinin (ya da el izinin) aynı olmadığını söylediğinde buna inanamadık. Böylece ikimiz de başparmaklarımızı boyaya batırdık ve parmak izlerimizi tasarıma ekledik.

Ondan sonra nereye gidersek gidelim parmak izlerimizi bırakmaya çalıştık. Otlığın etrafındaki çitlerde çamur izleri. Jude evini inşa ederken talaştaki parmak izleri.

Ağaç ev. Annesi turta pişirirken tezgâhtaki unun içinde. Her yerde ve her zaman izimizi bıraktık.

Dokuz yıl sonra bu konuda bir şarkı yazdı. "Gökyüzüne parmak izlerimizle grafiti yapmak istedim," diyorum gülümseyerek.

Diğerlerine bakmadan önce bana gülümsüyor. "Gece gökyüzüne isimlerimizi yazmak istedim."

"Ahhhh, bu hikayeye bayıldım," diyor esmer kadın, eli kalbine gidiyor.

Şarkı umutlar, hayaller ve yıldızlara ulaşmak hakkındaydı. Aynı zamanda bir aşk şarkısıydı. Birlikte büyüyen, evrenin büyüsunü ve harikalarını keşfeden ve onun içindeki yerimizi bulan iki en iyi arkadaşta tatlı ve masum bir övgü.

Müzik videosunu babamın çiftliğinde göl kenarında çektim ve YouTube'a yükledim. En iyi işim değildi, hala nasıl çekim ve düzenleme yapılacağını öğreniyordum, ama o zamanlar bununla çok gurur duyuyorduk.

Ancak Hayley'nin hayranlarına söylemediği şey, videonun kazadan sonra patladığı ve viral hale geldiğidir.

Biri koluma dokunarak beni şimdiki zamana geri döndürdü ve başımı çevirip yanımdaki sarışın kıza baktım. Açıkçası şimdiye kadar orada olduğunu unutmuştum.

Parlatılmış dudaklarını yalıyor ve sahte kirpiklerini bana doğru sallıyor. "Selam, ben Gabby."

"Noah."

Kıkırdıyor. "Biliyorum, aptal." Koluma vuruyor ve daha da yaklaşarak dar, sıcak pembe elbisesinin içindeki geniş göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyor. "*Herkes* senin kim olduğunu biliyor."

Gülümsüyorum ve arkadaşça ama aşırı arkadaşça değil. Daha çok kibarca. "Ben herkes demezdim."

"Kim olduğunu biliyorum." Elini kalbinin üzerine koydu. "Seni uzun zamandır takip ediyorum. Senin hakkında hemen hemen her şeyi biliyorum. Devam et ve bana bir soru sor."

Ona soru sormak istemiyorum.

Koluma tekrar vuruyor ve bana parlak bir gülümseme veriyor. "Hadi ama. Lütfen." Ellerini dua eder gibi birleştiriyor. Tırnakları elbisesi ve dudak parlatıcısıyla uyumlu olacak şekilde sıcak pembeye boyanmış. "Bana bir şey sor."

Tamam, bu garip. Neden hiç *tanımadığım* birinden hayatım hakkında bildiklerini anlatmasını isteyeyim ki?

"Teşekkürler, ama ben almayayım." *İpucunu al.*

Viski bardağını boşaltıp yeniden dolduruyorum, başka bir şeyden çok dikkat dağıtmak için. Hayley koltuğunda öne doğru eğilmiş, süper hayranlarının söylediklerini dikkatle dinliyor ve ben de bölmek istemediğim için telefonumu çıkarıp Bodhi'ye mesaj atıyorum.

Kız -Gabby- koluma yapışıyor ve iki eliyle pazımı sarıyor. "Bana üç soru sorana kadar bırakmayacağım." Ses tonu şakacı ama gözleri farklı bir hikâye anlatıyor. Bodhi ona Üçüncü Aşama Clinger derdi.

Pençelerini bana geçirdi. Kelimenin tam anlamıyla. Tırnakları derimi ısırıyor ve kişisel alanıma hiç saygı duymuyor.

"Bak ne diyeceğim. Tırnaklarını koluma geçirmeyi bırakıp bana nefes almam için yer açmaya ne dersin?" Gülümsemem hoş ama sesim sert.

Gülümsemesi kayboluyor ve gözleri kısılıyor ama elleri hâlâ koluma sarılmış ve göğüsleri koluma bastırılmış durumda. "Tam bir pisliksin, değil mi? Seksi olman bana böyle davranma hakkını sana vermiyor."

Bu da durumların sosyal medyada nasıl yanlış yorumlandığının bir başka örneği. İzleyen herkese göre, yanlış bir hareket yaparsam hıyar gibi görünen kişi ben olacağım. Siktir et. Ellerini vücudumdan çekip itiyorum.

Sırıtarak telefonunu çıkardı, kucağıma tırmandı ve ben onu durduramadan bir selfie çekti.

Neden kucağımda oturuyor?

Tanrım. Bu kız. Gabby'yi kucağımdan kaldırıp kabaca kanepeye bırakıyorum ve Hayley ile aynı anda ayağa kalkıyorum. Ona doğru dönüp bunları benim başlatmadığımı görmesini umuyorum ve açıklama yapmak için ağzımı açıyorum ama o kollarını bana doluyor ve herkesin görebileceği şekilde beni dudaklarımdan öpüyor.

Mesaj açık. Hayley iddiasını ortaya koyuyor. *Geri çekil. O benim erkeğim.*

Kesinlikle öyleyim. İlk günden beri ona aitim. zamanın başlangıcı.

Kıçını avuçluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Dans et benimle."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Noah

ELİNİ TUTUP ONU DANS PISTİNE GÖTÜRÜYORUM,
topuklu ayakkabılarıyla tökezlediğinde onu yakalamak. Bu
da bana şimdiden birkaç kadeh şampanya içtiğini söylüyor.

Hales hafif sıklet. Bir kadehte kafayı bulur, iki kadehte
sarhoş olur.

Ayak bileğine kadar uzanan küçük botlar, kısa siyah
şort ve göğüslerini yukarı kaldıran ve normalden daha
fazla göğüs dekoltesi veren siyah payetli bir büstiyer
giyiyor.

Bakmak istediğim tek şey onun göğüsleri ve tüm kulüpte bana dokunmasını istediğim tek kız o. Kollarını boynuma doluyor ve ben de kalçalarını kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum.

"Diğer kızların seninle flört etmesinden hoşlanmıyorum."

Dudaklarındaki somurtmayı öpüyorum, onu döndürüyorum ve göğsüme yaslıyorum, ellerim yanlarında geziniyor. "Hangi diğer kızlar?" Boynunun yan tarafını öpüyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Tek gördüğüm sensin."

Ve bu doğru. Hayley lanet bir fener gibi parlıyor. Büyük ela gözleri ve gür dudaklarıyla muhteşem bir kız ve ben ona bakmaktan, dokunmaktan, sanki oraya aitmiş gibi kollarımda tutmaktan asla yorulmuyorum. Ki öyle.

Kollarını boynumun arkasına doluyor, kalçalarını döndürüyor ve kışını sikime sürüyor.

Bu kız beni azdırmaya bayılıyor ve toplum içinde olmamızı ve tüm gözlerin üzerimizde olmasını umursamıyor. Çoğunlukla onun üzerinde. O büyük bir olay. Benim dünyamda, her zaman öyleydi.

Kalabalık pistte ikimiz de terleyene kadar dans ediyoruz ve ben kimsenin bizi izlediğini unutuyorum.

Yüzüme doğru dönüyor ve ellerini göğsümde gezdiriyor. "Güzel *hareketlerin* var, McCallister."

Neyse ki şarkıcıdan çok dansçıyım. "Bunu biliyorsun, bebeğim." Elimi bileğine dolayıp avucunu ağzıma götürüyorum ve dudaklarımı bileğinin iç tarafındaki nabız noktasına bastırıyorum. "Buradan çıksak ve sana bazı hareketlerimi göstersem nasıl olur?"

Gülümsüyor ve yanaklarındaki gamzeler beliriyor ve evet, ben gidiciyim. Onu bu kulüpten çıkarıp tur otobüsüne bindirmek ve kendime almak istiyorum.

Yakınına eğildim, dudaklarım kulağının kabuğunda geziniyordu. "Hadi gidelim."

Hayley başıyla onaylıyor ve ben elini sıkıca tutup onu kalabalığın arasından geçirirken kapıya doğru giderken çevresindekileri topluyoruz.

Deniz geçmemize izin veriyor ve etrafımız Hayley'nin güvenliği tarafından sarılmış olsa da telefon kameralarından ne kadar çok flaş patladığını fark etmemek zor. Yine de onun yanındayken beni o kadar rahatsız etmiyor.

Hayley'nin sosyal medyada başka erkeklerle birlikte Barselona'da bir tapas barda onu yönlendirirken ya da Lizbon'da bir festivalde onunla samimi olurken çekilmiş fotoğraflarını görmek hoşuma gitmiyor.

Sonra bir süre çıktığı Hollywood aktörü vardı. Tam bir sirk gibiydi. Ödül törenlerinde ve Batı Hollywood'un en gözde mekanlarında onu kolunda görmekten nefret ederdim. Bana sorarsanız başka bir kullanıcı.

Bu fotoğrafları aktif olarak aramıyorum. Algoritma onları bana gönderiyor. Ve bir süreliğine akışımı doldurdular. Ama artık hepsi bitti, bu yüzden artık Asher'ı ya da "Hollywood Heartthrob "u (sıfır yetenek ve o kadar yakışıklı bile değil, ama hey, acı çekmiyorum) düşünmek zorunda değilim.

Neredeyse kapıya varmıştık ki, soluk kesimli ve boynunda altın zincirler olan bir adam kalabalığı yararak Chris'in yanından geçti.

Sadece bir anlığına görebildim ama adamı tanıdım. Defansif bir yan hakem. Green Bay'e transfer olduğuna eminim.

"Kız arkadaşım la ne halt ediyorsun, göt herif?"

Tiz bir çığlık havayı deliyor ve etle kemiği birleştiren bir yumruk görmek yerine duyuyorum.

"Ne oluyor lan?" Bu Liam'ın sesine benziyor.

Hayley neler olduğunu görmek için arkasını dönüyor ama ben onu yanıma çekip kapıya doğru ilerlemeye devam ediyorum.

"Hayley!" diye bağıyor biri. "Bu Hayley Saint James."

Hayley'nin elini sıkıca kavıyorum ve kalabalık ona ulaşmak için itişip kakışırken onu önüme çekiyorum.

"Aman Tanrım. Aiden!" Hayley bağıyor, ne için kurtulmaya çalışıyor? *Ona yardım etmek için mi?*

"Hadi, bebeğim." Onu kollarıma aldım ve kulüpten dışarı çıkardım. Dışarıdaki kalabalığı iterek onu kaldırımda bekleyen SUV'ye götürüyorum ve Chris kapıyı açıyor, kapatmadan önce ikimiz de güvenli bir şekilde içeri girene kadar bekliyor.

Kavga kulübün dışına ve sokağa taşar. Aiden'in tişörtüne kan sıçramıştır ve tuğla duvar gibi yapılı bu adama yumruklar savurmaktadır. Hayley'nin davulcusundan daha iri adamlarla dövüşerek hayatını kazanıyor ve Aiden'i bir böcek gibi ezebilecekmiş gibi görünüyor.

"Birinin ona yardım etmesi gerek," diye bağılıyor Hayley, kapısını çekip açmaya çalışırken.

Adamın yumruğu Aiden'in yüzüne çarpınca irkiliyorum ve kafası geriye uçuyor. Ayağa kalkarken sendeliyor ve Liam adama doğru hamle yapıp onu kardeşinden uzak tutmaya çalışırken Jules onu tutmak için hazır bekliyor.

"Biri ona yardım edecek," diyorum, pencereden bir kızın çığlık atarak ve ağlayarak balerin koluna asılmasını izlerken. "Ama bu *sen* olmayacaksın."

Hayley hâlâ arabadan çıkmaya çalışıyor ki bu çok saçma çünkü arabanın etrafı fotoğraflarını çekmeye çalışan hayranlarıyla çevrilmiş durumda.

Kapılar içeriden açılmadığı için sürücünün çocuk kilitlerini açtığından eminim. Akıllıca bir hareket.

Onu kucağıma çekip kollarımla sarıyorum, Brian arabaya tırmanıyor, ardından Chris sürücü koltuğuna dokunuyor. "Hadi gidelim."

"Hayır!" diye bağıır Hayley. "Onsuz gidemeyiz."

Biz uzaklaşırken, güvenliğin kavgayı ayırmak için müdahale ettiğini görüyorum. Neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum ama sanırım bir numaralı öncelikleri Hayley'nin arabada güvende olmasını sağlamaktı.

Göğsüme yaslanıyor, onu yanağından öpüyorum ve yavaşça kucağımdan kaldırıp yanımdaki koltuğa oturtuyorum, kendi kemerimi bağlamadan önce onunkini bağlıyorum.

Hepimiz kemerlerimizi bağladığımızda, elini elime alıp onu rahatlatmak için sıkıyorum ve boşta kalan elimle Jules ve Liam'a herkesin iyi olduğundan emin olmak için mesaj atıyorum.

"Aman Tanrım, kızları geride bıraktım," diyor Hayley. "Onlar iyi mi?" diye sorar Chris'e. "Yanımda getirdiğim kızlar mı?"

Başını sallıyor. "Onlar iyi. Onları eve arabayla gönderdik."

Konser alanının yakınındaki otoparklardan birine park etmiş tur otobüsüne ulaştığımızda Jules nihayet mesajıma yanıt veriyor.

Jules: Çoğunu kaçırdım ama hastaneye gidiyoruz. Sanki biri paylaşmış ve erkek arkadaşını etiketlemiş gibi.

Kardeşim aptalın tekidir. Her şeyi onun kışkırttığına eminim. Büyük adam olmaya çalışıyordu. Salak herif.

Nick Amato'nun kızına gitmesi gerekiyordu, değil mi? Adam onu fena benzetmiş. Sanırım burnu kırıldı.

Hay sikeyim. Telefonumu cebime atıyorum ve arabadan otobüse doğru yürürken Hayley'e bakıyorum. Endişe alnına kazınmış, gözleri çökmüş ve otobüse doğru ilerlerken omuzları kederle çökmüş.

Otobüse adımımızı atar atmaz Dean yolumuzu kesti. "Güzel. Dönmüşsünüz. Sen ve Hayley'nin Nashville'e gitmenizi istiyorum."

Hayley başını sallar ve itiraz etmek için ağzını açar.

Adam elini kaldırır. "Yarın öğleden sonra bir radyo programın var tatlım ve yarın gece de bir şovun. Biraz dinlenmeni istiyorum." İki parmağını çenesinin altından geçiriyor.

ve yüzünü onunkine doğru kaldırıyor. "İyi misin?"

Başını sallıyor, gözleri onunkilerle buluşmuyor. "Evet. Ben iyiyim. Sadece Aiden için endişeleniyorum." Onu bırakıp başını sallamadan önce bir süre yüzünü inceliyor ama yüzündeki gerçek endişeyi gözden kaçırmıyorum.

"Bununla ben ilgilenirim," diyor Dean, spor çantasını kaptığı gibi kapıya yöneliyor. Hayley'e "Biraz uyu," der. "Yarın Nashville'de görüşürüz."

Başını sallıyor, içindeki tüm mücadele tükenmiş ve yavaşça yatak odasına doğru yürüyor, başını kaldıramayacak kadar yorgunmuş gibi eğiyor. Sanırım alkol ve bu geceki olaylar sonunda onu etkiledi.

Onu takip etmek için bir hamle yapıyorum ama Dean kolumdan tutup çenesini kapıya doğru çekiyor, ben de onu dışarıda takip edip otobüsün kenarına yaslanıyorum.

"Ne olduğunu gördün mü?"

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Pek sayılmaz, hayır." Ki bu doğru. Kavganın nasıl başladığını bilmiyorum. "Her şey arkamda oluyordu ve ben daha çok Hayley'i arabaya götürmeye odaklanmıştım."

Dean derin bir iç çeker ve gökyüzüne bakar. "Aiden çok iyi bir davulcu ama serseri m a y ı n g i b i . Onu ilk kez beladan kurtarmak zorunda kalmıyorum." Dean bana bakıyor ve bir şekilde bunun Aiden'la olduğu kadar benimle de ilgili olduğunu anlatmaya çalıştığını hissediyorum. "Bu onun son şansıydı ve o da bunun farkındaydı ama aptal herif bunu mahvetti." Dean başını sallayarak uzaklaşıyor.

"Belki de onun hatası değildi. Ya da belki sadece bir hata yapmıştır," diye sesleniyorum arkasından. "Herkes sana verilen kadar çok ikinci şans hak etmiyor mu?"

Belki haddini aştı ama siktir et. Dean'in turnedeyken yaptığı bazı şeyleri biliyorum ve bunlar bir kulüpte yumruk yumruğa kavga etmekten çok daha kötüydü.

Dean duraklıyor, eli cipin kapısında ve bana doğru dönüyor. Parmağıyla otobüsü işaret ediyor. "Onun yüzünü gördün mü, Noah?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum çünkü evet, yüzünü gördüm ve Aiden'ın dayak yemesini izlemenin onu gerçekten sarstığını biliyorum.

Aiden'ı kaybetmek Hayley'i öldürecek ama Dean onu ilk sıraya koymalı. Tıpkı benim her zaman yaptığım ve yapacağım gibi. Bu yüzden onunla tartışamam bile ve o da bunu biliyor.

Dean, "Davamı geri çekiyorum," der. "Ona iyi bak. Bence ailenizle vakit geçirmek ona iyi gelecektir. Ona biraz normallik verin."

Başımı sallıyorum. Bunun için aileme her zaman güvenebilirsiniz. Ya da en azından annem ve Jude'a. Hayley'i kendilerinden biri gibi seviyorlar ve yarın onları Nashville'de göreceğiz. Gracie bana durmadan mesaj atıyor, heyecanı tavan yapmış durumda.

Tanrı Hayley'e yardım etsin. Kız kardeşim onun en büyük hayranı ve muhtemelen tüm hafta sonu boyunca yanından ayrılmayacak.

Dean hareket ettiğinde tekrar otobüse biniyorum ve soföre teşekkür ederek yanından geçip arkadaki yatak odasına gidiyorum. Hayley'nin bu geceki kıyafetleri yatağın üzerine serpiştirilmiş, botları kapının hemen içinde yerde, sanki kıyafetlerini çıkarmadan önce onlardan yeni çıkmış gibi duruyor ve her zamanki gibi Bluetooth hoparlörden müzik yayılıyor.

Hayley'nin bir odaya girdiğinde yaptığı ilk şey müziği açmaktır. Bu gece The National ve Matt Berninger'ın düşünceli baritonu.

Banyonun eşiğine geliyorum ve omzumu kapının pervazına dayayıp Hayley'nin makyajını silmesini izliyorum. Kestane rengi dalgalar sırtından aşağı dökülüyor ve üzerinde ince beyaz bir atlet ile uyurken giydiği küçük pamuklu bir şort var.

Arkasından yaklaşıp kollarımı ortasına dolamak, dudaklarımı boynunun kenarından geçirip onu inleyen noktayı öpmek geliyor içimden ama olduğum yerde kalıp aynadan onu izliyorum.

Makyaj mendillerini makyaj masasının altındaki çöp kutusuna atıyor ve tek kelime etmeden lavaboda yüzünü yıkıyor.

Bazen kendimi Hayley'e çok yakın hissediyorum, kulüpte dans ederken ya da New York'ta o gece kucağıma oturduğunda olduğu gibi.

Londra'da. Ama diğer zamanlarda görünmez duvarlar ördüğünü hissediyorum.

Elbette, geçen hafta eğlenceliydi. Hayley'nin gevşediğini ve iyi vakit geçirdiğini görmeyi seviyorum ama bence davranışlarındaki değişimin Jules'un duyurusuyla çok ilgisi var.

Hayley'nin değişimle arası pek iyi değildir. Ona kalsa, sevdiği herkesi güvenli küçük bir balonun içinde tutar ve kimse onun yanından ayrılmaz. Bu yüzden Jules'a tam destek verecek olsa da, onun ayrılmasını zor karşılıyor.

Üstüne üstlük Aiden'ı kaybetmek daha da acı verecek. Tüm grup üyeleri arasında, o ve Aiden en yakın olanlarıydı.

O cildine serum masajı yaparken ben "I Should Live in Salt" şarkısının sözlerini dinliyorum ve bu bana bizi hatırlatıyor. Bazen keşke Hayley'nin zihnini okuyabildiğimi iddia ettiğim gibi okuyabilseydim diyorum. Ya da en azından her şey ters gitmeden önce okuyabilseydim.

Hayley cilt bakımı rejiminin son adımını da tamamladıktan sonra bana dönüyor. "Dean, Aiden'ı turneden atacak, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerim yüzünde geziniyor, ruh halini ölçmeye çalışıyorum. "Evet."

Yanımdan geçip komodinden telefonunu alıyor ve aradığı kişinin telefona cevap vermesini beklerken ayağını yere vuruyor.

"Sesli mesaj," diye homurdanıyor ve üzgün olmaktan çok kızgın olduğunu fark ediyorum.

"Dean," diyor. "Yemin ederim, eğer Aiden'ı turneden atarsan, geri kalan gösterilerimi iptal edeceğim. Şaka yapmıyorum, Dean. Aiden olmadan o sahneye çıkmayı reddediyorum. Sadece onun iyi olduğundan emin ol. Önemli olan *tek* şey bu. Ve yarın Nashville'de olsa iyi olur. Olmazsa onu oraya kendim götürürüm. Aptal bir kavgaya karıştı diye onu kaybetmeyeceğim." Aramayı keser ve

Bana dönmeden önce telefonunu yere atıyor ve ben ona bakıyorum. Aval aval.

Kaşlarını kaldırıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Ne?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve başımı sallıyorum. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey olmalı."

Hayley dudağını ısırır ve gülümsemeye çalışır.

"Öyle mi?" "Mmhmm."

Omuz silkiyor ama muzaffer gülümsemesini gizleyemiyor. "Taşaklarını büyütmenin zamanı geldi diye düşündüm."

Kalçalarını tutup kendime doğru çekiyorum, böylece beni ne kadar sertleştirdiğini hissedebiliyor. "Taşakları bana bırakmaya ne dersin?" Kızının yanaklarını ellerimle kavriyorum ve onu dudaklarından sertçe öpüyorum. "Sana o tatlı amını ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin?"

"Sakin söyleme." Dişleri alt dudağıma batarken tırnakları sırtıma batıyor. Acıyı hafifletmek için dudağımı emiyor ama ben onun acı anlayışını seviyorum. "*Göster* bana," diye meydan okuyor.

Elim saçlarına dolanıyor ve onu çekiyorum. Nefes nefese kalıyor, boynu bükülüyor ve başımı eğiyorum, parmakları pantolonumun düğmelerini karıştırırken dudaklarım ve dişlerim nabız noktasının üzerindeki ince deriyi sıyrıyor. Elini kemerimin altından geçirip sikimin etrafına sarıyor ve sıkıyor. O sertçe sarsarken sikim elinde kabarıyor ve hemen şimdi onun içinde olmak istiyorum.

"Senin bu yönünü çok seviyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

"Mmm."

Onu kaldırıyorum ve ciyaklıyor, onu yatağa fırlattığımda gülüyor ve onu soymak için hızlıca çalışıyorum. Saniyeler içinde yatakta çıılçıplak yatıyordu, benim kıyafetlerim yerdeydi ve ben vücudunda yukarı doğru ilerliyordum, o altımda kıvranırken dudaklarımla ve parmaklarımla teninin her santimini avuçluyordum.

"Neredeyse senin tatlı amını sevdiğim kadar." Başımı eğiyorum ve ilk tadı alıyorum.
Tıpkı cennet gibi.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Hayley

"İYİ GÜNLER, NASHVILLE. BURASI DANNY & SHAY Lunchbox Special, listeleri alt üst eden müziğin arkasındaki ilhamı içeriden öğreniyoruz. Eğer yeni dinlediyseniz, bugün stüdyoda Hayley Saint James var," diyor Danny. Kendisi siyah çerçeveli gözlükleri ve ansiklopedik müzik bilgisi olan sakallı bir hipster.

"Hayley, bugün bize katıldığın için çok heyecanlıyız," diyor Shay, bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırırken. "Sıcak Tavuk nasıl?"

"Sıcak." Gülüyorum, suyuma uzanıyorum. "Ama iyi anlamda. Baharatlı yemeklere bayılırım."

Akşamdan kalmaya iyi geldiğini duydum. Ama bundan bahsetmedim. Dün geceki kavgadan sonra çabucak ayılmama rağmen, şiddetli bir baş ağrısıyla uyandım ve Mide bulantısı.

Şansıma, Noah ile akşamdan kalma seks beni hemen iyileştirdi ve şimdi kendimi iyi hissediyorum, sadece biraz yorgunum.

"Cajun köklerinden olmalı," diyor Shay gülümseyerek. Yorum yapmadan gülümsemesine karşılık veriyorum. Bazen tüm dünyanın karmaşık aile geçmişimi bildiğini unutuyorum.

"Dinleyicilerimize 'Seeing Stars at the Drive-Thru'nun arkasındaki ilham kaynağını anlatabilir misiniz?" Shay soruyor.

"Oldukça gerçekçiydi," diyorum gülerek. "Bir gece Bastian Cox ve ben albüm için yeni bir müzik üzerinde çalışıyorduk. Kafamda tekrar tekrar çalan bir riff vardı ama sözler aklıma gelmiyordu. Bastian da 'Hadi arabayla gezelim' dedi. Tepelerin etrafında dolaştık ve sonra Sunset Bulvarı'nda bir aşağı bir yukarı gittik."

"Artık saat sabahın biriydi ve gökyüzüne bakıp bu kadar çok Hollywood yıldızıyla dolu bir şehirde gökyüzündeki gerçek yıldızları görmenin ne kadar zor olduğunu düşünüyordum. Her neyse, Bastian acıkmıştı," diyorum gülerek, "bu yüzden In-N-Out arabaya servis restoranına girdik ve vitrinde çalışan adam bize çok geç kaldığımızı söyledi. Fritözü çoktan kapatmışlardı. Bastian, tekrar açması için adama yüz dolar vereceğini söyledi. Uzun lafın kısası, pencereye yanaştığımızda adam Bastian'ın geldiğine inanmadı.

."

Danny, "O da seni gördüğü için heyecanlanmış olmalı," der. Shay başıyla onaylıyor.

Başımı salladım. "Ben sadece gezintiye çıkmıştım," diyorum. "Bu adam büyük bir Bastian Cox hayranıydı. Bastian'ın eline bir yığın peçete ve bir Sharpie tutuşturdu ve tanıdığı herkes için imza istedi. Komikti ve

adam gerçekten çok tatlıydı. Ondan sonra şarkı sözleri bir anda aklıma geldi ve onları yeterince hızlı yazamadım. Şarkı tek bir şey olarak başladı, ancak bir dönüş yaptı ve daha büyük bir şeye dönüştü... ya da sadece farklı, sanırım."

Duraklıyorum ve devam etmeden önce bir yudum su içiyorum. "Müziğim aşırı politik değil. Genellikle kendi deneyimlerim hakkında yazıyorum, ancak bir düzeyde, etrafımızdaki dünyada olanlar herkesi etkiliyor. Ben de Amerikan deneyimi hakkında düşünüyordum. O günün erken saatlerinde iki toplu katliam olmuştu ve ben de bütün günü arkadaşlarımla bu konuda ağlayarak geçirmiştım. "Bu neden oluyor? Ne zaman bitecek? Ve o gecenin ilerleyen saatlerinde, Sunset Bulvarı'ndaki Château'nun önünden geçiyordum ve Hollywood'da bir rock yıldızıyla arabaya servis yapan bir restorana giriyordum."

Bastian mor kadife bir elbise giymişti. Kendisini hayvanat bahçesinde kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissettiğini söyledi. "Tek istediğim lanet olası bir hamburger ve patates kızartmasıydı," diye homurdandı.

Ne kadar çılgın bir dünyada yaşıyoruz.

"Ben de hissettiklerimi yazdım ve arabaya servis sırasında yaşadığım komik bir olayla yan yana getirdim. Bütün şarkıyı In-N-Out peçetelerinin üzerine Sharpie ile yazdım," diyorum kendime gülerek.

"Umarım onları çerçevelemişsindir," diyor Shay. "Çünkü bu şarkı listeleri alt üst ediyor. Şu anda ABD'de üç numarada, yani belli ki pek çok insanın duygularına dokunmuşsun."

"Vay canına. Bu inanılmaz. Tüm hayranlarıma, dinleyicilerime ve bu yolculukta beni destekleyen herkese çok minnettarım. Bu konumda olduğum için inanılmaz derecede şanslıyım. Pek çok insanın sahip olmadığı bir sese sahip olabilmek. İşte bu yüzden geri vermek çok önemli."

Danny, "Bu şarkıdan elde edilen gelirin nereye gittiğini söyle" diye soruyor.

Bu şarkıyı ve albümü tanıtmak için ülkenin dört bir yanına gittim, bu yüzden daha önce söylediğim sözleri

tekrarlıyorum.

"Bu şarkının tüm gelirini kalbime çok yakın ve değerli olan bir hayır kurumuna bağışlıyorum. Team Phoenix, son görev turlarından evlerine döndükten sonra dünyadaki yerlerini bulmaya çalışan iki denizci tarafından kuruldu. Kâr amacı gütmeyen kuruluş, doğal afet mağdurları için yardım ve sahada bot sağlıyor. Son yıllarda faaliyetlerini kitlesel silahlı saldırı kurbanları ve aileleri için bir Yardım Fonu'nu da kapsayacak şekilde genişlettiler."

"Sanırım kuruculardan biriyle yakın bir ilişkiniz var?" Danny öyle diyor.

Başımı salladım. "Evet. Jude McCallister. Jude'u hayatımın çoğunda tanırım. En iyi arkadaşımın üvey babası."

"Ve Time Dergisi'nin En Etkili 100 Kişisinden biri."

Gülümsüyorum. "Öyle. Ve bunu fazlasıyla hak ediyor. Phoenix Takımı'nda inanılmaz işler yapıyor."

Shay, "Sanki tüm McCallister'lar kahramanmış gibi görünüyor," diyor. "Bahsettiğiniz en iyi arkadaşın Noah McCallister olduğunu varsaymakta haklı mıyım?"

"Evet. Biz ezelden beri arkadaşız."

"Ve seni on altı yaşında bir araba kazasından kurtardı," diye ekliyor.

"Evet, o yaptı. Hayatımı ona borçluyum," diyorum. "Noah'nın büyükannesinin her zaman söylediği gibi, McCallister'lar olağanüstü şeyler yapan sıradan bir aile."

Onlarda sıradan hiçbir şey olmamasına rağmen - hepsi kendi benzersiz yollarıyla özeldir.

Shay daha yakına eğiliyor, sesi komplocu. "Sadece arkadaş mıyız? Yoksa daha fazlası mı?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Biz sadece arkadaşız." Dinleyicilere bundan daha fazlasını vermek istemiyorum.

Shay hayal kırıklığına uğramış gibi suratını asıyor ama ben gülümsememi sabit tutup ona başka bir şey söylemiyorum.

Buraya müziğim hakkında konuşmaya geldim, özel hayatımla ilgili kirli çamaşırları ortaya dökmeye değil.

"Bu arada sponsorlarımızdan haber almak için kısa bir ara vereceğiz," diyor Danny. "Değerli bir amaca b a ğ ı ş t a bulunmak isterseniz, yorumlarda ve sosyal medyamızda bir bağlantı yayınlanacak."

Shay, "Döndüğümüzde, *olağanüstü* Hayley Saint James 'Seeing Stars at the Drive-Thru'nun akustik bir versiyonunu çalacak," diyor. "Hadi bu şarkıyı bir numaraya taşıyalım, Nashville."

Radyo programından sonra, soundcheck için doğruca arenaya gittim. Noah daha önce mesaj atarak ailesiyle birlikte benimle orada buluşacağını söylemişti. Biraz gerginim ama McCallister'ları tekrar göreceğim için de heyecanlıyım.

Aiden'ı henüz görmedim ama bu sabah Dean'le uçtuğunu biliyorum.

Neyse ki Dean pes etti ve ona bir şans daha vermeyi kabul etti ama Chicago'dan Nashville'e giden uçakta Aiden'ın yerinde olmak istemezdim. Eminim Dean'den azar işitmiştir.

Koridorda yürürken biri adımını seslendiğinde telefonumdan Noah'a mesaj atıyordum.

"İşte orada." Jude bana gülümsüyor ve beni kollarına çekiyor. "Bizim kendi süperstarımız. Seninle çok gurur duyuyoruz."

Jude'dan gelen bir iltifat beni her zaman on fit uzun hissettirir, ama aynı zamanda kendimi yeniden küçük bir çocuk gibi hissederim, onun övgüsüne heveslenirim.

O, insanların yöneldiği, hayattan daha büyük karakterlerden biri ve ben ona her zaman hayranlık duydum.

"Çok uzun zaman oldu," diyor beni bırakırken. "Hepimiz bu yıl Noel'de eve dönmeni umuyoruz."

Beş yıl önce Teksas'tan ayrıldığımdan beri Noel'de 'evde' olmadığımı hatırlatan nazik bir hatırlatma.

"Jude," diye uyarıyor Lila. "Ona baskı yapmayı bırak." "Baskı yok. Sadece seni özlüyoruz."

Cevap verecek zamanım yok çünkü Lila beni kucaklayıp öyle bir sıkıyor ki sanki ciğerlerimdeki tüm oksijeni çekmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Yine de aldırıyorum. Lila'yı seviyorum, ben de ona sarılıyorum ve bir o yana bir bu yana sallanıyoruz.

Büyürken evlerinde çok zaman geçirdim ve Jude ile Lila bana her zaman kendilerinden biriymişim gibi davrandılar.

"Seni çok özledim." Lila beni bir kol mesafesinde tuttuktan sonra bir kez daha kucaklıyor ve mümkünse daha sıkı sarılıyor. "Bu kadar uzun süre uzak kalmana izin yok."

"Şimdi, ona kim baskı yapıyor?" Jude yorum yapıyor. "Sorun değil. Ben de seni özledim," diye soluk soluğa söylendim.

"Bırak, Rebel," diyor Jude. "Kız nefes alamıyor ve bu gece sahneye çıkması gerekiyor."

"Tanrım, özür dilerim." Lila beni çabucak bıraktı. "Kendimi biraz kaptırdım. Seni çok seviyoruz." Gözyaşlarının arasından gülümsüyor ve Jude bir kolunu ona dolayarak onu kendi tarafına çekiyor.

McCallister'ları tekrar görmek aşırı duygu yüklemesi. Tıkanmamaya çalışıyorum, bu yüzden dikkatimi dağıtacak bir şeyler arıyorum. "Levi ve Gracie nerede?"

"Noah ve grubunuzdan birkaç kişiyle birlikte," diyor Jude. "İkramı kontrol etmek istediler."

Lila ona bir bakış fırlatır. "Bu kadar masummuş gibi davranmana bayılıyorum. Hem de senin yaşında," diye alay ediyor Lila. "Belki Levi yiyecek aramaya gitmiştir ama Gracie Hayley'nin gitaristini kontrol ediyordu. Bunu nasıl kaçırdın?" diye sorar Jude'a.

Nefesinin altından, "Küçük kızıma bakarsa o piçi öldürürüm," gibi bir şeyler mırıldanıyor ve çenesini çalıştırıyor. "Gracie'yi kontrol etmem gerek."

Adam koridorda Gracie'yi ararken Lila güler ve başını sallar. "Bu çok kolay."

Gülüyorum. "Şaka mı yapıyordun?"

Omuz silkiyor. "*Küçük kıızı* hakkında onu gaza getirmeye bayılıyorum. Şimdilik Gracie erkeklerden çok motokrosla ilgileniyor." Lila sırtıyor. "Gerçi düşmanım dediği bir çocuk var. O da bir motokros yarışçısı. Jude bir şey yapmaya kalkışırsa diye onu yakından izliyor. Ama endişelenmesi gereken Gracie değil. Büyük ihtimalle Gracie o zavallı çocuğu mahvedecek."

İkimiz de gülüyoruz. Jude her zaman aşırı korumacı olmuştur ve Gracie inatçı ve inatçı olabilse de kim olduğunu ve hayattan ne istediğini biliyor.

Gracie'nin akran baskısına boyun eğeceğinden ya da ona ilgi gösteren ilk erkeğe aşık olacağından şüpheliyim, bu yüzden endişelenecekleri bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Ses kontrolümü yapmam gerekiyor," diyorum Lila'dan ayrılmak istemeyerek. "Hâlâ burada olacaksın, değil mi?"

"Başka nereye gidebilirim ki?" Kolumu kendi koluna bağlıyor ve koridorda yürüyoruz. "Senin için buradayız. Seyirciler arasında oturup izlesem sorun olur mu?"

"Evet, lütfen yap." Soundcheck'ler heyecan verici değildir, ama bunu istemesi gururumu okşadı. Bu gece VIP salonunda oturmalarını ayarladım, orada sahneyi iyi görebilecekler, açık büfe ve gösteri boyunca içecekleri olacak. "İstedığınız yere oturun."

"Benimle oturabilir," diyor Dean, yanımızda belirerek.

Lila'nın onu vurmasını bekliyordum ama ona gülümsüyor ve bir düşman gibi değil, bir arkadaş gibi davranıyor. "Selam Dean. Uzun zaman oldu."

Başını sallıyor ve çenesini okşuyor. "Ne kadar oldu? İki yıl mı?"

McCallister'ların beni Austin City Limits'te izlemeye gelmelerinin üzerinden iki buçuk yıldan biraz fazla zaman geçti; ayrıldığımdan beri eve en yakın olduğum zamandı ve tam bir felaketti.

Onların uzaklaşmasını izliyorum, sonra metal korkuluklara tutunup sahneye çıkan merdivenleri tırmanıyorum.

"Hay-Hay!" Gracie bana küçükken taktığı lakabı hâlâ kullanarak bağıırıyor.

Sahnede uçuyor ve kendini kollarıma bırakıyor. "Bu çok havalı!" diyor, gözleri parlıyor. "Senin hayatın... aman Tanrım.... inanılmaz."

Görünüştündeki değişiklik karşısında afallayarak biraz gülüyorum. FaceTime'da görüşmüştük ama onu şahsen görmek çok farklı. Artık küçük bir çocuk ya da bön bir ergen değil.

On beş yaşındaki Gracie, kalp şeklinde yüzü, yeşil gözleri ve uzun, siyah saçlarıyla Lila'ya çok benziyor. Hâlâ zayıf ve benim boyumda ama vücudu dolgunlaşmış, kalçaları ve göğüsleri var artık.

Ama onun yanında duran adam daha da büyük bir şok yaratıyor. Levi McCallister şu anda Jude kadar uzun boylu, geniş omuzlu ve beyaz tişörtünün altında karın kasları olduğundan şüphelendiğim biri olmalı. Kestane rengi saçları ve mavi gözleriyle babasına o kadar benziyor ki, kendimi durduramıyorum

ağzı açık.

Bana sırtıyor ve göğsünü şişiriyor. "Evet, bütün kızlar üzerinde böyle bir etkim var."

Gracie onun koluna vurur. "Aman Tanrım, çok iğrençsin," diye mırıldanıyor.

Çenemi yerden kaldırıp gülüyorum ve omzuna hafifçe vuruyorum. "Hey, Levi."

"Selam Hales." Sarıldık ve beni bırakmadan önce garip bir şekilde sırtımı sıvazladı. "Seni gördüğüme sevindim."

"Sen de." Ondan Gracie'ye bakıyorum. "Vay canına. Seni son gördüğümünden beri ne kadar değiştiğine inanamıyorum."

"Eve daha sık gelmelisin," diyor Levi, günün hakim düşüncesini yankılayarak.

Çok uzun süredir ortalıkta olmadığım hiç bu kadar belli olmamıştı.

Bu süre içinde çok şey değişti ama McCallister'lar "Aile her zaman önce gelir" sloganlarına bağlı kaldılar. Ne olursa olsun her zaman birbirlerinin yanındalar ve sanırım ben de onların ailesinin bir parçasıyım. Hayallerinin peşinden gitmek için evi terk eden savurgan kız.

Peşinden *koştuğum* sadece hayallerim değildi. Ve o zamandan beri koşuyorum.

Yine de bunu düzelteceğim ve geçmişimle yüzleşeceğim. Sonunda.

Ama bu turun bitmesine daha üç hafta var ve Shiloh'u ziyaret etmem gerekiyor. Yine de Shiloh ile tekrar yüzleşmeyi düşünmek istemiyorum. Hâlâ günü gününe y a ř a m a y a ve anı yaşamaya çalışıyorum.

Ben de üzerimden attım ve onlara gülümsedim. "Burada olduğunuz için çok mutluyum."

Gracie ellerini çırpıyor. "Burada olduğumuz için çok heyecanlıyız." Bana kocaman bir gülümseme veriyor. "Arkadaşlarım çok kıskanıyor ama bol bol fotoğraf çektireceğime söz verdim."

Telefonunu çıkarıyor ama tereddüt ediyor ve izin almak için bana bakıyor. "Özür dilerim. Sorun olur mu? Yani, sen ailedensin." Dudağını ısırđı. "Seni her zaman kız kardeşim gibi görüyorum, anlıyor musun? Ve biz kızlar birbirimize destek olmalıyız. Bu yüzden bu ayrıcalığı kötüye kullanmak ya da avantaj elde etmek istemiyorum."

Gracie ayaklarının üzerinde kayıyor, emin görünmüyor ama sözleri beni çok etkiliyor. *Kız kardeşler. Aile.*

Boğazımdaki yumru yüzünden zar zor konuşabiliyorum. ve gülümseyerek onu yakınıma çekiyorum. "İstediğin kadar aile fotoğrafı çek."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Noah

"NOAH!" DIYE BAĞIRIYOR İKİ KIZ BEN YANLARINDAN GEÇERKEN.

"SEVIYORUZ

Sen!"

Onları duyduğumu belirtmek için elimi omzumun üzerinden sallıyorum ama adımlarımı bozmuyorum.

"Biz de sizi seviyoruz!" Levi bağılıyor, dönüyor ve kızları görebilmek için geriye doğru koşuyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandı Jude.
"Sanki bir rock yıldızıymışsın gibi davranıyorlar."

Dün gece Hayley'nin gösterisini VIP locasından izlediğimizde, Jude'un kendisi de oldukça fangirl'lük yapıyordu. Hatta şarkılarının tüm sözlerini biliyordu ve ona baktığımda, Gracie durmadan Hayley'nin müziğini dinlediği için bunları öğrendiğini, bu yüzden sözleri bilmemesinin mümkün *olmadığını* söyledi. Tabii. Muhtemel hikaye.

"Ekstrem sporlar dünyasında ben bir rock yıldızıyım." Homurdanıyor. "Egonu kapıda kontrol et."

Jude beni güldürüyor. Kimse *onu* alçakgönüllü olmakla suçlayamaz.

Ona yan gözle bakıyorum ve beni geçecekmiş gibi görüldüğünde hızlanıyorum. "Hadi ihtiyar. Yetişmeye çalış."

İşte bu kadar. Jude hızını artırarak yanından geçip gider, sözlerini omzunun üzerinden atarken en ufak bir yorgunluk hissetmez. "İkinizle otelde görüşürüz."

Sanırım onu kışkırtmamam gerektiğini bilmeliydim. Jude yıllardır maraton koşuyor, çoğunlukla hayır işleri için para toplamak amacıyla, ama yarı yaşındaki bir adamın, yani benim, dayanıklılığına ve dayanıklılığına sahip.

Hızımı artırırken Levi'ye "Bu bir yarış değil," diyorum.

"Saçmalık." Bana başka seçenek bırakmadan çekip gidiyor.

Şimdi, onları bitiş çizgisine kadar geçmek için elimden geleni yapmalıyım. Önceden bir yarış değilse bile, şimdi kesinlikle öyle.

Otele döndüğümüzde terden sıırılsıklam olmuşuk ve kazananın kim olduğunu tartışıyorduk. Yarış çok yakındı ama kesin olan bir şey vardı ki kazanan Levi değildi.

"Bileğimdeki sakatlık yine nüksetti," diyor Levi, mermer lobide topallayarak dramatik bir gösteri yapıyor.

Levi'yi asansöre kadar takip ederken Jude gülerek, "Sanırım sol ayak bileğini burktuğunu unuttu," diyor.

Kardeşim yenilgiyi asla kabul etmez, ama asansörden indiğinde topallaması mucizevi bir şekilde kaybolur.

ve adımlarında hafif bir aksama bile olmadan uzaklaşır.

Jude gülüyor. "Görünüşe göre oyun kurucumuz gelecek sezon oynayabilecek durumda olacak."

"Koşu becerileri üzerinde çalışmak isteyebilir."

Kapılar kapanırken, "Konuşacak yerin olduğundan emin değilim, *ezik*," diye ekliyor.

"Gerçekten olgunca, Jude. Kazananın ben olduğuma eminim," diye mırıldanırken telefonum bir mesajla çalıyor.

Hayley: Annen ve Gracie süitimizde benimle birlikteler. Yakında görüşürüz!

Ben: Kurtarılmaya ihtiyacın var mı?

Hayley: Şaka mı yapıyorsun? Anneni ve kız kardeşini seviyorum.

Alt katta bir yatak odası ve banyo, üst katta ise oturma ve yemek alanı bulunan iki katlı geniş bir alan olan süitimize girdiğimde telefonum çalıyor.

Ekranı kontrol ediyorum. Briggs.

Şimdiye kadar yaptığım tüm ekstrem sporlardan daha büyük bir adrenalin patlaması olan BASE jumping sayesinde tanıştık.

Kulaklıklarımı takıp aramayı cevaplamadan önce yalnız olup olmadığımı kontrol ediyorum.

"Selam dostum. Hâlâ içeride misin diye bakıyordum?" Briggs diyor ki.

Banyo kapısını kapatıp kilitleyerek mahremiyeti sağlıyorum. "Orada olacağımı söylemiştim, değil mi?"

"Zaman değişti. Tura fazla k a p ı l ı p gidemeyeceğini düşündüm. Eğer gelemeyeceksen, sorun değil."

Bu planı birkaç hafta önce, ben Hayley'e katılmadan hemen önce yapmıştık ve şimdi vazgeçmek için bir neden göremiyorum. Denver'dan sonra Salt Lake City'ye gideceğiz. Oradan Twin Falls'a sadece üç saat var, yani her şey mükemmel olacak.

"Hayır. Ben hala varım." Turun yarısındayız ve acele etmek için can atıyorum. Neredeyse tadını alabiliyorum.

ihtiyacım var. Perrine Köprüsü'nden atlamanın bunu sağlayacağı kesin. "Perşembe sabahı geleceğim."

"Güzel. Önümüzdeki hafta hava güzel görünüyor. Dostça bir rekabete var mısın?"

Benim adım Noah McCallister mı? "Aklında ne var?"

"Buraya ne zaman geldiğinize bağlı olarak saati başlatacağız. Bence sekiz saat boyunca devam etmeliyiz. Bakalım en çok kim atlayacak."

"Kulağa hoş geliyor."

"Olabilir diye düşündüm. Vinç yok. O saçmalıkların hiçbirisi yok. Tüm atlayışlarımız yardımsız olacak, bu yüzden sert atlayışlara ve tırmanışlara hazır olun."

Telefonumu mermer lavabonun üzerine koydum ve terli koşu kıyafetlerimi çıkardım. "Dört gözle bekliyorum." Telefonumu elime aldığımda aklıma başka bir düşünce geliyor. "Ama bu ikimizin arasında kalmalı. Bunun tüm sosyal medyada yayılmasını istemiyorum."

"Ben bu saçmalıklarla ilgilenmiyorum. O senin işin, dostum. Ben sadece acele etmek için varım. Yosemite'de yaptığımız gibi gösteriştten uzak duracağız."

"Kulağa hoş geliyor."

"Pekâlâ o zaman. Hadi yapalım şu işi. Ama uyarayım. Düşeceksin, dostum."

"Sanırım beni başka biriyle karıştırdınız." Duşu açıyorum, elimle sıcaklığı kontrol ediyorum ve sonra dayanabileceğim kadar sıcak olana kadar açıyorum. Artık benim için soğuk duş yok. "Tozumda boğulacaksın."

Gülüyor. "Idaho'da görüşürüz."

Telefonu kestiğimde, içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Hayley'den saklamam gereken bir sır daha.

Kafamın içindeki küçük bir ses, "*Sadece ofi de.*" diyor. *Bunu yapmana gerek yok. İki yıl önce senden bu yüzden ayrıldı, göt herif.*

Ama kafamın içindeki sesi susturuyorum.

Turne sırasında bunu tartışmanın ne yararı olabilir ki? Hayley'nin programı çok zorlu ve bunu bir yılı aşkın süredir yapıyor, bu yüzden zaten dolu olan tabağına daha fazla stres eklemek istemiyorum.

Turne bitip Kaliforniya'ya döndüğümüzde her şeyi açıklayacağım. Ama şimdilik bunu kendime saklamalıyım. Bilmediği şey ona zarar veremez.

Ayrıca, sadece bir günlüğüne gideceğim ve şovu bitmeden geri döneceğim. Zarar yok, faul yok. Omuzlarımı açıp silkeleniyorum.

Kararımı verdim, aklımdan çıkardım ve dumanı tüten sıcak suyun altına girdim.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Noah

SESLERİNİ OTURMA ODASINA KADAR TAKIP ETTİM.

Tavandan tabana pencereler Nashville silüetine bakıyor ama onlar manzaraya bakmıyorlar. Hayley, annem ve Gracie'nin arasında beyaz bir koltukta oturmuş, kucağındaki fotoğraf albümünü karıştırıyor.

"Nedir bu?" Annemin yanındaki kanepeye çökerek soruyorum. Aptalca bir soru olduğu için kimse cevap verme zahmetine girmiyor.

Tam olarak ne olduğunu görebiliyorum; aile fotoğraflarıyla dolu kalın bir albüm.

Annem bütün fotoğraflara bakıp Hayley'nin olduğu fotoğrafları aramış olmalı çünkü hepsinde o var.

Babamın Hayley'in sırtında olduğu bir atı padokta dolaştırırken çekilmiş bir fotoğrafı var. Fotoğrafta ben de varım, Örümcek Adam adını verdiğim ilk midillime biniyorum. Shiloh yüzünde kocaman bir gülümsemeyle çitlere yaslanmış.

Çiftlikteki mutfakta sadece Shiloh ve Hayley'nin olduğu bir başka fotoğraf. Hayley bir taburenin üzerinde duruyor ve Shiloh bakarken ocaktaki tencerede bir şeyler karıştırıyor.

Hayley'nin biraz daha büyük, on üç ya da on dört yaşında, Shiloh'nun evindeki kayıt stüdyosunda çekilmiş bir fotoğrafı. Hayley kulaklık takmış, gözleri kapalı, mikrofona şarkı söylüyor ve Shiloh gururlu bir anne gibi gülümsüyor.

Gururlu bir anne. Yalan söylemeyeceğim. Hala biraz garip.

Şimdi ne yaptığımızı bilmek o fotoğraflara bakışımı değiştiriyor. Hayley yeni doğduğunda evlat edinilmişti ve biz on altı yaşına gelene kadar Shiloh'un Hayley'nin öz annesi olduğunu bilmiyorduk.

Hayley'nin ailesi hiç bilmeden *öldü*. Bence en iyisi de buydu. Onlar da en az Hayley ve benim kadar ihanete uğramış hissederlerdi. Belki daha da fazla. Bunu hiç söylemediler ama Peterson'ların Shiloh'nun büyük hayranları olmadıkları hissine kapıldım.

Beni sevdiler, her zaman evlerinde ağırladılar ve annemle Jude'a dostça davrandılar. Ama babam ve Shiloh? Bu farklı bir hikayeydi. Babamın çok dengesiz olduğunu düşünüyorlardı, çünkü Shiloh'nun kardeşini yumrukladığı bir video sızdırılmıştı. Shiloh'yu savunmaya çalışıyordu ama tabii ki medya babamla ilgili tüm pislikleri ortaya çıkarmıştı ve Hales ve ben yedi yaşındayken tüm magazin gazetelerinde yer almıştı.

Ve Shiloh'un... Dürüst olmak gerekirse onunla ne sorunları olduğunu bilmiyorum.

Sanırım bunun nedeni bir rock yıldızı olması ve internetteki hikayelere göre geçmişinin pek de temiz olmamasıydı. Ama kimin geçmişi temiz ki?

Hayley bir sonraki sayfaya geçer ve fotoğraflara göz gezdirir.

Hayley bebek Gracie'yi tutarken. Hayley, büyükannem ve büyükbabamın evinde tüm aile ile birlikte Pazar akşam yemeğinde. Hayley ve ben ağaç evde. Şeker mi şaka mı? Ortaokul yetenek gösterisinde sahne alırken.

Hayley ve Shiloh'un fotoğraflarıyla dolu bir sayfa daha.

Çok kurnazca, anne.

Hayley sayfayı tekrar çevirdiğinde keskin bir nefes alıyor. Bakışlarım Hayley'nin ailesinin grup fotoğrafına takılıyor,

Jude ve annem Noel ağacının önünde, biz çocuklar da yerde bağdaş kurmuş oturuyorduk.

O günü hatırlıyorum. Hayley ve ben on iki yaşındaydık. Yeni bir fotoğraf makinesi ve tripod almıştım ve denemek istiyordum, bu yüzden zamanlayıcıyı ayarladım ve fotoğrafa daldım.

Ve sonra... bekledik, bekledik ve bekledik.

Jude flaş patlamadan hemen önce bir espri yaptı ve herkes güldü.

Gerçi şu anda kimse gülmüyor. Gracie bile alışılmadık bir şekilde sessiz, bacaklarını altına almış, Hayley'nin omzuna yaslanmış durumda.

Hayley, sanki bunu yapmak ailesini geri getirecekmiş gibi parmağını fotoğrafın üzerinde gezdirirken gözleri akmayan yaşlarla parlıyor.

"Ne yapıyorsun anne?" Sessizce soruyorum.

Elimi tuttu ve cevap vermeden sıktı. Neden sorduğumu bile bilmiyorum. Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Bu fotoğraf albümü Hayley'nin hala onu seven bir ailesi olduğunu ve ne kadar uzağa giderse gitsin Teksas'ın her zaman onun evi olacağını hatırlatıyor.

Annemi severim, ama incelik hiçbir zaman onun uzmanlık alanı olmadı.

Hayley'nin kafasına balyozla vursan da olur.

Hayley her bir fotoğrafı inceledikten sonra gülümseyerek kitabı kapatıyor ve anneme sarılıyor. "Çok teşekkür ederim. Bu şimdiye kadarki en güzel hediye."

Ciddi mi yoksa anneme karşı cesur bir tavır mı sergiliyor anlayamıyorum ama annem çıkarken ona yetişiyorum ve koridorda onu kenara çekiyorum. "Annemle bir dakika konuşmam gerek," diyorum Gracie'ye, o da emin görünmüyor ama sonra başını sallayıp asansöre yöneliyor.

Kulak misafiri olmadığında, anneme dönüyorum.

"İlerlemeye çalışıyoruz anne. Geçmişe takılıp kalmanın Hayley'ye nasıl bir faydası olacağını anlayamıyorum."

Annem yüzümü inceliyor. "Peki ne diyorsun?"

Tüm güzel anılarınızı silmeyi mi tercih edersiniz?" "Hayır.

Söylediğim bu değil." Ellerimi itiyorum saçlarımın arasından. "Ama tüm bu fotoğraflar kaybettiği her şeyi hatırlatan başka bir şey."

Ne dediğimi anlamamış gibi başını eğiyor ve kaşlarını çatıyor. "Öyle mi?"

Bıkkınlıkla yanaklarımdan hava üflüyorum. "Öyle olduklarını biliyorsun."

Başını iki yana sallar. "Katılmıyorum. Bazen nereden geldiğimizi hatırlamamız gerekir. Biz onun ailesiyiz, Noah. En geleneksel aile miyiz? Hayır. Ama bunun ne önemi var? Sen ve Hayley çok büyük bir sevgiyle büyütüldünüz."

"Bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum. Ben o fotoğraflardan bahsediyorum-"

"Neden bahsettiğinizi biliyorum. Ne dediğinizi biliyorum. Ama bu fotoğraflar geçmişte yaşamakla ilgili değil. Güzel anıları ve onları paylaştığınız insanları kutlamakla ilgili."

"Evet, tamam. Ama ne yapmaya çalıştığını biliyorum anne. Hayley ve Shiloh'nun tüm o fotoğraflarının arayışını düzeltmeye yardımcı olacağını düşünüyorsan yanılıyorsun. Sadece daha da kötüleştirecekler."

"Onun için mi? Yoksa senin için mi?"

Gözlerim kısıldı. "Hayley'den bahsediyoruz, benden değil." "İkinizden de bahsediyorum," diyor. "Ne zaman Denver'a git, babanla biraz vakit geçir ve Hayley'nin Shiloh ile vakit geçirmesine izin ver. Bence ikiniz de affetmenin bir yolunu bulmalısınız. Bunu yapana kadar *asla* ilerleyemezsiniz. Eski fotoğraflara bakmak sizi geçmişe takılı tutmaz ama kin tutmak *tutar*."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Her şeyi yanlış anladın.
Babam ve ben iyiyiz."

Annem kaşlarını kaldırıyor, sonra gözlerini çapraz kollarına dikey ve savunma pozisyonumu fark ediyor. Duruşumu gevşetiyorum ve ellerimi yanlarıma indiriyorum.

"Sen onun ilk aşkıydın, Noah. Senden böyle bir sırrı saklamanın onu ne kadar öldürmüş olabileceğini biliyor musun? Lütfen bunu ona karşı kullanma. Sen ve baban her zaman çok yakın bir bağa sahiptiniz. Seni özleyorsun" diyor yumuşak bir sesle.

"Bugün neyin var senin? Gerçekten abartıyorsun."

"Bu benim işim. Ben senin annenim."

"Sanki konuşmuyormuşuz gibi davranıyorsun. Onu daha birkaç hafta önce gördüm-"

"Bir günlüğüne evdeydin." Ellerini kalçalarına koymuş, kaşlarını kaldırmış. "Onunla en son ne zaman kaliteli zaman geçirdin?"

"Sana söyledim, biz iyiyiz." Bütün bu konuşma çok saçma. Buna bir son vermenin zamanı geldi. "Spa gününüzün tadını çıkarın."

Ve Hayley'e başka bir suçluluk duygusu yükleme.

Başımı sallayarak arkamı döndüm ve uzaklaştım.

"Seni seviyorum, Noah," diye sesleniyor arkamdan. "Aya ve arkaya kadar."

Çok klişe.

İç çekiyorum. Beni her zaman anlıyor. Asla söylemeden edemem. Bu yüzden tüm güvenlik ekibinin duyabileceği kadar yüksek sesle bağıriyorum. "Ben de seni seviyorum anne. Sen benim kanatlarımın altındaki rüzgârsın."

Ben yanından geçerken onun güldüğünü ve güvenlik görevlilerinin kısı kısı güldüğünü duyuyorum.

"Haklı, biliyorsun," diyor Hayley açık kapımıza ulaştığım da. Kapının erevesine yaslanmıştı ve ne kadarını duyduğunu bilmiyorum ama yeterince duyduğunu tahmin ediyorum.

"yle mi?" Kalalarından tutup geriye doğ ru yürütüyorum, sonra kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve onu döndürerek tahtaya sabitliyorum. "Hangi kısmı?"

"Hepsi."

"Beni ölesiye sevdiğ ini mi?" "Seviyor.

Sana taptığ ını biliyorsun."

Bunu biliyorum. Annem ve ben yakınız ve çoğ u zaman iyi bir insandır. Ama iş ime burnunu sokmaya bayılır ve her *zaman* en iyisini kendisinin bildiğ ini düşünür.

"O fotoğ raf albümü hakkında ne hissediyorsun?" Hayley'e sordum. "Gerçekten."

Gülümsüyor. "Bayıldım."

"Huh." Hayley sürprizlerle doludur. "yle mi?" Başı nı sallıyor ve ben de yüzünü inceliyorum. Yalan sylediğ ine dair hiçbir ipucu yok, o yüzden sanırım doğ ruyu söylüyor. "Beğ enmene sevindim, ama senin için her ş ey aynıysa, ben daha çok yeni anılar yaratmakla ilgileniyorum."

Bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Beş dakika içinde annen ve kız kardeş inle aşığ ıda buluşıcağ ım."

"O zaman bu beş dakikayı değ erlendirsek iyi olur." Dizlerimin zerine çöküyorum, parmaklarımı taytının kemerine geçiriyorum ve kabaca bacaklarından aşığ ı çekiyorum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayley

ERTESİ SABAH SÜİTİMİZDE YAPTIĞIMIZ AİLE KAHVALTISINDAN SONRA Veda ettiğim için üzgünüm ama McCallister'ları kapıya kadar takip edip herkesi kucaklıyorum ve irtibatta kalacağıma söz veriyorum.

"Söz mü?" Gracie öyle umutlu bakıyor ki onu hayal kırıklığına uğratmamın imkânı yok. Turumda giydiğim *Be Kind to Yourself* kapüşonlarından birini giyiyor ve çantasına arkadaşları için üç tane daha koymuş.

Kalbimi çapraz yapıyorum. "Söz veriyorum."

Lila ellerimi avuçlarının arasına alıp sıkarken ona her gün mesaj atmayı aklıma not ediyorum. "Noah'ın sana iyi davrandığından emin ol."

Gülümsüyorum. "Her zaman öyle yapar." En azından bu doğru. Onu iyi yetiştirmiş. "Ama yaramazlık yaparsa, onu hizaya getiririm." Sanki bu işte birliktymişiz gibi sözlerimi komplocu bir göz kırpmayla noktalıyorum.

"İşte benim kızım," diyor oğluna dönüp onu kucaklayarak vedalaşmadan önce.

Onları yalnız bırakmak için birkaç adım geri çekiliyorum ama birbirlerini ne kadar sevdikleri açıkça görülüyor. Noah'nın annesine davranışları karşısında hep biraz eriyorum.

Sevgi gösterme konusunda hiçbir zaman utangaç olmadı ve lisedeyken bile Bay Havalı'ydı, annesinin kucaklamalarından asla kaçmadı ya da onu sevdiğini söylemekten utanmadı.

Bunu her zaman yüksek sesle ve gururla söyledi.

Şimdi, ona söylediği her şeyi başıyla onaylıyor ve başının üstünü öpüyor. Ama sanırım Lila da benim kadar biliyor ki, onun tavsiyelerini dikkate alsa da, yine de tam olarak istediğini yapacak ve ikimiz de onu durduramayacağız.

Noah son bir vedayla ailesini odamızdan çıkarıyor ve alnındaki hayali teri silmeden önce kapıyı kapatıyor. "Bir McCallister istilasından kurtulduk."

Güldüm. "Eğlenceliydi."

"Yorucuydu. Biraz kestirmem lazım."

Dün gece hepimiz otelin restoranında özel bir odada akşam yemeği yedik ve bu bir aile kutlaması gibiydi. Bunun Lila ile paylaştığımız bir şişe şarapla bir ilgisi olabilir, ama ne olursa olsun, bütün geceyi konuşarak ve gülererek geçirdik ve bana onlarla vakit geçirmenin ne kadar kolay ve eğlenceli olduğunu hatırlattılar.

Fotoğraf albümünü sevdiğimi söylerken yalan söylemiyordum. Lila'nın fotoğrafları seçerken ne kadar zaman harcadığını ve özen gösterdiğini seviyorum. Her anı iyi bir anıdır ve ben bu albümü nasıl

Shiloh'yu gördüğümde, şu anda bunların hiçbirini düşünmek istemiyorum.

"Gitmemiz gerek. Manzaralı yoldan gideceğiz, unuttun mu?" Ona hatırlatıyorum.

Beni belimden kavıyor ve yatağa dalarak beni de yanında götürüyor. "Şu anda manzaralı yoldan gitmeye hazırım. Dudaklarından başlayarak..."

Gülerek yüzünü avuçluyorum ve kollarından sıyrılıyorum. Sonra ayağa fırlıyorum ve beni tekrar yakalamaya çalıştığında yolumdan çekiliyorum.

Noah'la seks yapmak ne kadar cazip gelse de bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Eğer şimdi pes edersem, bir şey diğerine yol açacak, geç kalacağız ve Dean beni otobüsle seyahat etmeye zorlayacak.

Deri ceketimi giydim ve Noah bana yetiştiğinde elimde kaskımla kapıyı yarılamıştım.

Çıkışta Dean'le kısa bir tartışma yaşadıktan ve beni güvende tutması için Noah'ya her zamanki tehditlerini savurduktan sonra Noah'nın bisikletinin arkasına tırmanıyorum, kollarımı ona doluyorum ve yola koyuluyoruz.

Hava sıcak ve nemli, yolculuğun on dakikasında kot pantolonum ve deri ceketimle terliyorum ama umurumda bile değil. Açık yol beni çağırıyor ve bunda çok fazla özgürlük var. Anonimlik hissinin tadını çıkarıyorum, yüzüm kaskımın renkli vizörünün arkasında korunuyor ve üzerimde her hareketimi yakalamaya çalışan telefon kameraları yok.

Şehirden çıkıp arka yollara girdiğimizde, hava yeni kesilmiş çimen gibi tatlı kokuyor ve kollarım Noah'ya sarılmış durumda ve kendimi o kadar hafif ve kaygısız hissediyorum ki neredeyse uçuyorum.

Bunu Noah'ya asla itiraf etmem ama ne zaman onun motorunun arkasında olsam, kendimi havalı kızlardan biri ve tamam, biraz da belalı biri gibi hissediyorum. Büyürken hiçbir zaman öyle bir kız olamadım. Ortaokulda kendimi çok garip hissettiğimi hatırlıyorum. "Kalabalığın" bir parçası değildim ve bir dönemden geçtim.

Diğer çocukların benim hakkımda ne düşündüğünün önemli olduğunu düşündüğüm bir yer. Özellikle de kızların. Okulumuzda çok fazla grup vardı ve ben hiçbirine uyduğumu hissetmedim.

Noah kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamazdı. Her zaman kendinden çok emin ve özgüvenliydi. Sadece kendi bildiğini yapardı ve eğer biri beğenmezse, bu çok kötü olurdu.

Kaliforniya'ya taşındığımda kendi küçük kabilemi buldum ve yaşımla ilerledikçe havalı çocuklardan biri olup olmamanın önemli olmadığını fark ettim. Noah başından beri haklıydı. Kendiniz olmak ve sadece kendi işinizi yapmak, hayatınızda olmasını istediğiniz insanları size çekecektir.

Ve Noah'ı hayatımda her şeyden çok istiyorum. Bir arkadaş, bir sevgili ve aradaki her şey olarak. Bir geleceğimiz olsun istiyorum. Tanrım, bunu çok istiyorum. İlişkimiz ve nereye gittiğimiz hakkında konuşmak istediğini biliyorum ama ben henüz bunu tartışmaya hazır değilim. Belki de korkakça davranıyorum ama kafamdaki şeyleri çözmek için biraz daha zamana ihtiyacım var.

Sanırım en büyük korkum geçen seferki gibi bitmesi.

İki yıl önce, Noah'la ikinci kez ayrıldığımızda, Zeke öldükten hemen sonraydı. Paraşütle atlamayı düşündüğüne bile inanamıyordum. Akıllı başında hiç kimse sadece birkaç hafta önce en iyi arkadaşını öldüren şeyi yapmaz, değil mi?

Bu yüzden Noah'ın geziyi iptal etmesini bekliyordum ama bundan bahsettiğimde, "Ben gidiyorum. Uçuş ayarlandı. Konaklama yerleri hazır ve bekliyor. Artık vazgeçemem."

"Evet, tamam. Ama yine de bir seyahat vlogger'ı olarak seyahate çıkabilir ve manzaranın güzel görüntülerini yakalayabilirsin. Paraşütle atlama kısmını yapmak zorunda değilsin."

"Size söylememi istediğiniz şey bu mu, oraya sadece birkaç güzel fotoğraf çekmek için gittiğim mi?"

"Evet," diye fısıldadım. "Bana söylemeni istediğim şey bu." Duymaya ihtiyacım olan şey buydu.

"Sana karşı her zaman dürüst olacağım, Hayley. Bu konuda sana yalan söylemeyeceğim." Midem bulandı. "Sana

yalan söyleyeceğim.

Victoria Şelaleleri'nde paraşütle atlayacağım ve planladığım gibi Gorge Swing'i yapacağım. Bunu yapmam *gerekiyor*."

Neden bunu yapmak zorunda hissettiğini anlamıyordum. Neden sadece hayır diyemiyordu? Ama yapmadı. Ya da diyemedi.

Her şeyden vazgeçmesi için ona yalvardım. Sadece o geziden değil, hepsinden. Bir ültimatom verdim, umutsuzca beni seçmesi için dua ettim. Ama seçmedi.

Kapıdan çıktı, Victoria Şelaleleri'nin üzerinden paraşütle atlamaya gitti ve kalbimi paramparça etti.

Beni seçmemesi akıl almaz bir şeydi.

Ancak o zaman bunu bir yaşam tarzı seçimi olarak düşünmeyi bıraktım ve ne olduğunu görmeye başladım - bir bağımlılık.

Yıllar önce, biz gençken, biri bana Noah'ın *herhangi bir şeyi* bana tercih edeceğini söyleseydi, onun yüzüne gülerdim. O her zaman beni ilk sıraya koyardı. Bir keresinde hiçbir şeyin onu benden koparamayacağını söylemişti ve ben de ona inanmışım çünkü o kadar ikna ediciydi. Sadece sözleriyle değil, davranışlarıyla da.

Eskiden hiçbir şeyin bizi ayıramayacağına ya da yolumuzda duramayacağına inanırdım.

Ama o eskidendi, bu ise şimdi. Yani evet, o bir bağımlı ama ben *hala* onsuz bir hayat düşünemiyorum. Belki de ikimiz de inkâr ediyoruz, ulaşılamaz gibi gelen bir şeyi diliyor ve umut ediyoruz.

Bilemiyorum. Ama bu turneden sonra, Kaliforniya'ya döndüğümüzde ve o korkunç yıldönümünü birlikte atlattığımızda, oturup her şeyi konuşacağız.

Geçen sefer yaptığımdan daha iyi idare etmenin bir yolunu bulacağım ve belki bir uzlaşmaya varabiliriz. Başka ne seçeneğim var ki? Kalbim onu tekrar kaybetmeyi kaldıramaz ve sanırım o da aynı şeyi hissediyor.

Bu arada, o benimle ve güvende.

Bu yüzden önümüzdeki birkaç hafta boyunca endişelenmeyeceğim ya da üzerinde durmayacağım. Şu anda kalacağım ve her şeyin değerini bileceğim.

An.

Kentucky'de bir yerde, yeşil tarlaların arasından geçen iki şeritli bir yoldayız ve gittiğimiz kuzeyden kara bulutlar geliyor. Bu yol boyunca benzin istasyonu, dinlenme tesisi ya da restoran yok ve tarlalar bisikletin arkasında olmaktan daha fazla koruma sağlamayacak, bu yüzden fırtınanın uzaklaşıp bizi geçip gitmesi için parmaklarımı çaprazlıyorum.

Tam bunu düşünürken gök gürlüyor ve bir şimşek ensemdeki tüm tüyleri diken diken ediyor. Bir an sonra, ilk yağmur damlası kaskımın vizörüne düşüyor ve çiseleyen yağmur, kaskıma yağın ve kot pantolonumu ıslatan şiddetli bir sağanağa dönüşüyor.

Kaskımdan ve vizörümünden akan bir su nehri görüşümü bulanıklaştırıyor. Noah'ın yolu nasıl görebildiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Yolun ortasındaki devasa su birikintisinin etrafında manevra yaparken, tarladaki uzun otlar bacağıma sürtünürken kalbim hızla çarpıyor, parmaklarım karnına saplanıyor.

Oh Tanrım. Lütfen yolun kenarındaki bir çukura düşmemize izin verme.

Noah'ın sürüş becerilerine güveniyorum ve bana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğini biliyorum ama motosikletlerin yağmurda iyi performans gösterdiğinden emin değilim.

Yolda her viraja ya da çukura girdiğimizde kalçalarım Nuh'un etrafında kenetlenmekten yanıyor ve dönüşlere doğru eğilmem gerektiğini biliyorum ama vücudum kaskatı kesildi.

Sakin olun. Sadece birazcık yağmur.

Bu bir yalan. Sağanak yağışlı ve New Orleans'taki o ani fırtınaya çok benziyor. Ama bu sefer

Nuh'un bisikleti, pencereden izlemiyor ve yollar taşmaya başlıyor. Gözlerimi zorlayarak duracak bir yer arıyorum ama bu manzaralı rota bizi hiçliğin ortasına götürdü.

Birkaç dakika sonra Noah yavaşlıyor ve ileride bir Baptist kilisesi görüyorum. Belki kapıları açıktır? Kiliselerin herkese açık olması gerekir, değil mi? Ama sağa dönmek yerine sola sapıyor ve self-servis bir araba yıkama yerinin bölmelerinden birine giriyor.

Motoru durdurduğunda onu bırakıyorum ve titreyen bacaklarımla motordan iniyorum. Belalı olmak buraya kadarmış. Kaskımı çıkardıktan sonra gülmeye başladım.

Noah iyi bir şaka bekliyormuş gibi gülümsüyor. "Bu kadar komik olan ne?"

Başımı sallayıp beton duvara yaslanıyorum, ceketini çıkarıp ellerini kirli sarı saçlarının arasından geçirerek daha da dağınık hale getirirken gözlerim Noah'da. Daha seksi.

"İyi misin?" diye soruyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

Ceketimi çıkarıp vakum hortumunun sarılı olduğu kancaya asarken sözsüzce başımı sallıyorum. Artık tehlike geçtiğine göre vücudum uğulduyor ve kendimi çok canlı hissediyorum. Yağmur duşundan sonra çok canlıyım.

Noah telefonunun ekranına kaşlarını çatıyor. "Lanet olsun. Görünüşe göre bu yağmur öğleden sonraya kadar durmayacak." Başını sallıyor ve çenesini sıkıyor. "Yola çıkmadan önce kontrol etmeliydim."

"Bu senin hatan değil."

"Seni Louisville'e sağ salım götürmek benim sorumluluğum."

Üzerinden yayılan gerginliği hissedebiliyorum. Yalnız olsaydı endişelenmezdi ama bana karşı sorumlu hissettiği için alışılmadık şekilde stresli görünüyor. Ama ona bu konuda yardım edebilirim. Gerginliğini azaltmanın mükemmel bir yolunu biliyorum.

"Hey, Noah?" Botlarımı çıkardıktan sonra çıplak ayaklarımla ve yağmurdan sıırılsıklam olmuş bir halde duvara yaslandım.

Denim.

Telefonunu cebine koyuyor ve dikkati dağılmış bir şekilde ona bakıyor. "Evet?"

Ona en baştan çıkarıcı gülümsememi veriyorum ve tişörtümün eteklerini tutuyorum, pamuğu vücudumda gezdirdikten sonra çekiştirerek çıkarıp bir kenara atıyorum.

Bana doğru yürürken bakışları hararetli. "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermeden kotumun fermuarına uzanıyorum ve aşağı kaydırıyorum, sonra dudaklarımı yalıyorum. "Birbirimize tüm ilklerimiz için söz vermiştik..." Sırtım duvara çarpıyor ve beni hapsediyor, bakışları gözlerimden ağzıma ve tekrar gözlerime kayıyor. "Ama hala hiç yapmadığımız bir şey var..."

"Neymiş o?"

"Motosikletin arkasında seks."

"Biri seni görebilir."

Birinin bizi görmesini umursayacağından şüpheliyim. "Yağmurda araba yıkamaya kim gelir ki?" Alay ediyorum. "Sorun nedir?" Alay ediyorum. "Korktun mu?"

Bir an yüzümü inceledikten sonra yavaşça gülümseyerek ağzının kenarlarından çekiştiriyor. "Bunu kaldırabileceğinden emin misin?"

"Elinizdeki her şeyle başa çıkabilirim, elinizden geleni yapın."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Hayley

SERT ELLER KOT PANTOLONUMU BACAKLARIMDAN AŞAĞI İTİYOR VE Önümde diz çöküyor, nasırlı avuç içi baldırlarımın arkasından aşağıya doğru kayıyor ve bileğimi sarıyor. Sağ ayağımı kaldırıyor, kot pantolonumdan kurtarıyor ve yere koymadan önce dudaklarını kemere bastırıyor ve sol ayağımı kaldırıyor, sıcak, yetenekli dudaklar üzerinde yürüdüğüm ayakları tam anlamıyla öperken gözleri benimkiler üzerinde. Omurgamdan aşağı ve yukarı lezzetli ürpertiler gönderiyor ve midemin çırpınmasına neden oluyor.

Bu çok garip bir şey, gerçekten. Ayaklar o kadar da seksi değil ama Noah ayağımı kocaman eliyle tutarken, gözleri fal taşı gibi açılmışken, dünyanın en seksi şeyi gibi geliyor.

Vücudumda yukarı doğru hareket ediyor, dudakları tenimi okşuyor ve başparmağını pamuğun arasından klitorisime bastırduğunda irkiliyorum.

"Kendine dokun," diyor, bacağıma omzuna asıyor ve külotumu kenara çekiyor. "Meme uçlarını sık."

Ellerimi karnımdan yukarı kaydırıyorum ve göğüslerimi ellerimle kavıyorum, o kalçalarımı kavrarken başparmağım ve işaret parmağım arasında meme uçlarımı sıkıyorum, klitorisimi nazikçe ısıtırken parmaklarım deriyi ısıtır ve inliyorum, sırtım duvardan yaylanıyor, parmaklarım meme uçlarımın sertleşmiş tepelerini sıkıyor ve büküyor.

"O kadar ıslaksın ki kalçalarından aşağı damlıyor," diyerek parmaklarını kaygan kıvrımlarda gezdirirken beni kıvrandırıyor.

"Oh Tanrım." Dili parmaklarının yerini alıyor ve gözlerim yuvalarından fırlıyor, parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, bacaklarım titriyor ve çok yakıным. Çok yaklaştım.

O kadar sert boşalıyorum ki bacaklarım neredeyse kopacak ve beni tutmak zorunda kalıyor. "Tadına bak," diyor, sıcak ağzını benimkine bastırıyor ve dilinin üzerinde tadıma bakabilmem için içeri girmeden önce dudaklarımın dikişini izliyor.

Elleri saçlarımda ve beni duvara yaslamış öpüyor. Ereksiyonunun çıplak karnıma baskı yaptığını hissedebiliyorum ve hala orgazmımın doruklarından iniyorum, ama onu istiyorum. Onu çok fena istiyorum.

"Ne istiyorsun?" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Seni."

"Seni becermemi istiyorsun."

"Evet," diye mırıldandım.

"Seni o kadar sert sikmemi istiyorsun ki yürümekte zorlanacaksın."

"Evet. Beni sert sik."

"Motosikletimin arkasında. İstedğin bu mu?"

"Mmhmm."

O bisiklete biner, ben de ona binerim diye düşünmüştüm ama beni selenin üzerine eğdi, elini sırtıma koydu ve omurgamda gezdirdi. "Ayak mandallarına tutun."

Göğüslerim deriye bastırılmış, ellerim soğuk çeliğin etrafına sarılmış ve arkamdan geldiğini hissettiğimde omzumun üzerinden bakıyorum. Kot pantolonunun düğmelerini açıyor ve sikini serbest bırakıyor. Dümdüz yukarı kalkıyor, inanılmaz büyük ve o kadar sert ki ağzım sulanıyor. Kendisine birkaç sert vuruş yaparken karnındaki kasların kasılmasını izliyorum ve nefessiz kalıyorum, ucu kaygan sıcaklığında sürüklediğinde dudaklarım ayrılıyor.

Ve sonra aniden, hiçbir uyarıda bulunmadan, kendini kabzasına kadar gömüyor ve bir inilti çıkarıyor, ben bu doluluğa alışmaya çalışırken bir an için hareketsiz kalıyor. Neredeyse çok fazla. *Neredeyse.*

"Siktir. Çok iyi hissediyorsun. Çok sıkı." Neredeyse sonuna kadar dışarı çekiyor ve sonra tekrar içeri dalıyor. Yağmur çatıya vururken ve ter tenimizi kayganlaştırırken ritmimizi buluyoruz ve ben onun etrafında kenetleniyorum, aletin ucu o tatlı noktaya her çarptığında bir orgazm oluşuyor.

Eli kalçamdan birleştiğimiz noktaya doğru hareket ediyor ve klitorisimi buluyor, siki beni doldururken ovuyor ve bu işi bitiriyor. Boşalırken adını haykırıyorum ve üç güçlü vuruşla daha, bir kükreme ile geliyor ve içime dökülüyor.

Alnı omzuma düşüyor ve birkaç uzun an boyunca öyle kalıyoruz, yüksekliğimizden inerken düzensiz nefeslerimiz yağmurun sesini boğuyor. Bedenlerimiz hala birleşik, tenlerimiz terden kaygan ve keşke hep bu kadar yakın olabilseydik. Bu kadar bağlı.

Noah çekilmeden önce kürek kemiğimi öpüyor ve doluluk hissinin gitmesiyle keskin bir kayıp acısı hissediyorum.

Giysilerimi giymeme yardım ediyor, elleri nazik ve hareketleri telaşsız; dizlerinin üzerine çöküp botlarımı tekrar ayağıma geçirdiğinde gülümsüyorum.

Yaptığı o küçük tatlı şeyleri çok sevimli buluyorum. Bana değer verdiğini hissettiriyorlar.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve çıkarıp ekrana bakıyorum. Cevapsız bir arama ve Chris'ten bir mesaj vardı. Orgazmın etkisiyle o kadar uçmuştum ki telefonumun çaldığını bile duymamıştım.

"Chris on dakika içinde burada olacak." Duvara yaslanıp beklemek için yere otururken hayal kırıklığımı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum.

Noah başını salladı ve yanıma oturdu. "Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Kaşlarım çatıldı. "Bizi nerede bulacağını nereden biliyor?"

"Motosikletime bir takip cihazı yerleştirdi. Muhtemelen biz bitirene kadar yolun aşağısında bekliyordu."

Aman Tanrım. Yanaklarım utançtan yanıyor. Ya Chris ne yaptığımızı biliyorsa? Ya bizi *gördüyse*?

Noah bunu hiç söylememiş gibi davranacağım. O Ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi gülüyor ve elimi tutuyor.

"Belki bunun hakkında bir şarkı yazarım," diye düşünüyorum, parmağımı dudaklarıma vurarak.

"Araba Yıkamada Yıldızları Görmek," diyor hiç vakit kaybetmeden.

"Sex at the Drive-Thru."

"Şiddetli Yağmurda Raylara Çıkmak."

Gülüyoruz ama Noah'nın beni anlamasına bayılıyorum. Tam olarak neden bahsettiğimi biliyordu çünkü o benim insanım. Kentucky'de yağmurlu bir günde sabahın ikisi ya da öğleden sonra iki olsun, Noah benim insanım.

Gözlerimiz buluştuğunda kahkaham dudaklarımda sönüyor. O an çok yüklü hissediyorum ve nefesim sığılıyor.

Sana tapıyorum.

Tam yanınızda otururken, aynı havayı solurken ve elinizi onun elinin içinde tutarken bile birini özlemek garip mi?

Bilmiyorum ama benim için her zaman böyle olmuştur.

Farlar etrafımda beliriyor ve siyah SUV, Noah'nın bisikletinin yanına yanaşiyor. Bu sadece beş dakikaydı, on değil.

Şimdi Chris'in gerçekten de yolun aşağısında işimizi bitirmemizi bekliyor olmasından endişeleniyorum. Noah ve ben ayağa kalkarken yanaklarım utançtan tekrar kızarıyor ve Noah'ya dönmeden önce ceketimi alıyorum.

"Bizimle gel." Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan, gelmeyeceğini biliyordum.

Başını sallar ve darbeyi yumuşatmak için gülümser. "Bisikletimi bırakamam."

"Ama sen ne yapacaksın?" Kollarımı ona doluyorum ve gözlerimi yüzüne dikiyorum. Savaşa gidiyormuş gibi davranıyorum ama onu geride bırakmaktan nefret ediyorum. "İyi olacak mısın?"

"Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım." Yine de tereddüt ediyorum, kararsızım. "Noah-"

"Git." Beni döndürüp arabaya doğru hafifçe itmeden önce yumuşak bir öpücük veriyor. "Louisville'de görüşürüz."

Endişe içimi kemiriyor ama Chris bekliyor ve bu akşam bir gösterim var, bu yüzden onsuz gitmekten başka çarem yok. "Dikkatli sür," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

Yolcu koltuğuna oturmaya başlıyorum ama Chris benim için arka kapıyı açıyor. "Koltuğun üzerinde kuru giysiler var."

Tabii ki her şeyi düşündü. Arabada benim için her zaman yedek kıyafet, atıştırmalık ve su bulundurur.

Arkaya kayıyorum ve Chris araba yıkamacıdan çıkarken Noah'yı izliyorum. Yola çıktığımızda onu tekrar arıyorum ve ancak o zaman aklıma geliyor - yoldan geçen herkes bizi seks yaparken görmüş olabilir.

Kendi kendime gülüyorum. Belki de kendime verdiğim değerden daha belalı biriyimdir.

Kapüşonlu bir tişört ve tozluk giydikten sonra koltuklardan ön tarafa tırmanıyorum ve yolcu koltuğuna oturuyorum.

Chris kaşlarını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor. Arkadaşlık istiyor mu bilmiyorum ama bana bakıcılık yapmanın yalnız bir iş olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Ne tür müzik dinlemek istersin?" Çalma listelerim arasında gezinerek soruyorum. Yolculuğun geri kalanını Noah'ın yağmurda araba kullanması hakkında endişelenerek geçirmek istemiyorum, bu yüzden dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacım var.

Bana bir bakış attı. "Sen ne istersen."

"Tamam. Ama ben arabada değilken ne dinliyorsun?"

"Hayley Saint James çalma listem dışında mı?"

Gülüyorum, şaka yapıp yapmadığından emin değilim.

"Evet, onun dışında."

Favori bir türünüz var mı? Favori bir grup?"

Bunların hiçbirini bilmemem garip ama Chris çok konuşan biri değil ve kişisel bilgileri sadece ben sorduğumda veriyor. O zaman bile, asgari düzeyde.

"Konserleriniz dışında pek müzik dinlemiyorum."

Şoktayım. "Ciddi misin?" Omuz silkiyor. "Ben sadece..." Koltuğuma yaslanıyorum. "Bu konuda ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Müziksiz bir hayatı hayal bile edemiyorum.

"Peki, uzun yolculuklarda ne dinlersin?"

"Podcast'ler. Talk radyo. Arada bir sesli kitap."

"Tamam," diyorum yavaşça. Hâlâ kafamın içinde

Bu. *Müzik yok mu?* "Yani hiçbir müzik türünü sevmiyorsun?"

"Müziği sevmediğimi söylemedim. Ama çoğunlukla, kabul edebilirim ya da bırakabilirim."

"Vay canına. Tüm ilişkimizi yeniden düşünmeye başladım." "İyi ki tamamen profesyonel bir ilişki o zaman."

"Çok iyi bir şey. Asla yürümezdi." Sanki kaçan oymuş gibi iç çektim, oysa bu hiç olmamıştı.

ama kesinlikle profesyonel.

Fiziksel olarak çekici bir erkeğin etrafında bu kadar çok zaman geçirip de ondan zerre kadar etkilenmemek çok tuhaf. Yine de Tanrı'ya şükür. Bu garip olabilirdi.

Ama müzik benim hayatım olduğu için telefonumda geziniyor, klasik rock çalma listesini seçiyor ve play tuşuna basıyorum. İlk şarkı "Born to Run." Bazen Noah ve benim birlikte kaçığımızı ve dünyayı arkamızda bıraktığımızı hayal ediyorum.

Şarkı bitene kadar sözleri haykırdığımı ve Boss'a eşlik ettiğimi fark etmiyorum bile. "Bu şarkıyı seviyorum," diyor Chris. "Özellikle de sen söylediğinde."

Ona bir gülümseme gösterdim. "Belki bizim için hâlâ umut vardır." Gülüyor ve başını sallıyor.

Bakışlarım ön cama kayıyor.

Yağmur daha sert ve daha ağır yağıyor ve o tanıdık korku hissi pençelerini içime batırıyor.

Üzerinde durmak ya da endişelenmek istemiyorum, bu yüzden Noah'ın güvende olması için sessiz bir dua ediyorum ve sonra nefes alıp vermek ve her şeyi akışına bırakmak için elimden geleni yapıyorum.

Bu da beni durup düşünmeye itiyor.

Noah için bu kadar endişelenmem ne kadar komik... oysa aşk en büyük risktir.

Yine de, i ş t e buradayım, tekrar içine atlıyorum. Gözlerim açık ve kalbim elimde, onu bir hediye gibi sunuyorum.

Al bunu. Senin olsun.

OTUZUNCU BÖLÜM

Noah

"SEN YAPMA. BİLİYORUM NE SEN KONUŞMAK
HAKKINDA, ADAMIM. BU

Bir başka çeşmenin önünde fotoğraf çekmek için
durduğumuzda Aiden "Barbekü bombaydı" diyor.

Bu muhtemelen benim favorim - oyun oynayan, suda
zıplayan bronz çocuk heykelleri.

Biz içinde Kansas Şehir Ev
için birçok Çeşmeler, Chiefs ve iyi
bir barbekü.

"Sen Kaliforniyalısın." Amuda kalkmış bir oğlan ve
ardından balerin bir kız heykelini yakınlaştırıyorum. Bana

Biz, ben ve Hales. "Ben Teksas'ta doğdum ve büyüdüm."

Başka bir şey söylememe gerek var mı? Aiden taco biliyor olabilir ama barbekü hakkında bir bok bilmiyor.

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Barbekü güzeldi, değildi demiyorum ama Teksas barbeküsü en iyisidir." Bunu herkes bilir. Bu bir gerçek ve fikrimi değiştiremezsiniz.

"Teksas'tan bahsetmişken, Kovboy Brody yarın geliyor, değil mi?" Liam soruyor.

"Biraz kış tekmelemeye geliyorum," diyor Aiden gelmiş geçmiş en kötü Teksas ağzıyla. "Sence başka bir kavga daha olacak mı?" Ellerini birbirine sürüyor, bu ihtimal onu heyecanlandırıyor.

Umarım değildir. "Hayır. Artık her şey yolunda."

Parkı geçerken Liam bana şüpheli bir bakış attı. Onu suçlayamam. Ben de yüzde yüz emin değilim.

Babam bir savaşçıdır. Her zaman öyleydi. En son bir araya geldiğimizde -babam, Shiloh, Jude, annem ve Dean- tam bir fiyaskoydu.

Dean ve Shiloh bir şey yüzünden tartışıyorlardı, büyük ihtimalle Hayley yüzünden ve Dean her ne dediyse Shiloh'u ağlattı. Kavgadan önce de durum gergindi ama babamın yanında Shiloh'yu üzen biri olursa bunun bedelini ödeyeceğinden emin olabilirsiniz. Dean'in çenesine yumruk attı ve Dean de tabii ki karşılık verdi.

Belli nedenlerden dolayı hiçbir zaman birbirlerinin en büyük hayranı olmadılar, ancak bu kavga bir çözümden çok bir gerileme oldu.

Yarın Denver'da olacağız ve sanırım Hayley Shiloh'yu tekrar göreceği için gergin. Bugün onsuz dışarı çıkmam için ısrar etti, yeni bir müzik üzerinde çalışmak ve kestirmek istediğini söyledi. Belki hepsi doğrudur ama daha fazlası olduğunu biliyorum.

"Ben geri koşacağım," diyorum, yola çıkmadan önce diğerlerine bakıyorum.

Plan buydu ama Liam kaçıp bir Uber çağırdı, böylece sadece Aiden ve ben kaldık. Ailemle koşmanın aksine, bu

Bu yüzden herhangi bir hız rekoru kırmaya çalışmadan yavaş bir tempoda yola çıktık.

Missouri Nehri üzerindeki köprüden geçerken, köprünün ne kadar yüksek olduğunu zihnimde hesaplıyorum. Tahminimce sudan yaklaşık üç yüz metre yüksekte. BASE atlayışı için oldukça yüksek.

İtalya'da bunun gibi birkaç alçak atlayış yapmıştım. Paraşütünüzü kapıp gidiyorsunuz ve yere iner inmez o kadar yükseğe uçuyorsunuz ki tek yapmak istediğiniz uçuşuma geri tırmanıp bunu tekrar yapmak oluyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve sadece bunu düşünmek bile avuçlarımı kaşındırmaya başlıyor.

Bariyerin üzerine tırmanıp kendimi bu köprüden aşağı atmak için neler vermezdim. Rüzgârın yanımdan hızla geçtiğini ve tüm sinir uçlarımın tutuştuğunu hissetmek.

Acele etmeyi arzuluyorum. Adrenalinin damarlarınızda dolaştığı ve vücudunuzu iyi hissettiren kimyasallarla doldurduğu, sizi bir elektrik şebekesi gibi aydınlattığı o çılgın baş dönmesi.

Uyuşturucuya ihtiyacım yok. Alkole ihtiyacım yok. Sadece o heyecanları kovalamaya ihtiyacım var.

Endorfin bildiğim en iyi ilaç. Tehlikenin kıyısında olmaktan daha sarhoş edici bir şey yoktur. Kendimi en çok o zaman canlı hissediyorum.

Aiden yanımda duruyor ve bana temkinli bir bakış atıyor. "Atlamayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır." Su çok yüksek - bu bahar çok yağmur yağmış olmalı. Gözlerimi kısarak nehir kıyısındaki ağaçlara bakıyorum ve iyi bir iniş noktası arıyorum. "Sadece manzarayı kontrol ediyorum."

"Atlarsan boynunu kıracağından eminim," diyor Aiden, tel örgülerin arasından çamurlu suya bakarak.

Olabilir. Belki de olmaz. Bu her zaman bir kumardır.

"Her iki şekilde de olabilir ama evet, bu yükseklikten suya çarpmak tuğla bir duvara çarpmak gibi olur. Eğer

Paraşütle atlıyorsanız ve paraşütünüz açılmıyorsa, en iyi şansınız ağaç dallarına ya da çimenli tepelere çarparak düşüşünüzü engelleyebileceğiniz bir araziye yönelmektir. Saatte yüz yirmi mil hızla geliyor olacağınız için yine de yaralanabilirsiniz ama arazi en iyi şansınızdır."

"Bunun için teşekkürler. Artık lanet bir köprüden atlamadığım zaman ne yapacağımı biliyorum." Bana yan gözle bakıyor. "Yine de bu konuda çok şey biliyor gibisin."

Omuz silkiyorum. Bunu daha önce yaptığımı ve birkaç gün içinde tekrar yapacağımı itiraf edecek değilim. Aiden'a söylersem, ben bunu onunla konuşmaya hazır olmadan önce Hayley'ye geri dönecek.

"Yani varsayımsal olarak konuşursak... çünkü bunun yasadışı olduğundan oldukça eminim," diyor Aiden, "gerçekten böyle bir köprüden atlar mıydın?"

Hayley ile turnede olmasaydım, geri döner ve hiç düşünmeden bu köprüden atlardım. "Bunu düşünürdüm. Tabii ki."

"Bilmiyorum dostum. Paraşütle atlamaktan daha tehlikeli görünüyor. En azından paraşütle atlarken paraşütünü açmak için bolca zamanın oluyor. Ama bununla..." Kolunu nehre doğru sallıyor. "Sadece birkaç saniyen var. Oldukça riskli."

"Bu işi bu kadar eğlenceli kılan şey risktir."

Başını iki yana sallar. "Sanırım bunu söylemek için yanlış adamsın, ha? Yaptığın bazı şeyler hasta edici, dostum."

Hasta derken kafayı yemiş anlamında mı yoksa havalı anlamında mı hasta olduğunu bilmiyorum. Her iki şekilde de, fark etmez.

Eğer anlayamazsanız, çılgınca gelir. Ama benim yaptığım işi yapan insanlar için, biz bu işin içindeyiz.

"Yani... ölmek istemiyorsun, değil mi?"

Beni dikkatle izliyor, yüz ifademi ölçüyor. Biri bana bu soruyu ilk kez sormuyor, ben de ona herkese söylediğim şeyi söylüyorum. "Benim bir

Ölüm dileği. Benim bir yaşam dileğim var. Hepimiz öleceğiz. Bu bir gerçek. Ama benim en büyük korkum yaşamamak."

Bu arada, yeniden koşmaya başlıyoruz - beni canlandırmak için giderek daha büyük riskler aldığımı söylememe gerek yok.

"Hayley senin için endişeleniyor, biliyorsun. Seni bu tura bu yüzden davet ettiğine eminim."

Başımı sallayarak buna itiraz ediyorum. "Hayır. Buradayım çünkü *bana* ihtiyacı var."

"Sen öyle diyorsan." Bir süre sessizlik içinde koşuyoruz ama bu uzun sürmüyor. "Yani, iki tarafı da görebiliyorum, biliyor musun? Neden endişelendiğini anlıyorum, ama öte yandan, yaptığın şeyi neden yapmak istediğini de anlıyorum. Acelesi olmalı, değil mi?"

"İnanamazsınız. Dopamin almak gibi bir şey. Daha fazlası için geri gelmenizi sağlıyor."

"Evet. Uyuşturucu gibi. Yine de yapamadım. Yapabileceğimi düşünmeyi hep sevmişimdir ama o köprüden aşağı baktığımda atlamamın mümkün olmadığını anladım. Uçaktan atlamak da öyle. Uçak düşmediği sürece yerimden kalkmam."

Gülerek, arenanın yanındaki park alanını geçerken yavaşça yürüyorum.

"Ama senin gibi hiçbir şey düşünmeyen erkekleri kısıkanıyorum," diye düşünüyor.

"Davul çalabilen erkeklere imreniyorum," diye karşılık veriyorum. "Sanırım herkesin kendine göre bir şeyi var."

"Bu bir hediye." Müzik konusunda yetenekli değilim ama yetenekli olanlara hayranım -Shiloh, Hayley, grubundaki çocuklar ve tamam, hatta Dean.

Hiç yoktan bir şey yaratıyorlar ve bana göre bu saf sihir.

"Biz şanslı olanlarız. Sevdiğimiz işi yaparak hayatımızı kazanıyoruz," diyorum Hayley'nin tur otobüsüne bakarak. "Hayley'nin ne kadar ilerlediğini ve ne kadar sıkı çalıştığını hâlâ aklım almıyor."

bu noktaya gelmek için çalıştı. Şimdi tam da ait olduğu yerde, dünyanın tepesinde oturuyor."

Tutkularınızın peşinden gitmek ve en çılgın hayallerinizin ötesinde bir yaşam yaratmak benim çok önem verdiğim bir konu. "Pek çok insan sadece karnını doyurmak ve başını sokacak bir ev sahibi olmak için nefret ettikleri işlerde çalışıyor. Ama biz? Biz hayallerimizin peşinden gidiyoruz."

"Tabii ki var, bebeğim. Getir onu." Aiden elini kaldırıyor ve beşlik çakıyoruz.

Tişörtümü çıkarıp yüzümdeki teri silmek için kullanırken Aiden, "İşte bu yüzden bu kadar büyük bir takipçi kitlen var," diyor. "İnsanlar seni çılgınca şeyler yaparken izlemeyi seviyor ve senin aracılığınla yaşayabiliyorlar. Ama az önce söylediğin şey? Seni diğerlerinden ayıran şey bu. Minnettarlık. Hayley'i nasıl geliştirdiğin. Bu özel bir şey."

"Tişörtsüz çok iyi görüldüğüm için herkesin beni takip ettiğini sanıyordum."

Homurdanır ve başını sallar. "Sonra görüşürüz, dostum."

O gittikten sonra otobüsün kenarına yaslanıyorum ve yüzümü güneşe dönmeden önce suyumun kalanını içiyorum.

Bugün mavi gökyüzü ve pamuk şekeri bulutları var.

Bunu bize nasıl yaparsın, Zeke?

Birbirimize çok benziyorduk, ikimiz de heyecan arayan kişilerdik ve birlikte pek çok plan yapmıştık. Asla anlayamayacağım kısım da bu.

Zeke ölmeden birkaç hafta önce "Bunu hayal edin" dedi. "Rio'ya uçuyoruz, Corcovado'nun zirvesine çıkıyoruz ve Kurtarıcı İsa'nın kollarına tırmanıyoruz. Şimdi Rio de Janeiro ayaklarımızın altındayken dünyanın tepesinde duruyoruz. Her yer masmavi gökyüzü ve Sugarloaf Dağı ile körfezin o ikonik manzarasına sahibiz. Tanrım. Bunları düşündükçe ruhani bir uyanış yaşıyormuşum gibi hissediyorum." Kolumu yumrukladı, coşkusu bulaşıcıydı. "Bunu yapmalıyız, kardeşim. İsa'nın kollarına atlamalıyız. Hadi bunu gerçekleştirelim."

Bazen o kadar öfkeleniyorum ki yumruğumu duvara vurmak istiyorum. Ama çoğu zaman, sadece huzur bulmasını umuyorum.

İnsanların ölmek istedikleri için kendi canlarına kıydıklarını düşünmüyorum. Bunu yapıyorlar çünkü acıyı durdurmak istiyorlar.

İntihara meyilli değilim. Yani, elbette, bunu düşündüm. Birkaç yıl önce, Angel Falls üzerinde uçaktan atlamadan hemen önce, aklımdan geçti: *Ya her şeyi paraya çevirip hayatımın atlayışını yaparsam?*

Ama bence bu normal. Herkes arada bir bunu düşünür.

O zamanlar Zeke'i kaybettikten sonra darmadağın olmuşum ve Hayley de kıcıma tekme basmıştı. Ama ölmek istemiyordum. Bu sadece geçici bir düşünceydi, asla uygulayacağım bir eylem planı değildi.

Uğruna yaşayacak çok şeyim vardı, hâlâ da var ve ben sadece yaşamaya devam etmek istiyorum.

Tur otobüsünden inerken bakışlarım Hayley'e kayıyor. "Hey. Ne yapıyorsun?" diye soruyor, yanıma gelerek.

Kırılmış bir tişört, kot şort ve yüksek topuklu ayakkabılarla o kadar sevimli görünüyor ki, onu kollarıma çekme ve dudaklarından sertçe öpme dürtüsüne karşı koyamıyorum.

Gülerek geri çekiliyor. "Çok terlemişsin."

Bu da onu daha da yakınıma çekmemi sağlıyor. "Güzel ve derin nefes al. Terimi seviyorsun."

"Sen diyorsun." Terli vücudumu ona sürtmeye çalıştığımda gülerek beni uzaklaştırıyor. "Gidip ses kontrolümü yapmalıyım. Git bir duş al."

"Hadi birlikte duş alalım. Seni güzelce temizleyeceğimden emin olabilirsin. Hatta saçlarını şampuanlayıp kafa derine sevdiğin şekilde masaj yapacağım ve sonra sihirli ellerimle vücuduna doğru ilerleyeceğim." Ona biraz caz eli veriyorum.

"Dur!" Gülüyor ve kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakınıyor, sonra yanaklarına bulaşan allığı gizlemek için başını eğiyor. En son birlikte duş aldığımızda, sadece kafa derisine yapılan masaj yüzünden neredeyse orgazm oluyordu.

"Ben arenaya gidiyorum. Sonra görüşürüz."

SUV'a doğru yürümeye başladı ama elini tutup yüzüme doğru döndürdüm, sonra da yüzünü ellerimin arasına aldım.

Burnunda beş çil ve sol yanağında yedi çilden oluşan bir takımyıldızı var. Biliyorum çünkü onları saydım. Noktaları parmak ucumla birleştirdim.

Vücudunun her bir kıvrımını ve yüzünün düzlemlerini ezberledim.

Elmacık kemiklerinin açısı. Dudaklarının dolgunluğu. Gözlerinin badem şekli. İslı siyah kirpiklerinin uzunluğu.

Onun yüzünü ezbere biliyorum ve aniden kör olsam bile yüzünü zihnimde görmeye devam edebilirim.

Uyumadan önce gördüğüm son şey ve uyandığımda gördüğüm ilk şey. Birlikte olmadığımız zamanlarda bile, hep böyle oldu.

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve aklımdan geçenleri söylemem için beni teşvik ediyor.

Söylemek istediğim tek bir şey var. Çok fazla güce sahip üç küçük kelime.

Alnım onunkine değiyor. "Seni seviyorum. Sana aşığım, Hayley."

Sessizlik biraz fazla uzayınca, yüzünü daha iyi görebilmek için geri çekiliyorum.

Mideme bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. Lanet olsun. O kelimeleri söylememeliydim.

Onları kastetmediğim için değil. Ciddiydim. Ama yüzündeki ifade yüzünden. Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Şaşkın mı? Özür dileyen? *Boş mu?*

Bu sözleri, onun da karşılık vermesini sağlamak için söylemedim.

Ama bu da ne?

Birkaç adım geri atıyor ve gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, ağzı konuşacakmış gibi açılıyor ve sonra tekrar kapanıyor.

Cırcır böcekleri.

Evet, bu çok garip.

Ona bir gülümseme gösterdim. "İyi ses kontrolleri."

Kalbimi gümüş tepside sunmamışım gibi davranmaya çalışarak uzaklaşıyorum. Lanet olsun.

Hızlı bir duştan sonra Ducati'me atlayıp yola çıktım.

Kelimeleri söylemediyse ne olmuş? Kimin umurunda?

Beni sevdiğini biliyorum, o yüzden önemli değil.

Biraz hız ve açık bir yolun iyileştiremeyeceği bir şey değil.

Rota düz ve düzensiz başlıyor ama sonunda minimum trafiğin olduğu iki şeritli bir yolda tepelerden ve vadilerden geçerken virajlı bir hal alıyor.

Tam sevdiğim gibi.

Gazı açıyorum ve dönüşlerde hızlanıyorum, her şeyin tekrar güneğe doğru gittiğine dair batma hissi üzerinde durmak yerine telaşın peşinden gidiyorum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Hayley

NEDEN KARŞILIK VERMEDİĞİMİ BILMIYORUM. NOAH'I SEVİYORUM. BEN Ona aşık.

Çılgınca. Umutsuzca. Geri dönülmez bir şekilde aşık.

Noah duyguları konusunda her zaman çok cesur olmuştur. Seni seviyorum diyen ilk kişi oydu.

On altı yaşındaydım. Noel arifesi sabahıydı ve ona hediyesini vermek için evine gittim. Kısa, pilili bir etek, kırmızı kaşmir bir kazak, Doc Martens ve baldır bacakla kapısının önünde belirdim.

Bu kıyafeti Noah için giymiştim. Üzerimdeki küçük ekose eteklere bayılırdı.

"Yaramaz liseli kız bakışına bayılıyorum."

Oraya vardığımda, beni üst kattaki yatak odasına çıkarmak için sabırsızlandığını söyleyebilirim. Sanırım

Jude da bunu biliyordu çünkü şöyle dedi: "Tam zamanında. Yaban mersinli krep yapıyorum. Gel aileyle otur." Bizi yemek odasına götürürken sırtı ve masanın

izin verdiği ölçüde birbirimizden uzakta oturmamızı sağladı. Rekor sürede kreplerimizi yedikten sonra Noah sonunda beni yatak odasına götürdü, kapıyı çarptı ve beni buna karşı destekledi.

Elini eteğimden yukarı kaydırmasını ve beni dudaklarımdan sertçe öpmesini bekliyordum ama daha önce hiç görmemiş gibi sadece yüzüme bakıyordu.

Elleri kalçalarımdaydı ve ben de ona flörtöz bir gülümseme vererek ortamı yumuşatmaya çalıştım. "Artık beni yalnız yakaladın. Bu konuda ne yapacaksın?"

Yüzümü iki elinin arasına aldı, ifadesi o kadar ciddiye ki kafamdaki tüm uyarı zillerinin çalmasına neden oldu. "Bilmeni istediğim bir şey var."

Vücudum gerildi ve aşırı aktif hayal gücüm aşırı hızlandı.

Aman Tanrım, benden ayrılacak.

İlk düşüncem buydu, *hemen* ardından "Başka birini öptü." geldi. Belki öpüşmekten fazlasını yapmıştır.

Ona ters ters baktım. "Ciddi misin? Kim o? Aman Tanrım, bu Sydney-"

"Vay be. Sen neden bahsediyorsun?"

"Benden ayrılıyorsun, değil mi?"

Güldü. "Sevdiğim kızdan neden ayrılalım ki?" Kendimi toparlamam birkaç saniye sürdü. "Ne?"

"Ben sana aşığım. Seni seviyorum. Seni herkesin sevebileceğinden daha çok seviyorum ve yakın zamanda durmaya hiç niyetim yok." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Şimdiye kadarki en tatlı öpücüktü. "Bu senin için sorun olur mu?"

Gülümsedi ve bu o kadar güzeldi ki göğsümün ağrmasına neden oldu.

Noah beni seviyordu. Bana aşıktı. Ve belki de öyle olduğunu düşünmüş olsam da, bu kelimeleri ilk kez duymanın çok duygusal bir yanı var.

Sonra bu güzel çocuğu dağınık, uzun, kirli sarı saçları ve sevgi dolu ela yeşili gözleriyle karşımda görmek bana tüm gökyüzünden daha büyük geldi.

Bedenimin kaldıramayacağı kadar büyük.

Sessizce başımı salladım ve yüzümü onun ve annesinin kullandığı yumuşatıcı gibi kokan kapüşonuna bastırdım.

Cebine girip o nereye giderse ben de oraya gitmek istiyordum.

"Benim için sorun değil," dedim, sesim kalın pamuk tarafından boğuklaştırılmıştı.

Kelimeleri geri söylemek istedim. Dilimin ucundaydılar, zihnimin ön saflarındaydılar ama beni ayaklarımdan kaldırıp dudaklarımdan öptüğünde dilim tutuldu.

O her şeydi ve ben jöle gibi uzuvlardan ve ilk aşkın ilk günlerinde yaşadığınız o sersemletici, her şeyi tüketen kafadan başka bir şey değildim.

Kalbim uçuşa geçti ve gökyüzüne yükseldi ve ondan sonra haftalarca havada yürüdüm. Çünkü istediği her kıza sahip olabilecek Noah McCallister *beni* sevmişti.

Şimdi bunu düşünmek çılgınca.

Noah o zamanlar çok daha yaşlı, çok daha olgun görünüyordu.

Sanki garip yılları atlamış ve sevimli küçük bir çocuktan, doğrudan merkezi oyuncu kadrosundan çıkan çizgiler ve hareketlerle genç bir kalp atışına geçmiş gibi. Ama bunlar senaryo değildi. Hepsi onun eseri.

İlk öpüşmemiz bile inanılmazdı ve en ufak bir gariplik yoktu. Sanki Noah nasıl öpüşüleceğini bilerek doğmuş gibiydi.

ilk kızı olmama rağmen... yani, her şeyi.

İlk seks yaptığımız zaman... Bunu çok fazla düşünmeyi sevmiyorum, ama bazen oraya geri dönüyorum.

Geriye dönüp baktığımda, bir kamp gezisi ilk seferimiz için ideal bir ortam değildi. Beni uçurumun kenarına iten kamp ateşiydi. Duman kokusu beni kaza gecesine geri götürdü.

Ama ben çıldırmadan önce çok tatlı ve ilgiliydi ve ilk seferimizi güzelleştirmek için çok uğraştı.

Bu onun da ilk seferiydi. On birinci sınıfta başka kızlarla birlikte olmasına rağmen, on beş yaşında birbirimize tüm ilklerimiz için söz vermiş ve sözümüzü tutmuştuk.

Beni beklemiş olması benim için çok önemliydi ve onun da ilk seferini mahvettiğim için kendimi hep kötü hissettim.

Tüm bunları neden düşündüğümü bilmiyorum. Sanırım kelimeleri geri söylemediğim için ve şimdi Kansas City'den Denver'a bir gecelik otobüs yolculuğundayız ve bundan korkuyorum.

Noah yanımda huzur içinde uyurken ben karanlıkta tavana bakıyorum.

Sanırım bana kızgın. Ya da incindi, belki. Bilmiyorum. Bu geceki gösterime kadar onu bir daha görmedim. Motosikletiyle gezintiye çıktığını söyledi ama nereye gittiğini söylemedi.

"Ne düşünüyorsun?"

Sesi beni şimdiki zamana geri döndürüyor ve başımı ona doğru çeviriyorum. Karanlıkta profilini seçebiliyorum ve ellerini göğsünde kavuşturmuş, gözlerini tavana dikmiş olduğunu görüyorum.

"Pek bir şey yok."

"Fazla bir şey yok, ha? Düşüncelerini buradan duyabiliyorum. İşte bu kadar gürültülüler."

"Seni uyandıracak kadar yüksek sesle mi?"

"Görünüşe göre öyle. Artık uyandım." Telefonunun saatini kontrol ederken bu durumdan pek memnun görünmüyor. "Ve ben senin sabahın ikisindeki kişim. Konuşmak ister misin?"

bu konuda?" Teklifi, kendi hayal kırıklığını bir kenara bırakmış gibi samimi geliyor.

Bazen, önce arkadaş olduğumuzu unutuyorum.

İlk öpüşmemizden sonra, gelecekte ne olursa olsun, hiçbir şeyin arkadaşlığımızı yok etmeyeceğine dair bir yemin ettik.

Arkadaşlıktan sevgililiğe geçen pek çok insan bu sözleri verir ve bozar. Bu yüzden Noah'ın bu yemini her zaman onurlandırması gerçekten özel bir şey. İlişkimiz çok dağınık ve ağır olduğunda ve tam olarak nerede durduğumuzu bilmediğimizde ve birbirimizin yanında olmak acı verdiğinde bile, o hala benim en iyi arkadaşım.

Yüzümü ona dönmek için yan döndüm. "Dün gece tuhaf bir rüya gördüm ve bu sabah çok kötü uyandım."

"Uh oh. Sakın bana o dev turşunun seni yine kovaladığını söyleme."

"Bu hiç komik değildi," diye mırıldandım. Çok komikti. Gülmemek için yanağımın içini ısıırıyorum. "Kocaman bir turşuydu," diyorum kendimi savunmak için. "Çıkmaz sokağın her yerinde beni kovaladı."

Sessiz kahkahalar vücudunu sarsıyor. "Turşu olmadığına eminim."

"On yaşıındaydım. Tabii ki turşuydu."

"On dört yaşıındaydın. Dev bir sikti. Benim ne kadar büyük olduğuma ve seks yapmanın nasıl bir şey olacağına dair bir önsezi yaşııyordun-"

"Kocaman bir dereotu turşusuyla mı? Sanmıyorum."

Şu anda gülmekten kırılıyor ve tamam, bu rüyanın saçma ve oldukça eğlenceli olduğunu kabul ediyorum, özellikle de Noah için. Büyük ihtimalle fallik bir rüyaydı.

"Oh adamım, bu en iyi rüyaydı." Gülüyor. "Turşumu gıdıklamak ister misin, Hales?"

Koluna vuruyorum ama onunla birlikte gülüyorum. "Kes şunu. Dün gece rüyamda turşu görmedim."

Kendini toparladıktan sonra "Rüyanda ne gördün?" diye sorar.

"Rüyamda annem vardı," diyorum sessizce. "Ama rüya Shiloh hakkındaydı."

"Ah, doğru," diyor sanki her şey şimdi çok anlamlıymış gibi. "Peki annen ne dedi?"

Noah rüyalarımı paylaştığım tek kişi - bazıları o kadar canlı ki daha çok önsezi gibi geliyor.

Shiloh bir keresinde ben on dört yaşlarındayken bundan bahsetmişti ve ben ona hiçbir şey söylemediğim için Noah'nın bir şey söylemiş olabileceğini düşünmüştüm

Bana büyükannesinin bir medyum olduğunu ve bu 'yeteneğin' ona miras kaldığını söyledi.

"Bazen bir lütuftan çok bir lanet gibi hissediyordum," dedi. "Ben bir medyum değilim. Ama bazen açıklanamayacak şeyler görüyor ve biliyorum. Sanırım daha çok bir önsezi gibi. Bazı insanlar güçlü titreşimler yayar ve belli bir auraları vardır."

Çok etkilendim ve birçok soru sordum. Rüyalarımı sorduğunda, bazı olayların rüyada olduğu gibi gerçekleştiğini söyledim. "Yani, tam olarak değil. Bazen rüyalarım sembolik oluyor ama bazen de gerçekten oluyor ve ben bunu rüyalarımından tanıyorum. Deja vu gibi, belki?"

Gülümsedi. "Belki de. Ya da belki altıncı hissin vardır." Belki de o anda tahmin etmeliydim ki Shiloh benim için Noah'ın üvey annesinden daha önemliydi. Ama neden böyle düşündüm ki?

"Hales?" Noah soruyor. "Rüya mı?"

İç çektim. Her zaman ailemin beni rüyalarımnda ziyaret etmesini umarım ama dün gece annemin ziyaret etmemesini diledim. "Mutfak tezgahında oturuyorduk ve bir şeyi onaylamadığında ağzıyla o şeyi yapıyordu." Ya da *birini*. "Shiloh'un şarkılarından biri çalıyordu.

Annem ondan ismen bahsetmedi ama kimden bahsettiği oldukça açıktı."

"Ne dedi?"

Noah'nın sesi temkinli olmaktan çok büyülenmiş gibi.

"Pek mantıklı gelmedi. Yine de bir dağdan bahsedip duruyordu."

"Bir dağ mı?" Noah tekrarlar.

"Evet." Hatırlamaya çalışarak gözlerimi kısıyorum. "Bir adı vardı ama İngilizce bir kelime olduğunu sanmıyorum. Dağın adını hatırlamaya çalışıyorum ama hatırlayamıyorum. Sence bir dağın Shiloh ile ne ilgisi var?"

"Belki de sana şunu söylemeye çalışıyordu..." Boğazını temizliyor ve yüz ifadesini görebilmek için keşke ışıklar açık olsaydı diyorum. "Bilmiyorum. Belki de semboliktir. Dağ gibi bir yük, anlıyor musun? Belki de sana bir yol bulman için yardım etmeye çalışıyordur."

Bu mantıklı olabilirdi ama öyle hissettirmiyordu. "Sanmıyorum. Benim edindiğim izlenim bu değil. Bence bir şeyden korkuyordu."

İkimiz de dağın anlamı üzerine kafa yorarken bir süre sessiz kalıyor. "Annen dağdan başka bir şeyden bahsetti mi?"

Tüm bunları bu kadar kolay kabullenmesini seviyorum. Noah bana asla hayallerimin aptalca olduğunu söylemiyor ve hayallerime benim gibi inandığını düşünmesem de, asla hayallerimle alay etmiyor ya da onlara bu kadar değer verdiğim için kendimi aptal gibi hissetmeme neden olmuyor.

"Dedi ki, 'Onu diğer tarafta arama. Orada bulamazsın' dedi. Sanırım dağın diğer tarafından bahsediyordu?" Başımı sallıyorum, keşke rüyanın daha net bir resmini görebilseydim diye ama elimde parçalar var.

"Ama bir bölümü çok net hatırlıyorum çünkü yazmıştım. Dedi ki, 'Gitme. Evde kal ve benimle ol' dedi. Ve sürekli 'Beni seç' diyordu. Beni seç. Beni seç' diyordu."

Titreyen bir nefes verdim. "Ve bu çok açık, Noah. Beni Shiloh'ya kaptırmak istemedi. Annem beni çok severdi.

Hem de çok. Her iki ebeveyn de. Ve beni seçtiler, biliyor musun? Beni hayatlarına almayı seçtiler ve bana bir kızın isteyebileceği her şeyi verdiler. Shiloh'dan övgüyle bahsettiğim, onun ne kadar havalı olduğunu ve onun gibi olmak istediğimi söylediğim onca zaman için kendimi çok... suçlu hissediyorum. Bu çok duyarsızcaydı. Nasıl bu kadar korkunç bir evlat olabildim-

"Hey. Dur." Noah beni kendine doğru çekti ve kollarını bana doladı. "Kendini hırpalamayı bırak. Sen sadece bir çocuktun. Ve bir müzisyen olmak istiyordun. Yapmak istediğin şeyi yapan birini örnek alman ve onu rol model olarak kullanman son derece normal. Annen bunu anlıyordu."

"Nereden biliyorsun?" Sanki tüm cevaplar ondaymış gibi. Yok ama denemediği için değil. Noah her zaman ikna edici bir argüman ortaya koyar.

"Çünkü o senin annendi ve seni iyi tanıyordu." "Belki," diye itiraf ediyorum. "Ama Shiloh'yu sevdiğini sanmıyorum."

Hiçbir zaman ortaya çıkıp söylemediğinden değil..."

"Sadece McCallister'ların ahlaki değerleri Peterson'lardan daha gevşek." Noah homurdanıyor.

Bunu hatırladığına inanamıyorum. "Gecenin bir yarısı seni yatak odamda görünce pek mutlu olmadı."

"Şortumu çadırlayan bir ereksiyonla."

Güldük. Ailem için değil ama bizim için komikti.

Noah o hafta sonu babasıyla kalıyordu ve annem Noah'yı almak için onu aradığında, Brody'nin oğluna bir ders vermesini bekliyordu. Brody sert görünmeye çalıştı ama kahkahalarını zar zor zapt edebiliyordu. Bu ona ailemin gözünde hiç de iyi bir şey kazandırmadı.

Noah, "Ailen Shiloh'nun ya da babamın büyük hayranları değildi," diye belirtiyor.

Bu bir sır değil. İkimiz de biliyorduk. "Yine de seni sevdiler." Ve s e v d i l e r d e . Annem onu çekici buldu.

(engelleme o olay ile ve boner ne zaman Biz on beş yaşındaydı).

Jude ve Lila'yı da seviyorlardı ve iyi ebeveynler olduklarını düşünüyorlardı. *Babasından daha mantıklı.*

Zavallı Brody, sen sormadığın zaman hep kötü muamele gördü.
daha iyi bir baba için.

Oğlunu -her iki *oğlunu da*- hayattan *daha çok* seviyor.

"Bak, bunu yanlış anlama," diyor Noah. "Ama ben Annenin rüyalarına girip sana Shiloh ile aranı düzeltmemeni söyleyeceğini sanmıyorum."

"O zaman annemin söylediklerini nasıl açıklıyorsun?"
Meydan okuyorum.

"Bilmiyorum. Ama annen asla bu kadar bencil olmazdı. Seni her zaman ilk sıraya koydu ve şimdi bunun neden değişeceğini anlamıyorum."

Sanki hâlâ burada bana rehberlik ediyormuş gibi konuşuyor. Kim bilir? Belki de öyledir. Caleb'a göre, hepimizin ruhları bize rehberlik ediyor.

Ama Noah haklı. Annem, bardağım zaten dolup taşmışken bana daha fazla suçluluk duygusu vermek için rüyalarımın girmez.

Ailem aşırı korumacı olma eğilimindeydi.

Ne olursa olsun, Denver'daki önümüzdeki iki günü iple çekmiyorum. Shiloh'u tekrar görmekten korkuyorum. Bu düşünce aklıma gelir gelmez, düşündüğüm için kendimi korkunç hissediyorum.

Tanrım. Neden böyleyim?

Sorunlarımdan kaçmayı bırakmalı ve onlarla yüzleşmeye başlamalıyım.

Shiloh'dan özür dilemeli, onun hatası olmayan şeyler için onu suçlamayı bırakmalı ve ilerlemenin bir yolunu bulmalıyım.

Lila'nın Nashville'de söylediği her şey doğrudu. Shiloh'u affetme ve hayatıma geri kabul etme zamanı geldi.

Yapmam gereken şey bu ve bunu biliyorum. Terapistim ve ben bunu defalarca konuştuk ama söylemesi yapmaktan daha kolay.

Bebek adımları. Bütün dağı bir günde tırmanmak zorunda değilsiniz.

Daha zorlu zorluklarla karşılaştım ve diğer tarafa geçtim, bu yüzden bunu yapabileceğimi biliyorum.

Noah ve bana gelince, Everly haklıydı. Noah hala burada, hayatta ve iyi durumda ve hala bozuk olan her şeyi düzeltmek için bir şansımız var. Ben bunu yapmaya hazırım. Korkularımınla yüzleşmeye ve her şeye sahip olmamız için bir yol bulmaya hazırım.

Çünkü Noah'sız bir hayat kelimelerle ifade edilemeyecek kadar üzücü ve ben *sadece arkadaş* olmaya geri dönmek istemiyorum. Onun her şeyini istiyorum. Her şeyini istiyorum.

Verdiğim kararlar ilgili kendimi o kadar iyi hissediyorum ki Nuh'a dönüp bir şeyler söylemeye hazırlanıyorum ama kendi kendime gülüyorum.

Hemen uyudu.

Gerçi fark etmez. Yine de söyleyeceğim.

"Seni seviyorum," diyorum, onu uyandırmamak için sesimi alçaltıyorum. "Ben sana *aşığım*. Sana aşık olmaktan hiç vazgeçmedim."

Ve gelecekte ne olursa olsun, Noah'yı sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Denemek bile aptallık olur.

Kendimi daha hafif ve mutlu hissederek gözlerimi kapatıyorum ve neredeyse anında uykuya dalıyorum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Noah

HAYLEY'NİN ANNESİ BENİ SEVERDİ. BANA OĞLU GIBİ DAVRANDI.
hiç olmadı. Hayley'nin babasıyla aynı.

Evlerinde her zaman hoş karşılandığımı hissettirdiler.

Meredith en sevdiğim fıstık ezmeli çikolatalı kurabiyeleri sadece benim için pişirirdi. Dale spor konuşur ve haberlerde neler olup bittiği hakkında fikrimi sorardı.

Beni dört yaşımdan beri tanıyorlardı ve Hayley için iyi bir arkadaş olduğumu biliyorlardı. Her zaman sadık olacağımı biliyorlardı.

ve onu her zaman koruyacaktı ve onlar için asıl önemli olan da buydu.

Ben de onları sevdim. Onları ailem gibi sevdim çünkü benim için onlar buydu.

Meredith eskiden Hayley'e yaptığı gibi benim de üzerime titrerdi. Annem hiç öyle biri olmadı. Çocuklarının üzerine titreyecek bir tip değildir. Bizi ölümüne sever ama asla helikopter ebeveyn olmadı. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Ama Meredith öyleydi. Belki de tek kızı olduğu ve annemle babamdan biraz daha büyük olduğu içindir, bilemiyorum ama Hayley'nin üzerine titrerdi ve bana da her zaman göz kulak olurdu.

Evlerine bisikletle gittiğimde: "Eve kadar sürebileceğine emin misin? Buradan 3 mil uzakta, tatlım. "Dale, Noah'ı eve bırak. Hava kararmaya başladı ve dışarıda bir sürü çılgın sürücü var." Geçmişe bakınca ironik geliyor.

Babamın otlağın etrafındaki çitleri onarmasına yardım ederken elimi kestiğimde: "Tatlım, kötü görünüyor. Acil serviste sana tetanos aşısı yaptılar mı?"

Acil servise ya da doktora bile gitmedim. Bizim ailede işler böyle yürümez. Babam üzerine acıtan bir şey sıktı, bandajladı ve çiti onarmayı bitirdik.

Yerel bir kulüple ilk kaya tırmanışıma gittiğimde: "O ipleri ve koşum takımını her zaman kontrol ettiğinden emin ol. Eğer en ufak bir korku hissedersen, yukarı çıkma. Sadece aşağıda kal ve diğerlerinin aşağı inmesini bekle. Sana bir şey olmasını istemeyiz, tatlım."

Babam, Meredith Peterson evden her çıktığında Hayley'i balonlu naylona sarabilseydi, sarardı diye şaka yapardı.

Mesele şu ki Meredith sadece Hayley için endişelenmedi. O da benim için endişeleniyordu.

Yani, o rüya? Shiloh hakkında değildi. Benim hakkımdaydı. Hayley'nin adını hatırlayamadığı dağ Norveç'teki Kjerag Dağı. Zirveye tırmandıktan sonra,

Yaklaşık üç bin fit yükseklikte, dağın yarığına sıkışmış devasa bir kaya olan Kjeragbolten'den atlayacağım.

Ama şimdi Hayley'nin annesi rüyasında görüldüğüne göre, bunu neden yapmam gerektiğini açıklamak bin kat daha zor olacak.

Dün gece bu konu hakkında konuştuğu süre boyunca suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Ona gerçeği söylemek istedim. Dağın Shiloh'la hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin benimle ilgili olduğunu söylemek için çok istekliydim, ama şimdi Denver'dayız ve Hayley başka bir zor durumla yüzleşmek üzere, bu yüzden hayatına daha fazla stres eklemek istemiyorum.

Ama iyi tarafından bakarsak, Hayley beni seviyor.

Uyumuyordum. Söylediği her şeyi duydum ve umarım Kaliforniya'ya döndüğümüzde ve ben planlarımı açıkladığımda bunu hatırlar.

"Hazır mısın?" Boy aynasının önünde durup dokuz yüz doksan dokuz numaralı kıyafet değişimini değerlendirirken arkasından yaklaşıp soruyorum. Denver'da bir otel süitindeyiz ve sadece bir saat önce giriş yaptık ama yatak odası sanki bir kasırga tarafından vurulmuş gibi görünüyor. Hayley'nin bavulundaki hemen hemen her parça kıyafet odanın her tarafına saçılmış. Görünüşe göre, kral yatak onun reddedilen yığını.

"Sence bu iyi mi?" diye soruyor, elini eteğinin üzerinde yumuşatıyor ve aynaya dönüp kendini farklı açılardan kontrol ediyor.

Kollarımı ortasına doluyorum ve boynunun yan tarafını öpüyorum. "Bence çok seksi."

İnliyor. "Seksi olmak için gitmiyorum. Belki de giymeliyim-"

Kıyafetini değiştirmesini engellemek için elini tutuyorum - mikro mini etek, büyük boy bir sweatshirt ve kalın siyah savaş botları - ki bu arada seksi.

Ama vites değiştiriyorum çünkü onu bu odadan çıkarmak istiyorsam seksilik faktörünü vurgulamamam gerektiği çok açık.

"İyi görünüyorsun. Kıyafetin mükemmel," diye onu temin ediyorum. "Gitmeliyiz. Bizi lobide bekliyorlar."

Hayley başını sallıyor ve gülümsemeye zorluyor. Kolumu boynuna doluyorum ve yemi bırakıp kaçmaya fırsat bulamadan onu asansöre götürüyorum. Bunun onun için stresli olduğunu biliyorum - Shiloh'yu son gördüğünde tam bir felaketti - bu yüzden işini kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum.

Asansöre bindiğimizde Hayley, "Zane gelmediği için hayal kırıklığına uğradım," diyor.

"Evet. Aynen." Kardeşimle vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum ama sanırım bunu yapmak için eve gitmem gerekecek. "Ama anlıyorum. Vahşi doğa kampı onun olayı."

Zane kalabalıkları ya da çılgın hayranları pek sevmez. Babama çok benziyor. Geniş açık alanları, atları insanlara tercih eder ve doğayla iç içe olmayı sever.

Hayley'e bakıyorum. Burnundan derin nefesler alıyor, şüphesiz bir anksiyete krizini önlemeye alışıyor. "Her şey yoluna girecek," diye onu temin ediyorum.

Başını sallıyor ama ikna olmuş görünmüyor.

Asansörün kapıları açıldığında Hayley sanki savaşa girecekmiş gibi omuzlarını dikleştiriyor, ben de onu göğsüme doğru çekip biraz omuz masajı yaparak gevşetmeye çalışıyorum.

Gerginlik, çenesinin gerginliğini ya da omurgasının katılığını anlatmaya yetmiyor bile. "Sadece rahatla. Bunu başarabilirsin."

"Biliyorum." Başını sallıyor, kendini rahatlatmaya alışıyor. "Ben iyiyim. Ben sadece... bilirsin..." Titrek bir eliyle saçlarını düzeltiyor ve boğazını temizliyor. "Biraz gerginim."

"Biliyorum. Ama ben hemen yanında olacağım."

Bunu daha fazla tartışacak vaktimiz yok çünkü babam ve Shiloh hemen yanımızda ve eğer teselli olacaksa Shiloh da en az Hayley kadar gergin görünüyor. Shiloh yutkunuyor

Bizi gördüğünde sertleşiyor ve Hayley'ninki kadar sahte görünen parlak bir gülümseme takınıyor.

Shiloh'ya bakınca, onun Hales'in öz annesi olduğunu hiç tahmin etmemiş olmamız şaşırtıcı değil. Birbirlerine hiç benzemiyorlar. Shiloh'nun teni zeytin rengi, saçları neredeyse siyah ve gözleri gri -Sıfır benzerlik.

Ama umarım kendilerini toparlarlar. Hayley'nin tekrar ailemin yanında rahat hissetmesini istiyorum.

Aile her şeydir ve onlar benim hayatımın büyük bir parçası. Onlar Hayley'nin de ailesi ve umarım onu ne kadar sevdiklerini ve ona ne kadar değer verdiklerini görebilir. Bence hayatında aileye gerçekten ihtiyacı var.

Bir aile Noel'ini daha kaçırmasını istemiyorum. Hepimizin bir arada olmasını istiyorum, buna Hayley de dahil.

Shiloh, "Seni görmek çok güzel, Hayley," dedi. Hayley'nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve biraz sıktı. "Evet." Hayley boğazını temizler, gözleri yere. "Seni de. Seni görmek güzel." Gözleri bir kaçış yolu arıyormuş gibi ön kapıya kayıyor, ben de gerginliği biraz olsun azaltmak için hemen o günkü planlarımızı anlatmaya başlıyorum.

"Dördümüzün yemeğe gidebileceğini düşündüm." Takımı motive eden bir koç gibi ellerimi çırpıyorum. "Çatı bahçesi olan bir yer var, manzarası da çok güzel olacak."

"Hayır," diyor babam ben sözümü bitiremeden. Duruşunu genişletiyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sen ve ben alışverişe gidiyoruz."

Ne oluyor lan?

"Alışveriş," diye tekrarlıyorum, sanki birden üç kafası birden çıkmış gibi ona bakarak. "Alışverişten *nefret* ediyorsun."

"Evet, bazen bu gerekli bir kötülüktür. İhtiyacım var yeni botlar al."

Eski botları gayet iyi görünüyor. Babam, botlarını değiştirmeden önce tabanlarında delikler açılana kadar giyecek türden bir adamdır. Tişörtü ve solmuş Levis'i muhtemelen

Yirmi yaşında. Moda ya da imaj umurunda değil.

"Yeni botlar, ha?"

"Birlikte biraz zaman geçirebiliriz diye düşündüm. Sadece ikimiz." diye ekliyor.

Ona temkinli bir bakış attım. "Bunu sana annem mi yaptırdı?"

Babam alay ediyor. "Ne zamandan beri annenden emir alıyorum? Ya da başka birinden?" Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Yolda yemek yiyebiliriz."

"Bu botlar için ne kadar uzağa gideceğiz?"

"Baş belası olmayı bırak. Hadi gidelim." Elini omzuma vuruyor ve beni kapıya doğru yönlendiriyor.

Bot alışverişine gideceğimizi sanmıyorum. Sadece Hayley ve Shiloh'u biraz yalnız bırakmak istiyor. Bunu neden söylemediğinden emin değilim ama sanırım bu onun zayıf bir kurnazlık çabasıydı. Bu annemin olduğu kadar onun da uzmanlık alanı değil.

Omzumun üzerinden Hayley'e bakıyorum, o da bana acıyormuş gibi görünen sıkı bir gülümseme veriyor. "Git, babanla iyi eğlenceler," diyor ve beni kapıdan kovar gibi elini sallıyor.

Geri dönüp kendimi onun yanına yapıştırmak istiyorum, böylece bunu tek başına yapmak zorunda kalmayacak. Ama belki de birlikte biraz yalnız zaman geçirmek tam da ihtiyaçları olan şey olabilir.

Babamla birlikte kapıdan çıktık ve onun kiralık arabasının yolcu koltuğuna oturduk. Gerçi o hiç araba kullanmazdı. Parlak siyah bir Silverado.

Tahmin edildiği gibi, bir bot mağazasının yakınına bile gitmiyoruz.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayley

"BAZEN BUNUN BENİM HAYATIM OLDUĞUNA INANAMIYORUM,"
DIYORUM, BAKIŞLARIM

Denver silüetine bakan devasa süiti süpürüyor. "Bazen de yolda olmaktan o kadar yoruluyorum ki etrafımı fark etmiyorum bile. Bu sadece başka bir şehirdeki başka bir otelde başka bir süit ve ben bunu doğal karşılıyorum."

Shiloh deve tüyü kadife koltukta karşımdaki koltuğundan başını sallıyor. "Biliyorum. Bu işler böyledir, değil mi? Bu kadar çabuk unutmak çok komik," diye düşünüyor. "Ben bir bataklık kulübesinde büyüdüm ve büyük bir iş başardıktan sonra beş-

yıldızlı oteller ve Chateau'da şampanya içmek ve ho hum, işte yine başlıyoruz gibiydim."

Müzik ve turne bizim ortak noktamız ve tartışmasız paylaştığımız tek şey.

Sonunda odaya geri döndük ve oda servisi sipariş ettik. Noah ve Brody çıktıktan sonra otelin dışına adımımızı atar atmaz bir grup turist yanımıza yaklaşıp fotoğraf ve imza istedi.

"I Heart Denver" tişörtü giymiş bir kadın, "İkinizi bir arada yakaladığımız için ne kadar şanslı olduğumuza inanamıyorum," dedi. "Bu çok özel bir şey. Hadi hanımlar. Herkesi fotoğrafa alalım."

Bir düzine kadar olmalılar.

Fotoğraflar için poz vermeyi ve imza dağıtmayı bitirdikten sonra Shiloh ve ben birbirimize baktık ve tek kelime etmeden otele döndük. İkimiz de bir restoranda oturup aval aval bakılmaktan ya da fotoğrafımızın çekilmesinden hoşlanmıyorduk.

Shiloh'nun insanlar üzerindeki etkisini birçok kez gördüm. Bir duruşu var. Sanırım Bastian gibi bir yıldız niteliği. Turnelere ara vermiş ve altı yıldır yeni bir albüm yayınlamamış olsa da, Shiloh hala büyük bir olay.

Izgara Sezar tavuğumdan bir ısırık alıyorum, sonra çatalımı bırakıyorum. "Hiç özlüyor musun?"

"Turne yapmayı özlemiyorum ama müzik her zaman hayatımın büyük bir parçası olacak," diyor Shiloh kelimelerini dikkatle seçerek. "Yeni bir albüm üzerinde çalışıyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. Bu benim için yeni bir haber. Ama yine de nereden bilebilirdim ki?

"Vay canına. Bu heyecan verici." Aramızda geçen her şeye rağmen onun sesini ve müziğini her zaman sevdim ve bu değişmedi. "Çok şey yazdın mı yoksa..."

"Albümün yaklaşık yarısını yazdım." Omuz silkiyor, dudaklarında küçük bir gülümseme, bana yazdıklarından memnun olduğunu söylüyor.

Şimdiye kadar yazılı ama ihtiyatlı bir iyimserlikle. "Nasıl gideceğini göreceğiz."

Shiloh bir mükemmeliyetçi ve yüzde yüz mutlu olmadan asla bir albüm yayınlanmıyor.

Sanırım bunu ondan aldım çünkü ben de öyleyim. Kendimizi en kötü biz eleştiririz.

Sessizliğe gömülüyoruz ve ben tabağımdaki yeşillikleri karıştırıp söyleyecek bir şeyler arıyorum.

Birdenbire odamda sadece ikimiz olduğumuzun ve söylenecek o kadar çok söylenmemiş sözün olduğunun farkına vardım ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Hoparlörlerden Beatles'ın "Norwegian Wood" şarkısı yükseliyor, bu da yardımcı olmuyor. Bu şarkıyı seviyorum ama beni melankolik hissettiriyor.

"Böyle olmasını hiç istemedim," diyor usulca, sessizliği bozarak.

"Biliyorum. Ve özür dilerim. I..." Kelimeleri bulmaya çalışarak dudağımı ısıırıyorum. "Dean'i sana tercih etmedim. Yani, öyle bir şey değildi. Sadece Cypress Springs'ten uzaklaşmam gerektiğini hissettim ve ona yanına taşınıp taşınamayacağımı sordum."

"Anlıyorum, Hayley. Her zaman anladım."

"Tamam. Bu çok iyi." Bunu beni daha iyi hissettirmek için mi söylediğinden yoksa gerçekten bunu mu kastettiğinden emin değilim, o yüzden devam ediyorum. "Sadece bunun Dean'in hatası olmadığını söylüyorum. Bu benim seçimimdi. Ona teklif eden bendim. Beni ayartmaya falan çalışmıyordu," diye açıklıyorum. "Olan her şey benim hatamdı. O yüzden lütfen bunların hiçbirini için onu suçlama."

Gözlerim kısılıyor çünkü bir kez daha sanki onu değil de Dean'i savunuyormuşum gibi geliyor. Neden kelimeler hep yanlış çıkıyor bilmiyorum.

"Hey. Bana bak." Gözlerimi bulana kadar bekliyor. "Bu senin hatan değildi. Dean'in elini taşın altına koymasına sevindim. Senin yanında olduğu ve şimdi de yanında olmaya devam ettiği için mutluyum. Seninle ilgilenerek harika bir iş çıkardı."

Kariyer. Bunun için kimse onu suçlayamaz. O yüzden lütfen bu konuda endişelenmeyin. Dean ve ben barıştık."

O da böyle söyledi ama bir kez daha, bunu benim çıkarım için mi söylüyorlar yoksa doğru mu emin değilim. "Yani Austin'den sonra birbirinizle konuştunuz mu?" Tereddütle soruyorum.

"Austin'de olanlar benim hatamdı ve seninle hiçbir ilgisi yoktu."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diyor kararlılıkla. "Bu bizimle ilgiliydi. Ben, Dean ve kardeşim Landry. Dean ve ben birlikte büyüdük, tıpkı sen ve Noah gibi. O ağabeyimin en iyi arkadaşıydı ve üçümüzün çok fazla geçmişi var. Bir sürü de husumet. Kardeşimle çok fazla görüşmüyorum ama o konserden hemen önce evimize geldi ve bir sürü ağır suçlamada bulundu. Söylediği her şeye inanmamam gerektiğini bilmeliydim ama bazen büyükannemiz öldükten sonra beni büyüten sevgili ağabeyimin artık o olmadığını unutuyorum. Çok zor, anlıyor musun? Geçmişi ve tüm güzel anıları geride bırakmak."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Öyle olduğunu biliyorum." İç çekiyor. "Dean'i sorgulamakla hata ettim ama bazen o anıları unutmak da zor oluyor. Eskiden sahip olduklarımız ve birbirimize karşı hissettiklerimiz. Pek çok güzel anı vardı ama ilişkimizin sonunda kötüler iyileri gölgede bıraktı ve benimle kalanlar da onlar oldu."

Dean'in o versiyonunu bilmiyordum. Tanıştığım adam temiz ve ayıktı, ama bir uyuşturucu bağımlısıyla yaşamamanın zor olacağını tahmin edebiliyorum ve duyduğum kadarıyla, kötü niyetli bir ilişkiydi.

Bu yüzden Noah hiçbir zaman Dean Takımı'nda yer almadı. Onun sadakati her zaman babası ve Shiloh'a olmuştur.

"Ama ikimiz de çok değiştik," diye devam ediyor Shiloh. "Artık birbirimizi tanımıyoruz. Sadece eskiden olduğumuz kişileri tanıyoruz, şu anda olduğumuz kişileri değil. Keşke Dean

En iyisinden başka bir şey değil. Ama o benim geçmişim. Brody benim bugünüm, geleceğim ve her şeyim."

"Birbirinizi bulduğunuza sevindim." Ve bunda ciddiym. Brody ile birbirlerini nasıl sevdiklerini görüyorum ve böyle bir aşkın özel olduğunu biliyorum. Shiloh'un Dean'le birlikte olduğunu hayal bile edemiyorum. Çok farklılar ve birbirlerini tamamlayacak şekilde değiller.

"O adamı hayatıma gönderdiği için Tanrı'ya her gün şükrediyorum. Ve Zane. Ve sen," diye ekliyor.

Ona üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Pek çok şey için.

Brody ve onunla birlikte yaşarken onu kendimden uzaklaştırdım ve hayatımdan çıkardım. Onu içeri alırsam ailemin anısına sadakatsizlik etmiş olacağımdan çok korkuyordum.

Sanki beni evlatlık veren kişiyle onları bir şekilde değiştiriyordum. Sanırım Dean'e daha fazla müsamaha gösterdim çünkü ben çocukken etrafımda değildi ve hiçbir zaman hayatıma girmeye çalışmadı.

Ama altı yıl oldu.

Altı yıl oldu ve ben hâlâ geçmişe takılıp kaldım, anılarıma sarıldım ve Shiloh'yu dışarıda tutmak için duvarlar ördüm.

Ailemin bunu benim için isteyeceğini sanmıyorum. Dahası, ben de kendim için istemiyorum.

Hayatıma devam etmek istiyorsam, ki istiyorum, beni geride tutan şeyleri bırakmanın bir yolunu bulmalıyım. Shiloh'dan başlayarak.

Şu anda birbirimiz için ne olduğumuzu bilmiyorum ve ilişkimizin bir gecede düzelebileceğini sanmıyorum. Ama denemeye hazırım.

"Yeni bir şarkı üzerinde çalışıyorum ve bir bölümde takıldım." Bir zeytin dalı uzatıyorum ve kabul etmesi için dua ediyorum çünkü şu anda elimdeki en iyi şey bu. "Eğer vaktin olursa, üzerinde birlikte çalışabiliriz diye düşündüm. Fikirlerini almak isterim."

Gülümsemesi parlak. "Senin için dünya kadar zamanım var."

Yaptığımız şey bu. Şarkı üzerinde çalışıyoruz ve başlamak için iyi bir yer olduğunu hissediyoruz.

Müzik ruhu yatıştırır ve iyileştirme gücüne sahiptir.

Müzik kalbimi en çılgın hayallerimin ötesinde umutlara,
hayallere ve olasılıklara açtı.

Müzik hayattır.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Noah

"ŞUNA BAKIN." BABAMIN SESİ HUŞU İLE KARIŞIKTI.
turuncu kanyon duvarının üzerinde süzülen bir altın kartalı
işaret ediyor.

I Kalkan benim gözlerle benim el için bkz. o
Daha iyi. "Çok güzel."

O da başıyla onaylıyor. "Kesinlikle öyle. Kanat açıklığı bir
metre olmalı."

"Hızlı dalgıçlar da," diye yorum yapıyorum. "Saatte yüz
elli mil hıza kadar çıkabiliyorlar. "

Bir nehrin dik kıyısında oturmuş, yürüyüş parkuru boyunca su molası veriyoruz.

Babamın açık havada bir şeyler yapmak isteyeceğini bilmeliydim. Kapalı alanlarda bulunmaktan nefret eder ve gittiği her yerde doğayı arar.

"Hep uçmak istemiştin," diyor babam, gözleri sarp kayalıkların etrafında dönen kartalı takip ederken. "Pilot lisansı üzerinde çalışmamana şaşırdım."

Elimdeki şişeden bir yudum su içiyorum ve alnımdaki teri kolumun tersiyle siliyorum. Gökyüzü kristal mavisi, hava taze ve temiz, sedir ve çam kokuyor ama ağaçların arasından süzülen öğleden sonra güneşi güçlü. "Belki de bunu yapılacaklar listeme eklerim."

"Onlardan bir tane var mı?" Şimdi var. "Zeke'de vardı."

"Ahh, doğru." Sessizliğe gömülüyoruz ama kafasının içinde dönen çarkları neredeyse duyabiliyorum. "Nasılsın?"

"İyi gidiyor." Gözlerimi aşağıdaki vahşi nehirden ayırmadan birkaç kez başımı sallıyorum. "Her şey harika."

"Huh." Gözlerini kısarak uzaklara bakıyor, derin düşüncelere dalmış ve ben bir şeylerin yaklaştığını biliyorum.

"Sen büyürken, seninle mümkün olduğunca çok zaman geçirdim. Artık babanla takılmak istemeyeceğin günden korkardım. Sanırım bu büyümenin doğal bir parçası. Hayatına devam ediyorsun, kendi ilgi alanlarının peşinden gidiyorsun, etrafındaki dünyayı keşfediyorsun. Ama sen çocukken bana her şeyi anlatırdın. Tam bir gevezeydin."

Gülüyorum. "Söyleyecek çok şeyim vardı."

"Evet, yaptın. Çok zekiydin." Gülümsemesi sert yüz hatlarını yumuşatıyor. Cildi, dışarıda geçirdiği onca zamandan dolayı derin ve koyu bir bronzluğa sahip. Büyürken herkes benim babamın tıpatıp aynısı olduğumu söylerdi. Aynı tonda kirli sarı saçlar, aynı renk ve benzer yapı. "Her zaman milyonlarca sorum vardı. Çok meraklıyım. Her zaman

cevaplamak için elimden geleni yaptım. Zor soruları bile... ve siz de bolca sordunuz."

Sessizce dinliyorum, sözünü kesmiyorum ve nereye varacağını görmek için bekliyorum.

"Ben senin yaşındayken, hayatımda olan kötü şeylerin hiçbirini hakkında konuşmak istemezdim. Hiçbiriyle yüzleşmek istemedim. Bu yüzden hareket etmeye devam edersem, yeterince içersem, yeterince sık kafayı bulursam, kötü şeyleri unutmak için yaptığım diğer şeyler hakkında konuşmamıza gerek kalmayacağını düşündüm. Sanırım hepimizin bir şeylerle başa çıkma yöntemi var."

"Sanırım öyle." Ayağa kalkıp şortumdaki kiri temizliyorum. "Yolun geri kalanını yürümek mi yoksa geri dönmek mi istersin?"

Bana uzun uzun bakıyor ama olduğu yerde kalıyor. "Kıçının üstüne oturmanı istiyorum."

"Neyin var?" Şaka yapıyorum. "Yoruldu mu?"

Başını sallar. "Hayır. Sadece bu konuşmayı bitirmek istiyorum."

İç çekerek, eğer oturmazsam babamın yerinden kıpırdamayacağını çok iyi bilerek kıçımı tekrar oturttum. Karanlık çökecek ve ben oturup konuşmayı bitirmesine izin verene kadar hareket etmeyi reddedecekti.

"Ne yaptığını biliyorum, Noah." İşte başlıyoruz. "Öyle mi? Ne yapıyorum ben?"

"On altı yaşına girdiğin yazdan beri yaptığın şeyin aynısı. Kötü şeylerle uğraşmak zorunda kalmamak için başa çıkma mekanizmaları bulmak."

Omuzlarımdan yuvarlanıyorum ve çenemi açıyorum. "Her şeyle gayet iyi başa çıkıyorum."

"Belki de öyledir." Kollarını büktüğü dizlerinin üzerine koyuyor. "Sen doğduğunda, ne kadar zor ya da rahatsız edici olursa olsun, bana bir soru sorduğunda sana her zaman dürüst bir cevap vereceğime yemin ettim. Kendi gerçeğini söyle. Her zaman bunu söyledim." Bana doğru baktı. "Ben de sana karşı hep dürüst oldum..."

Boşlukları ben doldururum. "Öyle olmayana kadar." "Hâlâ seni rahatsız

ediyor, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Bunu uzun zaman önce aştım."
"Evet, ama ben buna inanmıyorum."

"Sizden bir şey satın almanızı istemiyorum. Bu lanet gerçek." Belki geçmişte değildi ama şimdi öyle.

Babam hala ikna olmamış bir şekilde çenesini sıvazlıyor. "Bana çok benziyorsun. Affedebilirsin ama asla unutmazsın. Bana olan inancını çok yitirdiğini biliyorum. On altı yaşında bir çocuğun asla yaşamaması gereken bir şeyle uğraşıyordun ve sonra babanın sana böyle ihanet ettiğini öğrendin. Kızgın olduğun için seni suçlamıyorum."

Neden eski tarihi deştığını bilmiyorum ama sanırım bunları hiç konuşmadık. Babamın suçu değil. Denedi ama ben onu hep susturdum. "Daha çok yaşamaya ve daha az yaşamaya ne dersin? Artık on altı yaşında değilim baba. Sorun yok." Gözlerinin içine bakıyorum ve bakışlarını tutuyorum, böylece ciddi olduğumu anlıyor. "Biz iyiyiz."

"Belki öyle, ama içimi dökmem gereken birkaç şey var ve bunu yapmak için iyi bir zaman gibi görünüyor. İkimiz baş başa kalmayalı uzun zaman oldu."

Bu doğru görünmüyor, ama sanırım öyle.

Evden taşındıktan sonra babamla çok fazla birebir zaman geçiremedim. Bugünlerde ne zaman birlikte vakit geçirsek etrafımız hep ailemizle çevrili oluyor.

Beni suçlu hissettirmeye çalıştığını sanmıyorum. Sadece olduğu gibi söylüyor. Yani tartışmanın bir anlamı yok.

"Size bir şey söyleyeyim," diyor. "Yıllarca bununla mücadele ettim. Bu sırrı senden saklamaktan nefret ettim, özellikle de sen büyüdüğünde ve Hayley'le çocukluk arkadaşından daha fazlası olduğunuzda. Ama Shiloh'ya bir söz verdim ve sözünü tutmayan bir adam ne işe yarar ki? Bana sorarsan değersiz bir bok parçası."

Babamla birbirimize çok benziyoruz, o yüzden nereden geldiğini çok iyi anlıyorum. "Bunu neden yaptığını biliyorum. Anlıyorum," diye onu temin ettim.

Ve biliyorum.

Ama o zaman? İhanete uğramış gibi hissettim. Zamanlama da daha kötü olamazdı.

Babam ve Shiloh bana haberi kazanın ertesi sabahı, Hayley'i o tepeye taşımamdan sadece saatler sonra verdiler. Bana söylemek için daha fazla bekleyemediler çünkü dışarıda bir haber ekibi vardı ve Shiloh'un hikayeyi satan ve kendi kız kardeşini satan dangalak kardeşi sayesinde olay çoktan magazin basınına yansımıştı.

Hayley'nin iyiliği için kendimi bir arada tutmaya çalışırken zaten duygusal bir enkaz halindeydim, bir de Shiloh'un Hayley'nin öz annesi olduğunu öğrenmek?

Bu beni uçurumun kenarına itti. Pek iyi idare edemedim diyelim.

Babam Shiloh ile tanıştığında altı yaşındaydım. Çiftlikteki misafirhanede kalmaya gelmişti.

O zamanlar dünyanın en ünlü rock yıldızlarından biriydi. Teksas veya Hill Country ile hiçbir bağı yoktu - Louisiana'lıydı ve Los Angeles'ta yaşıyordu - bu yüzden Cypress Springs'e nasıl ve neden geldiği bir gizemdi.

O zamanlar bunu sorgulayamayacak kadar küçüktüm ama gerçeği öğrendiğimde mantıklı gelmeye başladı.

Shiloh, Hayley'i aramak için Cypress Springs'e geldi ve bu arada bir yerde babama aşık oldu ve onunla bir hayat kurdu.

Sanırım en çok canımı yakan şey, hayatım boyunca babamı örnek almış olmamdı.

Her zaman dürüstlüğe önem verirdi ve bana sözünden şüphe etmem için hiçbir neden vermemişti.

Onca yıl bana yalan söylediğini öğrenmek beni derinden sarstı.

Ancak bununla başa çıkmak için altı yılım ve babamın bakış açısından görmek için bolca zamanım oldu, bu yüzden annem ne düşünürse düşünsün, artık babama karşı kin tutmuyorum.

O zamanlar her şey çok karmaşık geliyordu. Duygularım karmakarışıktı ve ne yapacağımı bilmiyordum.

hiçbirini halledemezdım. Ben de yapmadım.

Her şeyi unutmaya çalıştım, babamı kendimden uzaklaştırdım ve herkese iyi olduğumu, endişelenecek bir şey olmadığını söyledim. Bu arada dışarı çıkıp sarhoş oluyor, kafayı buluyor ve heyecan arıyordum. Tehlike ne kadar büyükse, o kadar iyiydi.

O yıl yaptığım şeylerin yarısını zar zor hatırlıyorum ama bir gece selin ortasında demiryolu raylarında uyandığımı ve Jude'u önümde çömelmiş bulduğumu hatırlıyorum. Beni nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama beni ayağa kaldırdı, kamyonetinın yolcu koltuğuna attı ve tek kelime etmeden sürmeye başladı.

Kilometreler geçti ve su basmış yollarda ilerledi ama yine de hiçbir şey söylemedi. Öğüt vermedi. Azarlama ya da bilgelik sözleri yok. Hiçbir şey söylemedi.

Sonunda çatladım. "Ne yapıyoruz biz?"

"Bir köprü çöktü ve evler sular altında kaldı, bu yüzden yardım etmek için elimizden geleni yapacağız." Tekrar yola odaklanmadan önce bana baktı. "Kafandaki şeytanları susturmak için bildiğim en iyi yol bu."

Sanırım ailemdeki herkesin farklı bir başa çıkma mekanizması var. Jude'un afet yardımını işi var. Babam kırık atları iyileştiriyor. Ben de kendimi ekstrem sporlara verdim.

Ama babam bu konuda konuşmak istiyorsa, her şeyi ortaya döküp havayı temizleyebiliriz. Sanırım bu konuşmanın zamanı çoktan geldi. "Nasıl hissettiğimi bilmek mi istiyorsun? Sana söyleyeyim. Evet, o zamanlar kızgındım. Bana ihanet etmişsin gibi hissettim. Hayley'nin üvey kardeşi olduğumu öğrendiğimde de çok mutlu olduğumu söyleyemem-"

"Sen onun üvey kardeşi değilsin," diye alay ediyor.

Teknik olarak öyleyim. O zamanlar kendimi tuhaf ve kirli hissetmiştim ama seksi bir şekilde değil.

Gerçi bunu aştım ve artık bir önemi yok. "Dediğim gibi... ben çocukken

zor bir durumla karşılaştığımda, kendime hep aynı soruyu sorardım

Soru. *Babam ne yapardı?* Ve cevap hep aynıydı. Sadece dürüst ol. Evet, çok kızgın olduğum bir dönemden geçtim. Ama o zamandan beri düşünecek çok zamanım oldu ve anlıyorum. Anlıyorum. Çünkü ben de aynı şeyi yapardım. Hales bana bir sır emanet etseydi, bunu mezara kadar göt ü r e c e ğ i m e emin olabilirsiniz."

Babam bana baktı. "Anladığınızı biliyorum. Sen de çok kötü şeyler yaşadın. Hayatın ne kadar karmaşık ve çetrefilli olabileceğini biliyorsun. Her şey siyah ve beyaz değil. Gerçek asla öyle değildir."

Ellerini inceliyor ve sonra gözlerini kısarak kanyona bakıyor. "Senin kendi gerçeğin var, bununla yaşayabilirsin ve diğerlerinin de kendi gerçekleri var. Ve bazen bir seçim yapmak zorundasınız. Sevdiğiniz insanlara ne kadarını söyleyeceğinize karar vermeniz gerekir. Bu sır yarardan çok zarar mı getirecek? Gerçeği bilmeleri onlara fayda sağlayacak mı? Kendinize sormanız gereken şeyler bunlar."

Bakışları bana doğru kayıyor. "Bir adam seçimleri sayesinde olduğu adam haline gelir. Kimse onları senin için yapamaz. Kimse senin için yüklerini taşıyamaz. Yapabilseydim, yapardım ama işler böyle yürümez. Sen bir seçim yaptın, o anda yapabileceğin tek seçimi yaptın ve son altı yılını bununla yaşamamanın bir yolunu bulmaya çalışarak geçirdin."

Vücudum geriliyor. Babam oldukça zekidir. Pek bir şey kaçırmaz. Ama o gece ne olduğunu bilmesine imkan yok.

Hayley'nin kazayla ilgili hiçbir anısı yok ve kazaya giden yolda neler olduğunu bile hatırlamıyor. Bunun için şükürler olsun. Yani benden başka *kimse* gerçekte ne olduğunu bilmiyor.

Polislere, gazetecilere, aileme ve soran herkese yalan söyledim. Gerçeğin kendi versiyonunu anlattım ve bazı çirkin detayları atladım.

Bunu paylaşmanın hiçbir yararı olmazdı. Ve kararımdan bir kez bile pişmanlık duymadım. Bir kez bile.

Aile her şeyden önce gelir, bu yüzden Peterson'ların anısını yaşatmak ve Hayley'i korumak için yapmam gerekeni yaptım. Hikayenin sonu.

"Birçok yeteneğin var," dedi babam. "Ama yalan söylemek hiçbir zaman onlardan biri olmadı." Omzuma vuruyor. "Sadece senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum ve hala tekmelediğim sürece hep burada olacağım. Bunu asla unutma." Ayağa kalktı ve yürümeye başladı. "Hadi gel. Şu yürüyüşü bitirelim."

Rotayı sessizce bitiriyoruz ve ben onun ne kadar bildiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Önemli değil. Benden asla sırlarımı dökmemi istemez çünkü dökmeyeceğimi biliyor.

Arabaya binip şehre doğru yola çıkana kadar konuşmadım. "Özür dilerim."

"Ne için? Özür dileyecek bir şey yok."

"Evet. Lisedeyken, pişman olduğum pek çok şey söyledim. Keşke onları geri alabilseydim. Belki de seni ittiğim ve bir pislik gibi davrandığım o yılı tekrar yaşayabilirdim."

"Genç bir çocuktun. Zaman zaman bir pislik gibi davranmasaydın, gerçekten bir McCallister olup olmadığını sorgulayabilirdim. Jude'a baksana. Hâlâ bir pislik gibi davranıyor. Sadece bazı zamanlar da değil. Çoğu zaman. Şu aptal şey," diye mırıldanıyor.

Gülüyorum. Bunca yıl sonra bile kardeş rekabetleri hala güçlü bir şekilde devam ediyor. Kardeş olduklarından değil; onlar kuzen. Ama babam başka bir kardeş olarak yetiştirildi ve hala birbirlerine bok atmayı seviyorlar.

"İyi miyiz?" diyor babam.

Başımı sallıyorum. "Evet."

"İyiyiz."

"Pekala o zaman. Eve biraz daha sık gelmeye ne dersin? Büyükannen ve büyükbaban sonsuza kadar buralarda olmayacaklar ve sen aile ile ilgili pek çok şeyi kaçırıyorsun."

İnledim. "Önce annem, şimdi de sen mi? Gerçekten alçalıyorsun, değil mi? Şimdi de suçluluk duygusuna mı

başvuruyorsun?"

Babam sırtlıyor. "Bir deneyeyim dedim." Bana yan gözle bakıyor. "İşe yarıyor mu?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Eve gelmem için beni suçlamana gerek yok. Ailemi seviyorum ve herkesle vakit geçirmeyi seviyorum. Sadece meşguldüm." Elimden bir şey gelmezmiş gibi omuz silkiyorum.

Babam şüphesiz saçmalıklarımı yüzüme vurmak için ağzını açıyor ama daha iyisini düşünüp yorum yapmadan geçiştiriyor.

İkimiz de bahane uydurduğumu biliyoruz. Eğer bir şeyi yapmayı çok istiyorsanız, her zaman bir yolunu bulur ve zaman yaratırsınız. Ve şu andan itibaren, yapacağım.

Babam iyi bir adamdır. Ne zaman ona ihtiyacım olsa hep yanımda oldu.

Büyürken, o benim kahramanımdı.

Bana ata nasıl binileceğini öğretti. Toprağı nasıl seveceğimi, doğaya ve hayatımdaki insanlara nasıl saygılı davranacağımı.

Hiçbir zaman mükemmel olduğunu iddia etmedi, ancak her zaman inandığı şey için ayağa kalktı ve bir hata yaptığında, özür dilemek ve telafi etmek için hızlı davrandı.

Çok çalışır, çok sever ve asla kolay yolu seçmez.

Babam prensip sahibi bir adamdır; inançlarının arkasında duran ve verdiği sözlerden asla dönmeyen dürüst bir adamdır.

Babam bana nasıl erkek olunacağını öğretti.

"Seni seviyorum baba." Bunu söylemeyeli uzun zaman oldu ama bazen sadece kelimeleri duymaya ihtiyaç duyarsınız.

Boğazını temizliyor ve başını çeviriyor, ama gözlerinin parladığını görmeden önce değil. Babam birinin onu ağlarken görmesine izin vermektense kendini ayağından bıçaklamayı tercih ederdi. "Ben de seni seviyorum," diyor huysuzca. "Seni çok seviyorum."

Eskiden benimki gibi bir ailede doğduğum için dünyanın en şanslı insanı olduğumu düşünürdüm, hala da öyleyim.

Ailelere gelince, turnayı gözünden vurdum.

Köklerim her zaman Teksas'ta olacak ama henüz gezmeyi

bitirmedim.

Daha iyi bir şey aramıyorum. Sadece bir zamanlar bana her zaman onun evi olacağımı söyleyen kızın evine dönmeye çalışıyorum.

Tekrar o kişi olmak istiyorum.

Kapıdan içeri girdiğimde yüzünü aydınlatan adam.

Ona iyi geceler öpücüğü verecek ve uyurken onu kollarımda tutacak olan adam.

Onun sabah ikideki insanı olmak ve uyandığında ilk düşündüğü şey olmak istiyorum.

Hayley'nin her şeyi olmak istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla?

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hayley

DENVER'DAKI GÖSTERİNİN SONU VE BEN GENELLİKLE BİR ŞARKI SÖYLERİM.

cover şarkı ya da eski albümlerimden birinden sürpriz bir şarkı söyleyebilirim ama bu gece daha önce hiç yapmadığım bir şey yapmak istiyorum. Bu önemli hissettiriyor.

Arenayı aydınlatan binlerce altın LED bileziğe bakıyorum ve mikrofona doğru eğiliyorum.

"Bu gece aramızda çok özel bir konuğumuz var," diye başlıyorum. "Büyürken ondan çok şey öğrendim. Bana nasıl gitar çalınacağını öğretti. Bana nasıl

Şarkı söylerken nefesimi kullanırım, yavaşlatırım ve acele etmem. Eskiden onu yemek yaparken izlemeyi çok severdim. Bir Cajun ziyafeti hazırlamak konusunda da müzik konusunda olduğu kadar tutkuludur. Küçük bir çocukken, büyüdüğümde tıpkı onun gibi olmak isterdim. Kendi yolumu çizmek, kendi müziğimi yazmak ve icra etmek istiyordum. Belalı biri olmak istiyordum." Kendime gülüyorum.

"Eskiden onun yarısı kadar bile parlayabilsem şanslı bir kız olacağımı düşünürdüm. Şimdi buradayım, bu sahnedeyim ve bu biraz peri masalı gibi geliyor. Ama başarımın ve bugün olduğum kişinin büyük bir kısmını altı yaşındayken hayatıma giren kadına borçluyum."

Devam etmeden önce alkışlar kesilene kadar bekliyorum. Hayranlarım hayat hikâyemi bildikleri için kimden bahsettiğimi çok iyi anlıyorlar.

"Ona bu gece sahnede bana katılıp katılmayacağını sormadım ve sana bu sürprizi yaptığım için özür dilerim." Noah'nın yanında duran ve gözlerindeki yaşları silen Shiloh'ya bakıyorum. "Ama bana katılırsan çok onur duyarım."

Başını hafifçe sallıyor ve gözlerinin altını siliyor, kendini toparlamak için bir an alıyor. Sonra sahneye çıkıyor ve dövmeli kollarını gösteren siyah atleti ve siyah kot pantolonuyla tam bir rock yıldızı gibi görünüyor.

Tüm arena patlar.

Shiloh tanıdığım en havalı insanlardan biri ve onu yeniden sahnede, kendinden bu kadar emin ve özgüvenli görmek bana eskiden onu neden baş tacı ettiğimi hatırlatıyor.

"Lütfen tek ve eşsiz Shiloh Leroux'ya hoş geldin deyin."

Tezahürat ve alkışlar arasında beni duyduklarını bile sanmıyorum ama Shiloh beni kucaklamadan önce seyircilere el sallıyor ve onun da benim kadar titrediğini hissedebiliyorum.

Bunun sahnede olmaktan kaynaklanan bir sinir olduğunu da sanmıyorum. "Wild Horses'ı söyleyebileceğimizi düşünmüştüm."

"Tanrım," diyor yüzünü yelpazeleyerek. "Beni yine

ağlatacaksın."

"Wild Horses "u seçtim çünkü bana gençliğimi ve aşık olduktan yıllar sonra Brody ile evlendiğinde bu şarkıyla 'koridorda' yürüyen Shiloh'u hatırlatıyor.

Düğünleri çiftlikteki gölün kenarında, sadece aile ve bir avuç arkadaş için küçük, özel bir olaydı. Noah'ın davetlisi olarak ben de davetliydim. Henüz çok gençtik ama Brody ve Shiloh'nun aşkının ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Çok basit ve saf. Ve bir gün bir erkeğin bana Brody'nin Shiloh'a baktığı gibi hayranlıkla bakmasını istediğimi düşündüğümü hatırlıyorum.

Herhangi bir adam değil. Noah.

Gülümsüyorum. "Gözyaşları iyidir. Ruhu temizler."

Ondan alıntı yapıyorum. Ben gençken bana hep bunu söylerdi.

"Hadi yapalım şunu." Liam gitarını uzattığında ona bakıyor. Ki bu büyük bir olay. Liam gitarını kimseye teslim etmez. "Emin misin?" diye soruyor.

"Bu benim için bir onur olur," diyor Liam. "Büyük hayranınızım. *Büyük.*" Shiloh gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

Liam'ın gitarını omuzluyor, açılış akorlarını çalıyor ve bir an bile tereddüt etmeden şarkıya başlıyor.

Shiloh'un son turnesinden bu yana ne kadar zaman geçtiği önemli değil. Sahnede evinde gibi.

Shiloh'un inanılmaz bir sesi var ve zaman bunu değiştirmedir. Saf bir kontralto, bluesy rock ve soul için mükemmel olan en nadir kadın sesi türü.

Şarkı söylemeyi bırakıp arkama yaslanıp dinlemek istiyorum ama onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

İlk kez halka açık bir yerde birlikte sahne alıyoruz ama bu şarkıyı ilk kez birlikte söylemiyoruz, bu yüzden üzerime düşeni yapıyorum.

Ve bir yerlerde unuttuğum bir çocukluk hayalimi gerçekleştiriyorum - spot ışıklarının altında durmak ve Shiloh Leroux ile şarkı söylemek.

Son nota çaldığında Shiloh gitarı Liam'a veriyor ve beni bir kez daha kucaklıyor. "Beni şaşırtıyorsun," diyor bana bakmak için geri çekilirken. Yumuşak gülümsemesi ve sözleri, içimde dönen tüm bu duygularla göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

Gülümsemesine karşılık veriyorum ve bu gerçek çünkü yıllardır ilk kez bizim için bir umut olduğunu hissediyorum.

İyi ve doğru hissettiriyor.

İlişkımız mükemmel değil. Hala çatlak ve kırık olduğunu, koli bandı ve iyi niyetlerle bir arada tutulduğunu ve bir şarkının sihirli bir şekilde her şeyi daha iyi hale getirmeyeceğini biliyorum.

Ailem ölmeden önceki halimize geri dönemeyiz. İlişkımız yıllar içinde çok değişti. Gerçek ortaya çıktığında aramızdaki bağ koptu, paramparça oldu.

Shiloh'yu asla annem olarak görmeyeceğim ve onun da benden bunu beklemeyeceğini biliyorum. Ama Shiloh hala benim ailem. Tıpkı Dean gibi. Tıpkı McCallisterlar gibi.

Onlar benim bulduğum ailem. Ve yıllar içinde kanıtladılar ki, onları uzaklaştırsam ya da kendimi uzak tutmaya çalışsam bile, ihtiyacım olduğunda hala yanımda olacaklar.

Sizi bu kadar çok seven ve asla vazgeçmeyen bir aileye kabul edilmek çok güzel ve nadir bir şey.

Yani deniyorum. Ve bazen yapabileceğiniz tek şey budur. Kalbinizi açın, çatlaklardan ışığın parlamasına izin verin ve sizi ağırlaştıran kalp ağrısının bir kısmını serbest bırakın.

Sahneden indiğimde Noah video kamerasını kapatıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Shiloh'yla yaşadığımız o güzel anları kaydettiği için çok mutluyum. Şarkı. Sarılmamız. İkimiz ilk kez birlikte sahnedeaydık.

Doğruca kollarına koşuyorum ve o da her zaman yaptığı gibi beni yakalıyor.

Yanımda olduğu için dünyanın en şanslı kızıyım. "Bir konuda yanılmışsın," diyor.

Pek çok konuda yanıldım ama onun hangi konuda yanıldığımı düşündüğünü merak ediyorum. "Öyle mi?" Ona gülümsüyorum. "Neymiş o?"

"Benim her zaman uçmak isteyen bir çocuk olduğumu, senin ise iki ayağının yere basmasını isteyen bir kız olduğunu söylemiştin. Ama bu doğru değil."

"Hayır mı?"

Gülümsüyor. "Hayır. Sen her zaman yıldızlara ulaşmaya çalıştın ve yere çakılıp kaldıysan bunu yapman imkânsız." Kolunu arenaya doğru uzatıyor. "Bak ne kadar uzağa uçtun."

Tanrım. Onu çok seviyorum. Ne inanılmaz bir söz.

Bak ne kadar uzağa uçmuşsun.

İşte bu kadar. Gözyaşlarına boğuldum. Sevinç gözyaşları, Shiloh'yu tekrar görmenin ve yolumuzu daha iyi bir yere geri bulmanın tüm duygularıyla karıştı.

Bu gece gerçekten uçabilirmişim gibi hissediyorum.

Sahne arkasında vedalaşıyoruz ve Brody beni özel Brody sarılmalarından birine çekiyor. Özel diyorum çünkü onun özel biri olduğunu düşünüyorum ve gerçekten çok iyi sarılıyor.

Hala hatırladığım gibi kokuyor, deri ve sedir gibi, onun gibi sert ve erkeksi. Bu koku beni onun çiftliğinde geçirdiğim o mutlu günlere geri götürüyor.

"Mutlaka bizi ziyarete gel, duydun mu?" Brody öyle diyor. "Seni çok özledik."

"Ben de seni özledim. Noel'de evde olacağım. Söz veriyorum."

Brody bana kocaman bir gülümseme veriyor ama Noah'nınkinin gölgesinde kalıyor.

İşte güneş geliyor.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Hayley

"NOEL, HA?" NOAH OTOBÜSE GERİ DÖNERKEN SÖYLÜYOR.

Sırıtıyorum. "Kısa ekose bir etek giyerim diye düşünmüştüm."

Bakışları yavaşça vücudumda geziniyor, sanki gösteriden sonra değiştirdiğim tayt ve büyük boy kapüşonlu tişörtün altında nasıl göründüğümü hayal ediyormuş gibi, ve bana yavaş, tembel bir sırıtış atıyor. "Benim yaramaz liseli kızım geri dönüş yapıyor."

Kirpiklerimi kırptıştırıyorum ve sesimi alçaltıp baştan çıkarıcı hale getiriyorum. "Bu gece senin yaramaz okul kızın olabilirim."

"Mmm, yapabilirsin. İyi bir şaplak yiyebilecek gibi görünüyorsun."

Ona masum bir bakış attım. "Beni dizine yatırıp cezalandıracak mısın?"

O kadar derin ve gırtlaktan gelen bir hırıltıyla karşılık veriyor ki içim içimi yiyor.

Kapüşonumun fermuarını açıyorum ve arabanın arka koltuğunda baş edilemeyecek kadar sıcakmış gibi yüzümü yelpazeliyorum. "Burası sıcak mı? Yoksa sadece bana mı öyle geliyor?"

SUV otobüsün yanında durur durmaz Noah beni arabadan çıkarıp omzuna atıyor. Beni otobüse taşırken ve şoförün yanından koşarak geçerken gülüyorum. Ed gözünü bile kırpmıyor.

Neyse ki otobüste iyi bir ses yalıtımı var.

Yatak odamın içinde Noah kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor ve ışıkları açıp duvardaki düğmeyle karartıyor.

"Seni görmek istiyorum." Beni ayağa kaldırdı ve sonra duvara çarptı. *Sertçe.*

Çenemi kaldırıyorum, ses tonumda bir meydan okuma var. "Ne istiyorsun? görmek için?"

Cevap vermeden iki eliyle elbisemin yakasını kavıyor.

"Oh hayır. Buna cüret edemezsin-" Kumaşın yırtıldığını duyuyorum ve nefesim kesiliyor, elbiseyi kelimenin tam anlamıyla bedenimden söküp bir kenara fırlattığında gözlerim açılıyor.

İçimi bir heyecan kaplıyor ve başımı arkaya atıp gülüyorum, hafiften aklımı kaçırmış hissediyorum.

"Her şeyi," diyor, gözlerinde bir parıltıyla bana bakarak. "Her şeyi görmek istiyorum. Seni hayal ederken kaç kez mastürbasyon yaptığım hakkında bir fikrin var mı?"

"Kaç tane?" Fısıldıyorum.

"Sayılamayacak kadar çok." Saçlarımı yumrukluyor, boynumu kavislendiriyor ve yakınımı eğiliyor, sıcak nefesi tenimde geziniyor.

Kulak mememe dişlerini geçirmeden önce dudaklarını tenimde gezdiriyor. Acıyı hafifletmek için emiyor ve mırıldanıyor, "Bunun için cezalandırılmalısın."

Vücudum uğulduyor ve bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Sütyenimin askılarını kollarımdan aşağı kaydırıyor ve arkama uzanıp bir eliyle çözüyor, sonra beni döndürüyor ve ellerimi arkamdan çekerek bileklerimi kendi sütyenimle bağlıyor. Sağlam olduklarından emin olmak için kayışları çekiştiriyor. "Ben sana izin verene kadar bana dokunamazsın."

"Yoksa ne olur?"

Ereksiyonunu kıç yanaklarımın arasına bastırıyor. "Bunların hiçbirini alamayacaksın." Ona uzanıyorum, ama ona dokunamadan, yüzüm ona dönük olacak şekilde beni geri döndürüyor.

"Sana ne demiştim?" Ellerini omuzlarıma koyarak beni dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor ve ulaşamayacağı bir yerde durmak için birkaç adım geri atıyor. İtiraz ederek inliyorum.

Kot pantolonunun düğmelerini açıyor, kemerini aşağı doğru itiyor ve sikini serbest bırakarak yumrukluyor. "Bir dinlenme tesisinde durup tuvalette otuz bir çekmek zorunda kaldım. Seni ellerin ve dizlerin üzerinde, kıçın havada ve sikimi içine gömülmüş olarak hayal ettim. Elimi boğazına dolamıştım..."

"Beni biraz boğuyor musun?"

"Evet. İçine girerken seni boğuyordum ve o tatlı amcığın beni çok sıkı kavırıyordu." Aletinin tabanını sıkarken ve elinde seğirirken izlemekten başka bir şey yapamıyorum. "Ve sahnede kısa elbiselerle çok ateşli görüldüğünde, sahneye tırmanıp seni becermek istiyorum..."

Kalçalarımı sıkıyorum, nefes nefese kalıyorum. Meme uçlarım sıkılaşıyor ve neredeyse acı veriyor. Kendime dokunmak istiyorum. *Ona* dokunmak.

Kendini okşuyor, gözleri bende. Ucunda bir damla prekum parlıyor ve ben onu tatmak için çaresizce dudaklarımı yalıyorum. "Bundan biraz ister misin?"

Başımı salladım. "Evet."

"Evet, ne?"

"Sikini emmek istiyorum."

"Beni o kadar derine sokmak istiyorsun ki ucu boğazının arkasını dürtecek ve sen de öğüreceksin, değil mi?"

Tekrar başımı sallıyorum, göğsüm kabarıyor. Onu o kadar çok istiyorum ki, ona sahip olmak için her şeyi söylemeye ya da yapmaya hazırım. "Evet. Ağzımın içine boşalmanı istiyorum. Beni döllerinle doldur."

"Ve hepsini içerdin."

Dudaklarımı yalıyorum. "Son damlasına kadar."

Parmağının kıvrımıyla beni çağırıyor ve ellerim arkamda bağlı, dizlerimin üzerinde ona doğru sürünüyorum, sert halı derimi sıyrıyor.

Ona ulaştığımda öne doğru eğilip yarığını yalıyorum, dilimle tadına bakıyorum. Dudaklarımı sikinin etrafına sarıp sonuna kadar içine alırken bir inilti çıkarıyorum. O kadar derin ki, ucu boğazımın arkasına değiyor.

İnliyor ve başımın arkasını tutuyor, kafa derim acıyana ve gözlerim yaşarana kadar saçlarımı çekiyor. Acıyla harmanlanmış zevk benim en sevdiğim uyuşturucu.

"İşte bu kadar. İyi bir kız gibi sikimi yala."

Daha sert emiyorum, yanaklarım çukurlaşıyor ve dilimi onun sert uzunluğunun etrafında döndürüyorum. Vermek zorunda olduğu her şeyi istiyorum. Her şeyini istiyorum.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?"

"Mmmm." Göbeğimde zonklayıcı bir ağrı oluşuyor ve o kadar ıslağım ki kalçalarımın aşağı damladığını hissedebiliyorum. Onları birbirine sıkıştırıyorum ve yüzüne bakıyorum. Gözleri yarıda, dudakları ayırık. Bu haliyle çok güzel. Dağınık, kirli sarı saçları ve beni yüzlerce kez eşiğe getiren o dolgun dudaklarıyla düşmüş bir melek. I

Onları tenimde, klitorisimde hissetmek, alay etmek ve beni orgazm etmeye ikna etmek istiyorum.

Aniden çekildi ve ağzımı açık bıraktı. "Ne-"

Noah beni ayağa kaldırıyor, ellerimi bırakıyor ve yatağın üzerine fırlatıyor. Kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı itiyorum ve onun soyunmasını izliyorum, bakışlarım çıplak gövdesinde ve yontulmuş karın kaslarında geziniyor, çok kalın ve sert, dümdüz çıkıntı yapan horozuna kadar. Yatağa tırmanıyor ve vücudumda sürünerek kalçalarımın arasına yerleşiyor. Ereksiyonu karnıma doğru bastırıyor.

"Bu eğlenceliydi. Yaramaz lise kızın ortaya çıkmasına bayılıyorum."

"Yaramazlık yaptığım için beni cezalandırmana bayılıyorum."

Eğilip dudaklarımı öpüyor, sonra geri çekiliyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Merhaba."

Biraz güldüm. "Merhaba."

Ağzımın köşesini, çenemi, boynumun yanını öpüyor ve vücudumun aşağısını öpüyor. Başının arkasını tutuyorum. "Ne yapıyorsun? Seni içimde istiyorum" diye haykırıyorum.

Gülüyor. "Çok sabırsızsın. Seninle zaman geçirmek istiyorum. Bu son olsun." Göğsümün etli alt tarafını öpüyor, yavaş ve uzun. Ne kadar yumuşak, tatlı bir öpücük. Ellerim yumruk oluyor. Yumuşak ve tatlı istemiyorum.

"Hızlı ve kirli gideceğimizi sanıyordum."

Parmağını külotumun kemerinin altına sokuyor ve bir kalça kemiğimden diğerine ileri geri kaydırıyor. Kalçalarım sıkıştı.

Başını kaldırıyor, gözleri muziplikle dans ediyor. "Plan değişikliği."

Sonra başını eğiyor, bel bandını dişlerinin arasına alıyor ve külotu ayak bileklerime gelene kadar kalçalarımın altına kaydırıyor. Külotu vücudumdan çıkarıp odanın öbür ucuna fırlatıyor, sonra da vücuduma doğru öpücükler konduruyor.

Dudakları dudaklarıma çarparken parmaklarım boynunun arkasına dolanıyor. Ucunu girişime yönlendiriyor, yavaşça, her seferinde bir inç, kabzasına kadar gömülene kadar içime itiyor. Sadece ucu girene kadar çekildiğinde hayal kırıklığıyla haykırıyorum. Hızı çıldırtıcı derecede yavaş. Kalçalarımı kaldırıyorum, onu daha derine sokmaya çalışıyorum ve tırnaklarımı sırtına geçirerek onu daha hızlı olmaya teşvik ediyorum.

"Bana kasten işkence etmeye mi çalışıyorsun?"

Kısık ve boğuk bir sesle gülüyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Gözlerini aç." Gözlerim onunkilere kilitlenene kadar bekliyor. Onun orman gözlerini seviyorum. Onlarda tüm dünyamı görebiliyorum.

"Gözlerini benden ayırma."

Bu şekilde çok daha yoğun oluyor. Beni esir tutuyormuş gibi hissediyorum. Ruhumu çıplak bırakıyor.

"Noah," diye fısıldadım. Tek söylediğim bu.

"Biliyorum," sesi kısık, neredeyse saygılı ve gözlerinden ne demek istediğimi söylememe gerek kalmadan anladığını görebiliyorum. O da bunu hissediyor - seksin ötesine geçen bu derin bağı. O nerede başlıyor, ben nerede bitiyorum bilmiyorum.

Vücudum titriyor... İhtiyaçla... İstekle... Özlemle.

Çok bunaltıcı.

"Lütfen? I-"

İtiş gücü.

Sırtım şilteden kalktı.

İtiş gücü.

Sensiz yaşayamam. İt.

Kalçalarını döndürüyor ve içime o kadar derin itiyor ki nefesim kesiliyor. Oh... Tanrım. Bu çok iyi hissettiriyor.

"Gözler üzerimde," diye emrediyor.

Gözlerini buluyorum ve beni daha sert ve daha hızlı iterek ödüllendiriyor. İçime girerken yatak sallanıyor ve alnından tenime ter damlıyor.

İçimde orgazmın yükseldiğini hissedebiliyorum. Bacaklarım belinin etrafında daha da sıkı kilitleniyor ve onun etrafında kenetleniyorum.

"İşte böyle. O tatlı amcığınla sikimi sık," diye raspalar. "Çok darsın bebeğim. Çok iyi hissediyorsun."

Anın içinde kayboldum, yüksekleri kovalıyorum, yukarı, yukarı ve yukarı tırmanıyorum. "Oh... Tanrım."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve boğazımdan kopan iniltiyi yutuyor. O kadar sert boşalıyorum ki gözlerimin önünde küçük noktalar uçuşuyor ve bacaklarım titriyor.

Orgazmım boyunca beni sikerken durmaksızın itmeye devam ediyor. Sonra durdu. Karnındaki kasların kasıldığını hissedebiliyorum ve yakın olduğunu biliyorum, bu yüzden kalçalarımı döndürerek onu kenara itiyorum.

"Fuuuuck." Bir kez daha güçlü bir hamleyle, vücudu salıverilmesiyle titriyor ve içime boşalıyor.

Etrafında kenetleniyorum ve her şeyini alıyorum, durmadan devam eden bir orgazm sağıyorum.

Üstüme yığılıyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor ve birbirimize tutunuyoruz, tenimiz terden kayganlaşıyor, nefes almaya çalışırken göğüslerimiz kabarıyor.

Ona çok yakın hissediyorum. Ten tene karşı. Vücutlarımız birbirine karıştı. Nefes alış verişlerimiz düzensiz. Kalbinin göğsümde attığını ve nabzının parmaklarımdaki hızını hissedebiliyorum.

Diğer erkeklerle yaptığım tüm seksler anlamsızdı, tamamen fizikseldi.

Ama Noah'ta her şey ve daha fazlası var.

Daha sonra birlikte duş alıyoruz ve beni fayanslı duvara karşı beceriyor. Hızlı ve kirli, ve bacaklarım beni tutamayacak kadar titriyor. Dudaklarını öpüyorum ve ıslak aletini itiyorum.

Yüzündeki saçlar dökülüyor ve hayatta olmanın verdiği mutluluk dışında hiçbir neden yokken gülüyoruz.

Bu çocuğa o kadar delicesine aşığım ki onun için dünyada her şeyi yaparım.

Bitkin ve kemiksiz bir şekilde yatağa yuvarlanıyoruz ve beni vücudunun kıvrımlarında tutuyor, sırtım çıplak göğsüne dayanıyor ve her şeyin ne kadar doğru hissettirdiğini düşünmeden edemiyorum.

Shiloh ile yine iyi bir yerdeyim. Tur sorunsuz gidiyor. Ve ben de tam olarak olmak istediğim yerdeyim, Noah'ın kollarındayım.

"Dostum Briggs'ten bir mesaj aldım," diyor. "Yarın onunla Twin Falls, Idaho'ya gidip biraz tırmanış yapabileceğimi düşündüm."

"Tamam," dedim. "Kulağa hoş geliyor."

"Sadece bir günlüğüne gideceğim." Tereddüt ediyor ve sanırım benim karşı koymamı bekliyor ama koymayacağım. "Yani senin için sorun yok mu?"

Yaptığı onca şey arasında tırmanmak beni diğer sporları kadar rahatsız etmiyor. Hala tehlikeli olduğunu biliyorum ama Noah küçüklüğünden beri tırmanıyor ve annesi onu tırmanma duvarına götürmeye başladı.

Birbirlerine bağlandıkları ve birlikte yaptıkları şeylerden biriydi. Lila bir keresinde bana annesi öldükten sonra gençken bunu yapmaya başladığını söylemişti. Hayatını daha fazla kontrol edebildiğini ve kendine daha fazla güvendiğini hissetmesine yardımcı olduğunu söylemişti.

Bu yüzden destekleyici olmak istiyorum. Noah'nın sırf benimle bu turnede olduğu için sevdiği bir şeyi yapamıyormuş gibi hissetmesini istemiyorum. Sadece bir günlüğüne gidecek, o yüzden çok da önemli değil.

"Elbette, benim için sorun değil. Tırmanmayı ne kadar sevdiğini biliyorum ve kendin için bir şeyler yapmana sevindim." Yüzüm ona dönük olacak şekilde dönüyorum ve elimi yanağımın altına sokuyorum. "Bu tur otobüsünde sıkışıp kalmanın kolay olmadığını biliyorum, bu yüzden burada olduğun için minnettarım. Bunun benim için anlamı çok büyük." Elim yüzüne doğru kaldırıyorum ve bir süredir söylemek istediğim sözleri söylüyorum. "Seni seviyorum,

Noah."

Elimi tutuyor ve dudaklarını bileğimdeki nabız noktasına bastırıyor ve onu o kadar çok seviyorum ki canım acıyor. "Ben de seni seviyorum. Her zaman ve sonsuza dek."

"Her zaman ve sonsuza dek," diye tekrarlıyorum. "Bu sefer doğru yapacağız." Sözlerimin doğru olduğuna inanmak istiyorum. Buna inanmayı çok istiyorum ama korku beni "Başaracağız, değil mi?" diye sormaya itiyor.

"Evet, yapacağız," diyor, sesi boğuk. "Üçüncüsünde uğur vardır, bebeğim."

"Öyle mi? Yani... bu işi nasıl yürüteceğiz?" "Bu sefer her şey farklı olacak. Söz veriyorum."

İçimde bir umut yeşeriyor ama onu bastırıyorum çünkü bunu daha önce de yaşadık. Soruyu dile getirmekten korkuyorum ama bizim için her şeyin farklı olmasının tek bir yolu var, o yüzden sormak zorundayım. "Bu sefer beni seçecek misin?" Nefesimi tutmuş, cevabını bekliyorum.

"Her zaman seni seçeceğim."

Güzel sözler ama ne yazık ki ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. "Noah."

Bir an sessiz kaldı. "Biliyorum. Ama bundan sonrası farklı olacak. Sen hayatımdaki en önemli şeysin, Hayley. Seni tekrar kaybedemem. Bu yüzden her şeyin yolunda gitmesi için ne gerekiyorsa yapacağım."

Ben de aynı şeyi hissediyorum. Onu kaybetme düşüncesine ben de katlanamıyorum. Bu konu üzerinde çok düşündüm ve belki de korkularımın bir kısmını bir kenara bırakıp onun yaşam tarzını daha fazla desteklemenin bir yolunu bulabilirim. Sanırım bunu yapabilirim. Gerçekten yapabilirim. Noah'ı hayatımda istiyorsam, ki bunu her şeyden çok istiyorum, ikimizin de bazı tavizler vermesi gerekecek. Tek yolu bu.

"Bir yolunu buluruz," diyor. "Benimle birlikte olmak istediğin sürece, önemli olan tek şey bu."

"İstedığimi biliyorsun. Bunu her şeyden çok istiyorum." Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve esnememi engelleyemiyorum. Fark ediyor ve gülüyor.

"Turdan sonra bu konu hakkında daha fazla konuşabiliriz. Bu arada yolda iki haftamız daha var, o yüzden sadece buna odaklanalım."

Ona mutlu, uykulu bir gülümseme veriyorum. "Tamam."

Gülümsememe karşılık veriyor ve dudaklarımı öpüyor.

"Tamam."

"Bu sefer gerçekten başaracağız, değil mi?"

"Evet, öyle. Benim için o sensin, Hales."

Gülümsemeden duramıyorum. Heyecandan başım dönüyor. Birlikteyiz, mutluyuz ve uzun zamandır ilk defa bizim için yeniden bir gelecek hayal edebiliyorum. Bunu yapabileceğimizi biliyorum.

Tur bittiğinde sorunlarımızı çözecek, her iki taraf için de bazı tavizler verecek ve bir arada kalmak için ne gerekiyorsa yapacağız.

Memnun bir iç çekişle gözlerimi kapatıyorum. Her şey çok doğru geliyor. *Mükemmel.*

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Noah

KORKULUKTAN TIRMANIYORUM, PARAŞÜT HAZIR VE HER

Vücudumdaki sinir uçları aydınlandı. Snake Nehri beş yüz metre altımda kıvrıla kıvrıla akıyor ve gökyüzü göz alabildiğine mavi. Benden biraz aşağıdaki korkuluklara tırmanan Briggs'e bakıyorum. Bu günkü on ikinci atlayışımız ve ben ateşlendim, gitmeye hazırım. "Hazır mısın?"

"Tabii ki. Gidelim, dostum. Önce sen. Üçe kadar sayıyorum."

Üç e kadar saydıktan sonra kendimi köprüden aşağı atıyorum ve önden bir takla atıyorum, mümkün olan son saniyede paraşütümü çekmeden önce birkaç kalp durdurucu saniye boyunca serbest düşüş e geçiyorum. Kahretsin, bunun bana verdiği yüksekliğ e bayılıyorum.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor ve beş saniye boyunca atlayış dışında hiçbir şey düşünmeme gerek kalmıyor. Hata payım yok, bu yüzden nehir kıyısındaki iniş noktasına doğru yöneldim.

Süzülüyorum, gölgelik üstümde şişiyor ve yer beni karşılamak için hızla yükselirken vücuduma dolan tüm o doğal iyi hissettiren kimyasallarla yüksekten daha yükseğ e çıkıyorum. Ayaklarım toprağ a çarpıyor, momentum beni taşıyor ve durmadan önce birkaç adım koşuyorum. Kitaplara bir sıçrama daha.

Briggs'in yüzünde kocaman bir sırıtışla bana doğru geldiğini görmek için tam zamanında dönüyorum.

"Evet, bebeğim!" diye haykırıyor ayakları yere değdiğinde ve bir toprak bulutunu tekmeliyor.

Paraşütlerimizi toplarken, oraya geri dönüp bunu tekrar yapmaya hazırken, o beş altı saniyelik coşku ve saf mutluluktan hala vızıldıyoruz.

Kanyon boyunca yürürken Briggs, "İnsanı yoran geri tırmanış oluyor," diyor.

Düz patika köprünün dibinde sona erdikten sonra, tepeye neredeyse dikey bir tırmanış var - kabaca kırk beş katlı bir binanın merdivenlerini tırmanmaya eşdeğ er ama biraz daha tehlikeli. Bu yüzden iyi bir egzersiz.

"Yine de acelesi var, değ il mi?" Briggs diyor ki. "Kesinlikle öyle. Buna bayılıyorum."

Bunun bir yarışma olmaması bile önemli değ il. Briggs bir tırmanıcı gibi yapılı - benden birkaç santim kısa, tamamen yağsız kas ve bir gram yağ yok. Eş it durumdayız, sadece mümkün olduğunca çok atlayış yapmaya çalışıyoruz, bu yüzden çıkış noktasından birlikte kalkıyoruz.

"Rüzgâr hızlanıyor," diyor Briggs, yön değ iştiren bir rüzgâr rüzgârlığı doldurup sonra tekrar doldurmak üzere söndürürken.

"Oldukça güçlü bir rüzgâr var," diyorum el ele kayalıkları tırmanırken. "Şimdilik TARD-overs ile devam edeceğiz."

İpi kapıyorum ve kendimi kayanın tepesine doğru çekiyorum, burada başka bir patika başlıyor. Nefes almak için duruyoruz ve şişemden uzun bir yudum su içiyorum, gözlerim turuncu tişörtlü bir adamın korkuluklara tırmandığı ve atlamaya hazırlandığı köprüde.

Adamın adı Carey. Onunla ve nişanlısıyla daha önce tanışmıştık. Bugün pek çok BASE atlayıcısı dışarıdaydı. B i r b i r i n e sıkı sıkıya bağlı b i r topluluk ve atladığımız yerlerle ilgili hikâyelerimizi paylaştık - Carey'nin en sevdiği yer Moab çölü. Carey atlıyor ve paraşütü açılıyor, tam o sırada güçlü bir rüzgâr kanopiyi dolduruyor ve onu geri itiyor. Kahretsin, ipleri bükülmüş. Göbeğin altındaki çelik desteklere çarptı. Briggs ve ben rahat bir nefes aldık. kanopisi köprüye takıldığında. Briggs

"Lanet olsun," diye mırıldanır.

"Tanrım. Adamın şansı varmış."

"Şimdilik," diyor Briggs gözlerini kısarak Carey'ye bakarken. "Çizgileri bükülmüş ve rüzgâr onu lanet bir piñata gibi savuruyor."

Telefonumu elime alıp onu olabildiğince yakınlaştırıyorum ve durumu daha iyi anlamaya çalışıyorum. Carey Snake Nehri'nin beş yüz metre yukarısında asılı duruyor, rüzgârda savruluyor ve onu havada tutan tek şey paraşütünün ipleri.

"Görünüşe göre bayılmış," diyorum. Kafası yana doğru sallanıyor ya da en azından buradan öyle görünüyor. "Hemen üstünde bir podyum var. Oradan ona ulaşabiliriz."

"Görünüşe b a k ı l ı r s a ondan bir buçuk metre yukarıda. Oradan ona ulaşmamız mümkün değil."

Yapabilirim. Yeterince desteğim olsaydı, ona ulaşabileceğimi biliyordum.

Konuşmayı bırakıp harekete geçiyoruz, on beş metrelik duvarı tırmanarak köprüünün tepesine çıkıyor ve yaya yolu boyunca çıkış noktasına doğru koşuyoruz. Trafik durmuş ve insanlar korkulukların yanında toplanıyor.

Briggs son durumu sorduğunda şerif departmanından bir adam "Arama kurtarma yaklaşık bir saattir dışarıda," diyor. "Kanyonda mahsur kalan iki dağcuyu kurtarmak için çağrıldılar."

"Aman Tanrım." Kumral saçlı bir kız ellerini sıkıyor - Carey'nin nişanlısı Alex.

Gözleri yaşlarla doluyor ve alt dudağı titriyor. "Ya çizgiler tutmazsa? Ya düşerse?"

Daha geçen ay nişanlandılar. Sahip oldukları her şeyi sattılar, kurumsal dünyayı terk ettiler ve şimdi bir minibüste yaşayarak ABD'yi dolaşıyorlar. Böyle bir şey olana kadar yaşamak için harika bir yol.

Alex bana biraz Hayley'i hatırlatıyor, bu yüzden onu rahatlatmak ve duruma olumlu bir bakış açısı getirmek istiyorum. "Hey. Böyle düşünme. Hatlar dayanacaktır. Her şey yoluna girecek." Briggs'e dönüp sesimi alçaltmadan önce ona güvence veriyorum. "Ona bundan daha hızlı ulaşabilirim. Tırmanış malzemelerimi getirdim. Halatlarımı ve koşum takımımı aldım. Tek yapmam gereken podyumdan aşağı inip onun koşum takımını benimkine bağlamak-"

Sarışın sakallı bir adam araya girerek, "Bu üç yüz kilodan fazla ağırlık demek," diyor.

Ona bir bakış attım. "İplerim bunu halledebilir."

"Yani ikinizi de yukarı çekmemiz gerekecek," diyor Briggs, gözleri düşünceli bir şekilde kısılmış.

Başımı sallıyorum, planı kafamda canlandırırken elimi çeneme götürüyorum. İpleri elinde tutan yeterince insanımız olduğu sürece işe yarayacağını biliyorum. "Evet."

"Bilmiyorum," diyor sakallı adam. "Kulağa çok riskli geliyor."

Sana sorduğumu hatırlamıyorum. Ama dilimi ısırđım. Bir oduncu gibi yapılı, kolayca altı dört ve kaslı, bu yüzden onun bize karşı olmasındansa bizim tarafımızda olmasını tercih ederim.

"Bu durumda acil servisin de böyle yapacağına bahse girerim." Korkulukların üzerinden eğilip başka bir yol olup olmadığını görmek için aşağı bakıyorum ama yok. Bir duba nehirden köprüye doğru gidiyor ama çok büyük bir düşüş var, bu yüzden o da yardımcı olmaz. "Helikopterle ona ulaşamazsınız ve onu bir bota indirmek için çok yüksekte. Bu yüzden birinin halatlarla aşağıya indirilmesi gerekecek."

"Ama arama kurtarma ekipleri bunu yapmak için eğitilmiş," diyor şüpheci, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Rastgele bir adamın beni koşum takımına bağlamasını ve lanet olası ipleri kesmesini isteyeceğimden emin değilim."

Ona uzun uzun baktım. "Ben ne yaptığımı biliyorum."

Briggs omzuma vuruyor. "O lanet olası Noah McCallister," diye herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağılıyor.

"Bunu yayınlamamıza gerek yok," diye mırıldandım.

"Seni tanıdığımı biliyordum! Daha önce fark etmediğime inanamıyorum," diyor Alex. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?" diye soruyor, gözleri umutla dolu.

Başımı salladım. "İşe yarayacak," diyorum kararlılıkla.

Alex rahatlamış bir şekilde nefes verirken ben de haklı olduğum için dua ediyorum. Bu değil ve zaman için tereddüt veya Bocalamak Yine de. Özgüven kraldır, bu yüzden ellerimi çırpıyorum ve toplanan gruba odaklanıyorum. Bunu ancak arkamda yeterince insan olursa yapabilirim, bu yüzden planı ortaya koyuyorum ve gönüllü olan herkesten ne istediğimi açıklıyorum. Etrafıma bakıyorum Grup. "Kim benimle?"

Dallas Cowboys tişörtü giymiş iri yarı bir adam, "Yardım edeyim," diye gönüllü oluyor. Onu şimdiden sevdim. Amcam Ridge, geçen sezon emekli olana kadar NFL kariyerinin son birkaç yılında Dallas için oynadı. Dallas Cowboys'un en iyi top tutucularından biriydi.

içinde ve NFL ve Şimdi o a spor spikeri ile onun kendi podcast'i.

Ama bunların hiçbirinden bahsetmiyorum. Kendime daha fazla dikkat çekmeye gerek yok.

"Adım Steve," diyor elini sıkamak için uzatarak.

"Kargaşayı gördüğümde tam da köprüden geçiyordum."

"Evet, tamam," diye homurdanır şüpheli. "Denemeye değer."

Tavrından hoşlandığımdan emin değilim ama dilenciler seçici olamaz.

Ağırlığını koyduğu sürece, önemli olan tek şey bu.

Birkaç kişi daha öne çıkıp yardım etmeyi teklif etti ve şimdi devam etmek için yeterli sayıda insanımız var, bu yüzden hiç vakit kaybetmeden atlama koşumumu tırmanma koşumuyla değiştiriyorum.

Bugün tırmanış malzemelerimi getirmemin tek nedeni Hayley'e yalan söylemem ve bu yalanı sürdürmek zorunda kalmamdı. Ben ayrılmadan önce uyandı ve bana almamı hatırlattı ve ben de ona gerçeği söylemeyi çok istedim. Ama yüzünde o hülyalı gülümsemesi vardı ve benim için endişelenerek gününü mahvetmek istemedim.

Ona BASE atlayışlarımdan hiç bahsetmedim, bu yüzden sabahın altısında bu konuşmayı yapmak, bunu tartışmak için ideal bir zaman gibi görünmüyordu. Ayrıca, şu anda iyi bir yerdeyiz. Yıllardır olduğumuzun en iyisi, gerçekten ve mutluluğumuzu bozacak bir şey yapmak istemiyorum.

Sırt çantamı aldım ve kapıdan çıktım.

Yine de ona yalan söylediğim için kendimi suçlu hissettim. Idaho'ya giderken hep bunu düşündüm.

Ama şu anda bunların hiçbirini düşünemem.

Tek odak noktam Carey'i o köprüden çıkarmak, bu yüzden diğer her şeyi kafamdan atıp sırt çantamı alıyorum.

Hepimiz merdivenlerden inip podyuma çıkıyoruz ve ben metal korkulukların üzerine eğilerek bu noktadan değerlendirme yapıyorum. Briggs haklıydı. Görünüşe göre bizden bir metre kadar aşağıda.

Briggs, "Paraşütünün yakalanması tam bir mucize," diyor.

"Koruyucu bir meleği olmalı," diye araya giriyor Steve.

Bana da birçok kez aynı şey söylendi. Shiloh Tanrı'ya ve koruyucu meleklerle çok inanıyor. Ve kim bilir? Belki de vardılar. Şu anda alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var, bu yüzden inancımı daha yüksek bir güce koymanın zararı olmaz.

Parmaklıklardan dönüp yardım etmek için toplanan beş kişiye bakıyorum. İyi olmalılar. Endişelenecek bir şey yok.

Yeni dostum Steve'e, "Şu rögarın kapağını açalım," diyorum.

"Tamamdır."

Şüpheli Dave, "Onu rögara nasıl götüreceksin?" diye sorar.

"Bana bırakın."

Ben iplerime sekiz rakamı bağlarken ve klipsleri koşum takımına takarken oyun planının üzerinden tekrar geçiyoruz. "Desteklerin dibine kadar tırmanacağım. Sonra yolun geri kalanında beni indirmeniz gerekecek. Herkes buna hazır mı?"

Steve, "Ortaokuldayken halat çekme şampiyonuydum," diye şaka yapıyor.

Hepimiz gülüyoruz ama gülüşmeler biter bitmez hayatımı ve Carey'nin hayatını sanal yabancılara emanet ettiğimi fark ediyorum. Briggs hariç, bu adamları Adam'dan tanımıyorum. Kontrolü bu kadar çok elime almaktan hoşlanmıyorum. Kararları veren kişi olmayı tercih ederim ama onların yardımına ihtiyacım var, bu yüzden onlara güvenmekten başka çarem yok.

Alex dudağını ısırarak, "İyi şanslar," diyor. "Her şey yoluna girecek." Bunun doğru olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi birkaç kez başını sallıyor ve ben de tüm olumsuz düşünceleri zihnimden kovup ona kendinden emin bir gülümseme veriyorum.

"Biz hallederiz."

Dave bana ipleri kesmem için bir bıçak uzattı ve Briggs beni tokatlarken teşekkür ederek bıçağı cebime koydum.

Geri. Briggs, "Seni koruyoruz dostum," diyerek beni rahatlattı. "Her şey yolunda."

Kendime tereddüt etme şansı bile vermedim. Korkuluklara tırmanıyorum, halatı kapıyorum ve rüzgâr beni savururken köprünün kenarından aşağıya iniyorum. Ne kadar alçalırsam, rüzgar o kadar yükseliyor.

Dibe ulaştığımda çelik destekleri kavriyorum ve yüzümü iplerde çalışan ekibe doğru eğmeden önce dayanağımı sağlamlaştırıyorum.

"Üç kadar saydığımda beni aşağı indirmeye başlayın," diye bağıyorum rüzgâra karşı.

"Bir. İki. Üç." Tutuşumu bırakıyorum. Hiçbir şey olmuyor.

Beni öylece bırakıyorlar.

Birkaç saniye bekliyorum, sonra tam üç metre düşerken tekrar yukarı bakıyorum. Tanrım. Midem takla atıyor ve soğuk terler döküyorum.

Yükseklikten korkmuyorum. Serbest düşüşü severim. Ama kendi şartlarımla. Bu daha çok güven düşüşü gibiydi. Onları pek sevmem.

"Özür dilerim!" Briggs bağırır.

Yolun geri kalanında beni aşağı indiriyorlar ve ilerleme daha yumuşak, sanki bir ritim tutturmuşlar gibi.

Carey'e ulaştığımda, iyi bir yerde olduğumu bildirmek için kolumu havada sallıyorum, sonra koşumunu tutup onu kendime doğru çekiyorum. İrkildi ve bir inilti çıkardı. Pek iyi görünmüyordu. Bronz teninin altında solgun, yüzü ter içinde ve alnındaki yaradan akan kanla kaplı.

"Hey, Carey, ben Noah." Gözleri açılıyor ve sanki beni odak noktasına getirmeye çalışıyor gibi görünüyor. Beyin sarsıntısı geçirdiğinden oldukça eminim ve bunun ne kadarının kayıt olduğundan emin değilim ama ona güven vermek istiyorum. "Ben senin için buradayım. Her şey yoluna girecek."

Yutkunuyor. Dudaklarını yalıyor. "Omzumu mahvetti. Sanırım kolum kırıldı."

Bakışlarım sağ koluna kayıyor. Uzun kollu tişörtünden kan sızıyor ama bu konuda fazla bir şey yapamıyorum.

Şu anda. "Sıkı durun, sizi buradan mümkün olduğunca çabuk çıkarmaya çalışacağız."

Onu koşum takımına bağladım ve sadece ikisi onu tutana kadar ipleri kestim. Son iki ipi kestiğimde, podyumdaki adamların biraz ağır kaldırmaları gerekecek, bu yüzden hazır olduklarından emin olmak istiyorum.

Briggs'in gözlerini bulana kadar podyuma bakıyorum ve kelimeler olmadan iletişim kuruyorum.

"İpleri kesin!" Briggs bağırıyor. "Seni yakaladık." Duymam gereken tek şey buydu.

İşte hiçbir şey olmuyor. Bir ipi kestim ve bir helikopter sesi duyduğumda pamuk ipliğine bağlıydı. Helikopterin pervaneleri daha fazla rüzgâr çıkarıyor ve son ipi kesecek kadar sabit tutamıyorum.

Sadece yardım etmeye çalışıyorlar ama bu tam tersini yapıyor. Geri çekilmeleri için kolumla işaret ediyorum.

Birkaç dakika süren el kol hareketleri sonunda mesajı alıp dışarı çıkmalarını sağlıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve paraşütün son ipini kesiyorum. İpler gerilene ve bizi yukarı çekmeye başlayana kadar ikimiz de beş metre daha daldık.

Bu yavaş bir süreç ve rüzgâr da yardımcı olmuyor, ama yavaş ama emin adımlarla yukarı çıkıyoruz ve güçlü bir rüzgâr bizi köprüye çarptığında neredeyse olmamız gereken yerdeyiz. Metal kirişlere öyle bir kuvvetle çarpıyoruz ki çenem kapanıyor ve başım geriye düşüyor.

Carey acı içinde inliyor. Ben irkildim, bu zavallı adam.

"Dayan dostum. Neredeyse geldik." Yine de beni duyduğunu sanmıyorum. Yine bilinci yerinde değil, kafası yana doğru sallanıyor ki bu muhtemelen en iyisi. Ama şimdi ölü bir ağırlık, uzuvları ağır ve onu kaldırmak daha zor olacak.

Neyse ki, ekip hep birlikte çalışıyor, şimdi adımlarını buldular, bu yüzden podyumun altına gelene kadar bizi yukarı kaldırıyorlar.

Başımın üstündeki çelik kirişleri tutuyorum ve rögarın altına gelene kadar b i z i karşıya çekiyorum. Silahlar

Yardım etmeye hazır bir şekilde uzanıyorlar ve Carey'yi kayışından ayırmadan önce sağ omzuna ve koluna dikkat etmeleri konusunda onları uyarıyorum.

Carey'i rögar deliğinden yukarı çektikten sonra kendimi yukarı çekiyorum ve sendeleyerek ayağa kalkıp nefes almaya çalışıyorum. Damarlarımda dolaşan adrenalin yüzünden vücudum titriyor.

"Başardın dostum," diyor Briggs ve beni kucaklıyor. Göğüs kafesimden beyaz bir acı fışkırıyor. Dişlerimi sıkıp nefes almaya çalışıyorum.

Tişıörtümü kaldırıp hasarı inceledim. Sadece biraz morarma, dokunulduğunda biraz hassas ama ciddi bir şey yok.

"Kontrolden geçmelisin, dostum." Briggs çenesini Carey'le ilgilenen ilk yardım ekibine doğru salladı. Onlara çalışma alanı açmak için hepimiz geride duruyoruz.

Başımı salladım. "Yok, ben iyiyim. Zaten kaburgalar için bir şey yapamazlar." Geçmişte attan düştüğümde birkaç tane kırmıştım, o yüzden bunu biliyorum.

Bizi güvenli bir yere çekmeye yardım eden herkesle tokalaşıp sırtlarını sıvazlıyorum. "Siz olmasaydınız bunların hiçbirini yapamazdım. Gerçek bir takım çalışmasıydı." Teşekkür etmek için çenemi eğiyorum ve bir enerji içeceğinin kapağını açıp elektrolitlerimi yerine koymak için yarısını yudumluyorum.

"Eldiven takmalıydım," diye homurdanan Dave avuçlarındaki ip yanıklarını inceledikten sonra bana ters ters bakarak uzaklaştı.

Briggs ve ben birbirimize bakıyoruz. Briggs iç çekerek, "O kadar iri bir adama göre oldukça işe yaramazdı," dedi. "İpi düşürüp duruyordu."

"O yumuşak elleri yüzünden olmalı." Steve tiksintiyle başını sallıyor. "Ole Butterfingers."

Hepimiz güldük ve ben irkildim. Kahretsin. Acıyor. Çelik kirişe çarptığımızda yaralanmış olmalı.

Beyninizin ölüm kalım durumundayken acı çektiğinize dair sinyal göndermemesi komik ama

Adrenalinin etkisi geçmeye başladığında, bum! Mack kamyonu gibi çarpıyor.

Köprünün tepesine tırmanıp ambulansın yanında durduğumuzda kaburgalarımı kucaklıyorum. Carey'i henüz yukarı getirmediler ama getirdiklerinde burada olmak istiyorum.

"Bir bira iyi giderdi," diyor Steve. "Ya da on tane. Ben çıkıyorum."

Briggs ve ben ona yardımları için tekrar teşekkür ediyoruz ve o gittiğinde Briggs bana bakıyor. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Rüzgar çok kuvvetli ve yakında hava kararacak."

Sadece on iki atlayış yapabildiğimiz için hayal kırıklığına uğradım ama olur böyle şeyler. Bazen öndeyken bırakmak daha iyidir, bu yüzden isteksizce başımı sallıyorum. "Yine de iyi vakit geçirdik."

"Şükürler olsun ki her şey yolunda gitti. Moab'a bir gezi planlamalıyız. Biraz tırmanış ve atlayış yaparız."

"Bunun için can atacağımı biliyorsun." "Harika."

Kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra, az önce ne söz verdiğimi anladım. Hayley'e bu sefer her şeyin farklı olacağını söylemiştim. Bu da riskli arayışlarımı sınırlamanın bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyor. Aksi takdirde, ikinci kez ayrıldığımızda olanları tekrar yaşayacağız.

Bugün ne yaptığımı bilseydi tam bir anksiyete krizi geçirirdi. Düşünmek için durmadım bile. Sadece yapılması gerekeni yaptım. Ama başka seçeneğim yoktu, değil mi? Carey'i öylece bırakamazdım, değil mi?

Yapmam gerekeni yapacağım ve sonra çekip gideceğim. Sorun olmaz. Boşluğu dolduracak başka bir şey bulabilirim.

Onu ambulansa götürürlerken çenemi Carey'ye doğru salladım. "İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ben gidiyorum. İrtibatta kalalım, dostum. Sonra görüşürüz."

Koşarak ambulansın yanına gidiyorum ve Alex beni ciğerlerimdeki tüm oksijeni emen ve gözlerimin önünde

küçük noktalar belirmesine neden olan kemik kırıcı bir kucaklamanın içine çekiyor.

Ambulansın yan tarafına yaslanıyorum ve dünya dönmeyi bırakana kadar acı içinde nefes alıyorum.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm," diyor Alex, alnı endişeyle dolmuş bir halde. "İyi misin? Yaralandın mı?"

"Hayır," diye gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Her şey yolunda." Alnımdaki teri kolumun tersiyle siliyorum ve gerçekten önemli olan şeye odaklanıyorum. "Carey nasıl?"

"Beyin sarsıntısı geçirdiğini, kolunu ve köprücük kemiğini kırdığını düşünüyorlar." Genişçe gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Oldukça kötü yaralanmış ama senin sayende iyileşecek."

"Sadece ben değil," diyorum. "Bunu tek başıma yapmadım."

Yorumumu elinin tersiyle itiyor ve gülümsemesi daha da genişliyor. "Daha da ünlü olmak üzeresin."

Tam bir haber ekibi bize doğru koşarken dönüyorum. Ben kaçamadan Alex kolumdan tutup beni öne ve ortaya doğru itiyor. "Bu Noah McCallister. Nişanlımı köprüden kurtardı."

Oh, hayır.

Bir kadın muhabir, sanki kendisine hayatının hediyesi verilmiş gibi gözlerinde bir parıltıyla gülümsüyor. "Noah McCallister mı? Hayley Saint James'in erkek arkadaşı mı? İlk kez kahraman oluyorsunuz, değil mi?"

Mükemmel. Tam da şu anda ihtiyacım olan şey, araştırmasını yapmış bir gazeteci.

"Cesur kurtarışıyla paraşütü köprüye takılan bir adamın hayatını kurtaran Noah McCallister ile birlikteyiz." Kameralar bana yaklaşıyor ve kaçacak yerim yok. "Sizi tamamen yabancı biri için hayatınızı riske atmaya iten neydi?"

Muhabir mikrofonu yüzüme tutuyor ve midem bulanıyor.

Siktir. Siktir.

Fuuuuuck. Çok fena sikildim.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayley

Zoe: Lütfen bana Noah'la tekrar birlikte olduğunuzu söyle.

Ben: Uh, evet?

Sen karışma Zoe. Onun özel hayatı seni ilgilendirmez. Onun özel hayatı benim işim Dean.

Noah şu anda trend. Bundan faydalanalım.

Trend mi? Grup sohbetini bırakıp Google Noah'a giriyorum ve karşıma çıkan ilk videoyu oynatıyorum.

"Gözlerini kapat bebeğim," diyor Jonathan, elinde bir kutu saç spreyiyle. "Bu muhteşem dalgaların tuttuğundan emin olmalıyız."

Muhabir, "Cesur kurtarışıyla paraşütü köprüye takılan bir adamın hayatını kurtaran Noah McCallister ile birlikteyiz" diyor.

Aman Tanrım. Ne oluyor, Noah? Yine de şaşırmamalıyım. Noah her zaman bir kahraman olmuştur.

Bir ambulansın önünde minyon bir kızılın yanında duruyor ve videoyu duraklatıp ona yakınlaştırıyorum. Gri tişörtüne kan sıçırıyor ve yaralandığına dair bir işaret arıyorum ama bulamıyorum. Bakışlarım yüzüne kayıyor. Tanrım, adam muhteşem. Saçları dağınık, yüzü bronzlaşmış ve geniş omuzları dar bir bele doğru iniyor.

"Bence gözlerinin daha fazla ışıltıya ihtiyacı var," diyor Lauren. "Gözlere dokunma. Onlar mükemmel," diyor Jonathan.

diyor. "Belki elmacık kemiklerinin üstüne biraz daha fosforlu kalem sürebilirim ve saçına altın tozu serpebilirim."

Muhabir "Sizi tamamen yabancı biri için hayatınızı riske atmaya iten neydi?" diye soruyor.

"Mükemmel," diyor Lauren. "Hayley. Çeneni kaldır."

Onları görmezden geliyorum, saçıma ve makyajıma ne yaptıklarını umursamayacak kadar videoya dalmışım.

Noah, "Ben sadece herkesin yapacağını yaptım," diye yanıtlıyor.

"Oh, bu da ne?" Jonathan eğilerek soruyor, gözleri telefon ekranımda. "Gerçekten çok lezzetli, değil mi?"

Gerçekten öyle. Ama başka bir sürü şey de var. Cesur. Cesur. *Pervasız*.

Sıradan bir günmüş ve herkes aynı şeyi yaparmış gibi davranmasına bayılıyorum. Hayır, yapmazlardı. Çoğu insan acil servisi beklerdi.

Video klip, iki adamın nehrin üzerindeki bir köprüünün kenarından sarktığı bir sahneye kesiliyor. Adamlardan biri

Bu adamlar Noah. Avuçlarım terliyor ve midem boşalıyor.

Ne düşünüyordun, Noah?

"Derin nefes al, bebeğim," Jonathan koçluk yapıyor. "O hayatta ve iyi durumda."

"Ne kadar harika bir şey bu," diyor Lauren, sesi hayretle karışık. "Erkek arkadaşın bir kahraman."

Bunu inkar edemem. O hep öyleydi, hep öyle olacak. Kalbim gururla kabarıyor ama dilimde korkunun tadını alabiliyorum. Bakırımsı ve metalik. Alt dudağımı ısırduğım için kan olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

"Rujunu mahvediyorsun," diyor Lauren, dudağımı bir mendille silerken.

Elini geri ittim. "Sorun değil. Gerçekten."

Yakın çekim görüntüler biraz grenli ama Noah'ın koşum takımına bağlı adam baygın görünüyor ve Noah paraşütünün iplerini kesiyor.

Beş on metre daha alçaldıklarında kalbim duruyor ve yukarı çıkarken köprünün kenarına çarptıklarında irkiliyorum. Kamera zoom yapıyor ve köprüdeki iki adam, kıvrımlı yeşil bir nehir ve kanyonun yüzlerce metre üzerinde sadece bir leke gibi görünüyor.

Yeni bakış açısı eve getiriyor. Noah bugün ölebilirdi.

Ölebilirdi.

Kapı açıldı ve kapandı. Telefonumdan başımı kaldırmıyorum ama Dean'in Lauren ve Jonathan'dan bizi birkaç dakika yalnız bırakmalarını istediğini duyuyorum. Onlar gittikten sonra yanıma geliyor, ben bir görgü tanığı tarafından çekilmiş gibi görünen başka bir videoyu izlerken bakışları elimdeki telefona kayıyor.

"Noah McCallister'ı Google'da aramanın sırası değil," diyor Dean, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatmış bir halde. "Gösteriye kadar on beş dakikanız var-"

"Ne düşünüyordu ki?" Dudağımı çiğniyorum ve Dean'e bakıyorum. Cevapları bildiğinden değil ama gerçekten bilmek istiyorum.

Biliyorum.

Neden hayatını böyle riske atsın ki? Neden acil servisin gelmesini beklemedi?

"Noah neden her zaman insanları kurtarmanın *kendi* görevi olduğunu düşünüyor?" Gergin midemi sakinleştirmek için derin nefesler alarak soruyorum. Hasta olacakmışım gibi hissediyorum.

Dean iç geçiriyor, bakışları zıplamayı bırakmayan bacağıma kayıyor. "Sadece gösteriye odaklanalım. Noah iyi. Bu saatler önce oldu. O yüzden bunu aklından çıkarmaya çalış."

İyi olduğunu biliyorum. Bana mesaj atıp yola çıktığını ve birkaç saat içinde döneceğini söyledi ama köprüden bir adamı kurtardığı kısmı atlamış. "O köprüde ne işi vardı ki?" Merak ediyorum.

Dean'in yanıtını beklemek yerine, yanıt için Google'a başvuruyorum.

"Tatlım, telefonunu bana ver."

Dean telefonumu almaya çalışıyor ama ben onu geri çekiyorum ve ekrandaki kelimeleri okuyarak anlamlandırmaya çalışıyorum.

"Perrine Köprüsü'nden BASE atlayışı mı?" BASE jumping de neyin nesi? Bunu da Google'da aramam gerekiyor ve cevabı bulduğumda - yüksek binalar, yapılar gibi sabit bir nesneden atlamak veya doğal Özellikler ve konuşlandırmaa chute-Ekranımdaki kelimelere hepsi birbirine karışana kadar bakıyorum. Kaydırmaya devam ediyorum, ne olduğu hakkında bilgi arıyorum aradı ve dünyanın en çok tehlikeli Spor. Uçaktan atlamanın aksine, ilk paraşüt çalışmazsa yedek paraşüt açmak için yeterli zaman yoktur. Sıfır

Hataya yer yok.

Ölüm ve yaralanma oranı paraşütle atlamadan kırk üç kat daha yüksektir. Bir makale buna spor değil, intihar görevi diyor. Ama hayır, Noah bunu yapıyor olamaz. Eğer BASE atlayışına başlasaydı, haberim olurdu.

Bunların hiçbiri mantıklı değil. "Ama..." Başımı salladım. "Noah BASE atlayışı yapmıyordu."

Dean dudaklarını birbirine bastırır ve hiçbir şey söylemez. Bu doğru olamaz. Bir hata olmalı.

"Kaya tırmanışına gitti. Bana söyledi..." Derin bir nefes alıyorum ve bir açık bulmaya çalışarak devam ediyorum. "Bana bir arkadaşıyla tırmanış yapmak için Twin Falls'a gideceğini söyledi. Bana söylediği buydu. Belki de Salt Lake City'ye dönerken o köprüden geçiyordu ve yardım edip edemeyeceğini görmek için durdu. Eminim öyledir. Bu olmalı, değil mi?" Gerçeği öğrenmek için Dean'e baktım.

"Hayley," diyor Dean sessizce. Sanki bana ne kadarını söyleyeceğini düşünüyormuş gibi elini çenesine götürüyor.

"Gerçeğe ihtiyacım var Dean. Eğer biliyorsan, söyle bana..."

Başını sallıyor. "Olay öyle olmadı. O köprüden atladığına dair videolar var."

"Hayır. Böyle bir konuda bana yalan söylemez. Söylemez işte," diye ısrar ediyorum. "Noah... o bir yalancı değil." Dean'in haklı olduğunu kanıtlayan videolarda gezinirken bile başımı hayır anlamında sallıyorum.

Hatta biri beni etiketledi. Hayatımın aşkını lanet bir köprüden ters takla atarken görmek isteyeceğimi kim düşünebilir ki? Bir tane de kendini köprüden aşağı atmadan önce korkulukların üzerinde amuda kalkarken çekilmiş. Sanki tüm bunlar onun için sadece eğlence ve oyunmuş gibi, oysa yanlış bir hareket onu öldürebilirdi.

Farkına vardığım şey beni yıkarken gözlerim kapanıyor. Noah bana yalan söylemişti.

Bana yalan söyledi.

Dean, "Zoe'yi öldüreceğim," diye homurdanıyor.

"Bu Zoe'nin suçu değil," diyorum usulca, telefonumu göstererek. "Eninde sonunda öğrenecektim." Bu da başka bir şey. Onu bir yalanın içinde yakalama ihtimalimin yüksek olduğunu hiç düşündü mü? Yoksa zevk almaya o kadar odaklanmıştı ki umurunda bile değil miydi?

"Pekâlâ. Yapacağımız şey şu," diyor Dean, şimdi tamamen iş konuşuyor. "Önümüzdeki iki saat boyunca bunu aklından çıkarmanı istiyorum. Müziğe odaklanın. Seyircilerinize ve bu geceki performansınıza odaklanın. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Başımı sallıyorum, konuşamayacak kadar kalp hastasıyım.

Dean beni omuzlarımdan tuttu. "Bana bak. Gözlerini görmeme izin ver."

Gözlerimi onunkilere diktim.

"Bunu yapabilirsin, Hayley. Her şey yoluna girecek."

Bunun iyi olmayacağını biliyorum ama onu yatıştırmak için tekrar başımı sallıyorum. Bir sanatçı olduğunuzda tüm kişisel sorunlarınızı bir kenara bırakmanız gerekir ve bu gece yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum ama şu anda midem çalkalanıyor ve kafamın içinde bir yük treni dolaşıyor.

Tek görebildiğim Noah'ın kendini köprüden attığı. Diğer adamın iplerini keserken köprünün kenarından sarkıyor.

Kapı çalınıyor ve Liam kafasını içeri uzatıyor. "Hazır mısın?"

Dean tekrar bana odaklanmadan önce, "Hemen geliyoruz," diyor. "İyi olacaksın. Sahneye çıktığında bunların hiçbirini düşünmeyeceksin. Bununla gösteriden sonra ilgileneceğiz."

Başımı sallıyorum ve kanın metalik bakırimsı tadını alarak dudaklarımı yalıyorum. "Sadece birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var." İtiraz etmek için ağzını açtı. "Tek ihtiyacım olan bu. Sadece beş dakika yalnız kalmama izin ver, söz veriyorum hazır olacağım."

Tereddüt ediyor ve sonra başını sallıyor. "Telefonunu kapat. Bana ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağım."

Sonunda yalnız kaldığımda burnumdan nefes almaya çalışıyorum ama oda dönüyor ve yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissedebiliyorum. Belimden eğilip karnımı tutuyorum ve başımı dizlerimin arasına koyuyorum.

Neden bize bunu yapmaya devam ediyorsun, Noah?

Daha dün gece her şey çok mükemmeldi. İlerliyorduk ve ben safça bu sefer her şeyin yoluna gireceğine inanıyordum. Bana her şeyin farklı olacağına dair söz vermişti. Bana söz vermişti.

Sonunda her şeye sahip olabileceğimizi düşünmüştüm. Birlikte tüm hayallerimizi gerçekleştirecektik. En çılgın hayallerimizden bile daha iyi olacak bir gelecek planlayacaktık.

Durdurulamaz olurduk. Yenilmez. Doğanın gücü.

Her zaman ilişkimizin karşılıklı sevgi ve saygıdan oluşan sağlam bir temel üzerine kurulu olduğuna inanırdım.

Ancak yenilmez değiliz ve kaya gibi sağlam ilişkimiz yalanlardan oluşan çökmekte olan bir temel üzerine inşa edildi.

Bana yalan söyledi. *Noah bana yalan söyledi.* Açıkça ve utanmadan. Bu konuda o kadar rahattı ki hiçbir şeyden şüphelenmedim.

BASE jumping mi? Bu deliliğin bambaşka bir seviyesi.

Neden hiçbir şey ona yetmiyor?

Artık Noah'nın ölmek istediğine gerçekten inanıyorum. Başımı kaldırıyorum ve gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi sıkıyorum.

Ama en çok acı veren şey, bağımlılığını beslemek için yalan söylemiş olması. Ne zaman öğreneceğim? Üçüncü seferde şanslıymışım, kışımın kenarı. İlişkimizin yürümesi için çaba göstermeyecek kadar ilişkimizi yerle bir etmeye niyetli.

Bir ay. Düzeltme yapmadan *bir ay* bile geçiremezdi.

Bir hayat kurtardı ve yine kahraman olarak övülüyor ve ben Noah hakkında bunu biliyorum. Onun bir kahraman kompleksi olduğunu biliyorum. O her zaman benim beyaz atlı prensim oldu.

Ama daha dün gece, başından beri bana yalan söylediği halde bu sefer farklı olacağına dair birbirimize söz verdik.

Elimi göğsüme sürüyorum. İkiye ayrılıyor gibi hissediyorum.

Tanrım. Acıyor. O kadar çok acıyor ki nefes bile alamıyorum.

Bağımlılar her zaman yalan söyler. Bir sonraki

düzeltilmelerini elde etmek için ne gerekiyorsa söyleyecek ve yapacaklardır.

sevdikleri insanlara zarar verirler. Dean bunu bana bir keresinde söylemişti. Uyuşturucu ve alkol bağımlılığından bahsediyorduk ama sanırım Noah hakkında da konuşuyordu.

Bunların hiçbirinin Noah için geçerli olduğuna inanmak istemedim. O her zaman çok sadık ve sevgi doluydu. Bu bir bağımlının davranışı değil, değil mi?

Ama geriye dönüp baktığımda sadece görmek istediğimi görmüşüm. Onu etkinleştirdim. Davranışlarını mazur gördüm. Umutsuzca onun hâlâ ilk aşık olduğum çocuk olduğuna inanmak istedim.

Kendime hep *"En azından bana karşı hep dürüst."* derdim.

Ama şimdi bunu bile söyleyemiyorum. Belki de öyle olmamalı.
çok büyük bir olay. Büyük bir yalan değildi. Muhtemelen kendine sadece beni korumaya çalıştığını söyleyerek yaptıklarını haklı çıkardı.

Ama yine de yalan söyledi.

Kapı hafifçe çalınıyor, yapmam gereken bir gösteri olduğunu ve kendimi toparlamam gerektiğini hatırlatıyor.

Çıglık atmak, yıkılmak ve okyanuslar dolusu gözyaşı dökmek istiyorum ama şu anda böyle bir lüksüm yok. Bu gece sahneye çıkmak zorundayım ve hayranlarıma elimden gelenin en iyisinden daha azını vermeyi reddediyorum.

Bu yüzden kendimi dizginledim, tüm duygularımı içime attım ve yapabileceğim tek şeyi yaptım - omuzlarımı dikleştirdim, başımı dik tuttum ve kırık kalbim ve dağ gibi yükümle kapıdan çıktım.

Dean ve Chris koridorda konuşuyorlar ama beni görür görmez konuşmayı kesiyorlar. Yüzlerini bana döndüklerinde ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Noah'nın yalancı yüzünü görmek ya da yaptıklarını haklı çıkarma çabalarını dinlemek istemiyorum.

Dean'e baktım. "Turun geri kalanında bize katılmayacak." Kim olduğunu söylememe gerek yok. Kimden bahsettiğimi zaten biliyorlar. "Çantalarını göndermesi için birini ayarlayabilir misiniz lütfen?"

Bakışlarım Chris'e kayıyor. "Eğer arenaya gelirse... sahne arkasına geçmesine izin verme."

Kimse gözünü kırpmıyor ya da sorgulamıyor. Turum. Akıl sağlığını. Ve nihayetinde benim kararım.

Noah'yı ne kadar çok sevdiğimi ve onu göndermenin bana ne kadar pahalıya mal olduğunu biliyorlar ama bana başka seçenek bırakmadı.

"Nasılsın?" Dean sorar, sesindeki endişe gerçektir.

Ona parlak bir gülümseme gösterdim. "Kılıcımı bana ver. Gösteri zamanı." Ne demek istediğimi açıklamak için durmadan yanından geçip gidiyorum.

Beni kurtarması için kahraman kompleksli bir beyaz şövalyeye ihtiyacım yok. Kendi iblislerimi öldüreceğim.

Baskı altında ezilmeyeceğim. Üstesinden geleceğim ve yapabileceğim en iyi performansı sergileyeceğim.

Ben dirençliyim. Bildiğimden daha güçlüyüm. Ben lanet olası bir savaşçıyım.

Tekrar kapatmadan önce ihanetin acısını hissetmek ve kaybın yasını tutmak için kendime iki saniye izin veriyorum ve kapak sahneye yükseldiğinde, oyuncu Hayley Saint James oluyorum.

Durdurulamaz. Yenilmez. Doğanın gücü.

Sadece "Slow Dancing on a Starless Night "ın sözlerini söylediğimde ve daha sonra Zeke'in şarkısını söylediğimde yüzümdeki ifade biraz kayıyor.

Bu melodiyi piyanomda ilk çaldığım günü hatırlıyorum.

Noah'ın beni terk ettiği gündü.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Noah

ARENAYA VARMADAN ÖNCE BİLE BOKU YEDİĞİMİ BİLİYORDUM. girişe izin verilmedi. Güvenlikle tartışmaları ya da yalvarışları onları etkilemedi.

Eminim beni dışarıda tutmak Dean'in fikriydi. Ben de B planına geçtim ve kamyonlardan birinin arkasında diğer şoförlerle takılıp kâğıt oynayan otobüs şoförümüzün izini sürdüm.

"Seni otobüse almam gerekiyor mu emin değilim," diyor Ed, beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Hadi Ed," diye yalvarıyorum. "Beni bilirsin. Tur kameramanı. Hayley'nin *erkek arkadaşı*."

Ağarmış sakalını sıvazlayarak düşünüyor. "Emin değilim

Duyduğum kadarıyla durum hâlâ böyle."

Şaka yapıyormuş gibi gülüyorum ama şaka yaptığını sanmıyorum. "Sadece biraz zor bir dönemden geçiyoruz. İşleri yoluna koymam ve düzeltmem gerekiyor. Bunları daha önce de aşmıştık." Omuz silkiyorum ve bunu neden Hayley'nin otobüs şoförüne açıkladığımı merak ediyorum. "Bu sefer de farklı olmayacak."

"Otuz yıldır aynı kadınla evliyim," diyor kamyoncu kasketini kaldırıp parmaklarını saçlarında gezdirdikten sonra kasketini yerine takarken. "Benden sana tavsiye, genç delikanlı. Zor bir dönem diye bir şey yoktur."

Omuz silkiyorum. Belli ki beni ve Hayley'i tanımıyor. "Beni otobüse bindirebilir misin? Duş alabilirim."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Oldukça sert görünüyorsun." Ed duraksıyor. "O köprüde ne yaptığını gördüm."

Hassiktir. "Sen de gördün, ha?"

"Şimdiye kadar herkesin gördüğüne eminim. Elden ele dolaşıyor. Ekipteki adamlardan biri bana bir video gönderdi. Böyle bir numara çekmek için deli olmak lazım."

"Hayır. Işık ekibinin her gece sahneyi kurmak için yaptığı şeyden başka bir şey değil."

"Evet, onlar da deli. Hiçbir zaman yükseklik hayranı olmadım."

"Beni otobüse bindirmeye ne dersin?" Ona bir gülümseme gösterdim.

İç geçiriyor, yumuşuyor. "Bu yüzden işimi kaybetmesem iyi olur," diye homurdanıyor otoparkı geçerken.

"Hayley'e her şeyin benden kaynaklandığını söyleyeceğim. Ki öyle," diye ekliyorum. "Bana inanacaktır." En azından buna inanacak. Burada başı dertte olan Ed değil. Benim başım dertte.

Beni otobüse bindirdiğinde ona teşekkür ediyorum ve doğruca yatak odasına dönüyorum, tişörtümü başımın

üzerine çekerken yüzüm buruşuyor. Aynanın karşısına geçip üzerimdeki

duşu açmadan önce vücudumdaki morluklar. Morluklarım birkaç gün içinde iyileşecek, ancak bu 'pürüzlü yama'nın geçmesi biraz daha zaman alabilir.

Vücudumu fırçalayarak temizlerken sıcak su cildimdeki kesikleri acıtıyor; toz, kir ve kurumuş kan giderin etrafını sarıyor. Ama işim bittiğinde kendimi yeni bir adam gibi hissediyorum. Bir eylem planı oluşturacak kadar kafam açık.

Neyse ki dizi bitmeden Hayley'e ne söyleyeceğimi düşünmek için hâlâ zamanım var.

Havluyu saçlarımın üzerinde gezdirip kalçalarımın sarıyorum ve kıyafetlerimi almak için dolaba uzanıp arkama dönüyorum. Hayley'nin çantası burada ama benimki yok. Ne oluyor lan?

Diğer dolapları ve aklıma gelen her yeri kontrol ettikten sonra çantalarımın burada olmadığını fark ettim. Video ekipmanlarım, kameralarım, kıyafetlerim. Gitmişler.

Siktir git, Dean. Lanet olsun. Şimdi bu turda kalmak için savaşmam gerekecek. Ama Hayley'nin Aiden'a yardım ettiğinde kanıtladığı gibi, kararları veren o, bu yüzden Dean umurunda değil. Şu anda tek endişem Hayley.

Kirli kıyafetlerimi tekrar giydim ve yüzümü ellerime gömerek yatağın kenarına çöktüm.

Eğer o haber minibüsleri gelmeseydi, şu anda bu karmaşanın içinde olmazdım.

Ama bunu düşünürken bile suçu yanlış omuzlara yüklediğimi biliyorum.

Bu onların hatası değildi. Benim suçumdu. Bunu ben yaptım. Berbat ettim.

Ve şimdi bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım.

Salt Lake City'ye dönerken, başka bir yol bulmadan önce Hayley ile bu konuyu konuşabileceğime dair umudumu hâlâ koruyordum.

Artık bunun bir seçenek olmadığı çok açık. Mesajlarla uğuldayan telefonumu elime alıp ekranı kontrol ediyorum. Görünüşe göre herkes ve annem bunu biliyor.

Ailemden ve arkadaşlarımdan tonlarca cevapsız arama ve mesaj var ama son mesajımızdan beri Hayley'den hiçbir şey yok.

Twin Falls'tan ayrılmadan hemen önce ona mesaj attım. **Şimdi dönüş yolundayım. Birkaç saat içinde görüşürüz. Seni seviyorum.**

Onun cevabı: **Umarım eğlenmişsinizdir! Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum.**

Bu neredeyse dört saat önceydi. Yani evet, boku yedim.

Aklıma başka bir düşünce geldi. Ya Hayley henüz bilmiyorsa?

Belki Dean bunu duydu ve onu gerçeklerden korudu. Performansını etkilememesi için ekibinden ve etrafındaki herkesten bunu gizli tutmalarını istemiş olabilir.

Bu mantıklı olurdu. Tıpkı videoları gördüğünde bilgisayarımı kapattığı zamanki gibi Dean de Hayley'i gerçeklerden koruyacak ve bunu duymamasını sağlayacaktı.

Düşündükçe, çok geç olmadığına daha da emin oluyorum. Hâlâ temize çıkmak ve bunu düzeltmek için bir şansım var.

Tek yapmam gereken gerçeği kabul etmek ve ona karşı dürüst olmak. Yalan söylediğim için özür dileyeceğim ve bunun bir daha asla olmayacağına söz vereceğim.

Planın hatalı olduğunu biliyorum ve boşa kürek çekiyorum. Kalbim bana artık çok geç olduğunu söylüyor. Ama ben inatla, sanki can simidimmiş gibi umuda sarılıyorum.

Kapının dışında onun ayak seslerini duyduğumda, kapı açılıp Hayley eşikte dururken kocaman bir gülümsemeyle ayağa kalkıyorum. İki adımda önünde durup ona uzanıyorum ama Hayley ellerini kaldırarak beni savuşturuyor ve koridora doğru iki adım geri atıyor.

Gülümsemem kayıyor.

"Hemen gitmeni istiyorum," diyor sertçe. "Eğer iki dakika içinde gitmezseniz, Chris sizi fiziksel olarak uzaklaştıracak."

Çok soğuk. Hayley'nin bu halini tanıyamıyorum bile.

Bunu ona ben mi yaptım?

Umut pencereden uçup giderken ve beni asılı bırakırken ağrıyı hafifletmek için göğsümü ovuyorum.

Ellerimi kaldırdım. "Bunun hakkında konuşalım.
Açıklayabilirim

."

"K o n u ş a c a k b i r ş e y y o k ." Onu bulmaya çalışıyorum.
ama bana izin vermiyor. Kollarını göğsünün üzerinde
kavuşturuyor ve sanki benden yeterince uzaklaşamıyormuş
gibi birkaç adım daha geri gidiyor. "Gitmene ihtiyacım var."

"Hadi, Hales." Arkasında duran Chris'i görmezden
geliyorum, kışımı bu otobüsten sürüklemeye hazırım ve
Hayley'ye odaklanıyorum. "Benim tarafımı bile dinlemeden
beni kovacaksın-"

"Hikâyenin senin tarafını zaten biliyorum, Noah."
Çenesini kaldırıyor ve eğer gözlerinden hançer
fırlatılabilseydi, onlarca kez bıçaklanırdım. "Bana yalan
söyledin, böylece gidip lanet olası bir köprüden
atlayabilecektin." Parmağını bana doğru uzatıyor, sesi
öfkeyle titriyor ama çenesi titriyor ve aptalca bir nedenden
ötürü kırılğanlığı bana umut veriyor. "*Bana yalan söyledin.*"

"Biliyorum." Başımı eğiyorum ve enseme ovuyorum. "Özür
dilerim. Çok özür dilerim-"

"Ne zaman bu kadar yalancı oldun, Noah?"

"Beyaz bir yalan söyledim. Daha çok ihmal yalanı gibi,"
diyerek yaptıklarımı haklı çıkarmaya çalışıyorum. Her şeyi
daha da kötüleştirdiğimi bildiğim halde devam ediyorum
ama sanki kendime engel olamıyorum. "Bu beni yalancı
yapmaz. Beni tanıyorsun, Hales. Yalancı olmadığımı
biliyorsun..." Omuzları hayal kırıklığıyla çökerken sesim
uzaklaşıyor çünkü aptal bir bok gibi şimdi de yalancı
olmadığım konusunda yalan söylüyorum.

Tek yapmak istediğim onu kollarıma almak ve her şeyi
yoluna koymak ama kalkanları kalktı ve gözleri sertleşti.

Bana güvenmiyor. Güvenmemek için iyi bir nedeni
olduğunu biliyorum ama bu acımı azaltmıyor.

"Artık her konuda yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır." Başımı salladım. "Yalan söyledim çünkü gerçeği
kaldıramayacağını düşündüm." İrkildim. Kelimeleri yanlış
söyledim ama geri alamıyorum.

"Vay canına. Onu bana geri ver. Bu senin için gerçekten büyük bir şey." Gözleri suçlamayla kısıldı. "Yani sen bir yalancı ve pislüksin."

İki elimi saçlarımın arasından geçirip yanaklarımdan hava üfleyerek birkaç kez başımı sallıyorum. "Evet, tamam. Ben bir pislüğüm." Omuz silkip savunmaya geçiyorum. "Ama ben sadece seni korumaya çalışıyordum. Benim için endişelenmeni istemedim."

"Bil bakalım ne oldu? Senin buradaki işin bitti. Artık beni hiçbir şeyden korumak zorunda değilsin. Tüm yükümlülüklerinden kurtuldun. Eğer Norveç'te köprüden ya da dağdan atlamak istiyorsan, durma atla. Artık sana engel olmayacağım."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama aklım onun sözlerine takılıyor. "Norveç'i nereden biliyorsun?"

"Nasıl bildiğim önemli değil. Mesele bu değil. Öylece durup kendini öldürmeni izlemeyeceğim... ne için?" Ellerini havaya kaldırıyor. "Birkaç saniye sürecek bir heyecan için mi? Hayatın bundan daha değerli değil mi, Noah?"

Buraya daha önce de gelmiştik ama ona yaptığım şeyleri neden yapmam gerektiğini nasıl açıklayacağımı hala bilmiyorum, bu yüzden dikkat dağıtmayı tercih ediyorum. "Bana hiçbir şey olmayacak. Norveç çok güzel ve orada vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Benimle gelebileceğini düşünüyordum-"

"Aman Tanrım." Çenesi düştü. "Gerçekten hayal görüyorsun, değil mi? Beş yıldızlı bir tatil köyüne gidip spa tesislerini kullanmıyorsun Noah. Bir uçurumdan atlıyorsun," diye bağılıyor. "Aklını mı kaçırdın sen? Bu dünyadaki en tehlikeli spor. Kaç kişinin öldüğünü biliyor musun? Ve ölmesen bile, ölümcül olmayan yaralanmalar ne olacak? Felç olabilirsin ya da beynin hasar görebilir. Bunu hiç düşünmüyor musun?"

Ona sert bir bakış attım. "Hayır. Tüm hayatımı ölüm ya da ölümcül olmayan yaralanmalar hakkında düşünerek geçirmiyorum."

"Benim gibi değilsin, değil mi? Çünkü *yaşamakla* çok meşgulsün," diyor alaycı bir şekilde. "Paraşütle atlamamanın yeterince kötü olduğunu düşünüyordum, ama bunun senin olayın olduğunu kabul etmeye hazırdım ve senin yaşam tarzını da senin benimkini desteklediğin kadar destekleyecektim. Bunu yapmaya çalışacaktım, Noah. Her şeyin farklı olacağına söz verdiğinde sana inanmıştım." Titrek bir nefes veriyor ve bakışlarını indiriyor. "Ama daha iyi bilmeliydim. Tam olarak nasıl farklı olacağını hiç konuşmadık, değil mi? Bu benim suçum. Cevaplar için zorlamalıyım ama çok korkmuştum..." Gözlerini indirdi. "Geçen sefer yaptığın gibi beni yine terk edeceğinden o kadar korktum ki..." Başını iki yana sallar. "Ben... Ben bunu yapamam. Bunu daha fazla yapamam."

"Hales-"

Başını kaldırıyor ve keşke arkamı dönebilsem de yüzündeki o ifadeyi görmek zorunda kalmasam diyorum. Gözleri kasvetli ve o kadar büyük bir hüznle dolu ki zar zor nefes alabiliyorum. Ama Hayley'den asla gözümü ayıramıyorum ve konuşmak için ağzını açtığı anda ne söyleyeceğini bildiğim için onu sözlerimle durduruyorum.

"Yapma," diye yalvarıyorum. "Sakin söyleme, Hayley."

Sertçe yutkunuyor, gözleri akmamış yaşlarla dolu ve bıçağı kalbime gömüyor. "Biz bittik, Noah," diye fısıldıyor. "Birbirimizi bırakmanın zamanı geldi."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "*Hayır*. Gitmene izin vermeyeceğim. Biz birbirimize aitiz."

Gözlerini siliyor ve gülüyor ama bu neşeli bir ses değil. "Birbirimiz için bu kadar mükemmel olsaydık, yalan söylemene gerek kalmazdı. Ve eğer birbirimiz için bu kadar mükemmel olsaydık, senden benim için bir şeylerden vazgeçmeni istemekten korkmazdım. Ama kalbimde bir kez daha beni gerçekten seçmeyeceğini biliyordum. Eylemlerin kelimelerden çok daha yüksek sesle konuşuyor, Noah."

Başını sallayarak yanımdan geçip gitti ama onu durdurmak için kolundan tuttum. "Yalan söylememeliydim." Kolumu sarıyorum

Kolumu ortasına dolayıp onu göğsüme doğru çekiyorum ve bir an için bana yaslanıyor ve bu bana bitmediğimize dair umut veriyor. "Özür dilerim," diyorum, yüzümü saçlarına gömüp başımı döndüren kokusunu içime çekiyorum ve onu geri kazanmak için son bir girişimde bulunuyorum. "Bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum."

Geriliyor ve sonra geri çekilip bana dönüyor. "Verdiğin sözlerin eskiden bir anlamı vardı... eskiden her şeyin anlamı vardı." Bana öyle hüzünlü bir gülümseme veriyor ki kalbim parçalanıyor. "Eskiden sana hayatım pahasına güvenirdim, Noah. Bana söylediğin her şeye inanırdım çünkü biz büyürken sen tanıdığım en dürüst insandın. Ama artık o kişi değilsin ve şimdi... Kim olduğunu bile bilmiyorum."

Bunu nasıl söyleyebilir ki? "Beni tanıyorsun. Beni herkesten daha iyi tanıyorsun."

"Artık değil." Hayley tavana bakıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve ben onları silip gözyaşlarının yerine kahkahalar ve gülümsemeler koymak istiyorum. Ama ben artık sözünden dönmektense ölmeyi yeğleyen bir çocuk değilim ve o da bana tüm kalbi ve ruhuyla inanan bir kız değil.

Bu yüzden tek yapabildiğim orada durup her şeyin farklı olmasını dileyerek uzaklaşmasını izlemek.

Yatak odasının kapısı kapanıyor ve alnım kapının üzerine düşerken kilidin döndüğünü duyuyorum. "Değişebilirim. Değişebilirim, Hayley." Avuçlarımı kapıya vuruyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Seni kaybedemem. Bir daha olmaz. Kaybedemem. Sen benim için bu lanet dünyadaki her şeyden daha değerlisin."

Sözlerim sessizlikle karşılanıyor ve kapı kapalı kalıyor. Çünkü onu çoktan kaybettim. "Hayley!" Avuçlarımı kapıya vurup defalarca onun adını sayıkladıktan sonra geri çekilip kapıyı tekmeliyorum. Bir kere. İki kez. İyi bir önlem için üç kez.

"Gitme zamanı." Chris elini omzuma koyuyor ve beni ön kapıya doğru yönlendiriyor.

Göğsümde atan bu organın sahibi olan kızıdan uzaklaşırken adımlarım kalbim kadar ağır.

Otobüsten indiğimde, görmek istediğim son kişi dışarıda sigara içen Dean Fucking Bouchon, bu yüzden onun yanından geçiyorum, ama beni sözleriyle durduruyor.

"Motosikletinizi arıyorsanız, burada değil."

Benimle dalga geçiyor olmalısın. Onunla yüzleşmek için döndüm. "Nerede lan bu?"

"Otele çektirdim. Hyatt'ta sana bir oda ayırttım."

"Lanet olası bir otel odası istemiyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Ve içinde bulunduğun bu durumda motosiklet kullanmanı istemiyorum."

Bu lanet herif. Ona doğru ilerledim. "Çantalarımı ne yaptın?"

"Evinize gönderilmesini ayarladım. Rica ederim," diyor ve sigarasını yere atıp botunun tabanının altında eziyor.

Sertçe gülüyorum. "Neden sana bir şey için teşekkür edeyim ki? Zaten beni burada hiç istemedin ki." Çenemi ona doğru salladım. "Beni turdan atması için ona ne söyledin?"

Bana uzun uzun baktı. "Hiçbir şey söylememe gerek yoktu. Bu Hayley'nin kararıydı. Ama bunu *sen* yaptın." Dean parmağını bana sapladı. "Tam da yapmandan korktuğum şeyi yaptın ve bu yüzden seni bu turda istemedim. Yani suçlayacak birini mi arıyorsun? Aynaya uzun uzun bak. Bağımlılar yalancıdır, Noah. Bir sonraki düzeltmelerini almak için ne gerekiyorsa söyler ve yaparlar ve bu süreçte kimi incittikleri umurlarında değildir."

"Siktir git." Yere işaret ediyorum. "Ve sigaranı al."

Ama uzaklaşırken, sözleri kafamda yankılanıyor.

Beni turdan atmaya karar veren Hayley'di. Karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. Aiden'ı savunmak için çok hızlı davrandı ama beni savunmadı.

Sadakat için bu nasıl?

KIRKINCI BÖLÜM

Hayley

AŞK NEDEN BU K A D A R ACI VERMEK ZORUNDA?

"Sen benim için bu lanet dünyadaki her şeyden daha değerlisin."

Söylediği buydu. Keşke doğru olsaydı.

Onu içeri almak için neredeyse kapıyı açacaktım. Bunu yapmamak çok zordu ve yapmaya çok yaklaşmıştım. Değişebileceğini söylediğinde ona inanmak istedim. Tüm bunlar büyük bir yanlış anlaşılmaymış ve o böyle bir şey yapmamış gibi davranmak istedim.

Bana yalan söyledi ve bu sefer gerçekten vazgeçip beni seçmeyi planladığını söyledi.

Ama sonra bu yoldan daha önce de geçtiğimizi ve seçim şansı verildiğinde beni seçmediğini hatırladım. Dersimi zor yoldan öğrendim ve bir kez daha gitmesine izin verdim.

Kapıya yaslandım, kırık parçaları bir arada tutmak için kollarımı kendime sardım ve gitmesine izin verdim.

Bu üç gün önceydi ve acıtıyor.

Her şey acıyor. Kalbim. Ruhum. Kemiklerim, kaslarım ve hayati organlarım. Diğer yarınızı kaybetmek ve geriye doldurulması imkânsız Nuh büyüklüğünde bir uçurum bırakmak gibi bir şey.

Bu yüzden Vegas Strip'te şık, fütüristik bir otel süitine kapandım ve bu konuda bir şarkı yazıyorum. Ruhumu müzikle dolduruyorum. Kalp ağrımı mutlu sonla bitmeyecek akustik bir balada kanalize ediyorum.

Acımasızca parlak Nevada güneşinden korunmak için karartma perdeleri çekilmiş ve hiç iştahım yokken neden oda servisinden kahvaltı sipariş ettiğimi bilmiyorum.

Biri kapıyı yumrukluyor ama ben aldırmıyorum ve melodiyi doğru tutturmak için gitarımı tıngırdatmaya devam ediyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum. Neden kimse bunu anlayamıyor?

"Hayley. Kapıyı aç," diye bağılıyor Dean. "Senin için özel bir teslimatım var."

İç çekerek gitarımı beyaz kanepenin üzerine koyuyorum, çıplak ayaklarımla odanın içinde ilerliyorum ve kapıyı açıyorum, ama sadece bir aralık. Dean'in Nuh'un kapüşonlarından birini giydiğimi görmesini istemiyorum, büyük boy, kolları çok uzun ve etek ucu kalçalarımın ortasına ulaşıyor. Sırf onun kokusunu alabilmek için her gece onunla uyuyorum.

Neden hâlâ o çocuğa aşık bir aptalım?

"Eğer kahvaltıysa, ben çoktan yedim-"

Dean kapıdan geri adım atıyor ve en iyi iki arkadaşım onun önüne atlıyor, kollarını havaya kaldırıp "Sürpriz!" diye bağıyorlar.

"Aman Tanrım," diye bağırarak kollarımı ikisine de doladım.

Kendi küçük sevgi kucaklaşmamızda gülüyor ve sarılıyoruz ve onları gördüğüm için o kadar mutluyum ki kırık kalbimi geçici olarak unutuyorum.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Beni süite kadar takip ettiklerinde soruyorum, Everly pencerelere yöneliyor ve terasa açılan perdeleri açarak odayı ışıkla dolduruyor, Isla ise gümüş kapakları kaldırıp yenmemiş kahvaltıma bakarak kaşlarını çatıyor.

"Burada ne yaptığınızı sanıyorsun?" Isla meyve tabağından bir üzüm koparıp ağzına atıyor. Uzun siyah saçları, akuamarin gözleri ve zeytin rengi teniyle inkar edilemeyecek kadar güzel olan Isla, bugün ince askılı dantellerle süslenmiş ve kumaşına yıldızlar işlenmiş ipeksi siyah mini bir elbise giymiş. Bir Isla St. Clair orijinali. Tasarımları çok rock n roll. Sinirli ve havalı.

"Kızımızı neşelendirmeye geldik," diyor Everly, pencereden gülümseyerek dönerek. "Buradan fıskiye gösterisini görebilirsiniz." Vegas'tan nefret ettiğini bilmeme rağmen gerçekten heyecanlanmış görünüyor.

İkiz olmalarına rağmen Everly, beyaz-sarı saçları, altın rengi teni ve iri peygamber çiçeği mavisi gözleriyle Isla'nın tam zıttıdır.

"Tam zamanında gelmişiz gibi görünüyor." Isla elini aşağı yukarı sallayarak kıyafetimi işaret ediyor. Gözleri suçlamayla kısıldı. "Ne giiyorsun sen?"

Hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi yere bakıyorum. "Bir kapüşonlu." Beyaz bir kapüşonlu: Sessiz olun lütfen, gösteri başlamak üzere. Noah bunu Denver konserinin kulisinde giyiyordu ve bu aynı zamanda birlikte geçirdiğimiz son gece oldu. Önemli olduğundan değil. Sadece rahat bir kapüşonlu, başka bir şey değil.

"Mmhmm." O ve Everly birbirlerine bakarlar. "Ne?" Savunmacı bir şekilde soruyorum.

Everly iç geçiriyor. "En son ayrıldığınızda bir ay boyunca onun tişörtünü giymiştin."

"Yıkamadan," diye ekliyor Isla.

"Sadece aynı yola tekrar girdiğini görmek istemiyoruz."

Omuz silkiyorum. "Bu sadece bir kapüşonlu. Ve aynı yola tekrar girmeyeceğim. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Bunu kanıtlamak için bir gülümseme gösteriyorum ama ikna olmuş görünmüyorlar.

Everly konuyu değiştirerek, "Dean bugün izinli olduğunu söyledi," diyor. "Eğlenceli bir gün planladık ama senin için çok fazlaysa odanda takılabiliriz..."

"Hayır. Ben eğlenmekten yanayım. Eğlence tam da ihtiyacım olan şey. Her şeye açığım ama bir kuralım var. Noah hakkında konuşmayacağız. Onun adını bile anmak istemiyorum."

Everly başını sallar. "Adı verilmeyecek olan. Anladım."

"Merak etmeyin," diyor Isla. "Kimse bizi tanımayacak, böylece tamamen eğlenceli, tamamen sakın bir gün geçirebileceğiz."

Şüpheli bir kaş kaldırıyorum. Everly ve Isla dünyanın en tanınmış modellerinden ikisi. Daha geçen ay Vogue'a kapak oldular. Bu yüzden üçümüzün dikkat çekmeden herhangi bir yere gidebileceğini düşünmek hayalcilik gibi görünüyor.

Isla el çantasını karıştırıyor ve bir dizi peruk ve kıyafet çıkarıp kanepenin üzerine atıyor. "Voilà!"

Kalın kaküllü pembe bir bob ve kedi gözü güneş gözlüklerini tercih ediyorum. Isla kısa kahverengi bir peri stili seçiyor ve Everly tüylü sarı bir peruk ve hasır bir fötr şapka takıyor ve şehre gidiyoruz. Üç en iyi arkadaş, yirmi dört saatlik kesintisiz eğlence ve bir dövme sonrasında Noah'ı resmen unuttum.

Onu özlemiyorum. Azıcık bile.

Burada en iyi hayatımı yaşıyorum ve onu hiç düşünmüyorum.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Noah

"ENİNDE SONUNDA YOLA GELECEKTİR," DİYOR BODHI.

Hayley kıcıma tekmeyi basalı bir hafta oldu. Peki ben ne yaptım? Hırpalanmış kalbimi biraz tekila ve uçurum dalışı için Meksika'ya sürükledim. Seyahat ve konaklama masraflarım karşılandı ve Las Quebradas'ta oldukça güzel bir yer olan bir ekolojik pansiyonda kalıyorum.

Salt Lake City'de yaşanan onca şeyden sonra uçurumdan dalış tam da ihtiyacım olan şeydi.

Ama Şimdi gece vakti, cadı saati, her Şeyin beni tekrar yakaladığı zaman ve Bodhi'ye inanmayı ne kadar istesem de, onun yanıldığını biliyorum.

Ağrıyı hafifletmek için elimi gsmde gezdiriyorum ve arka bahçedeki hamağa uzanıp yıldızları seyrediyorum. "Geleceğini sanmıyorum. Bu sefer olmaz."

"Buraya daha önce de gelmiştiniz," diye ısrar ediyor. "Siz ikiniz birbiriniz olmadan yaşayamazsınız."

"Bu farklı hissettiriyor. Bir şekilde daha nihai."

Geçen sefer en azından bir seçeneğim vardı. Tek yapmam gereken Hayley ile evde kalmaktı ve her Şey yoluna girecekti. Ama yapmadım. Gittim. Yapmamam için yalvardıktan sonra bile, bir pislik gibi kapıdan çıkıp gittim. Ama bu sefer? Bana seçme şansı bile vermedi.

"Neşelen dostum. Her zaman her Şeyin yoluna gireceğine inanan adam nerede? İyi tarafından bakarsak, artık zgr bir ajansın. Bir bara git, bir kızla takıl, sabah kendini daha iyi hissedeceksin."

Bodhi'nin kalbinin hiç kırılmadığı apaçık ortada. Hiç kararlı bir ilişkisi olmamış, bu yüzden sevdiğin kişiye kaybetmenin nasıl bir Şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Evet, belki de haklısın. Gitmem gerek." Gitmem gereken bir yer yok ama sesime zorla neşe katacak havada değilim. "Sonra görüşürüz."

Çağrıyı kestim ve bir cigara yaktım. Derin bir nefes çekiyorum ve tüm sorunlarımı gece gökyüzüne boşaltmadan önce dumanı ciğerlerimde tutabildiğim kadar uzun süre tutuyorum.

Bu ot çok iyi. Acapulco Gold, bebeğim. Coşkuya giden tek yönlü bir bilet.

Hales'i düşünmeyeceğim bile. Sadece bir hamakta kafayı bulacağım ve kulaklıklarımdan akan müzikle rahatlayacağım.

Biraz tomurcuk ve "World on Fire" şarkısını söyleyen Stick Figure ve deniz esintisi. Sıcak bir gece, yıldızlı gökyüzü. Bundan daha iyisi olamaz.

Kendimi kaptırmışım, bilinmeyen diyarlara doğru süzülüyorum, aklım nereye giderse oraya gidiyorum.

Dean haklıydı. Tarih tekerrür ediyor ve kendimden duyduğum nefretin sınırı yok.

İki yıl önce Ağustos ayında Hayley ile ayrıldığımız gün, Victoria Şelaleleri'ne gitmek üzere valizlerimi hazırlıyordum. O zamanlar Santa Monica'da St. Clair ikizleriyle birlikte yaşıyordu ve ben de aşağı yukarı onunla birlikte yaşıyordum.

Zeke öldükten birkaç hafta sonraydı ve Hayley gezimi iptal etmediğime inanamıyordu. Ama Zeke ve ben bunu ölmeden birkaç ay önce birlikte planlamıştık - paraşütle atlama gezisi ve Gorge Swing - bu yüzden geri adım atmamın imkanı yoktu.

"Benden ne yapmamı bekliyorsunuz? Öylece yaşamayı bırakamam.

Benden şunu yapmamı isterdi-"

"Bu sana ne zaman yetecek, Noah? Ya ölürsen? Bunun bana ne yapacağı hakkında bir fikrin var mı? Yoksa umurunda değil mi?"

"Tabii ki umurumda. Ama ölmeyeceğim." Yüzü düştüğünde dudaklarımda ölen b i r k a h k a h a attım.

Yaptığım işi bırakıp onu kollarıma çektim ve her şeyin yoluna gireceğine dair onu rahatlatmaya çalıştım. Çenemi başının üstüne koydum ve onu kendime yakın tuttum; avuç içlerini göğsüme bastırarak kalbimin güçlü ve sabit atışını hissetmesini sağladım. "Neden benimle gelmiyorsun?"

Geri çekildi. "Öylece kalkıp gidemem. Bir sonraki albümüm üzerinde çalışıyorum ve taahhütlerim var."

Omuz silktim. "Evet, ben de öyle."

Ellerini kalçalarına koydu ve bana ters ters baktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ve başka bir albüm yazmak ya da turneye çıkmak *zorunda* değilsiniz. Kimse kafana dolu bir silah dayamıyor. Bu senin seçtiğin kariyer ve benim seçtiğim de bu."

Başını iki yana salladı. "Ne yaptığınızı göremiyor musunuz? İşler başa çıkılamayacak kadar zorlaştığında, çekip gidiyorsun. Duygularınla *asla başa* çıkamıyorsun."

"Beni Teksas'ta bırakıp Los Angeles'a taşınan birinden bunu duymak ne kadar da zengin..."

"Zeke hakkında ya da onu kaybettiğin için ne hissettiğin hakkında konuşmadın bile. Sadece kafayı bularak ya da bir sonraki adrenalin patlamasının peşine düşerek kendi kendini tedavi ediyorsun. Ama tahmin et ne oldu, Noah? Bundan sonsuza kadar kaçamazsın. Bir gün her şey seni yakalayacak ve bununla nasıl başa çıkacağını bilemeyeceksin."

Herkesin beni psikanalize tabi tutmaya çalışmasından bıkmıştım. Bunu ailemden ve şimdi de ondan görüyordum ve bu beni çok kızdırıyordu. "Şimdi de psikiyatrist mi oldun?"

"Dürüst olmaya çalışıyorum ve sana nasıl gördüğümü söylüyorum." "Öyle mi? Yanılıyorsun. Ben kaçmaya çalışmıyorum hiçbir şey. Duygularımla sizden farklı şekilde başa çıkmam, benim yöntemimin yanlış, sizinkinin doğru olduğu anlamına gelmez."

"Gitme," diye yalvardı. "Lütfen gitme."

"Uçağım üç saat sonra. Şimdi geri dönemem."

"Bir süre başka bir YouTube videosu yayınlamazsan eminim seni seven hayranların bunu atlatacaktır."

Bunu söyleme şekli kulağa çok küçümseyici geliyordu. Sanki onun yaptığı şey benim yaptığımdan çok daha önemliymiş gibi. Ben de öyle anladım zaten. "Desteyiniz için minnettarım." Başımı salladım. "Hepimiz dünyayı kurtarmak için dışarıda olamadığımız için üzgünüm. Kansere çare bulabildin mi Hales?" Kısık bir ıslık çaldım. "Sahne ismine Saint'i eklemene şaşmamalı."

Öfkelendi. "Bu haldeyken seninle konuşamam." Arkasını döndü ve yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi yatak odasından dışarı fırladı.

"Şimdi kim kaçıyor?" Bağırdım.

Toplanmayı bitirdim çünkü başka ne yapmam gerekiyordu ki? Bu yolculuğa çıkacağımı biliyordu.

Biliyordu.

haftalardır biliyordum.

Çantalarımı merdivenlerden aşağı taşıırken, sesini takip ederek oturma odasına gittim. Piyanonun arkasında oturmuş, parmakları tuşların üzerinde, Zeke hakkında yazdığı şarkı üzerinde çalışıyordu ve sanırım o anda bittiğimizi anlamalıydım.

Sadece bu yolculukla ilgili değildi. Hayley her şeyden vazgeçmemi istedi.

Ve ne yapacağım? Hayley Saint James'in erkek arkadaşı olup, kendime ait gerçek hırslarım ya da hayallerim olmadan mı?

Çantalarımı bıraktım ve arkasında durdum, saçlarını omzunun üzerinden kaydurdım ve boynunun yan tarafını, her zaman biraz inlemesine neden olan noktadan öptüm. Ama bu sefer, her zaman yaptığı gibi daha iyi erişebilmem için inlemedi ya da boynunu eğmedi.

Aynı hüzünlü melodiyi tekrar tekrar çalmaya devam etti. Yemin ederim en hüzünlü notaları seçmiş olmalı.

Yüzümü saçlarına gömdüm ve doğrulmadan önce bir süre onu içime çektim. "İki hafta içinde evde olacağım."

Elleri piyano tuşlarının üzerinde hareketsiz kaldı. "Yani bunu gerçekten yapacak mısın?"

Ses tonundan sorunun kilitli ve dolu olduğunu anlayabiliyordum.

Beni bir seçim yapmaya zorluyordu; beni seç ya da kariyerini seç.

Ama yine de sıkı sıkıya tutundum, inatla bunun böyle biteceğine inanmayı reddettim ve bunu neden yapmak zorunda olduğumu açıklamak için son bir girişimde bulundum. "Bunu yapmak zorundayım. Sevdiği bir şeyi yaparak Zeke'in anısını onurlandırıyorum."

Oturduğu yerde döndü ve ayağa kalktığı anda bir adım geri attım, göğsü kabarmış, gözleri hançer gibi parlıyordu.

"Gerçekten kendi saçmalıklarına inanıyor musun?" Gözleri benimkilerle buluştuğunda sertçe güldü. "Aman Tanrım, inanıyorsun, değil mi? Onu öldüren şeyi yapıyorsun."

Parmağını göğsüme sapladı. "En iyi arkadaşımı gömmeyeceğim." Gözlerini yere indirdi, başını salladı ve aramıza mesafe koyarak birkaç adım geri gitti. "Bunu daha fazla yapamam. Eğer gidersen, bir daha geri gelme."

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve iki parmağımı çenesinin altından geçirerek yüzünü bana doğru kaldırdım ve gözlerini buldum. "Hales, bunu kastetmiyorsun-"

Geri çekildi ve beni savuşturmak için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evet, istiyorum. Seni kaybedemem." Çenesini kaldırdı, yüzü kararlıydı ve kariyerinde onu bu noktaya getiren çelik gibi kararlılığı gördüm. "Git ve ne yapman gerektiğini düşünüyorsan yap, ama döndüğünde seni bekliyor olmamı bekleme."

"Yani beni kaybetmekten korkuyorsun ama beni kendinden uzaklaştırıyorsun? Bu neden tanıdık geliyor?" Parmaklarımı şıklattım. "Ah, doğru ya. Bunu daha önce de yapmıştın."

Bana ters ters baktı. "Hayatını *ya da* benim duygularımı önemsemediğin belli olduğuna göre, birlikte olmamızın bir anlamı yok."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve telefonum cebimde titreşirken yüksek sesle nefes verdim. Aracım dışarıda bekliyordu ve gitmem gerekiyordu ama işleri bu şekilde bırakmak istemiyordum. "Seni seviyorum. Seni her zaman sevdim-"

"Beni sevseydin, *beni* seçerdin, Noah. Beni *gerçekten* sevseydin, burada kalırdın. Benimle birlikte." Geri adım atmıyordu, biraz bile.

Ölmek için seçtiği tepe burasıydı.

"Ve tam olarak ne yapacaksın?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Karşıdan karşıya tek başıma geçmeme izin verilecek mi? Çünkü bu da tehlikeli. Sörf yapmaya gitmeme izin verilir mi? Oh hayır." Kollarımı kendime doladım ve sinmiş gibi yaptım. "Okyanus çok korkutucu. Bir köpekbalığı tarafından saldırıya uğrayabilirim. Araba kullanmama izin verilir mi? *Tam olarak* ne yapmamı istersiniz?"

Dişlerini sıktı. "Hayatını riske atmadan yapabileceğin milyonlarca şey var. Üniversiteye geri dönebilir ve sinema diploması alabilirsin. Ya da fotoğrafçı olabilirsin."

"Harika bir fikir. Ben bugün fotoğrafçısı olsam, sen de müziği bırakıp anaokulu öğretmeni olsan nasıl olur? Cypress Springs'e geri döneriz ve risk almadığımız güzel, güvenli küçük bir hayat süreriz ve bir gün yaşlanıp saçlarımız ağardığında gençken yaptığımız heyecan verici şeyleri anarız. Ama tahmin edin ne olacak? O anılara sahip olamayacağız çünkü güvenli davranmakla çok meşguldük. Ben sadece *var* olmak istemiyorum, Hales. *Yaşamak* istiyorum."

Gözleri yaşlarla doldu ve tek yapmak istediğim onları silmek ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemekti. İsteddiği adam olabilirdim ve dünyanın öbür ucunda yüksekleri kovalamak zorunda kalmazdım.

Ama ben bunu yapamazdım. Belki de çok bencildik, çok gençtik ya da çok inatçıydık. Ama bunların hiçbirini anlamıyordum. Ben Hayley'nin hayallerini her zaman desteklemiştim, o neden benimkileri destekleyemiyordu?

Çantalarımı aldım ve kapıdan çıktım.

Bittiğine inanmıyordum. Yolculuk sona erip eve sağ salım döndüğümde Hayley'nin bensiz yaşayamayacağını anlayacağını düşünmüştüm.

Açıkçası, bu şekilde olmadı. Bensiz yaşamamanın bir yolunu buldu.

Ve şimdi bile, onu sevdiğim gibi, nasıl bırakacağımı bilmiyorum.

Yani evet, kimsenin bana berbat durumda olduğumu söylemesine ihtiyacım yok. Bunu zaten biliyorum.

Saat sabahın ikisi ve hala kafam güzel ama kendimi kötü hissediyorum ve sadece onun sesini duymak istiyorum. Sabahın ikisinde aradığım kişiyi arıyorum ama cevap vermiyor.

Siktir et. Sesli mesaj bırakacağım.

"Selam Hales. Benim. Meksika'da dinleniyorum ve hayatı düşünüyorum... Dünyada neredeyse sekiz milyar insan var. *Sekiz milyar*. Güneşin daha parlak parlamasını sağlayan ve dünyayı renk ve mucizeyle dolduran o tek kişiyi bulma ihtimali nedir? Sekiz milyarda bir. Ama ben seni dört yaşındayken buldum ve biliyordum, *sadece* biliyordum, sen benim için tek kızdın. Dört yaşındayken ruh eşimi bulma olasılığımı hiç düşünmedim bile. Sen benim için o kızdın, bebeğim. İlk günden beri."

Tekila şişesini dudaklarıma götürüyorum ve yoluma devam etmeden önce içiyorum.

"Ve ne düşündüğünüzü biliyorum. O bir yalancı. Pisliğin teki. Muhtemelen bana sarhoş ve kafası güzel diyordur. Evet, büyük bok. Belki de kalbimi kum torbası olarak kullandığın içindir diye hiç düşündün mü? Beni tekmeliyorsun, bir kenara fırlatıyorsun, hırpalanmış, morarmış ve bir sonraki nefesim için soluk soluğa bırakıyorsun. Ama ben bir savaşçıyım, bebeğim. Hep öyleydim, hep öyle olacağım. McCallister'lar asla ölmez. Bu yüzden ayağa kalkmaya devam ediyorum, ringe geri dönüyorum ve savaşmaya devam ediyorum."

Güçlendirici bir tekila daha içiyorum ve ayaklarımdan üzerinde sallanıyorum. Meksika altını. Bal gibi pürüzsüz. Yanmayı hissetmiyorum bile.

"Ama sen... sen bizim için savaşmıyorsun. Hayır. Bizim için savaşan tek kişi benim çünkü sen kaçmakla çok meşgulsün. Sorunlarımdan kaçtığımı mı sanıyorsun? Bokla yüzleşmek istemediğim için yüksekleri kovaladığımı mı? Aynaya bak bebeğim. Haplarını al ve iyiymişsin gibi davran. Yine de haklıydın. Biz bittik. Kaybettiğim bir savaşta savaşmaktan bıktım." Elimi göğsümde gezdirdim.

"Sizin için bir kez bile savaşmamış biri için savaşmanın ne anlamı var? Bu iki yönlü bir yol, ama ben çıkmaz bir yola girdim. Belki bunun hakkında bir şarkı yazabilirsin." Gülüyorum çünkü bu çok komik. Ve üzücü. Çok üzücü.

"Seni çok uzun zamandır seviyorum, Hales. Ama bir erkek ne zaman bırakması gerektiğini bilmeli. Adios, bebeğim, cehennem gibi bir yolculuk oldu."

Çağrıyı kestim, şişeyi bitirdim ve yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında sırtüstü uzandım.

Her şeye sahip olabilirdik. Ama sahip olduğum tek şey yıldız tozuyla dolu bir cep ve anılardan oluşan bir hazine.

Aşkın canı cehenneme. Bu sefer farklı olacağına beni inandırdığı için onu sikeyim.

Ve hepsini çöpe attığım için beni siktir et.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Hayley

"BİR SORUN GÖREMIYORUM," DIYOR AIDEN, BENİ TAKIP EDEREK. Tur otobüsü. Seattle'dayız ve her yer gri gökyüzü. Tabii ki öyle. "Onun kim olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyor değilsin. Yaptığı şeylerin çok havalı olduğunu kabul etmelisin."

"Önümüzdeki haftayı Noah'tan bahsetmeden geçirebilir miyiz?" Çaydanlığı açıp dolaptan bir kupa ve bal alıyorum.

Bu sabah, ondan gelen bir sesli mesajla uyandım. Dinlememeliydim bile ama aptal gibi dinledim. Sadece bir kez de değil. O kadar çok dinledim ki ezbere biliyorum.

Sarhoştı, kelimeleri geveliyordu ve muhtemelen kafası iyiydi. On birinci sınıftaki gibi hissediyordum ama bu sefer çok daha kötüydü.

Ama onun için ağlamaktan ve onun için endişelenmekten bıktım.

Meksika'daki bütün uçurumlardan atlayabilir, umurumda değil. Onun için hiç savaşmadığımı söylemeye nasıl cüret eder?

Altı yıldır Noah'ı hayatta tutmak için savaşıyorum. Neden bu turda olduğunu düşünüyor? Dean onu davet etmemi istemedi. Ama onu buraya getirmek için savaştım. *Her zaman* Noah'ı savundum.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" Aiden tezgâha yaslanıyor. "Bu kızla görüşüyordum, değil mi?"

"Ne için, iki gün falan mı?" Çayına bal koyarken ağzımdan kaçırıyorum.

"Hayır. Ondan gerçekten hoşlanıyordum," diyor Aiden. "Neredeyse bir yıl boyunca birlikteydik."

"Gerçekten mi?" Çayımı kanepeye taşıyorum ve Aiden yanımdaki koltuğa çöküyor. "Bu ne zaman oldu?"

"Seninle tanışmadan önce. Liam ve ben lisedeyken bir grup kurduk. Garajımızda pratik yapar, partilerde falan çalardık. Neyse, ben mezun olduktan sonra eski bir minibüs aldık, onu tamir ettik ve turneye çıkmayı planlıyorduk. Bu turne gibi değil. Dive barlar, festivaller falan. Ama çok heyecanlıydık. Yani, aylardır bunun hakkında konuşuyorduk ve her şeyi planlamıştık. Ama kız arkadaşım çıldırdı. Gitmemi istemedi. Onu unutacağımdan ya da yolda bir sürü başka kızla yatacağımdan korkuyordu ve bizimle gelemezdi çünkü o yaz çalışmak ve üniversite için para biriktirmek zorundaydı. Bu yüzden bana bir ultimatom verdi. Ya beni seç ya da turneye çık."

Vücudumu ona doğru çeviriyorum ve bacaklarımı altına sokarak fincanı ellerimde tutuyorum. "Peki sen ne yaptın?"

"Onu seviyordum. Ya da en azından o zamanlar sevdiğimi sanıyordum. Bu yedi yıl önceydi. Belli ki sikimle düşünüyordum. Bu yüzden onu seçtim."

Kaşlarım havaya kalktı. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. "Yaptın mı?" "Evet." Kanepeye çöktü ve koltuğunu tekmeledi.

Bacaklarını açmış, ellerini başının arkasında birleştirmiş, kahverengi gözleri LED tavan ışıklarına odaklanmış. Burnunun etrafındaki ve gözlerinin altındaki şişlik ve morluklar geçmiş ama burnunda gece kulübündeki kavgadan önce olmayan bir şişlik var. "Hayatımın en büyük hatasıydı. Kardeşim çok kızmıştı. Başka bir davulcu buldu ve çocuklar bensiz yola çıktı."

Çayımı yudumluyorum ve Aiden'ı aşık ve tek bir kıza bağlı olarak hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. "Sen ve kız arkadaşın arasında ne oldu?"

"Onu aldattım." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Ah, bilmeliydim. Sen tam bir av köpeğisin.

Bunu neden yaptın?" "On sekiz yaşında olduğum için mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu bir bahane değil."

"Biliyorum," diye itiraf ediyor. "Gerçek sebep bu da değil. Beni seçim yapmaya zorladığı için ona kızdım ve bu şekilde boyun eğdiğim için kendime kızdım. Eğer birbirimizi gerçekten sevseydik, bana güvenirdi."

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Sana güvenmediği için onu cidden suçlayabilir misin? Onu *aldattın*."

"Asıl noktayı kaçıırıyorsun. Ben olsam aldatmazdım. beni destekleyip desteklemeyeceğini sordum. Müzik hakkında ne hissettiğimi biliyordu. O grupta olmayı ne kadar çok sevdiğimi ve o turneyi dört gözle beklediğimi biliyordu. Yani, sırf onunla birlikte olmak için bu büyük şeyden vazgeçmiştim ve o tüm boş zamanını benimle geçirmiyordu bile. Kafamın içinde

"Ne cüretle arkadaşlarıyla gider ve beni ortada bırakır?" diye düşündüm.

"Vay canına. Arkadaş edinmesine de mi izin verilmiyordu?"

Bana yine konuyu kaçırıyormuşum gibi bir bakış fırlatıyor. "Tabii ki öyleydi. Ben sadece o yaz nasıl hissettiğimi anlatıyorum. Bir fast-food restoranında boktan bir işte çalışıyordum ve büyüdüğüm sıkıcı kasabadan başka bir yerde olmayı diliyordum."

Yine de bunun aldatmayı haklı çıkardığından emin değilim. Kalmayı o seçti. Kafasına silah dayamış gibi değil.

Ama vazgeçtim çünkü belli ki Liam'ın hayatının aşkı o değildi. "Liam'ın turnesi nasıl geçti?"

"Tam bir felaketti," diyor Aiden gülerek. "Minibüs sürekli bozuluyordu. Konserlerinde neredeyse hiç insan yoktu. Beş parasızdılar ve bir minibüste uyuyorlardı ve sonunda herkes birbirinden nefret etti. Ama Liam bu deneyimi hiçbir şeye değişmeyeceğini söyledi. Geri döndüğünde Los Angeles'a taşındık, session çalışmaları yaptık ve geçinebilmek için bulabildiğimiz her işe girdik. Ama bir çöplükte yaşıyor olmamız, kiramızı ve faturalarımızı zar zor ödeyebiliyor olmamız umurumuzda değildi çünkü müziğimiz vardı, anlıyor musunuz?" Bana bakmak için başını koltukta çeviriyor. "Ve sonra seninle tanıştık ve altın gibiydik."

Hatırladıkça gülümsüyoruz.

Aiden ile ilk tanıştığımda, o ve Liam ilk stüdyo albümümde vokal çalmak için seçmelere katılıyorlardı ve onlarla tanıştığım ilk beş dakika içinde onları sadece grubumda istediğimi değil, aynı zamanda arkadaş olacağımızı da anlamıştım.

Aiden bana beş boncuklu dostluk bileziği verdi. İlkinde şöyle yazıyordu: Müzik benim hayatım. İkincisinde şöyle yazıyordu: Ben harika bir davulcuyum. Üçüncüsü: Davul çalmak: Müziğin *kalp emojisi* ritmi. Dördüncüsü: Davulla senin *kalp emojine* giriyorum. Beşincisi: BFFs 4 ever.

Çok tatlı ve sevimliydi ve iddialarını parlak bir davulcu ve iyi bir arkadaş olarak destekledi.

Bu yüzden Aiden'ı turnede tutmak için mücadele ettim. Bazen aptalca şeyler yapıyor ve yanlış kafayla düşünüyor ama müzik onun tutkusu ve özel hayatında ne olursa olsun her zaman ortaya çıkıyor ve elinden gelenin en iyisini yapıyor.

Onun yerine başka bir davulcu getirmek istemiyorum. Sadece iyi olduğu için değil, ki öyle, aramızdaki uyumdan ve dört yıldır iyi bir arkadaş olmasından dolayı. Tüm iniş ve çıkışlarda yanımda oldu. Beni güldürdü, ağlamam için bana bir omuz verdi ve ne zaman ona sırrımı açsam, bunu kendine sakladı. Beni asla satmadı, dostluğumuzu kendi kişisel çıkarları için kullanmaya çalışmadı ve bu kulağa çok önemli bir şeymiş gibi gelmeyebilir ama kime güveneceğimi asla bilemediğim bir sektörde bu çok önemli.

Eski başım Scott hakkımda dedikodular yaydı ve kişisel bilgilerimi magazin dergilerine sızdırdı. Onun yaptığını anlayan ve bu konuda onunla yüzleşen Aiden oldu, böylece turun ortasında Scott'ı değiştirdik. Böyle şeyler olması gerekenden çok daha fazla oluyor, insanlar arkadaş gibi davranıyor ama sonra dönüp sizi kullanıyor ya da satıyor. Bu yüzden güveninizi kazanan insanları bulduğunuzda, onları yakın tutar ve onlar için savaşırsınız.

"Demek istediğim şu ki," diye devam ediyor Aiden, "Noah senin için sevdiği şeyden vazgeçerse, bir süre için bunu sorun etmeyebilir, ama sonunda bunun için sana kızacaktır."

Yine bu konuya mı döndük? Noah hakkında konuşmak istemiyorum. "İlişkimiz bitti, bu yüzden konuşmanın bir anlamı yok."

"Söyleyeceğim bir şey daha var, sonra konuyu kapatacağım." İçimi çektim.

"Korktuğunu biliyorum. O kazanın kafanı karıştırdığını biliyorum. Ve bunu anlıyorum. Anlıyorum. Onun için endişelenmemen gerektiğini söylemiyorum. Dağınık ve karmaşık olmadığını da söylemiyorum. Ama siktir et. Birbirinize ait olduğunuzu herkes görebiliyor."

Noah için neden bu kadar uğraştığını bilmiyorum.

"Çoğu insan bir ömür boyu arayacak ve asla böyle bir aşkı bulamayacak. Hepimiz hayatımızı daha iyi hale getiren, tüm saçmalıklarımıza katlanan ve bizi sadece en iyi halimizde değil en kötü halimizde de seven o tek kişiyi arıyoruz."

İki elini siyah saçlarının arasından geçiriyor ve sinirli bir nefes üflüyor. Konuşma tarzına bakılırsa bu oyunda bir payı olduğunu düşünebilirsiniz. "Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Seni destekleyen, geliştiren ve şöhretinden korkmayan birine sahip olmak? Böyle adamlar her gün karşınıza çıkmıyor."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama Aiden çok hızlı, o yüzden tek kelime bile edemiyorum.

"Asher senin sahip olduğun her şeyi istedi. Olmak istediği yere ulaşmak için seni ezip geçti. İki dakikalığına çıktığın diğer pislik mi? Aktör olan..."

"Penn Shipley?" Onu unutmuşum. O zamanlar gelecek vaat eden bir aktördü. Tanışmamızdan yaklaşık altı hafta sonra büyük çıkışını yaptı, bir film çekmeye gitti ve rol arkadaşına aşık oldu. Şimdi Hollywood'un en gözde yıldızlarından biri.

"Evet. Penn Shipley," diyor Aiden başını sallayarak. "*Hayley Saint James* ile birlikteydi. Seni tanımıyordu bile. Ama Noah ile sadece kendin olabiliyorsun. Seni kariyerini ilerletmek için kullanmıyor. Sadece seni seviyor."

O sadece seni seviyor. Sanki bu kadar kolaymış gibi. "Birbirimizi sevmemek hiçbir zaman sorunumuz olmadı. Ama beni gerçekten sevseydi, bana yalan söylemezdi." Oturduğum yerden kalkıyorum çünkü bu konuşmayla işim bitti. Aiden'in her şeyi yanlış anladığından bahsetmiyorum bile. "Ve dahası, müziği ekstrem sporlarla karşılaştıramazsın. Müzik hiç kimseyi öldürmedi."

"Teknik olarak bu doğru değil," diyor Aiden kupamı lavaboda durulayıp bulaşık makinesine yerleştirirken. "Kurt Cobain. Jimi Hendrix. Jim Morrison..."

Ben uzaklaşırken o hâlâ ölü müzisyenlerin isimlerini sayıyor.

Onları müzik öldürmedi. Uyuşturucu öldürdü.

Yatağıma dalıp yüzümü yastığa gömüyorum. Üzgün, aşk acısı çeken bir aptal olarak hala çarşaflarda Noah'nın kokusunu bulmaya çalışıyorum ama artık sadece çamaşır deterjanı kokuyor ve bu bile büyük bir kayıp gibi geliyor.

İlişkiler neden bu kadar karmaşık?

Phoebe Bridger 'Savior Complex' şarkısını söylerken sırt üstü dönüp ışıkları kısıyorum ve tavana bakıyorum.

Onu itmek yerine yanında kalıp ona yardım etmeye çalışmalı mıydım? Ama bunu yapamazdım. Tamamen yabancı biri için hayatını riske atarken, bahse girerim aklından bile geçmemişimdir. Ve ertesi gün bana tırmanmaya gideceğini söylediğinde, bunu sorgulamadım bile çünkü ona güveniyordum.

Bana ne zaman yalan söylemeye başladın, Noah?

Bana asla yalan söylemeyeceğini açıkça söyledi.

Bu da başka bir yalan mıydı?

Tüm sorunlarımıza rağmen, en azından bana karşı her zaman dürüst olduğunu bilmek beni her zaman rahatlattı. Ama artık buna bile güvenemiyorum ve bu durum her şeyi sorgulamama neden oluyor.

İçgüdülerim bana bunun ilk olmadığını söylüyor. Sadece onu ilk kez bir yalanın içinde yakaladım.

Norveç'i Bodhi'den öğrendim. O geceki gösteriden sonra nasıl olduğumu sormak için beni aradı ve ağzından kaçırdı. Ne yaptığını anladığında "Kahretsin" dedi.

Bu da bana Noah'ın ondan bunu sır olarak saklamasını istemiş olması gerektiğini söyledi. Bodhi'ye kaynağımı açıklamayacağıma söz verdim ama telefonu kapattıktan sonra rüyayı hatırladım. Annem '*Beni seç*' dediğinde. *Beni seç. Beni seç' derken*, Shiloh yerine onu seçmekten bahsetmiyordu.

Ben ve Noah hakkında konuşuyordu.

Ama Şimdi merak ediyorum... Bana başka ne konuda yalan söyledi?

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Noah

"UYAN VE PARLA, UYUYAN GÜZEL."

Bir iniltiyle Bodhi'yi uzaklaştırıyor ve yastığı başımın üzerine çekiyorum. "Git başımdan."

"Haydi, mopey. Hawaii'ye doğru ilerleyen bir kasırga dalgası var. Dalgalar kırılma noktasına doğru geliyor."

Ağzım kupkuru ve kafamın içinde bir çekiç çalışıyor. Umurumda değil.

Dalgalar yükseliyor. "Hava raporunuzla ilgilenmiyorum."

Yastığı ellerimden çekip alıyor ve odanın diğer ucuna fırlatıyor. "Bugünlerde pek bir şeyle ilgilenmiyorsun, değil mi?" Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Sana neler oluyor böyle? Öylece uzanıp ölecek misin?"

Onu uzaklaştırdım. "Siktir git."

"Hayır. Sörfte gidiyoruz. O yüzden kışını yataktan kaldır. Sensiz gitmiyorum." Duruşunu genişletiyor ve sanki bütün gün orada durmayı planlıyormuş gibi dövme kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ve eğer günlük sörfümü yapmazsam, nasıl olacağımı biliyorsun."

Evet, nasıl olduğunu bilirim. Huysuzun teki. Bodhi sörf için yaşar. Daha yürümeye başlamadan önce bile sörf yapıyordu. Sörf onun için sadece bir spor değil, onun dini. Ama benim değil, bu yüzden gitmesini istiyorum. "Git kendi başına sörf yap ve beni rahat bırak-"

"Hadi gel." Yatağımın üst örtüsünü yırtıyor ve beni yataktan itmeye çalışarak önce bir itiyor, sonra bir tane daha. Acımasız ama ben yerimde duruyorum. "Tek ihtiyacın olan sörf yapmak ve biraz deniz vitamini. Akşamdan kalmalığın daha iyi bir tedavisi yok. Okyanus tüm yaralarını iyileştirebilir ve hatta kırık bir kalbi bile onarabilir."

Bir kez daha, Bodhi'nin kalbinin hiç kırılmadığı acı bir şekilde ortada. Hiç aşık bile olmamış. Yani bu konuda tam olarak bir otorite sayılmaz.

Gözlerim kum gibi ve yatağымda bir sürü kum var. Bu kadar kum nereden geldi?

Ama şimdi akşamdan kalma bir halde uyandım ve kolay kolay pes etmeyeceğini biliyorum, bu yüzden sörf yapmaya gidebilirim. Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, ayağa kalkarken zemini daha fazla kumla yıkıyorum, biraz sallanıyorum. Biraz dengesiz, midem bulanıyor ama hiç değilse sörf yapmak akşamdan kalmalığım iyi gelebilir.

"Dün gece nereye gittiniz?" Garajdan sörf tahtalarımızı alıp kapıdan çıkarken Bodhi soruyor. Mola yerinden sadece yarım mil uzakta yaşıyoruz, yani yürüme mesafesinde.

Güneş yeni doğuyor ve havada hala bir serinlik var. Sokaklar sessiz, gökyüzü turuncu ve bronz renklere bürünmüş, dolambaçlı tepeden aşağı inerken pişmiş toprak çatılı evlerin ve deniz melteminde sallanan palmiye ağaçlarının yanından geçiyoruz.

Costa del Rey, bir Akdeniz köyüne benzeyen mükemmel bir sahil kasabası ama bugün bu güzelliğe karşı bağıışıklığım var.

Her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum ama dün gece bulanık.

Sanırım o turdan atıldığımndan beri epey zorlanıyorum. Dün geceyi zar zor hatırlıyorum.

"Mavericks." İfadeden çok bir soruya benziyor. Doğru anlayıp anlamadığımı görmek için ona bakıyorum. Ki bu oldukça acınası bir durum.

Bana aptalmışım gibi bir bakış attı. "Mavericks'te seninleydim ama sen gittin. Sage seni sabahın dördünde kapının önünde yığılmış halde buldu ve zavallı kışını içeri sürükledi."

Sabahın dördü mü? Bok gibi hissetmeme şaşmamalı. Sadece birkaç saat uyuyabildim. Ağrıyan şakaklarıma masaj yapıyorum, sonra şişemden biraz su içiyorum. Su içmek işin anahtarı. "En azından yatağıma ulaştım."

"Kendi başına yürümedin. Seni biz taşıdık, pislik herif," diyor ağaçların arasından tahta merdivene doğru toprak yolu takip ederken. "Durmadan konuşuyordun, her türlü saçmalığı söylüyordun."

"Ne diyordum ben?"

"Emin değilim. Çoğunu yakalayamadık. Hiç mantıklı konuşmuyordunuz."

Koşulları değerlendirmek için merdivenin tepesinde durduk. Bodhi dalgalar konusunda haklıydı. Dalgalar hızla yükseliyor ve şimdiden sıraya girmiş sörfçüler var. Biri hariç hiçbirisi Bodhi kadar iyi değil.

Diğerlerinin arasından sıyrıldığı için bu mesafeden bile fark edilmesi oldukça kolay.

Bodhi kardeşinin dışarıda olduğunu görünce "Kahretsin," diye homurdanıyor. "Bana bok atacak bir şey bulacağına dair ne kadar bahse girmek istersin? Her zaman bir konuda başımın etini yer."

Bodhi'nin ağabeyi Kai dünyanın en iyi sörfçülerinden biri; Costa del Rey'de bir efsane. Bodhi'ye oldukça sert biniyor, ama dürüst olmak gerekirse, bence bunun nedeni küçük kardeşinden çok daha fazla odaklanmış olması. Bodhi'nin daha disiplinli ve kendini spora adanmış olması halinde ne kadar iyi olabileceğini biliyor. Ancak Bodhi eğlenmeyi seviyor ve yakın zamanda bundan vazgeçeceğini sanmıyorum.

Merdivenin dibine vardığımızda Bodhi, "Her şeyden vazgeçeceğini söyleyip duruyordun," diyor.

"Ne?" Tahtamı kuma sapladım ve belime doladığım dalgıç giysimin üst kısmını yukarı çektim.

"Dün gece saçma sapan şeyler mırıldanıyordun. Her şeyden vazgeçeceğini söyledin. Onsuz yaşayamazsın, değil mi?"

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Gerçekten hiç denemedim." "Dediğim gibi, boku yedin."

Neden onunla bu konuyu konuşmaya zahmet ettiğimi bile bilmiyorum.

"Neden aşık olmaktan uzak durduğumu biliyor musun?" diyor sörf tahtalarımızı suya indirip kayaların üzerinde ilerlerken. "Babamın bizim yaşımızdayken annem için yaptığı şeyin hikâyesini dinleyerek büyüdüm ve herkes bunun çok romantik olduğunu düşünüyordu. Ama ben hiç öyle düşünmedim. Tek düşündüğüm, 'Bu kadar yüksek bir çıta belirlediğin için teşekkürler baba' oldu. Bunu nasıl aşabilirim ki?" Başını sallıyor. "İnsanların aşk için yapabilecekleri şeyler, dostum. Bu berbat bir şey."

Bunun üzerine kürek çektik ve dalgaları aşmak için dalgalarla savaştık. Sadece dört yıldır sörf yapıyorum, bu yüzden Wilders, St. Clairs ya da Sage kadar iyi değilim.

Hayatları boyunca sörf yapmışlar. Ama tecrübe ve teknikteki eksikliğimi duvara doğru sörf yaparak ve hiçbir şeyden geri durmayarak telafi ediyorum.

Yirmi dakika içinde, bir ters takla, bir dönüş ve bir arkadan tutuş ve ardından bir alley-oop denedikten sonra, akşamdan kalmalığım unutuldu ve kendimi yeni bir adam gibi hissediyorum.

Kum yemiş olmam önemli değil. Hava almak buna değerdi.

"Neredeyse başarıyordun," diyor Bodhi, ben kürek çekerek geri döndüğümde kahkahalarla gülüyor.

"Daha iyisini yap da görelim, Vahşi Adam."

Homurdanıyor ve bir sonraki dalgayı görene kadar ufkı izliyor. "İzle ve öğren, çekirge. Dalganın arka tarafına vurmayacağımdan emin olabilirsin." Dalgaya doğru sertçe kulaç atmaya başlar ve bu onun herhangi bir şey için gerçekten çaba sarf ettiği tek andır. Sörf yaparken. "Güzel bebek yüzün kadar pürüzsüz olacak," diye bağıyor omzunun üzerinden. Göt herif. Benim bebek yüzüm yok.

Saniyeler sonra, sörf tahtasının üzerinde, dalganın üzerinde uçuyor ve diğer tüm sörfçülerin izlemek için tahtalarının üzerine oturmasına neden olan bir hava manevrası yapmayı başarıyor. Kardeşinin gösteriş meraklısı olduğunu düşünen Kai hariç.

Belki sadece sörf yapmakla yetinebilirim. Heyecan verici olduğunu inkar edemem. BASE jumping kadar büyük bir heyecan değil, ama yine de geri kalan her şeyi yapabilirim - seyahat vlogları, modellik, biraz tüplü dalış.

Neden bu benim için yeterli değil?

Ama cevabı biliyorum.

Uçaktan atlarken ya da kendimi bir uçurumdan aşağı atarken, ağırlıksızım. Tüm suçluluk duygusundan arınmış. Tüm endişelerden arınmış.

Eğer koşmaya, hareket etmeye devam edersem, bana yetmez.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayley

"NE KADAR DA GATSBY'VARI," DIYOR JULES, İKİ TANE KAPARAK Geçen gümüş bir tepside mini wagyu biftek burgerleri alıp bir tanesini bana uzatırken arka bahçeyi Bastian'ın görülmesi için tarıyoruz.

Bastian, Hills'te 1920'lerden kalma, eski Hollywood ihtişamını yansıtan bir malikânede yaşamaktadır - ne kadar da Gatsby'vari. Bu ve henüz yüzünü göstermemiş olması.

Jules için bir veda partisi düzenlemek ve "Seeing Stars at the Drive-Thru" vuruşunu kutlamak için ısrar etti.

listelerde bir numara. Ama neredeyse bir saattir buradayız ve henüz ortaya çıkmadı.

Antik meşe ağaçlarının dallarına dolanmış peri ışıklarıyla aydınlatılmış kireçtaşı terasta, yüzme havuzu manzaralı barın yakınında stratejik olarak konumlanmış, gizli bahçeler ve tuhaf taş heykellerle dolu özel bir avluya sahip yeşil çimenlik bir alanda duruyoruz. Bir DJ house müzik yapıyor ve burada en az yüz kişi olmalı ama grup arkadaşlarım ve ben kendi küçük çemberimizde toplandık.

"Turun bittiğine inanamıyorum," diyorum ve bana bir mojito uzatan barmene teşekkür ediyorum.

Dün gece son gösterimizdi ve buruk bir tatlıydı. Her şeyin sonu gibi hissettirdi.

"Buna inanabiliyorum," diyor Aiden birasından bir yudum alarak. "On dört ay yollarda olmak için çok uzun bir süre."

Öyle. Fiziksel ve duygusal olarak o kadar tükenmiş durumdayım ki bir hafta uyuyabilirmişim gibi hissediyorum.

Liam çenesini sallayarak, "Görünüşe göre biri Zoe'yi özlemiş," diyor.

Hepimiz dönüp Dean ve Zoe'ye bakıyoruz, kolları birbirlerine sarılmış ve yüzlerinde kocaman gülümsemelerle havuzun kenarında duruyorlar.

Sadece birbirlerini görüyorlar ve bu gerçekten çok güzel ama ben hala onların bir çift olduğu fikrine alışamadım. İkisi de açıkça bir ilişki içinde olduklarını kabul etmediler ama dört gün önce Los Angeles'a döndüğümüzden beri birbirlerinin yanından ayrılmıyorlar.

"Hamile," diyor Caleb birdenbire.

İçkimde boğuluyorum ve Aiden sırtıma birkaç kez vuruyor. Ki bu çok saçma. Gerçekten boğulmuyorum.

Kahverengi bir kimono ceket ve ona uygun bol bir pantolon giymiş, ayaklarında Birkenstock ayakkabılar olan Caleb'e dönüyorum. Genellikle erkek topuzu şeklinde arkaya doğru topladığı siyah saçları bu gece gevşek ve dalgalıydı. Orada durduğunu fark etmemiştim bile. "Sadece şaka yapıyorsun, değil mi?"

Ciddiyetle başını sallar. Caleb şakacı biri değil.

"Bunu nereden biliyorsun?" Aiden meydan okuyor. Hiçbir zaman gerçekten anlaşılamadılar. Caleb turne sona erdiğinde ayrılacağını açıkladığında, Aiden havayı yumrukladı ve bunu bir zil sesiyle noktaladı. "Şimdi de saçmalamaya mı başladın?"

Caleb tek omzunu silkiyor. "Sadece biliyorum." Çenesini bana doğru eğiyor. "Her şey yoluna girecek. Bu benim için bir onurdu. Güle güle, Hayley." Ve öylece arkasını dönüp uzaklaşıyor, bizi şaşkın bırakarak.

"Ne. Ne. Sikeyim mi?" Liam diyor ki.

Aiden, "Bu herif çok tuhaf," diyor. "Onu özleyeceğimi söyleyemem."

Omuzlarım çöküyor. Herkes gidiyor gibi hissediyorum. Şimdi Caleb ve Jules'un yerini doldurmalıyım.

Jules kolunu omuzlarıma doluyor.

aklımı okudu. Ona doğru eğildim ve elimi göğsüne koyarak güzel yüzüne baktım. Bir dönemin sonu gibi hissediyorum. Jules'u en başından beri severdim. Her zaman klas biriydi, sessiz mantığın sesiydi. Gerçekten muhteşem bir ruhtu. "Seni çok özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim," diyor omzumu hafifçe sıkarak. "Ama sana sadece bir telefon kadar yakın olacağım ve istediğin zaman gelip beni ziyaret edebilirsin." Kadeh kaldırırken martini bardağını kaldırıyor ve Gatsby'ye çok benziyor. "Yeni maceralara ve anı yaşamaya içelim."

Hepimiz kadehlerimizi tokuşturup Bastian'ın özel jetinde yaptığım kadeh kaldırmanın aynısına içiyoruz. Bunun sadece üç hafta önce olduğuna inanmak zor. Noah'ı son gördüğümünden bu yana sadece iki hafta geçtiğine inanmak daha da zor. Sanki ömrümün yarısı geçmiş gibi geliyor.

Neden aynı hataları tekrar tekrar yapmaya devam ediyoruz? Neden hiç doğru yapamıyoruz?

Yaşadığım ilişki felaketini düşünecek vaktim yok çünkü Dean ve Zoe bize katılıyor ve ben "Paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?" diye soruyorum.

Dean ve Zoe gizli gizli gülümserler. "Hayır," derler hep bir ağızdan.

Bakışlarım birleşmiş ellerine ve sonra tekrar yüzlerine kayıyor. Mutlu görünüyorlar. Gerçekten mutlu. Zoe kirli beyaz straplez elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla ıslıl ıslıl görünüyor. Her zaman kusursuz giyinmediğinden değil ama parladığına yemin edebilirim.

"Yani hamile değilsin?" Aiden diyor ki.

Zoe'nin gözleri açılır. "Nasıl... ne...?" Dean'e ters ters bakar. "Ne oluyor Dean? Onlara sen mi *söyledin*? Beklemek için anlaşıştık..." Her şeyi doğruladığını fark ettiğinde sesi kesiliyor.

"Ben tek kelime etmedim," diyor, kadın ona hançer gibi bakarken ellerini kaldırarak. "Hayatım üzerine yemin ederim."

Bu haberi sindirmeye çalışarak onlara bakıyorum. Bu ikisini bir milyon yıl geçse de asla bir araya getirmezdim ama zıt kutuplar birbirini çeker ve bu ilişkinin yürümeyeceğini kim söyleyebilir? Bir bebekleri olacak. *Bir bebek.*

Bebekler dünyadaki en harika, en değerli şeylerdir.

"Baba mı olacaksın?" Dean'e soruyorum, gülümsemem daha da büyüyor.

Zoe'ye bakıyor ve yüz ifadesi o kadar şefkatli ki kalbim kabarıyor. Gözlerini deviriyor ama gülümsüyor ve adam kolunu omuzlarına doladığında ona doğru eğilip elini göğsüne koyuyor.

Ve bence belki de, sadece belki de, aşıkırlar ya da en azından aşık olma yolundadırlar. Bu çok güzel bir şey. Aşık olmak. Yeni bir hayat kurmak. Birlikte iyi bir şey inşa etmek.

"Evet," diyor Dean, bakışları bana çevrilmeden önce onun kalkık yüzüne bakarak. "Hayatımda ikinci kez baba olacağım."

Hayatımda ikinci kez...? Oh, Dean. Benim hakkımda konuşuyor. Duygular boğazımı tıkıyor ve temizlemem gerekiyor.

konuşmadan 6nce. "Harika bir baba olacaksın."

"Siktir, umarım 6yledir." Bu ihtimalden biraz korkmuş g6r6n6yor ve ceplerini yokluyor, ř6phesiz sigaralarını arıyor ama boş 6ıkıyor.

Zoe ona nikotinin yerine ge6mesi i6in bir paket sakız verdiēinde i6 ge6iriyor ve ben de zihnimde Zoe'nin hayatından ka6 dakika daha kurtardığını hesaplıyorum. On bir. Bir paketteki yirmiyle 6arpınca kendine 66 saat kırk dakika daha kazandırmış oluyor.

Bu hayatta her dakika 6nemlidir, 6zellikle de d6nyaya bir bebek getirmek 6zereyken.

Dean'in elinden gelenin en iyisini yapacaēına inancım tam. Tıpkı kalbi kırık bir gen6 kapısına dayandıēında yaptıēı gibi ve bana uyum saēlamak i6in t6m planlarını deēiřtirdi.

Dean hi6bir zaman bir azizmiş gibi davranmaya 6alışmadı ve hi6bir zaman babalık rol6n6 6stlenmeye 6alışmadı. Sanırım buna hakkı olmadığını ve bunun i6in ona kızacaēımı biliyordu. Ama o zamanlar ona en 6ok ihtiya6 duyduēum anlarda benim yanımdaydı.

M6zik kariyerimi besledi. Beni bir terapistte g6t6rd6. Yemek yediēimden ve yeterince uyuduēumdan emin oldu ve her sabah sahilde uzun y6r6y6şlere 6ıktık.

Dean, hikayesini dinleyebildiēim AA toplantılarına katılmama bile izin verdi. Asla şekerle kaplamadı. M6ziēin arkasındaki adamı t6m kusurlu ihtiya6ıyla g6rmeme izin verdi. Ve o AA toplantılarından anladığım şey, Dean'in hi6bir zaman yeterince iyi olduēunu hissetmediēiydi. Ama benim i6in her zaman yeterince iyi olmaktan 6ok daha fazlasıydı.

Yanımda olduēunu bilmeme izin verdi ama aynı zamanda zor şeyleri kendi zamanımda açmam i6in bana alan ve 6zg6rl6k tanıdı.

Dean hayatıma zorla girmede ya da benden bir şey talep etmedi. Sadece ben olmama izin verdi, hoş olmasa bile. 66nk6 o da o yollardan ge6mişti. Dibe vurmanın neye benzediēini biliyordu ve bazı savaşlar olduēunu biliyordu.

kendi başınıza mücadele etmeniz gerekir. Ancak diğer zamanlarda, sadece birinin sizin için orada olduğunu ve arkanızı kolladığını bilmeniz gerekir.

Onları kutladıktan sonra bebeğin ne zaman doğacağını soruyorum. "Ocak ayına kadar değil," diyor Zoe. "Daha yeni sekiz haftalık kontrolden geçtik."

"Doktor ultrason yaptı. Her şey iyi görünüyor. Kalp atışını duydum," diyor Dean gururlu bir gülümsemeyle. "Duyduğum en güzel sestir."

Dean Baba. Elim kalbime gitti. Yetişkin bir adamın yaratılmasına yardım ettiği yeni hayata hayranlık duyduğunu görmek çok sevimli bir şey.

"Senin adına çok mutluyum," diyor Jules, Dean'in elini sıkarken, gözleri Zoe'ye kayıyor. "İkiniz için de."

Sekiz hafta. Sekiz hafta önce nerede olduğumuzu anlamaya çalışarak zihinsel hesaplar yapıyorum. Londra'daydık. Londra'daydık ve Zoe o hafta boyunca bizimle birlikteydi. Hiçbir şey olmasa bile, o haftadan iyi bir şey çıktığı için çok mutluyum.

"Senin çocuğun olduğuna emin misin?" Aiden soruyor. Sanırım Dean'e takılıyor ama Aiden'la asla bilemezsin.

Zoe sanki soruyu soran oymuş gibi Dean'e ters ters bakıyor. "Tabii ki senin."

Ona sabit bir bakış atıyor. "Öyle olmadığını hiç söylemedim. Bir kez bile sorgulamadım, değil mi?"

"Evlenmiyoruz." Dean omuz

silkti. "Bana uyar."

"Bu çocuğu tek başıma büyütebilirim, o yüzden kendini mecbur hissetme-" "Hey." Adam kadının çenesini tutuyor ve

o n u gözleriyle buluşmaya zorluyor. "Kes şu saçmalığı.

Bunu birlikte yapacağız. Bunu birlikte yapacağız. her adımında yanında olacağım. Hikayenin sonu." Onun gözlerinin içine bakıyor ve sonra başını sallıyor.

"Tamam," diyor,

Gülümsemesini saklamaya çalışıyordu.

Başını salladı. "Tamam."

Kendi kendime gülümsüyorum ve onları biraz yalnız bırakmak için arkamı dönüyorum ve işte o zaman aklıma geliyor.

Yedi ay sonra bir erkek ya da kız kardeşim olacak ve bunu düşünmek bile beni biraz eritiyor.

Kısa bir süre sonra Bastian piyano şeklindeki devasa bir pastayı terasa taşıyarak görkemli girişini yapar.

Jules'un erkek arkadaşı Roman pastanın içinden çıktığında hepimiz alkışlıyor ve tezahürat yapıyoruz. Bastian herkese Julian'a sürpriz yapmak için onu uçakla getirttiğini söylüyor. Julian'ın yüzündeki ifade paha biçilemez. Şok, huşu ve merak.

Birkaç hafta ayrı kaldıktan sonra yeniden bir araya gelmelerini izlerken gözlerim doldu.

Aşk çok güzel bir şey.

Hepimiz sarhoş olup pasta yiyoruz ve ben daha ne olduğunu anlamadan parti sona eriyor ve Jules'a veda etme zamanı geliyor. Roman'la birlikte yaşamak ve hayallerinin peşinden gitmek için New York'a taşınıyor ve ben onun adına o kadar mutluyum ki duygusal karmaşa.

Ama yine de bu yeni bir şey değil. Uzun zamandır dağılmış durumdayım.

Ona biraz fazla sıkı sarılıyorum ve sonunda bırakıp Bastian'ın evinin önünde duran cipin arka koltuğuna kaymadan önce biraz fazla dayanıyorum.

Arabayla eve dönerken acele bir karar verdim. Sabahın ikisinde aradığım kişiyi aradım ama doğrudan telesekretere düştü. Aslında en iyisi de bu.

Muhtemelen yarın pişman olacağımın belli belirsiz farkındayım ama sarhoş Hayley mesaj bırakmanın harika bir fikir olduğunu düşünüyor.

"Hey. Benim." Gecenin en yalnız saatinde Sunset Bulvarı'nda ilerlerken tepedeki efsanevi Şato'ya bakıyorum.

"Senin için hiç savaşmadığımı söylemiştin. Bizim için. Ve bu doğru değil." Başımı sallıyorum ve onun yanında olmaya çalıştığım onca zamanı hatırlıyorum.

"Sanki tüm ilişkimizi sırtında taşıyormuşsun gibi konuştun. Bizim için savaştım, Noah. Senin için savaştım. On birinci sınıfta senin yanında olmaya çalıştım ama beni iten *sendin*. Her zaman sarhoş ya da kafan iyiydi ve benim katımda uyuduğunda seni bir battaniyeyle örterdim ve kendinden geçtiğinde yanına uzanır ve sana sarılırdım. Ben kırılmıştım ama sen de kırılmıştın ve sana nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Ama denedim, Noah. Senden asla vazgeçmedim."

Bir anı tufanı üzerimden geçerken sertçe yutkunuyorum. On yedi yaşındaki Noah'ın tarlada can havliyle at sürmesi ve sırtında asla bir binici istemeyen vahşı bir attan atılması. O ata binmemesi gerektiğini biliyordu.

ama yine de yaptım.

Noah yatak odamın zemininde sarhoş, *özür dilerim diye* mırıldanıyor.
tekrar tekrar.

Noah sağanak yağmurda yatak odamın penceresinin önünde duruyordu, yüzü gökyüzüne dönüktü ve bir şimşek yüzünü aydınlattığında yüzüne acı kazınmıştı. Her şeyi benden saklamak için çok uğraştı.

Ama o gece Brody ve Shiloh'nun evinin penceresinden onu izlerken, kalbimde, tüm ruhumda, hayatım boyunca sevdiğim çocuğun gittiğini b i l i y o r d u m .

Birlikte büyüdüğüm ocuk o kadar mutlu ve kaygısızdı ki insanların ona yönelmesini sağlayan bir karizması vardı. Herkes Noah'ın etrafında olmanın hayatı çok daha güzelleştirdiğini bilirdi. O, yağmurlu bir günün güneş ışığıydı.

Ve Noah'ın bu yeni, öfkeli versiyonuna nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Kimse bilmiyordu. Kendi ailesi bile.

"Seni hayatım boyunca sevdim," diyorum telefonumu kulağıma götürerek. "Sen benim en iyi arkadaşımıydın. İlk aşkımdın. En sevdiğim şeydin. Kalbimi avucunun içinde taşıydın.

Çünkü onu yıllar önce sana vermiştim ve asla geri istemedim. Sende kalacaktı ve onu kırmayacağına güvenmiştim. Ama kırdın. Tekrar ve tekrar ve tekrar."

Başım deri koltuğa düşüyor ve üzgünüm, kırgınım, kızgınım ve sarhoşum ama umursamayı bırakacak kadar sarhoş değilim. Dünyadaki tüm alkol unutmama yardımcı olmayacak.

"Tek istediğim seninle birlikte olmaktı. Seninle bir hayat kurmak. Seninle yaşlanmak. Her sabah seninle uyanmak ve zamanın sonuna kadar sana iyi geceler öpücüğü vermek. Ve senin neden aynı şeyi istemediğini hiç anlamadım. İsteddiğini söyledin ama davranışların beni bunun da bir yalan olduğuna inandırdı."

Elim kalbime gidiyor ve hala attığını görünce şaşıyorum. Sanırım kırık bir kalpten gerçekten ölemezsin. Sadece öyle hissettiriyor.

"Bütün o aşk nereye gitti, Noah? Birbirimize karşı dürüst olmak ne zaman bu kadar zorlaştı? Ve neden bana sıkıca tutunacak ve asla bırakmayacak kadar sevemedin?"

Gözlerim kapanıyor, telefonum elimden kayıyor ve hiçbir şey umurumda değil.

Çünkü Noah gitti.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Hayley

"SANIRIM BILMEN GEREKEN BİR ŞEY VAR," DIYOR EVERLY

Şezlongunun yanındaki yuvarlak masaya bir tepsi içecek ve atıştırmalık koyduğumda. Arkadaşım beyaz bikinisi ve kaplumbağa kabuğu güneş gözlükleriyle sarışın bir tanrıça gibi görünüyor. Cildi altın sarısı, bacakları kıskanılacak kadar uzun ve gerçek hayatta dergi kapaklarından bile daha güzel.

"Otur ve rahatla," diyor. "Ev sahibini oynamak zorunda değilsin."

Evet, öyle. Meşgul olmak zorundayım.

Ama ben onun yanındaki turuncu beyaz çizgili sezlonga uzanıyorum. Hava, kireçtaşı terasın etrafına serpiştirilmiş saksı ağaçlarının portakal çiçekleriyle kokuyor ve her şey Noel zamanı buraya en son geldiğimde bıraktığım gibi. Sadece birkaç günlüğüne evdeydim, arkadaşlarımla hasret gidermek, eşyalarımı toplamak ve tekrar yola çıkmak için yeterli bir süre.

Uzun zamandır yokum ve bu evde neredeyse hiç yaşamadım bile, ama bahçelerimin bakımını yapan ve yoldan döndüğümde evimdeki tüm yüzeylerin pırıl pırıl temiz ve tozsuz, çarşafların taze ve odaların havalandırılmış olmasını sağlayan bir personelim var.

En önemli şeyler dışında istediğim her şeyi satın alabilirim.

"Sana söyleyip söylememe konusunda çok düşündüm," diye devam ediyor Everly. "Ama Isla bunun Noah'nın yaptıklarını daha iyi anlamana yardımcı olabileceğini düşünüyor."

Malibu'daki evimde havuz başındaydık, Kaliforniya güneşinin tadını çıkarıyorduk ve o Noah'dan söz edene kadar kendimi son derece sakin ve rahat hissediyordum.

Turumun sona ermesinden bu yana geçen bir hafta içinde birkaç yeni hobi edindim.

Bu sabah gündeğümü yoga seansından sonra Topanga Kanyonu'nda koşuya çıktım, çömlek çarkında sallantılı bir kase yaptım ve bir ay yetecek kadar meyve ve sebze suyu sıktım.

Ayrıca yeni bir müzik üzerinde çalışıyorum. Sözlerin, sevdiğiniz tek erkeği kaybetmenin ruhunuzu yakan acısı ve yürek burkan ıstırabıyla kesinlikle bir ilgisi yok. Yok. Onunla hiçbir ilgisi yok.

Önemli olan meşgul olmak, böylece onu düşünmek zorunda kalmayacağım. "Bana onun hakkında zaten bilmediğim bir şey söyleyebileceğinden şüpheliyim." Bacaklarımı uzatıyorum ve onun yanından geçip mor süsenlerin ılık esintide dans ettiği bahçeye bakıyorum. Belki de biraz sebze ekmeliyim ve

bahçecilikle uğraşmak. Boşluğu dolduracak herhangi bir şey. "Sadece onu unutmak istiyorum."

Güneş gözlüklerini başının üstüne itiyor ve burnu tiksintiyle buruşarak beni aşağı yukarı süzüyor. "Ve bu konuda harika bir iş çıkardığını görebiliyorum."

Karpuz suyumdan bir yudum alıyorum. Biraz daha lezzet katsın diye misket limonu ve zencefil ekledim. "Bütün gün onun adını anmadım."

Gözlerini deviriyor. "Sadece on beş dakikadır buradayım. Saçını en son ne zaman yıkadın? Ve aman Tanrım..." Gözleri dehşet içinde açılır. "Ne giydiğini nasıl fark ettim? O tişörtten kurtulduğumuzu sanıyordum."

Elim saçıma gitti. Başımın üstünde dağınık bir topuz yapmıştım. Ve tamam, bu Noah'ın eski tişörtü olabilir ama kendimi savunmam gerekirse, onu sadece çömlek yapmak için giyiyordum.

Başımdan aşağı çekiyorum, daha önce tur attığım mor bikinim ortaya çıkıyor ve yanımdaki sandalyeye fırlatıyorum. "Bu hafta kişisel hijyen için pek zamanım olmadı. Çok meşguldüm."

Bob Marley aşkını boşuna beklemekle ilgili şarkı söylerken tırnaklarımın altındaki kurumuş kili karıştırıyorum. Koroya vaaz veriyorsun, Bob. "Bir köpek almayı düşünüyorum." Düşünmüyordum ama şimdi kelimeler dökülünce kulağa harika bir fikir gibi geliyor.

"Bir golden retriever almalısın."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Everly başını sallar. "Kesinlikle. Noah için mükemmel bir yedek olurdu."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Noah bir golden retriever *değil*. Golden Retrieverlar sadık ve güvenilirdir."

"Peki bunun hangi kısmı Noah'ya uymuyor? Destekleyici, sıcak, arkadaş canlısı ve iyimser." Bunları parmaklarıyla işaretledikten sonra elini kaldırıyor. "Siz ikiniz başka bir ayrılığın ortasındayken hariç. Ama o

her zaman geri geliyor," diye belirtiyor. "Yani kesinlikle golden retriever enerjisi yayıyor."

"Bu sefer onu geri götürmeyeceğim." Koltuğumda arkama yaslanıp iç geçiriyorum, bakışlarım yüzme havuzundaki kristal mavisi suya kayıyor. "Sadece... elimizde çok fazla koz var ve bu işi yürütmek için ne kadar uğraşırsak uğraşalım, asla doğru yolu bulamıyoruz."

"Tamam, hadi bunu parçalara ayıralım. Asıl mesele ne? Onun yaşam tarzından nefret ediyorsun, değil mi?"

"*Nefret* etmiyorum. Bir parçam ona hayranlık duyuyor. Onun yaptığı her şeyi yapabilecek kadar korkusuz olmayı hayal bile edemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ve bunun onun büyük bir parçası olduğunu biliyorum. Onun böyle biri olduğunu biliyorum. Çocukluğumuzdan beri risk alan biriydi. Ama biz gençken hiç bu kadar pervasız olmazdı. Sanki ölmek umurunda değilmiş gibi. Ve ben sadece..." Birden ne söylediğimi ve kulağa nasıl gelmiş olabileceğini fark ederek şöyle bir bakıyorum.

"Özür dilerim. Duyarsız görünmek istemem."

"İstemiyorsun. Düşünceni bitir. Bu gerçek bir konuşma."

"Sadece... Gerçekten ölmek istediğine inanıyorum. Ve ona ulaşabilmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yok."

Bulutsuz mavi gökyüzüne bakıyorum ve sık sık yaptığım gibi, Noah'nın neden yükseklerde uçmaya bu kadar meraklı olduğunu merak ediyorum. Ve ben neden onun kanatlarını kırmaya bu kadar niyetliyim? Sanırım o böyle görüyor. Artık ben bile bilmiyorum.

"Her şeyle iyi olabileceğimi düşündüm. En azından destekleyici olmaya çalışacaktım. Ama sonra bana yalan söyledi." Dudağımı çiğniyorum, ihanet Idaho'da gerçekte ne yaptığını öğrendiğim gece olduğu gibi haftalar sonra şimdi de aynı sertlikte vuruyor. "Ve BASE atlayışını öğrendiğimde, bu benim için çok fazlaydı. Araştırma yaptım, Ever. Bu, daha önce yaptığı diğer şeylerden daha tehlikeliydi. Ve bunu benden sakladı, anlıyor musun? Bu yüzden ikisini ayırmak zor... daha mı üzgünüm

yalan söylemesi ya da ne yaptığı hakkında?" Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sanırım ikisi de."

"Tamam, anladım," diyor usulca. "Anlıyorum." Elini koluma koyuyor ve ben de ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Ama neden BASE jumping yapmaya başladığını biliyor musun?"

Cevap çok açık. "Çünkü o bir bağımlı ve daha büyük bir aceleye ihtiyacı var," diyorum asık suratla.

"Belki," diyor yavaşça. "Ama BASE atlayışı Zeke'in yapılacaklar listesindeydi. Bunu Zeke için yapması gerektiğini düşünüyor."

Kaşlarım çatıldı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Çok fazla kelimeyle değil, hayır. Ama Zeke'in listesinde ne olduğunu biliyorum. Çok özeldi. Yatak odasının duvarına bantlamıştı ama odasını temizlemeye gittiğimde gitmişti. Noah'ın aldığına eminim."

Bir an için bunu düşündüm. "Ama bu sadece demek istediğimi kanıtlıyor. Zeke'in nasıl öldüğünü biliyordu. O da oradaydı. Bu yüzden ikinci kez ayrıldık. Zeke'in başına gelenlerden sonra bile benden uzaklaştı ve o paraşütle atlama gezisine gitti." Gözlerim kapanıyor ve kendi suratıma yumruk atmak istiyorum. "Tanrım, özür dilerim. Yine aynı şeyi yapıyorum. Bunların hiçbirini seninle konuşmamalıyım."

"Hey. Kesinlikle yapmalısın. Bu konuyu konuşmak için mükemmel bir insanım."

Sesi çok içten geliyor ve bunu kastettiğini biliyorum. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Ama sanırım Zeke hakkında açıkça konuşabileceği noktaya gelmesi neredeyse iki yılını aldı. Eğer Noah'ı kaybetseydim, bunun bir ömür boyu süreceğini hissederdim.

"Zeke senin düşündüğün gibi ölmedi, Hayley." Duraksıyor. "Zeke'i paraşütle atlamak öldürmedi."

"Ne?" Başımı sallıyorum. Bu doğru olamaz. "Ama Noah ailesine bunun hatalı ekipman olduğunu söyledi. Paraşüt açılmadı..."

"Noah, Zeke'in ailesine duymak istediklerini söyledi."

Koltuğuma yaslanıyorum ve bana söylediklerini anlamaya çalışıyorum. Eğer Zeke hatalı ekipman

yüzünden ölmediyse,

Sonra... Aman Tanrım.

"Noah yalan mı söyledi? Ama neden? Neden böyle bir konuda yalan söylesin ki?"

"Harringtonlar Zeke'in ailesiydi ama onu benim tanıdığım gibi tanımıyorlardı." Yüzük parmağındaki gümüş ve turkuaz yüzüğü çeviriyor, saçlarından bir perde yüzünün yan tarafını kapatıyor. Zeke yüzüğü onun için yaptırmıştı. Yirminci yaş gününde ona verdiği zamanı hatırlıyorum. İçine bir şeyler yazdırmıştı: *Sonsuza dek senin, Zeke*. "Onu Noah gibi tanımıyorlardı."

"Ama Noah Zeke'i sadece iki yıldır tanıyordu."

Başını iki yana sallıyor ve elini yana bırakıp başını koltuğun üzerinde çevirerek bana bakıyor. "Zamanın bir arkadaşlığın derinliğiyle hiçbir ilgisi yok. Hayatım boyunca gerçekten tanımadığım insanlar tanıdım. Zeke, Noah'ya sırrını açtı. Onların benzer ruhlar olduğunu düşünüyordu. Çok yakındılar."

Yakın olduklarını biliyorum ve o haklı. Zeke ve Noah yakınlardı ve bir insanı ne kadar süredir tanıdığının arkadaşlığın derinliğiyle hiçbir ilgisi yoktur. Ama geri kalan her şeyi kafamda oturtmak çok zor.

"Yani Zeke..." *Kendi canına mı kıydı?* Bu kelimeleri söyleyemiyorum bile. Kulağa çok yanlış geliyor.

Bunu neden yapsın ki? Zeke'i tanıdığımı sanıyordum ama sanırım hiç tanımamışım. Belki de sadece işaretleri kaçırdım. Çok hayat dolu görünüyordu. Her zaman bir sonraki macerayı planlıyordu.

Ama şimdi, Zeke ve Noah'ın akraba ruhlar olduğu düşüncesi rahatsız edici. Öyle miydiler? Noah hiç böyle şeyler düşünür mü? Bunu düşünebileceğini düşünmeye bile dayanamıyorum.

Yapmaz, değil mi? Neden böyle düşünüyorum ki? Noah her zaman hayatı sevdiği konusunda ısrarcı olmuştur. Ama ya bu da başka bir yalansa? Ya...

Hayır. Böyle düşünmeyi bırakmalıyım.

"Ama Noah bunu neden benden saklasın ki?" diye sordum. "Kimseye söyleyecek değildim ya."

"Noah kimseye söylemedi," diyor Everly, kelimelerini dikkatle seçerek. "Hepimize aynı hikayeyi anlattı. Ama ben kalbimden biliyordum. İçimde hissettim." Başka bir zamana ve mekâna geri dönmüş gibi uzaklara bakıyor.

"Bir gece önce bana bir sesli mesaj bıraktı. Beni sevdiğini ve her zaman seveceğini söyledi ve mesajın sonunda 'Özür dilerim Ever' dedi." Gözleri kapanıyor ve başını sallıyor. "O sırada beni aldattığı için özür dilediğini düşünmüştüm ve hala onu geri arayamayacak kadar kırgın ve öfkeliydim, bu yüzden öylece bıraktım, anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum çünkü bunlar hakkında ne söyleyebilirsiniz ki? Bazen kelimeler kifayetsiz kalır. Kalbim arkadaşım için çok acıyor. Hayat neden bu kadar acımasız?

Neden sevgi birini kurtarmaya yetmiyor? Ama deneyimlerimden biliyorum ki öyle değil.

"Ama daha sonra tekrar tekrar dinledim ve bunun onun son vedası olduğunu düşünmeye devam ettim." Titreyen bir nefes veriyor. "Bunu yapan özür dilemesiydi. Olayın Noah'ın tasvir ettiğinden farklı bir şekilde gerçekleştiğine dair korkunç hissi içimden atamadım. Fiji'ye gidene kadar ona soracak cesareti kendimde bulamadım."

Muhtemelen hâlâ hassas bir konu olup olmadığını anlamak için bana bakıyor. "Hiç. O öpücüğün hiçbir önemi yok." Aklımdaki en uzak şey bu. Hepsi unutuldu. İşte bu kadar önemsizdi.

"Bu yüzden ikimiz de çok sarhoş olduk. O günün erken saatlerinde sahildeyken Noah'ya bildiğimi ve sadece onay beklediğimi söyledim. Bana söylemek istemedi ama ben ona varsayımımı söyledim ve gözlerinin içine baktım ve o tek kelime etmeden cevabı biliyordum." Gülüyor. "Noah berbat bir yalancı."

"Biliyorum." Gülüyorum. "Gözlerinin içine bakıp yalan söyleyemez." Bu yüzden hiç yalan söylemedi. Telefonda yalan söyleyebilir ya da

yatak odasının karanlığında ama yüzüme değil. "Çok üzgünüm Everly. Hiçbir fikrim yoktu."

"Bilemezdin. Sadece Zeke bundan bahsettiği için biliyordum. Her zaman daha iyi bir yer arardı. O sadece..." Dudağını ısıırıyor. "Zeke dışarıda daha iyi bir dünya olduğunu düşünüyordu ve sürekli bu büyük bilinmezlikten bahsediyordu. Hayatı gerçekten zor buluyordu ve kendine çok zarar veriyordu. Sırf ondan ayrılayım diye beni aldattı." İçi boş bir şekilde gülüyor. "Onu çok iyi tanıyordum ve çok seviyordum ama o karanlık yerlere gittiğinde onu takip edemedim."

Sanırım bunu saklamakta iyiydi çünkü Zeke hakkında bunların hiçbirini tahmin edemezdim.

Bir nefes veriyor ve gözyaşlarını siliyor. "Hayatındaki çoğu insandan çok şey sakladı. Ama Noah'ın içeri girmesine izin verdi. Ve bence bu Noah için çok zordu ve ona haksızlıktı, anlıyor musun?"

Bu hikâye her şeye çok farklı bakmamı sağlıyor. Zeke öldükten sonra Noah'ın davranışları hakkında çok şey açıklıyor.

Yıkılmıştı, bunu biliyordum ama bu konu hakkında konuşmak yerine konuyu kapatmaya çalıştı ve içine kapandı. Onu duygularıyla başa çıkamamakla suçladım ama şu anda bildiklerimle onun neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.

Ve şimdi Noah'ya bunu yaptığı için Zeke'e mantıksız bir şekilde kızgıyım. O tam oradaydı, olay yerindeki ilk kişiydi, her şeyin tanığıydı ve şimdi sonsuza dek bununla yaşamak zorunda. Noah'ın fazladan yük taşımaya ihtiyacı yoktu ama tüm bunları çok uzun zamandır içinde tutuyordu.

Neden bunu kendi başına yapma ihtiyacı hissetti? Neden bana söyleyemedi? Belki yapabileceğim bir şey yoktu ama en azından bu konuyu konuşabilirdik.

"Sen iyi misin?" Everly soruyor.

"BEN... BEN..." Başımı sallıyorum. Bu benimle ilgili değil. Erkek arkadaşı intihar eden ben değilim. "Sana sormam gerekirdi. Sen iyi misin?"

Omuz silkiyor. "İyi ve kötü günlerim oluyor ama bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum. Gerçeği bildiğim için mutluyum. Başa çıkmamı kolaylaştırmıyor ama artık Noah ile bu konuyu daha açık bir şekilde konuşabiliyorum. Ve bence bu konuda konuşmak ikimize de yardımcı oluyor. Yükler paylaşılabilirdiğinde her zaman biraz daha hafiftir."

Arkadaşım çok akıllı, çok nazik ve cömert; keşke yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı. Ama var. Gerçekten yapabileceğim tek bir şey var.

"Bana Zeke'den biraz daha bahset." Elini uzattım ve nazikçe sıktım. "Bana her şeyi anlat."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Noah

"ONLAR SADECE ARKADAŞ," DIYE ISRAR EDİYOR BODHI. EVERLY VE BEN HOMURDANIYORUZ.

hep bir ağızdan. "Ne?" diye soruyor, bakışları ben ve Everly arasında gidip geliyor.

"*Sadece arkadaşlar* birbirlerine o şekilde bakmaz," diyorum, bakışlarım Sage ve bu gece tavladığı kızın Isla ve yanında getirdiği adama karşı oynadığı arkadaki bilardo masasına kayıyor.

Isla bilardo masasının üzerine eğilmiş, bir sonraki atışını hazırlıyor ve Sage kızdan çok onun kışına odaklanmış durumda

kolunda asılı.

Clair ikizleri Babalar Günü hafta sonu için Costa del Rey'de ve tipik bir Cuma gecesi Mavericks'te. Biraz batakhane gibi bir bar ama evimize yürüme mesafesinde, o yüzden burada çok takılıyoruz.

Bodhi, "En iyi arkadaşlarımdan biri kuzenimle seks yapıyor olsaydı bunu bileceğimden eminim," diyor ve bu düşünce karşısında gözle görülür bir şekilde ürperiyor.

Üzerinde soluk turuncu bir Save The Sea tişörtü, sörf şortu ve hiç çıkarmadığı bir yığın deri ve gümüş bilezik var.

Sage, Bodhi ve ben günü sörf yaparak geçirdik ve son dalgamızı yakaladıktan sonra doğruca bara geldik. Önemli olan hareket etmek ve meşgul olmak, böylece düşünmek için fazla zamanım olmayacak.

Everly gözlerini deviriyor ve bir tutam sarı saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Seks yaptıklarını hiç söylemedim. Ama eminim ki ikizim birine aşık olsaydı bunu anlardım," diye alay ediyor. "İkiz bağı haftanın her günü kuzenden üstündür."

Bodhi başını sallar. "Aşık değiller. Her zaman başkalarıyla takılıyorlar."

"Birbirlerini kışkındırmaya çalışıyorlar," diye belirtiyorum.

O kadar açık ki bunu nasıl gözden kaçırabildiğini anlayamıyorum. Everly, "Sen de Zeke'le beni inkâr ediyordun," dedi.

Bodhi.

"Hayır. Sen ve Zeke etrafta gizlice dolaşıyordunuz." Bodhi parmağıyla onu işaret ediyor. "Sana özellikle ondan uzak durmanı söyledim. Isla'yla aranızda ne var ki sürekli arkadaşlarımla peşindesiniz? Zeke'le birlikte olman yetmiyormuş gibi bir de Noah'yla mı yattın?"

Everly ve ben hep bir ağızdan "Sevişmedik," diyoruz. "Sadece bir öpücüktü," diye ekliyor.

Sanki bir milyon yıl önceymiş gibi. O zamandan beri çok şey oldu.

"Evet, tamam, nasıl istersen. Ama Sage ve Isla sadece arkadaşlar. Hikayenin sonu." Bodhi bize sert bir bakış attı. "Bu gece ellerinizi birbirinizden uzak tutmaya çalışın." Bardan birasını alıyor ve güvertede yalınayak kendi başına dans eden sarışın bir kıza doğru ilerliyor. Onunla daha önce de takılmıştı.

Özellikle hatırlıyorum çünkü gecenin bir yarısı odama girmiş ve okyanusa çıplak yüzmeye gitmek isteyip istemediğimi sormuştu. Ben de reddettim. Belli oluyor.

Ancak Bodhi üç gün boyunca ortadan kayboldu ve geri döndüğünde çöle gittiklerini ve kızın arabanın tavanında ay ışığında çıplak dans ettiğini söyledi.

Dönüş yolunda bir benzin istasyonunda durduklarında, kadın yola çıkmış ve bir otobüse atlayıp Doğu Yakası'na gideceğini söylemiş. Böyle şeylere bayılır. Bunun en havalı şey olduğunu düşünürdü. Nedenini sormayın.

Ama sanırım aşık olmaktan o kadar korkuyor ki, asla kararlı bir ilişki içinde olmak istemeyecek kızları arıyor.

Everly kuzeninin sarışınla flört edişini izlerken, "Çok tahmin edilebilir biri," diyor. "Manik pixie rüya kıızı hâlâ bir şey mi?"

Güvertede Bodhi'ye bakıyorum. Kadınlar ona bayılıyor. Komik ve çekici, hiçbir şeyi ciddiye almıyor ve yıl boyunca bronzlaşmış ve omuzlarına kadar uzanan güneşten ağarmış saçlarıyla tipik bir sörfçü gibi görünüyor. Her zaman sonsuza kadar genç kalmak istediğini söylüyor ki ben bunu Peter Pan sendromuna bağlıyorum. "Manik pixie rüya çocuk mu?"

İkimiz de gülüyoruz.

Bodhi yine de iyi bir adam. Bir arkadaşı için her şeyi yapar ve tavsiyeleri her zaman o kadar yardımcı olmasa da, kalbi doğru yerdedir ve en önemli şey de budur.

"N a s ı l s ı n b a k a l ı m ?" Everly birkaç dakika sonra sorar

Daha sonra.

Biramdan uzun bir yudum alıp omuz silkiyorum. "Evet, her şey yolunda." Barı taradım. Panellerle kaplı duvarlar

Route 66 tabelaları ve sörf fotoğrafları ve kalabalık oldukça rahat, çoğunlukla sörfçüler ve yerliler geri tepiyor ve arkadaşlarıyla birkaç bira içiyor. Bu yüzden burada olmayacağını bildiğim halde neden her zaman kalabalığın içinde onu aradığımdan emin değilim.

Neyse ki Cuma günü Mavericks'te reggae gecesi, bu yüzden onun şarkılarından birinin çalması konusunda endişelenmeme gerek yok. Her seferinde beni yakalıyor.

Artık hiçbir yere gidemiyorum. Geçen gün benzin almak için durduğumda ve bir içecek almak için markete girdiğimde çifte darbe yedim. Hoparlörlerden "Seeing Stars at the Drive-Thru" çalıyordu ve yüzü bir derginin kapağından bana bakıyordu. Tezgahın arkasındaki adam, "Hey seni tanıyorum..." dedi.

Gerisini duymak için kalmadım. İçkiyi almadan oradan kaçtım ve sahile doğru sürdüm. Lanet Malibu'ya geldiğimi ve geri dönüp eve gitmem gerektiğini anlamam biraz zaman aldı.

Aramızdaki mesafe 80 mil ama koca bir okyanus da olabilir, o kadar uzakta hissediyor.

Sormak bile istemiyorum ama kendime engel olamıyorum. "Döndüğünden beri onu gördün mü?"

"Evet. Onu birkaç gün önce gördüm."

Birkaç kez başımı salladım ve bana bir kırıntı atmasını bekledim.

Hayley beni özleyiyor mu? O da benim kadar boktan hissediyor mu? Geceleri uyuyor mu? Benim onu hayal ettiğim gibi o da beni hayal ediyor mu?

"Ona yalan söylememeliydin."

Elimi saçlarımın arasından geçirip yanaklarımdaki havayı boşaltıyorum ve kalçamı bara yaslıyorum. "Evet, tamam, yalan söylememeliydim. Ama ne yapmalıydım? Ona gerçeği söyleyemezdim."

Everly başını sallar ve iç çeker. "Eğer ona gerçeği söyleyemiyorsan, o zaman belki de lanet olası bir köprüden atlamak için plan yapmamalıydın. Bunu hiç düşündün mü?"

"Turdan sonra bu konuyu onunla konuşacaktım. Ama beni yine kendinden uzaklaştırdı." Elimini bir türlü geçmeyen bir ağrıya sahip olan göğsümün üzerinde gezdiriyorum. "Bu kısır döngünün içindeyiz ve aynı şeyleri tekrar tekrar yapmaktan vazgeçemiyoruz. Bu yüzden muhtemelen en iyisi bu işi bırakmamız."

Her şeyin en iyisi olduğuna dair kendimi rahatlatmaya çalışarak birkaç kez başımı sallıyorum. "Aynı hataları tekrarlamaya devam edip farklı bir sonuç bekleyemeyiz. Bu yüzden birbirimizi bırakmanın zamanı geldi. Hayatımıza devam etme zamanı."

"Demek planın bu, ha? Sadece yoluna devam edeceksin. Aynen böyle." Everly parmaklarını şıklatır.

Sanki kolay bir kararmış gibi konuşuyor. "Başka ne yapabilirim ki? Evet, yalan söyledim ama kalbimi kırdı. Bir kere değil. İki kere değil. Üç kez." Başımı sallıyorum. "Ya da biz birbirimizin kalbini kırdık. Artık bilmiyorum bile."

Everly bir dakika düşünür. "Burada neler olduğunu göremiyor musun? Ne zaman işler yolunda gitse, sen sabote ediyorsun."

Ona ters ters baktım. Bunu da nereden çıkardı? "Bu saçmalık. Tek istediğim Hayley ile birlikte olmakken neden böyle bir şey yapayım ki?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Bilmiyorum. Sen söyle."

Everly'nin sadece yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama her şeyi yanlış anlıyor. Ama cevapların hiçbirine sahip olmadığım için biramı içiyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

Sabotajmış, kırımın kenarı.

"Hayley Zeke'i biliyor. Ona gerçeği söyledim..."

Bakışlarını onun yüzüne kayıyor. "Ne?"

Everly'nin gözleri içkisine kayıyor - geldiğinde ona aldığım votka ve greyfurt. Buz erimişti ve bir yudumdan fazlasını içtiğini bile sanmıyorum. "Ona bunun bir kaza olmadığını söyledim."

Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum. Parmağındaki Zeke'in taktığı yüzüğe bakıyorum. Peru'dayken onun için özel olarak tasarlatmıştı.

O gezide çoğunlukla aylıklık ettik. And Dağları'nda ATV'ye bindik. Çölde kum tepelerinde kum sörfü yaptık. Dördüncü sınıf akarsularda rafting yaptık. Güzel zaman geçirdik.

Ancak yüzüğün mükemmel olmasını sağlamaya o kadar takıntılıydı ki eve dönüş uçağımızı kaçırdık ve başka bir uçağa binmek için ertesi güne kadar beklemek zorunda kaldık.

Eğer gümüş ve turkuaz alacaksan Peru malı olması gerektiğini ve sevdiğin kız için bir yüzük yaptıracaksan bunu yarım yamalak yapamayacağını söyledi. Eve dönerken yüzüğü serçe parmağına taktı ve ona sorduğumda, "Sadece ruhlarımızın birleşeceğinden emin olmak için" dedi.

Hiç mantıklı gelmedi. Birine vereceğiniz bir yüzüğü takmak ruhlarınızın birleşmesini nasıl sağlayabilirdi? Ama Zeke'in batıl inançları vardı ve ruhlar ve ruh eşleri hakkında bir sürü tuhaf teorisi vardı.

Belki de kaçırdığım başka bir ipucuydu. Belki de söylediği bazı şeylere daha fazla dikkat etmeliydim. Ruh eşinizi bu hayatta bulursanız, bir sonraki hayatta da bulacağınıza inanıyordu ama daha iyi bir yerde olacağınız için bin kat daha iyi olacaktı.

Sen aptal bir pisliksin, Zeke. Sensiz *hiçbir şey* daha iyi değil.

"Yani insanlara şimdi mi söylüyorsun?" Everly'ye sordum. Niyetlendiğimden daha sert bir sesle çıkmıştı ve kılındı.

"Sadece bana yakın olan insanlar. Isla'ya söyledim çünkü birbirimize her şeyi anlatıyoruz ve bu konuyu ailemle de konuştum. Geçen gün de Hayley'e söyledim. Bu konuda konuşmak yardımcı oluyor."

Bunun doğru olduğundan pek emin değilim ama Everly'ye yardımı olacaksa bu onun seçimi. Bakışlarım ön kapıya yöneldi. Burası biraz havasız gibi. Biraz hava alabilirim, ama istemiyorum.

Everly'yi tek başına bıraktım, bu yüzden dikkat dağıtmak için etrafta dolaştım. "Görüştüğün biri var mı?"

"Özel biri yok. Başka bir ciddi ilişki yaşamaya hazır değilim."

Başımı sallıyorum. Mantıklı. Hayley'i kaybedersem... Onsuz bir gelecek hayal bile edemiyorum. O kızı hayatım boyunca sevdim. O benim için her şeydi. Benim sebebimdi. Son oyunum. Peki şimdi ne olacak? Onsuz yaşamamanın bir yolunu mu bulmam gerekiyor?

Gönderdiği sesli mesajı en az bir düzine kez dinledim. Onu aramak için telefonumu en az yüz kere elime aldım. Ama ne anlamı var ki? Onu etkileyecek söyleyecek bir şey kalmadı.

Everly haklı mı? İlişkimizi gerçekten sabote ettim mi? Bilerek yapmadım.

Everly sanki bu yeni bir şeymiş gibi, "Onu hâlâ seviyorsun," diyor.

İçimden gülüyorum. "Öleceğim güne kadar onu seveceğim." Bu sadece bir gerçek. Hayley'i *her zaman* seveceğim. "Ama biz birlikte olamayız." Hâlâ kabullenmeye çalıştığım ama başaramadığım bir başka üzücü gerçek.

"Bence ikinizin de oturup konuşmaya ihtiyacı var." İtiraz etmek için ağzımı açtım. "Gerçekten konuşun. En son ne zaman dürüstçe ve açıkça konuştunuz? Her şeyi masaya yatırmalı ve bu boku çözmelisiniz. Sen de mutsuzsun, o da öyle. İkinizin de yakın zamanda hayatınıza devam edeceğinizi sanmıyorum."

Konu dışı ve muhtemelen sormamalıyım ama kendime engel olamıyorum. Gerçekten bilmek istiyorum. "Ona Zeke'den bahsettiğinde ne dedi?"

Everly bir an sessiz kalıyor, parmağı bardağının kenarında dolaşıyor. "Önemli olan ne söylediği değil. Söylemediği şey. Sanırım ona gerçeği söylemediğin için incindi."

"Kimseye söylemedim."

"Biliyorum. Ama en iyi arkadaş olduğunuzda ve onunla bir ilişki içinde olduğunuzda, diğer kişinin

sana güvenmek. Seni diğerlerinden üstün tutmak için, anlıyor musun? Hayley herkese anlatacak değil ya. Bu sadece ikinizin arasında kalacaktı. İlişkiler böyle yürür. En azından iyi olanlar."

"Onun bir sır saklamak zorunda kalmasını istemedim. Ona böyle bir yük yüklemek istemedim." *Ben* bile bu yükün altına girmek istemedim, bu yüzden Hayley'nin Zeke'le ilgili anısını mahvetmenin ne faydası olacaktı anlayamıyorum.

Böyle bir şeyi öğrendiğinizde bakış açınız değişiyor.

Everly parmağıyla beni işaret ediyor. "İlişkinizde yanlış olan da *tam olarak* bu. Eğer sevdiğin kişiyle dertlerini paylaşamıyorsan, çok yanlış giden bir şeyler var demektir."

Alay ediyorum. "Sevdiğin kişiyi korumak ne zamandan beri suç oldu?"

Everly anlamamışım gibi başını sallıyor. "Hayley senin ona verdiği değerden çok daha fazlasıyla başa çıkabilir. O yüzden ona yalan söylemeyi ve sırrını ona açmamayı *onu* korumak için yapıyormuş gibi davranmayı bırak. Bu senin sorunun, onun değil." Parmağını göğsüme sapladı. "İşte bu yüzden şu anda içinde bulunduğun karmaşanın içindesin. Çünkü ona karşı asla dürüst olamıyorsun. Tanrım. Bunu neden göremiyorsun?"

Şimdi benimle Hayley hakkında mı yoksa Zeke ile olan ilişkisi hakkında mı konuştuğunu merak etmeye başladım. Her iki durumda da, bu konuda konuşmaktan bıktım. Bu konuşmayı neden bir barda yaptığımızı bile bilmiyorum.

Barmene işaret edip bir tur bira ve tekila siparişi verdikten sonra diğerlerinin de bize katılmasını işaret ediyorum. Bodhi ısmarladığımı görür görmez hemen yanıma geliyor. Ucuz piç.

Sage'e bir bira uzattım ve diğerlerinin duymaması için sesimi alçalttım. "İsla bir pislikle birlikte olmadan önce hamleni yapmalısın. Kimse bir kız

beklemek üzerinde ve kenarda. Sen ihtiyaç
için yapmak a büyük bir jest," diyorum
başımı sallayarak.

"Tavsiyen için teşekkür ederim ama Isla ve ben sadece
arkadaşız."

Kendi saçmalıklarına inanıyor gibi görünüyor. Adam o
kadar derin bir inkâr içinde ki komik bile değil.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Hayley

"NOAH!" SARSILARAK UYANDIM.

Soğuk terler döküyorum. Korku ve dehşet pençelerini içime batırıyor ve tüm bedenimi tüketene kadar yükseliyor, yükseliyor ve yükseliyor. Beni felç ediyor. Vücudumun etrafına demir bir bant sarıyor ve beni yatağa zincirliyor.

Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Duvarlar üzerime kapanıyor, beni boğuyor.

Ben öleceğim.

Kalbim boğazımda atıyor ve nefes alamıyorum. Nerede olduğumu anlamam birkaç dakikamı aldı. Malibu'daki evimde, yatağımdayım. Bir vadinin dibindeki arabada değil.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bu sadece kötü bir rüya değildi. Gerçekten oldu.

Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Oh Tanrım.

Şimdi her şeyi çok net görebiliyorum. Gerçekte ne olduğunu biliyorum.

Ağırlıklı battaniyemi göğsümü örtecek kadar yukarı çekiyorum, sonra kollarımı iki yanıma kıvrıyorum ve sabahın ilk ışıkları bal rengi ahşap zemin üzerinde süzülürken tavana bakıyorum.

Bakışlarımı yıldızlarla süslü pirinç ve opal cam avizeye sabitlemiş, anıyı engellemeye çalışıyorum ama aklımdan çıkaramıyorum. Bir döngü halinde çalmaya devam ediyor ve dünyanın yanıp kül olduğu ve bizim küllerin içinde kaldığımız geceye geri dönüyorum.

Hepsi benim hatamdı.

Ben sebep oldum. Ailemi öldüren kazaya ben sebep oldum.

Göğsüm ortadan çatlıyor ve insan sesine bile benzemeyen bir inleme sesi duyuyorum. Sesin benden geldiğini anlamam bir anımı alıyor.

Hıçkırıklar bedenimi sarıyor ve beni ikiye bölüyor.

Çığlık atıyorum, hıçkırıyorum, ellerim saçlarımı kavlıyor ve çekiştirerek kafa derimden koparmaya çalışıyorum.

"Hayır. Hayır," diye bağıyorum.

Yataktan fırlayıp tökezleyerek banyoya gidiyorum ve midemdekileri klozete boşaltıyorum. Ellerim seramiği kavlıyor, dizlerim yere çarpıyor ve safranın acı tadı boğazımdan yukarı yükselip dilimi kaplıyor.

Aşağı kayıyorum ve banyonun zeminine kıvrılıyorum, yanağımı serin beyaz fayanslara bastırıyorum.

Bir gözyaşı denizinde yüzene kadar ağlıyorum ve içim o kadar boşalıyor ki, içimde hiçbir şey kalmıyor.

Acıyan kalbim ve dağ gibi suçluluk duygum dışında.

"Seni özledim anne," diye fısıldıyorum, sesim kısık. "Özür dilerim baba. Seni seviyorum. İkinizi de... çok seviyorum."

Kelimeleri söylerken s e s i m çatlıyor ve dünya kararırken gözlerim kapanıyor.

Gözlerimi açtım ve ışıklardan
irkildim. "Nasılsın tatlım?"

Kolumdaki seruma bakıyorum ve sonra her şey parça parça aklıma geliyor. Hastanedeydim. Yine hastanedeyim.

Yutkunup başımı yastığa koyuyorum ve Dean gözümün önüne gelene kadar birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum. Gözlerinin altında mor gölgeler ve gri tişörtünde kahve lekesi var. Saçları dağınık, sanki saatlerdir parmaklarını saçlarında gezdirmiş gibi ve bu halde olması tamamen benim suçum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Ağzım kuru, boğazım ağrıyor ve kaşınıyor.

Dean yatağımın başucundaki sürahidene biraz su dolduruyor ve pipeti ağzıma götürüyor. Hastane yatağında doğruluyorum, bardağı elinden alıyorum ve ona geri vermeden önce birkaç yudum içiyorum.

"Hiçbir şey için özür dilemene gerek yok," diyor ve fincanı masaya bırakıp tekrar yerine oturuyor. "Bu turun senin için çok fazla olduğunu biliyordum. Seni bu kadar zorlamamalıydım. Şu haline bir bak. Yorgunluktan acı çekiyorsun. Susuz kalmışsın. Kan şekerin... Tanrım." Başının arkasını tutuyor. "Daha iyi bilmeliydim."

"Tur değildi."

"Sevgilim, banyonun zeminine yığılmışsın. Seni kontrol etmeye gitmemiş olsaydım neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

Beni bulduğunu ya da hastaneye gittiğimi hatırlamıyorum. O kısım tamamen boş. "Neden beni kontrol ettin?"

"Senin için endişelendim. Telefonuna cevap vermiyordun. Dün bütün gün aradım ve mesaj attım. Cevap vermemek senin tarzın değil. Sonunda dün gece evine gittim ve kapını açmayınca şifreyi girdim. Aklımı kaçırarak kadar endişelendim," diyor huysuzca.

Benim için bu kadar endişelenmesine neden olduğum için nefret ediyorum. "Üzgünüm-" Elini kaldırıp sözümü kesti. "Sakın buna cüret etme.

Az önce ne dedim ben? Özür dilemene gerek yok." Karton bardaktan bir yudum kahve alıp yüzünü buruşturuyor, sonra tekrar masaya koyuyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini bana diyor. Yüzündeki endişeli ifadede ne kadar kötü görüldüğümü tahmin edebiliyorum.

"Peki ne oldu?" diye soruyor.

"Yok bir şey. Ben sadece..." Bakışlarım mavi gökyüzü ve durmak bilmeyen neşeli güneş ışığının karşıladığı pencereye kayıyor. Arkamı dönüyorum. "Kazayı hatırlayamadığımı söylediğimi hatırlıyor musun?" Başını sallıyor. "Terapistim bana beynin bir şekilde engelleme yaptığını söyledi..." Yutkunuyorum. "... çok acı veren anıları engellemek. Ama bana bir rüyada geldi... Şimdi nasıl olduğunu hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

"Tanrım." Dean elini yüzünde gezdirdi. "Belki de sadece kötü bir rüyaydı."

Başımı sallıyorum. Midem çalkalanıyor ve kendimi içten içe hasta hissediyorum, o eski tanıdık korku içimi kemiriyor. Ama bu sefer farklı hissediyorum çünkü yıllarca içime attıktan sonra nihayet gerçeği biliyorum ve bununla nasıl yaşayacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Değildi. Her şeyi gördüm ve biliyorum... Gerçekte böyle olduğunu biliyorum. Bana parça parça geldi ve sonra hepsi bir anda oldu ve şimdi onu geri alamıyorum." Kasıtlı olarak belirsiz konuşuyorum çünkü bu Dean'le tartışmak istediğim bir konu değil.

Boşlukları doldurabilecek tek bir kişi var. Tüm gerçeği bilen tek kişi.

Sanırım Dean ona daha fazlasını vermeyeceğimi hissediyor çünkü düşünceli bir ifadeyle başını sallıyor. "Sen Shiloh gibisin. Bunu Maw Maw'dan almışsın. Altıncı his."

"Olabilir. Yine de istemiyorum. O hediye ya da adına ne derseniz deyin, istemiyorum."

"Evet, biliyorum," diyor usulca. "Shy da bunu hiç istemedi. Her zaman kendisine doğru gelen çok fazla kötü şey gördüğünü söylerdi."

"Yani ona inandın mı? Onun deli olduğunu düşünmedin mi?" Bunu neden sorduğumu bilmiyorum ama bunu bana bir kez söylemişti. Gençken insanların büyükannesine deli dediklerini ve onun için de aynı şeyi söylediklerini söylemişti.

Başını iki yana sallar. "Shy'ın deli olduğunu hiç düşünmemiştim. Maw Maw hakkında da hiç düşünmedim. Sadece kasabamızdaki dar görüşlü insanlar böyle şeyler söylerdi. Babam gibi. Ama onun fikrinin bir değeri yoktu. Hayır, ben her zaman onların özel olduklarını biliyordum. Tıpkı senin gibi," diyor gülümseyerek.

Şu anda o kadar da özel hissetmiyorum. Ailesinin ölümünden sorumlu olan kız benim.

"Senin için ne yapabilirim?" Dean sorar. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum ve başımı sallıyorum. "Yapamazsın. Bu kendi başıma halletmem gereken şeylerden biri." Tamamen kendi başıma değil. Bunu Noah'la birlikte yapmalıyım. "Yine de benim için yapabileceğin bir şey var."

"Adını söyle."

"Bu hastaneden çıkmam gerek. Beni eve götürebilir misin?"

Çenesini sıvazlıyor, şüpheli görünüyor. "Gitmek için iyi olduğunuzdan emin olur olmaz." Sandalyesinden kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Gidip doktoru bulayım, bakalım bu konuda ne diyecek. Zoe de burada. Onu içeri göndereceğim."

"Hey, Dean."

Kapıdan dönüyor. "Evet?"

"Çok iyi bir baba olacaksın. En iyisi, gerçekten." Gözlerimdeki yaşları sildim. "O küçük kız ya da oğlan sana sahip olduğu için çok şanslı olacak."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve tavana bakıyor. Sanki gözyaşlarıyla savaşıyor gibi görünüyor. Umarım ağlamaz çünkü ağlarsa yine kendimi kaybederim. "Seninle ikinci bir şansı hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama hayatıma girdiğin için her gün Tanrı'ya şükrediyorum."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayley

HAVUZUN KENARINA ULAŞTIĞIMDA, TAKLA ATIYORUM VE TEKME ATIYORUM

duvardan, kollarım suda uzun, eşit kulaçlarla tur üstüne tur atarak yüzüyor. Onca yıl aldığım yüzme dersleri sayesinde hâlâ güçlü bir yüzücüyüm.

Ailem her zaman yüzmenin bir yaşam becerisi olduğunu söylerdi. Pijamalarınızla suya basmanız gereken testi geçtikten sonra, ailem arka bahçemize bir havuz koydu, ancak kazara boğulmalar olmaması için geceleri her zaman kapalı tuttuklarından emin oldular.

Şimdi Nemo gibi yüzmeye devam ediyorum, başım suyun altında, sadece ciğerlerim yanmaya başladığında hava almak için yukarı çıkıyorum. Sessiz ve huzurlu. Ya da kafamdaki tüm o gürültü olmasa öyle olurdu.

Dört gündür hastaneden eve döndüm. Dean ve Zoe'yi beni yalnız bırakmaları için ikna etmem üç günümü aldı.

Everly ile yaptığım o konuşma ve Noah'ın oynadığı rol hakkında çok düşündüm. Zeke'in ailesine neden yalan söylediğini anlıyorum. Harrington'ları oğullarının ölümünün bir kaza olduğuna inandırmak daha nazik bir davranıştı. Ve onu tanıdığım kadarıyla, o da Everly'yi korumaya çalışırdı.

Ama birini korumak için gerçeği saklamak doğru bir şey mi yoksa yanlış bir şey mi? Sanırım bu, sakladığınız kişiye ve sırrın ne olduğuna bağlı.

Everly için gerçeği bilmek daha iyiydi. Ve sanırım benim için de aynısı geçerli. Belki o zaman değil, ama şimdi öyle.

Benim hatam olduğunu biliyorum. Ailemin ölümüne sebep olan kazaya ben sebep oldum. Ve artık biliyorum ki Noah beni gerçeklerden korumak ve ailemin anısını yaşatmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Babam çok içen biri değildi. Nadiren bir biradan fazlasını içerdi ve sadece hafta sonları. Ama o düğünde birkaç kadeh içmişti ve belki de refleksleri olması gerektiği kadar hızlı değildi. Ya da belki bununla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey benim davranışlarımla ilgiliydi.

Yüzmeyi yarıda bırakıyorum ve kendimi bir taş gibi dibe batırıyorum, saçlarım yüzümün etrafında uçuşuyor, hava kabarcıkları yükseliyor. Güneş ışınları yüzeyin altına ulaşıyor ve mozaik karolardan yansıyor. Ne kadar güzel bir desen.

Güneşin hala parladığına inanmak zor ama bir şekilde parlıyor. En karanlık günlerde bile hala her şeyin daha iyi olacağına dair umudum olduğuna inanmak daha da zor.

İnsan ruhu çok dayanıklıdır. Ve Noah'ı tek başına bırakamam.

Bu yüzden ışığa doğru yüzüyorum ve yüzeyi kırdığımda sırtüstü yüzüyorum, güneş kapalı gözlerimin arkasında pembeleşiyor ve altı uzun yıldır kaçtığım yere geri dönüyorum.

İlkbaharda kır çiçeklerinin açtığı ve tarlaların mavi bonelerle kaplandığı Hill Country, Teksas'ın kalbinde dolambaçlı bir yol.

Cypress Springs'te hava daha tatlı kokar, yeni kesilmiş çimen ve selvi gibi. Gece gökyüzü bir sürü yıldızla doludur. O kadar yakın görünüyorlar ki, uzanıp onlara dokunabilecekmişsiniz gibi hissediyorsunuz.

O kasabada aşık oldum. Gözleri yüksek çamların arasından süzülen güneşle aynı renkte olan bir çocuğa aşık oldum.

Gözlerinde kalpler olan, güneş ışığı ve tatlı rüyalar gibi kokan bir çocuğa aşık oldum ve o çocuğu her yerde takip ettim. Babasının çiftliğindeki tarlalarda. Dalları o kadar yüksekti ki, bulutlara kadar görebiliyorduk.

Onu her yerde takip ettim çünkü o benim evimdi, bir yıldızdaki dileğimdi, her hayalimin gerçekleşmesiydi.

O kasaba hem en iyi hem de en kötü anılarımı barındırıyor. Karanlıkla örtülmüş, trajediyle ağırlaşmış bir gece, Cypress Springs'i kaybedilen her şeyi hatırlamadan asla düşünemedim.

Arabamız yoldan çıktı, korkuluklara çarptı ve dik bir tepeden aşağı uçuşuma yuvarlandı.

Ne kadar gürültülü olduğunu hatırlıyorum. Bir ses kakofonisi. Fren gıcırtilarından oluşan bir senfoni. Metal metale sürtünüyordu. Ağaç dalları cama sürtünüyordu. Patlayan bir bomba gibi sonik bir patlama.

Ve sonra her şey sessizleşti. Çok ölümcül bir sessizlik.

Kendime geldiğimde kafamın karıştığını hatırlıyorum.

Kokuyu hatırlıyorum. Hava yastıklarından salınan kimyasallar ve benzin kokusu.

Babamın annemin adını tekrar tekrar söylediğini duyduğumu hatırlıyorum.

Arabanın ne kadar dayanılmaz sıcak olduğunu ve her nefes almaya çalıştığımda öksürmeye başladığımı hatırlıyorum.

Hatırladığım son şey arabanın kaputundan sıçrayan alevleri görmektir.

Metalin gıcırdama ve bükülme sesi ve Noah'ın sesi. "Seni buradan çıkaracağım. İyi olacağız. Ama bana yardım etmen gerek Hales."

Beni enkazdan kurtarmak için çekiştirip durdu ama acıdan bayılmış olmalıyım.

Hiç yardımım dokunmadı ama o başardı. Beni kurtardı ve henüz on altı yaşındayken topallayan bedenimi kollarında o dik tepeye taşıdı.

Kahramanca eylemlerini hep küçümsedi. Hiçbir zaman kahraman olarak anılmayı hak ettiğini düşünmedi ve biri ona kahraman dediğinde sinirlendi.

Noah yaralanmamıştı ve benim gibi beyin sarsıntısı geçirmemişti. Gerçekte ne olduğunu bilen tek kişi oydu.

Yani yalan söyledi. Polislere. Ailesine. Tüm hikayeyi öğrenmek isteyen gazetecilere. Ve bana.

O. Yalan söyledi.

Ve tüm bu süre boyunca Noah bir kez bile kazaya neden olduğum için beni suçlamadı.

Yine de her şey o zaman başladı. Yalanlar. Riskli davranışlar. Kafasındaki sesleri susturmak için içtiği içkiler ve otlar.

Noah eskiden hiç yalancı değildi ama şimdi öyle.

Çünkü Noah seviyor Ben. Ve Orada o hiçbir şey benim için yapmazdı.

Beni en iyi halimle sevdi. Beni en kötü zamanımda sevdi.

Noah tüm hayatım boyunca beni sevdi ve korudu ve şimdi her şey çok açık. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Yarın, hayatımı kurtardığı gecenin altıncı yıl dönümü.
Ve şimdi onu kurtarma sırası bende.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Noah

BU GÜNDEN HEP KORKMUŞUMDUR. HAYLEY VE BEN BU GÜNÜ her yıl birlikte. Arkadaş olarak, sevgili olarak ve aradaki her şey olarak. Şu anda ne olduğumuzu bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Bugün ortaya çıkmazsam, şu anki durumumuzla bile, onun incineceğini biliyorum.

Malibu'ya gidiyorum.

Sahili takip ederken güneş bulutların arasından yanıyor. Jeep'in camları açık ve tuzlu esinti

hoparlörlerden Hayley'in müziği yükseliyor.

En sevdiğim şarkı çalmaya başladığında sesi açıyorum.

"Sunday Mornings in Cabo", sevdiğiniz biriyle Pasifik Okyanusu üzerinde gün batımını izlerken ve hayatın ne kadar güzel olduğunu ve sadece hayatta ve o anda olduğunuz için ne kadar mutlu olduğunuzu düşünürken dinlemek isteyeceğiniz şarkılardan biri.

Hayatımda o anlardan çok yaşadım. Gökyüzü griye döndüğünde ve bulutlar içeri girdiğinde yakalamak ve saklamak istediğim anlar.

Bazen keşke o anlara geri dönebilsem ve onları yeniden yaşayabilsem diyorum. Hales ve ben iyiiken ve dünyada her şey yolundayken. Ama anılara sahip olmak harika olsa da, hepsi bu kadar. Hayatınızın dikiz aynasında bıraktığınız anları. Oraya geri döneemezsiniz. Hayat bu şekilde işlemez. Sadece ilerlemeye devam etmelisiniz.

Bu yüzden olabilecekler üzerinde durmamak ya da hayatımızın nereye gittiği konusunda endişelenmemek için elimden geleni yapıyorum.

Bugün zaten bizimle ilgili değil.

Kendi küçük ritüelimiz var. Bir gelenek sanırım.

Pasifik'e ve kıyı şeridinin sivri uçlu kayalıklarına bakan bir kayalıkta yer alan orta yüzyıldan kalma evinin önündeki kapıya yanaşıyorum. Hales'in sevdiği retro esintileriyle çok havalı.

Yüzümü görebilmesi için doğrudan kameraya bakıyorum ve beni içeri almasını bekliyorum. Beş uzun dakika geçiyor ve hiçbir şey olmuyor, ben de Aralık ayında bana verdiği kodu giriyorum ve kapılar açılıyor. Kodunu gerçekten değiştirmeli.

Nadiren herhangi bir konuda gergin olurum ama şu anda çok gerginim.

Güneş gözlüklerimi gözlerime siper ederek kasketimi ters çeviriyorum (bunu bilerek takmış olabilirim çünkü beni hep ters k a s k e t l e sevmiştir). O bunun

Seksi. Nedenini bilmiyorum ama bunu tartışmak için durmuyorum. şu anda oyun kitabımdaki tüm numaralara ihtiyaım var.

Terli avularımı şalvarıma siliyorum ve birkaç derin nefes alıp omuzlarımı atıktan sonra arka koltuktan alışveriş torbalarını alıp n kapıya doğru ilerliyorum.

Zili aldıktan sonra yumruğumu meşeye vurup bekledim. Hiçbir şey yok.

Sanırım beni kapıdan içeri almadığında burada olmadığını anlamalıyđım. Ama kapıya vurmaya ve zili çalmaya devam ediyorum, sonunda bir adım geri çekilip telefonumu çıkarana kadar.

İkinci zil sesinde cevap veriyor. Saydığımdan değil. "Hey. Neredesin?"

"Evine gidiyorum."

Durumun gülünçlüğüne gülüyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. "Tam kapının önünde duruyorum."

Biraz gülüyor. "Ne iftiz ama." Duraksıyor. "Bugün geleceğinden emin değildim."

Yapmayacağımı nasıl düşünebilir ki? "Neredesin? Benim srmemi istiyorsun-"

"Hayır, sorun değil. Geri dönüp geleceğim. Yakında görüşürüz."

Yarım saat sonra garaj yoluna giriyor ve arabasından iniyor ve işte orada - rüyalarım ve uyanıkken düşüncelerimin çoğuna dadanan kız.

Bakışlarım yüzünde geziniyor ama güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor ve ifadesini okuyamıyorum.

O giyiyor bunlar kkyksek belli şortlar ve kırpılmış bir tişört. Saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor. Hayley inanılmaz güzel. Nefesimi kesiyor. Bir zlem acısı beni tam solar pleksus blgemden vuruyor. ve beni geçici olarak suskunlaştırıyor.

Neden sürekli buraya geliyoruz?

"Selam." Bir ay oldu ve bulabildiğim en iyi şey bu mu? Boğazımı temizledim ve elimdeki poşetleri havaya kaldırdım. "Malzemeleri getirdim."

Bakışlarını indiriyor ve başını sallıyor. "Evet, bunu görebiliyorum."

Onu mutfağa kadar takip ediyorum ve kışına ya da kalçalarının sallanışına bakmamaya çalışıyorum ama bu çok zor. Harika bir kışçı var. Sıkı ve yuvarlak. Şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi.

Dönüyor ve gözlerimin olduğu yere bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Şaka yapmıyor. Seksi imalar yok. Tek kelime bile etmiyor.

Çantaları adanın üzerine koydum ve açmaya başladım çünkü başka ne yapabilirdim ki?

Normalde bunu hep birlikte yaparız ama o mermer tezgâha yaslanmış sessizce beni izliyor.

Sessizlik o kadar ağır, o kadar ağır ki boğucu.

Ama bunu görmezden geliyorum ve sanki bir TV programında yemek yarışması yapacakmışım gibi malzemelerimi mermer tezgahın üzerine dizerek devam ediyorum.

Hayley'nin tüm zil ve ısıklara sahip bir şef mutfağı var. Paslanmaz çelik pırıl pırıl parlıyor, üzerinde en ufak bir leke yok ve Fas fayansları parıl parıl parlıyor.

Mutfağı, pencere kenarındaki pişmiş toprak saksılardaki otlardan gelen limon ve fesleğen gibi kokuyor ve onları oraya kendisinin mi yoksa temizlikçi kadının mı koyduğunu merak ediyorum. Sanki bunların bir önemi varmış gibi. "Çili üzerinde çalışmaya başlayacağım. Yavaş yavaş pişsin-"

"Noah. Dur." Elini koluma koyuyor ama hemen geri çekip kolunu yanına indiriyor ve bu sanki karnıma bir yumruk yemişim gibi hissettiriyor. Bu çok aptalca, önemsiz bir şey, hiç de önemli değil. Ama pişmanlık duymadan bana dokunamıyormuş gibi hissetmesi çok acıtıyor. "Bunu yapmaya devam edemeyiz."

Bir de bana sor. Şu an cehennemdeyim. Son bir aydır öyleyim. Şu anda sadece bugünü atlatmak ve her şeyi geride bırakmak istiyorum.

Ellerimi yıkayıp bir havlunun üzerinde kuruladıktan sonra tezgahın üzerindeki kasap bloğundan bir bıçak alıyorum. Bıçağı parmağımla test ediyorum. "Bıçak biraz körelmiş." Çekmeceleri açıp kapatıyorum ama aradığım şeyi bulamıyorum. Bilinen her alet var ama bıçak bileyici yok. "Bileyiciniz var mı?"

"Noah. Dur dedim." Az önce açtığım dolabın kapağını kapattı. "Bıçağı yere bırak. Lütfen," diye ekledi. "Frito turtasını o kadar sevmiyorum bile." Gözleri kabuklu ceviz torbasına takılıyor. "Cevizli turta da benim favorim değil. Bunu yapmaya başladım çünkü anılarıma tutunmak istiyordum ve unutmaktan korkuyordum. Ama ailemi hatırlamak için çocukluğumun yemeklerini yeniden yaratmama gerek yok."

Bir süre ona baktım. Güneş gözlükleri olmadan gözlerinin altındaki mor gölgeleri görebiliyorum, sanki iyi uyumamış gibi. Daha yakından baktıkça ne kadar harap olduğunu görebiliyorum. Güzel, evet. Her zaman güzel. Ama yüzü harap olmuş gibi görünüyor ve gözleri o kadar kasvetli ki onlara bakmak acı veriyor.

Bunu ona ben mi yaptım?

Tek yapmak istediğim onu kollarıma almak, sıkıca sarılmak ve asla bırakmamak. Ama bunu yapamıyorum çünkü bir kez daha bu garip yerdeyiz ve şimdi bana en sevdiği yemeğin en sevdiği yemek bile olmadığını mı söylüyor?

Elim kalbime gidiyor ve göğsümü ovuyorum, ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum ama her zamanki gibi başarısız oluyorum.

"Sen neden bahsediyorsun? Annen bu yemeği senin için hep yapardı çünkü en sevdiğin yemektir. Sevdiğini söylemiştin."

"Yaptım. Dokuz ya da on yaşlarındayken. Ama ergenlik çağına geldiğimde bundan bıkmıştım." Yılların anılarını bir hevesle değiştirmesi önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ve bu beni neden bu kadar üzüyor bilmiyorum ama üzüyor.

Hayley, "Artık en sevdiğim şey değildi ama bunu anneme söyleyecek cesareti kendimde bulamadım," diyor. "Aynı şey

her zaman ögle yemeğime koyduğu peynir telleri. Peluşlara düşkün olduğum zamanları hatırlıyor musun? Ailem bana hemen hemen her birini aldı ve ben onları büyüttükten sonra bile almaya devam etti. Bir keresinde hepsini bir kutuya koyup dolabıma saklamıştım ama sonunda annemin duygularını incitmek istemediğim için onları raflarıma geri koydum."

Bunların nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok ama içimden bir ses gidişatın hoşuma gitmeyeceğini söylüyor. "Yani ne diyorsun? Eskiden sevdiğin her şeyi geride mi bıraktın?"

Ben dahil her şey mi?

Kocaman ela gözleri benimkilere kilitleniyor. "Büyürken değiştiğimi söylüyorum. Ve bu konuda kendimi çok suçlu hissedirdim. Sanki ailem sonsuza dek onların küçük kızı olmamı istediği için değişmeme ve gelişmeme izin verilmiyormuş gibi. Ve hayatım boyunca değişimle ilgili çok zor zamanlar geçirdim. Hayatımdaki insanları hayal kırıklığına uğratmak istemedim, bu yüzden kim olduğuma bağlı kaldım ve hayatımın çoğunu her zaman olduğu gibi aynı tutmak için çok uğraştım."

Başımı sallayarak buna itiraz ediyorum. "Bu doğru değil. Hayatın eskisi gibi değil." Elimi havada gezdirip Malibu'daki milyon dolarlık evin geniş mutfağını işaret ediyorum.

"Biliyorum. Ama hayatımın çoğunu pek çok şey için kendimi suçlu hissederek ve sevdiğim insanları kaybetmekten korkarak geçirdim. Seni kaybetmekten o kadar korktum ki, seni kendimden uzaklaştırmaya devam ettim."

Kalbimin içini boşaltmış olması önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. "Anlıyorum. Bunu neden yaptığını biliyorum. Sana yalan söyledim. Ve benden yapmamamı istediğin halde seni korkutan şeyleri yapmaya devam ettim. Ama artık bunların hiçbirini yapmayacağım. Tüm bunlarla işim bitti." Bunu söylemeyi planlamamıştım ama kelimeler ağızımdan çıktıktan sonra kulağa doğru geliyor.

Yapmam gereken şey bu çünkü Hayley'siz yaşamak

düşünülemez. Ona dokunamamak beni öldürüyor.

Ona sarıl ve sadece onunla ol.

Hayley başını hafifçe sallar. "Benimle birlikte olmak için bir şeylerden vazgeçmek zorunda olmamalısın."

"Evet, şey, istiyorum." İkna olmuşa benzemiyor, ben de meramımı anlatmak için ağzımı açıyorum ama ben fırsat bulamadan o konuşuyor.

"Hadi dışarı çıkalım. Burası biraz havasız."

Bunun evindeki iklimle ilgili olduğunu sanmıyorum. Burada daha fazlası var.

Tişörtümün yakasını çekiştiriyorum ve onu cam kapılardan geçerek havuzun yanındaki kireçtaşı terasa, yeşil yapraklardan oluşan bir duvarın arkasındaki açık oturma alanına kadar takip ediyorum.

Taş basamakları tırmanıyorum ve sivri kayalıkların manzarasını seyrediyorum. Pasifik Okyanusu Kaliforniya güneşi altında parıldıyor. Altımızda küçük bir özel plaj. Hayley'nin ayaklarının altında dünya var ve benim tek istediğim onun hak ettiği erkek olmak ama artık bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Uzaklara bakıyor ama manzaranın tadını çıkardığını sanmıyorum. Profilini, isli kirpiklerini ve elmacık kemiğindeki çil kümesini inceliyorum. Yüzlerce kez öptüğüm gür dudaklarını. Muhtemelen binlerce. Ve hayatım boyunca hiç şu anki kadar kaybolmuş ya da yalnız hissetmemiştim.

Seni özledim. Bizi özlüyorum.

Bakışlarımın sıcaklığını hissedince başını çeviriyor ve birbirimize döndüğümüzde gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Artık geçmişte yaşamak istemiyorum."

"Harika. Ben de öyle." Sanki az önce sihirli sözcükleri söylemiş ve tüm sorunlarımızın çözümünü bulmuş gibi ellerimi birbirine vuruyorum. "Geleceğe odaklanalım. *Geleceğimize.*" Onu açık kanepeye götürüyorum ve yanıma çekiyorum.

Ona neye karar verdiğimi söylemek istiyorum. Az önce de belirttiği gibi, insanlar değişir ve biliyorum ki ben de değişebilirim.

"Noah. Biliyorum," diyor sessizce, ellerini kucağında

kavuşturmuş, vücudu bana doğru eğilmiş. "Ne yaptığını biliyorum."

Gözleri benimkileri arıyor ve bulduğunda "Yalan söyledin" diyor.

Yine bu konuya mı döndük? "Evet, biliyorum. Yalan söylememeliydim ama-"

"Kazadan bahsediyorum. Gerçekte ne olduğu hakkında yalan söyledin. Şimdi her şeyi hatırlıyorum. Kazaya sebep olan bendim," diyor sessizce.

Bir an için onu yanlış duyduğumu düşündüm. Bunu söylemesinin imkanı yok. Ama bu sefer biraz daha yüksek sesle kelimeleri tekrarlıyor ve artık onu doğru duymamışım gibi davranmamın bir yolu yok.

Alnımda boncuk boncuk terler oluştuğunu hissediyorum ama burnumdan birkaç nefes alıp sakin kalmaya çalışıyorum.

Kendine hakim ol. "Hayır." Başımı şiddetle sallıyorum. O gece olan hiçbir şey için onun suçlanmasına izin vermeyeceğim. "Hayır, sen yapmadın. Ne hatırladığını bilmiyorum ama bu bir kazaydı. Hepsi bu kadar. Kimsenin suçu yok-"

"Çılgılık attım ve babamın kolunu çektim. İçki içtiği için refleksleri olması gerektiği kadar hızlı değildi. Ve annem..." Duruyor ve sertçe yutkunuyor. "Annem bana çok kızmıştı. Onu hayal kırıklığına uğrattım." Hayley'nin gözleri yaşlarla doluyor ama gözlerini öfkeyle kırıştıtarak onları tutuyor. "Noah, lütfen..."

Ne istediğini ya da benden ne beklediğini bilmiyorum ama her ne ise, bu yola girmeyeceğim. Keşke bunların hiçbirini hatırlamasaydı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." *Lütfen bunu yapmayın.* "Bunu yapmayacağız."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Noah

"LÜTFEN, NOAH. HER ŞEYİ OLDUĞU GIBI HATIRLAMAM GEREK.

"Hayley yalvarıyor. "Olmasını istediğim gibi değil. Benim hakkımda haklıydın. Kaçıyordum. Her şeyi engelledim çünkü başa çıkamıyordum. Ama bazı şeyleri kafandan atmaya ve kilit altında tutmaya çalışırsan... o şeyler peşini bırakmaz. Bu yüzden uyumak için Ambien'e ihtiyaç duyuyorum ve bu yüzden yanlış gidebilecek her şey için endişeleniyorum. Altı yılımı her şey olduğu gibi olmamış gibi davranarak geçirdim."

Kolumun tersiyle alnımdaki teri siliyorum. "Bu konuyu tekrar açmanın ne yararı olacağını anlamıyorum. Az önce artık geçmişte yaşamak istemediğini söyledin," diye belirtiyorum.

"Geleceği düşünmeden önce geçmişle yüzleşmeliyiz. Her şeyi ortaya dökmeliyiz, Noah. Sonra bununla başa çıkmanın ve yolumuza devam etmenin bir yolunu bulabiliriz. Gerçekten devam edebiliriz." Gözlerini indiriyor. "Babam çok içti ve annem bana çok kızdı. Ailemi arkadaşlarının önünde utandırdım ve annem beni hayal kırıklığına uğrattığını söyledi. Hatırladın mı?"

Nasıl unutabilirim ki? Bütün o gece hafızamın derinliklerine o kadar işlemiş ki ne yaparsam yapayım çıkaramıyorum.

Annesi çok kızdı ve Hayley'e yazın geri kalanında cezalı olduğunu söyledi. Hayley masadan kaptığım şampanyayla sarhoş olmuştu. Ayrıca elimi eteğinin içine sokarken yakalanmıştım. Benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı.

"Ondan nefret ettiğimi söyledim. Çılgılık attım." Hayley'nin yanaklarından sessiz gözyaşları süzülüyor ve keşke bütün bu gece bir kasada kilitli kalsaydı da bunların hiçbirini hatırlamasaydı diyorum. Durmasını umuyorum ama konuşmaya devam ediyor.

"Ona her zaman eğlencemi mahvettiğini söyledim..." Hayley titrek bir nefes alıyor ve zıplamasını engellemek için elini dizinin üzerine koyuyor. "Keşke benim de Shiloh Leroux gibi havalı bir annem olsaydı."

Başımı eğiyorum ve enseme ovuyorum. "Sarhoştun ve on altı yaşındaydın-"

"Artık bunu yapmak zorunda değilsin, Noah. Bana bak."

Ağır bir iç çekişle gözlerimi onunkilere dikiyorum. Ona bakmak acı veriyor. Herhangi birinin acı çektiğini görmek acı veriyor ama söz konusu Hales olunca... Bundan nefret ediyorum.

"Bunu benim için daha iyi hale getirmeye çalışmana gerek yok. Aslında bunu söylediğimi bile unutmuştum ama bilinçaltım

biliyor olmalıydım. Shiloh'u uzaklaştırmamın nedenlerinden biri de buydu. Suçluluk duygusu. Tanrım, çok fazla suçluluk duygusu. Ama hayat boyunca tek başıma taşıyamayacağım kadar ağır, anlıyor musun?"

Ellerini sıkıyor ve bacağı tekrar zıplamaya başlıyor. Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Mecbur kalmayacağı anlamına gelse seve seve tek başıma taşırdım.

"O şampanyayı asla çalmamalıydım."

"Hepsi sen değildin. Ben senin suç ortağındım," diyor gülümseyerek. "Bu işte beraberdik. Ve o zamanlar eğlenceliydi. Sonumuzun bir araba kazası olacağını bilemezdik, Noah."

Bununla başa çıkmasına yardımcı olmama ihtiyacı var, o yüzden sanırım bunu yapmam gerekecek. "Biliyorum. Ve annen bunu kastetmediğini biliyordu. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyordu."

Hayley kesik kesik nefes alıyor ama kazadan önceki her anı yeniden yaşamaya kararlı bir şekilde devam ediyor. "Sonra hepimiz arabaya doğru yürüdük ve çok gergindik. Annemle babam arabayı kimin kullanacağı konusunda tartışıyorlardı. Birbirlerine ve bana kızgındılar. Sonra arabaya bindik ve kimse tek kelime etmedi. Sen şaka yapmaya çalıştın" diyor gülerek.

Destansı bir başarısızlıktı. "Babandan radyoyu açmasını istemişsin." Neden bu oyunu oynadığımı bilmiyorum. Bu oyun iyi bir yere varmayacak. Tek umudum kazadan sonra olanları hatırlamaması.

"Talep reddedildi. Telefonumu aldılar ve eve gittiğimizde dizüstü bilgisayarımı da alacaklarını söylediler. Ama ne düşünüyordum biliyor musun? Seni görmek için evden nasıl gizlice çıkabileceğimi çünkü yazın geri kalanını yüzünü görmeden geçirmeyi hayal edemiyordum."

"Aynen. Yakalanmadan yatak odanızın penceresinden içeri girmenin kurnaz yollarını bulmakla meşguldüm."

"Geyiği ve yavrusunu gördüğümde uyukluyordum ve durup düşünmedim bile." Uzaklara bakıyor

ve daha fazlasını söylemesini engellemek istiyorum. O geceye dair tüm anılarını geri almak ve onları güvende tutmak istiyorum ama bunun için artık çok geç çünkü geyiği ve yavrusunu hatırlıyor.

"Çılgılık attım ve koltuğun diğer tarafına geçip babamın kolunu tuttum. Bu yüzden direksiyonun kontrolünü kaybetti. Benim hatamdı," diye fısıldıyor. "Kazaya ben sebep oldum."

"Hayır, yapmadın," diyorum, ses tonum amaçladığımdan daha sert. "Bu bir kazaydı. Hepsi bu kadar. O gece olan hiçbir şey için kendini suçlayamazsın-"

"Noah. Sorun yok."

Ama öyle değil. Bunların hiçbirisi iyi değil ve neden öyleymiş gibi davranmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yok.

Hayley elimi tuttuğunda yere bakıyorum. Yüzlerce, belki de binlerce kez el ele tutuştuk ama bugün bir şekilde farklı hissettiriyor. Sanki bu işte birlikte olduğumuzu açıkça belirtiyor.

Daha önce birçok kez yaptığım gibi parmaklarımızı birbirine doluyorum, bizi birbirimize bağlıyorum. Aramızda her zaman özel bir bağ vardı. Bazen aramızdakini nasıl tarif edeceğimi bile bilemiyorum. Çok yoğun. Her şeyi tüketiyor.

"Seni seviyorum, Noah." Hayley'nin gülümsemesi yumuşaktır.

"Ben de seni seviyorum. Seni kelimelerin yetersiz kaldığı bir şekilde seviyorum."

"Biliyorum. Sensiz ben yokum," diyor sessizce. Dudaklarını yalıyor, gözleri akmamış yaşlarla parlıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Ve biliyorum ki sen benim için her şeyi yaparsın, değil mi?"

"Gücüm yeterse, yapacağımı biliyorsun." Elini sıktım.

"Güzel." Yüzü bana dönük olacak şekilde vücudunu eğiyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. "Gözlerimin içine bakmanı ve arabamız kaza yaptıktan sonra tam olarak ne olduğunu anlatmanı istiyorum."

Omuzlarım onun dokunuşuyla gerildi. Hayır. Hayatta olmaz. Bu yola girmeyeceğiz. "Zaten biliyorsun

Ne oldu?" diyorum, geçiştirmeye çalışarak. "Bunu tekrar yaşamanın bir anlamı yok."

"Bana ne söylediğini biliyorum. Ama şimdi bana gerçeği söylemeni istiyorum."

Yanaklarımdaki havayı üflüyorum ve ayağa kalkarken elimi saçlarımla arasından geçirerek geri çekiliyorum. "Sana zaten söyledim. Bir kere yetti. Bunu bir daha yapmayacağız." Gitmek için dönüyorum. Biraz boşluğa ihtiyaım var. Uzaklaşmam lazım. Ama kolumu tuttu ve adımlarımı durdurdu.

"Seni seviyorum, Noah," diye tekrarlıyor. "Ve senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. *Hiçbir şey*. Bu benim senin için savaşmam. Bizim için savaşıyorum. Bundan kaçmaya devam edemezsin ve beni korumayı bırakmalısın çünkü bu seni ldryor. Seni *ldryor*."

Gözlerim kapanıyor, sırtım hâlâ ona dönük.

"Artık bunu kendine yapmana izin veremem," diyor sessizce. "Senin yüklerin benim yüklerim. Bana gerçeği söyle, Noah." nmde durup yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni gözleriyle buluşmaya zorluyor. "Babamın hâlâ hayatta olduğunu zaten biliyorum."

Ciğerlerimdeki tüm hava sıkışıyor. "Ne?" Başımı sallıyorum. "Hayır-"

"şimdi hatırlıyorum, Noah. Ve oraya asla geri dönmek ya da hiçbir şey hatırlamak istemedim..." Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Ama artık bunu tek başına yapmana izin veremem. Beni içeri almalısın."

"Hayley." Birkaç adım geri çekilip bir çıkış yolu aradım. "Yapamam... Yapamam..." Nefesimi tutup kendimi toparlamaya çalışıyorum ama bunun için artık çok geç.

"Lütfen. Sana yalvarıyorum. Bana gerçeği söyle." Gözlerinde, çenesinin yapısında çok şiddetli bir kararlılık var ve ben ona söylemek istemiyorum ama o bana yalvarıyor, bana yalvarıyor.

Durum tersine dönseydi, ben de gerçeği bilmek isterdim.

Eğer ona tekrar yalan söylersem, aramızdaki güven geri dönülmez bir şekilde bozulacak.

Bunun geri dönüşü olmayacak.

"Noah. Lütfen. Gözlerimin içine bakıp bana gerçeği söylemeni istiyorum."

Bir insan yaptığı seçimlerle olduğu kişi haline gelir.

Yolda bir başka çatal, sola ya da sağa gitmek için bir başka seçenek.

Gözlerim kapanıyor ve elim göğsüme gidiyor, ağrıyı hafifletmek için ovuşturuyorum. Sadece tek bir açık yol var. En zor seçim. Gerçek.

Hayley önümde duruyor, bakışları hiç değişmiyor, o gece gerçekten neler olduğunu anlatmamı bekliyor. İki elimi de avuçlarının arasına alıp nazikçe sıkıyor ve beni konuşmaya teşvik ediyor. "Babam ne dedi? Seninle konuştu mu?"

Evet, çünkü ben son sözlerin bekçisiyim.

Birkaç derin nefes alıyorum ve hikayeyi anlatmaya başlamadan önce sesimi sabitlemek için mücadele ediyorum. Bunu daha önce hiç kimseye anlatmamıştım ve her ne kadar darbeleri yumuşatmak istesem de yapamayacağımı biliyorum.

Her ne kadar acı verici olsa da Hayley babasının son sözlerini bilmeyi hak ediyor. "Baban iyi olup olmadığını sordu ve sonra dedi ki, 'Beni dinle oğlum. Hayley'i bu arabadan çıkarmanı istiyorum' dedi." Sertçe yutkundum. "Ve sonra dedi ki, 'Ona iyi bak, Noah. Kızımıza göz kulak olacağına söz ver.'"

Hayley'nin nefesi kesilir. "Bunlar onun son sözleri miydi?"

Başımı salladım. Araba altı kez takla attı, belki de sekiz, emin değilim. Sağ tarafı yukarı gelecek şekilde indik ve vadinin dibindeki bir ağaca çarptık.

Arabanın ön tarafı akordeon yaptı ve direksiyon simidi Dale'i koltuğuna sıkıştırdı. Meredith kısmen ön camdan fırlamıştı ve ön yolcu koltuğu ön panele çarparak ezilmişti ve benim koltuğumun nasıl olup da tamamen sağlam kalan tek koltuk olduğunu asla anlayamayacağım.

Neden ben? Neden yaralanmadan kurtulan şanslı kişi bendim?

"Peki ya annem?" Hayley sessizce sorar. "O hala..."

"Bilinci yerinde değildi." Kendimi onun gözlerine bakmaya zorluyorum,

Böylece doğruyu söylediğimi bilecek. "Ben... Ben onun bir şey hissettiğini sanmıyorum." Sanırım bu doğru. Neler olduğunu anlayamayacak kadar kendinden geçmiş olması için dua ediyorum.

"Sonra ne oldu?" Hayley soruyor.

Tereddüt ediyorum. En kötüsü de bu, rüyalarımın giren anı.

"Noah," o diyor ki usulca. "İhtiyaç sen için söyle Bana her şeyi."

Fikrini değiştirmek için son bir hamle yapıyorum. "Bunun nasıl yardımcı olacağını gerçekten göremiyorum-"

"Bilmem gerek. Tüm gerçeği, Noah."

Hay sikeyim. Yüzümü o kadar dikkatle izliyor ki yalan söyleyerek kurtulmam mümkün değil. Gözlerimde görür ve beni yalanın içinde yakalar ve belki de yapmam gereken budur. Bir şeyler uydurmalıyım ki bununla yaşamak zorunda kalmasın. Onu sonsuza dek kaybetmek anlamına gelse bile, sevdiğin kişi için yapman gereken bu değil mi?

"Hayley-"

"Beni arabadan çıkardın..." Geri adım atmıyor ve yüz ifadesindeki çelik gibi kararlılığı görebiliyorum. Everly'nin sözleri aklıma geliyor. Hayley sandığımdan daha güçlü ama ya sonunda onu kıran şey buysa? "Devam et Noah ve bana her şeyi anlatana kadar durma."

Lanet olsun.

Eğer bu onu kırarsa, parçaları toplamak için burada olacağım.

"Seni arabadan çıkardım, arabadan epeyce uzağa taşıdım ve bilincin yerine gelirse neler olduğunu göremeyeceğin bir yaprak yatağına yatırdım. Sonra da ailene yardım etmek için geri döndüm."

O gece yaşananlar kafamda bir film gibi canlanırken yumruğumla ağzımı kapatıyorum ve dünyanın yandığı gece o vadiye geri dönüyorum.

Dale Peterson'ı kurtarmaya kararlıydım. Bunu yapmak zorundaydım. Gözlerimiz camın arkasında buluştu ve dudakları hareket ediyordu. Sanırım bana kaçmamı söylüyordu ama emin olamıyorum. Yüzü kanla kaplıydı, alevler tarafından aydınlatılmıştı ve yüzünde dehşetin parladığını gördüm. Sonra başka bir şey gördüm. Teslimiyet. Bunun bir son olduğunu kabulleniş.

Elini kaldırdı, beni savuşturmaya çalışıyordu ama ondan asla vazgeçemezdim, bu yüzden arabaya doğru ilerledim. Sıcaklık çok yoğundu. Ter yüzümden akıyor, gözlerimi yakıyor ve dumandan boğuluyordum. Ciğerlerim yanıyordu, görüşüm bulanıktı ama onu kurtarma görevindeydim, bu yüzden bunların hiçbirinin beni durdurmasına izin vermedim.

Her şeyi bir kenara bırakıp Dale'e odaklandım, takım elbisemin ceketini kıvırdım ve kapının kolunu tutmak için kullandım. Kapı gıcırdayarak açılana ve vücuduma umut dolana kadar çekip durdum. Bunu başaracaktım. Onu oradan çıkaracaktım.

Damarlarımda bir adrenalin patlaması oldu ve kapının pervazına tutundum, topuklarımı yere vurdum ve ağırlığımı kapıya verdim. Ve başardım. Kapısını açtım ve tek yapmam gereken onu o lanet arabadan çıkarmaktı.

Çok yaklaştım... *çok yaklaştım.*

Ama bir de baktım ki kırımın üstüne düşmüşüm. Hava akımından olmalı. Bilmiyorum. Gecenin hala boş olan tek kısmı bu. Ama oraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim olmadan arabadan bir metre uzağa düştüm.

Sendeleyerek ayağa kalktığımda ellerim başıma gitti. Araba alevler içindeydi ve ben orada öylece durup yanışını izledim. Hareket edemiyordum. Çığlık atamadım. Orada öylece durmaktan başka bir şey yapamadım, ayaklarım yere sağlam basıyordu, arabanın yanışını izlerken bacaklarım kurşundan yapılmıştı.

Aklımdan bir düşünce geçip duruyordu.

Bunu Hayley'e nasıl açıklayacağım? Ailesinin ölümünü izlediğimi ve onları kurtarmak için hiçbir şey yapmadığımı ona nasıl anlatabilirim?

Yangın yayılmaya başlayıp doğrudan Hayley'e doğru ilerlediğinde harekete geçtim ve bacaklarımı hareket ettirdim.

Onu kollarıma aldım, o lanet tepeye taşıdım ve ailesini geride bıraktım.

Keşke biraz daha zamanım olsaydı. Tek ihtiyacım olan buydu. İki dakika daha ve Dale'i o arabadan çıkarabilirdim.

İçimi bir bulantı dalgası kaplıyor ve çalışanların arasına kusuyorum, elimin tersiyle ağzımı siliyorum ve Tanrı'dan onları kurtarabilmeyi diliyorum.

Yıllarca peşimi bırakmadı. En büyük başarısızlığım. En büyük pişmanlığım.

Kaderine boyun eğdiğinde Dale Peterson'ın yüzündeki ifade.

Hayley'e iyi bak.

Deniyorum, Dale. Hayatım üzerine yemin ederim, son dileğini yerine getirmek için çok uğraştım.

Ama onu kurtaramadım ve bunun için kendimi nasıl affedeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Ben iyiydim. Çalışan iki bacak ve kol. Neredeyse bir çizik bile yoktu. Keşke daha hızlı hareket etseydim. Bir saniye bile tereddüt etmeseydim belki her şey farklı olabilirdi.

"Keşke iki dakikam daha olsaydı demediğim tek bir gün bile olmadı."

"Oh, Noah," diye ağlıyor Hayley. Kolları beni sarıyor ve ona can simidimmiş gibi sarılıyorum.

"Sadece iki dakika daha. Tek ihtiyacım olan buydu." Hıçkırıklara boğuluyorum. Göğsüm o kadar daraldı ki nefes almakta zorlanıyorum ama kelimeleri çıkarmam gerekiyor.

"Çok üzgünüm, Hales. Çok özür dilerim."

Kelimeleri söylerken sesim çatlıyor ve kırılıyorum.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Hayley

BİZ DÜŞMEK İÇİN BİZİM DİZLER VE SARILMAK İÇİN
HER BİRİ DİĞER, VE
hayatta kalanlar.

Kaybettiğimiz her şey için ağlıyoruz. Sakladığımız sırlara.
Gömdüğümüz acılar. Aşk adına söylediğimiz yalanlara.

Ama en çok onun için ağlıyorum. Bu yükü çok uzun
zamandır tek başına taşıyan bu güzel çocuk için.

Yapabileceği her şeyi yaptığına ve suçluluk duymasını
gerektirecek hiçbir şey olmadığına inanmasına o kadar çok
ihtiyacım var ki.

Gözyaşlarımı siliyorum ve yüzünü tutarak onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum. "Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok," diyorum. "*Hiçbir şey için.* Yaptığın şey inanılmazdan başka bir şey değildi. Ailem seninle çok gurur duyardı."

Gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor, aldığı her nefeste vücudu titriyor ve gerçekten yüzleşmek şimdiye kadar yaptığım en zor şey olsa da, artık kaçmıyorum.

Tam burada, şu anda, sevdiğim çocuğa tutunuyorum ve onun bunca yıldır yaşadığı korkunç gerçeğe yüzleşiyorum.

Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.

Ama uzun zamandır ilk kez onun için güçlü olma sırası bende.

Saatler sonra, Fritos ve cevizli turta ile birlikte chili yaptık. Turta Noah'ın favorisiydi, benim değil ama sanırım bunu ona hiç söylemedim.

Annem her yaptığında, Noah için birkaç dilim ayırırdı ve o geldiğinde, bir top vanilyalı dondurma ile güzel bir porselen tabakta ona servis ederdi.

Cevizli turta Noah'ı mutlu ederdi ve tabağındaki her kırıntıyı yiyip "Bu yediğim en iyi turta" dediğinde annem hep gururla gülümserdi.

Hiç şaşmadan, her seferinde bunu söylerdi. Belki de bu yüzden hep annemden yapmasını isterdim. Belki o da gizlice Noah için istediğimi biliyordu. Ama umursamadı çünkü onu da seviyordu.

Sanırım bu yemeğin en sevdiğim anılarımdan bazılarını barındırması için en sevdiğim yemek olması gerekmiyor. Ve belki de tüm harika anılarınıza değer verirken değişmek, büyümek ve gelişmek sorun değildir.

Aptal değilim. Gerçeği benimle paylaştığı için mucizevi bir şekilde iyileşmediğini biliyorum. Ve diğer taraftan çıkıp iyi olabilmemiz için ikimizin de yapması gereken çok şey olduğunu biliyorum.

Ama şimdilik gözyaşım kalmadı. Sadece donuk bir acı ve gerçekte ne olduğunu hatırladığımdan beri içimde geçmeyen o boşluk var.

Ben de büyük bir dilim pasta kesiyorum ve annemin annesinden kalan ve şu anda mutfak dolabımda duran güzel bir porselen tabakta servis ediyorum. Noah turtadan büyük bir ısırık alıyor ve aç olduğunu sanmıyorum ama yine de yiyor.

"Yediğim en güzel turta," diyor ve elime uzanıp onu ağzına götürürken bir gülümsemeyi paylaşıyoruz, parmaklarımızı birbirine dolamadan önce dudaklarını bileğimin iç kısmına, küçük siyah kalbin ve tenime kazınmış baş harflerin üzerine bastırıyor, bizi birbirimize bağlıyor.

Bana turtasından bir ısırık verdiğinde, tadı kül ve gözyaşı gibi değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum ve birlikte tabağındaki her kırıntıyı yiyoruz ve sonra ayağa kalkıp elini tutuyorum ve onu yatak odama götürüyorum.

Ancak tişörtünü çıkardığında ve ellerimi göğsünde gezdirdiğimde dövmeyle görebiliyorum. Parmaklarımı dövmenin üzerinde gezdiriyorum, her bir kuşun kanatlarının üzerinde ve ikimizin de dövmesi olması komik değil mi?

Benim ona dövmesinin ne anlama geldiğini sormama gerek yok, onun da bana sormasına gerek yok. Uçan üç kuşun kimi temsil ettiğini çok iyi biliyorum. Sanırım ikimizin de yüksekte uçtuklarına ve daha iyi bir yer bulduklarına inanmamız gerekiyor.

Atan kalbinin ve tenindeki mürekkebin üzerinden dudaklarımı göğsüne bastırıyorum ve kıyafetlerimizi birbirimizin ellerine kaptırıp bir yığın halinde yere atıyoruz.

Çıplak, yatağımda, kelimelerin söyleyemediğı her şeyi söylemeye çalışıyorum.

Onu kollarımda tutuyorum, tenimiz tenimize değiyor, bedenlerimiz aynı ritimde hareket ediyor, her nefesimiz, her kalp atışımız mükemmel bir senkronizasyon içinde.

orgazmlar, kendi kendime belki de iyi olacağımızı düşünüyorum.

Belki artık geçmişin hayaletlerini bir kenara bırakıp yolumuza devam edebiliriz.

Gözlerini bulmaya çalışırken bile bunu düşünüyorum, ama bana izin vermiyor.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Noah

GEÇEN HAFTA HAYLEY'E GERÇEĞİ SÖYLEMEK... ÇOK ZORDU. BU YAPTI
İkimiz de daha üzgünüz. Daha iç gözlemsel.

Ama içimde bir şeyleri gevşetti. En son ne zaman böyle
ağladığımı hatırlamıyorum. Çocukluğumdan beri, sanırım.

O da çok ağladı. Ama birkaç gün önce bana zaten ailesi
için ağladığını ve bu gözyaşlarının benim için olduğunu
söyledi.

Bunun ne kadar doğru olduğundan ya da bu konuda ne
hissettiğimden emin değilim.

Zeke'i de biliyor. Sanırım artık her şey ortada. Ama hiçbir hakkında iyi hissettiğimi söyleyemem.

Ertesi gün eve gittim, bir çanta hazırladım ve doğruca buraya döndüm ve o zamandan beri sadece takılıyoruz. Film izledik. Havuzda yüzdük. Birlikte yemek yaptık. Seks yapıyoruz. Dün lanet bir maraton gibiydi. Ama çok derin konulardan konuşmamak için seksi kullandığımızı hissediyorum. İkimiz de olmadığını bildiğimiz halde her şey yolundaymış gibi davranma sanatında ustalaştık.

Turne görüntülerini gözden geçirip düzenliyorum ve pek çok harika an olmasına rağmen, New York'ta yaptığımız Soru-Cevap oturumuna geri dönüyorum.

En büyük korkunuz nedir?

En sevdiğim insanı kaybetmek.

O olmasaydı, müzik de olmazdı.

Sanırım Hayley'nin soruya nasıl cevap vereceğini zaten biliyordum, bu yüzden büyük bir şok ya da yeni bir vahiy gibi gelmedi. Beni suçlu hissettirmek için mi tasarlanmıştı bilmiyorum ama öyle oldu. En azından bir süreliğine.

Şimdi mi? Bu beni kızdırıyor. Nedenini bile anlamıyorum. Öyle işte.

"Benim de sana aynı soruyu sormam gerekiyor," diyor Hayley.

Dizüstü bilgisayarındaki videoyu durdurup omzumun üzerinden bakıyorum. "Bu da ne?"

Hayley kanepenin etrafında dönüyor ve yanıma oturuyor, bacaklarını karamel kadifenin üzerinde altına sıkıştırıyor.

Eski tişörtlerimden birini giyiyor ve teni havuzda tur attığı için klor kokuyor ama saçında biraz kil var ve pamuğa sıçramış.

Bir çömlekçi çarkı aldı, nedenini sormayın ama gecenin bir yarısı kaybolduğu yer orası.

"En büyük korkun nedir?" diye soruyor, eli kalbimin üzerinde, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Ona en büyük korkularıyla zaten yüzleştiğimi ve hikayeyi anlatmak için yaşadığımı söylemek için ağzımı açtım ama bu bir

Yüzde yüz doğru.

En büyük korkum onu kaybetmek. Ama onun beni kaybetmekten korktuğu gibi değil.

Üç kez çekip gitmesi bu kadar kolay olduysa, bu sefer farklı olacağını bana düşündüren nedir?

Hayley kolumu dürtüyor. "Hadi ama. Artık dürüst olacağız, unuttun mu? Artık sır yok. Artık yalan yok. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Gülümsüyor, gerçeği açıklamam için beni cesaretlendiriyor ve ben bunu söylemek istemiyorum ama şu anda dürüstlük peşinde. Ve evet, anlıyorum. Sanırım böyle olması gerekiyor.

"Gerçeği mi istiyorsun? Bunu kaldırabileceğinden emin misin?" Ses tonum karşısında gülümsemesi kayboluyor ama başını sallıyor.

Bunu çok uzun süre içimde tuttum. Ne zaman beni geri istese ya da bana ihtiyaç duysa, her şeyi bırakıp koşarak geldim çünkü sevdiğin kişi için yapacağın şey budur. Yani bu konuda kızgın bile olmamalıyım.

Bu benim seçimimdi. Kimse beni bunu yapmaya zorlamadı. Onun için orada olmak istedim. Her zaman gözlerim açık, kalbim elimde gittim ve kafamın içinde beni tekrar terk etmesinin an meselesi olduğunu söyleyen sesi duymazdan geldim.

"Tekrar kaçmandan korkuyorum. Seni üzecek bir şey yapacağımdan ve kaçıp gideceğinden korkuyorum." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. Sanki içimde kopan sessiz bir fırtına beni yeniden kırmakla tehdit etmiyormuş gibi. "İşte bu. En büyük korkum."

Eskiden hiç güven sorunun yoktu ama şimdi var. Bu yüzden ne istersen o n u yap.

Yavaşça başını sallıyor, alt dudağı dişlerinin arasında kenetlenmiş. "Tamam. Bunu hak ediyorum. Ama artık farklı bir yerdeyiz ve artık kaçacak bir şeyim yok. Kaçmamın tek nedeni-"

"Beni kaybetmekten çok korkuyorum," diye bitiriyorum. "Evet, biliyorum. Ve şimdi farklı bir yerde olduğumuzu söylüyorsun ama gerçekte ne

Değiştirdi mi? Hala sana yalan söyledim. Hala bir adrenalin bağımlısıyım. Hâlâ *kendimim*. Sana gerçeği söylemek *hiçbir şeyi* değiştirmedim." "Ama sen sadece yaptı şunlar şeyler Çünkü sen taşıyorlardı. hepsi Bu Suçluluk. İşte bu. neden sen aldı daha büyük ve daha büyük riskler. Anlamıyor musun, Noah? Ölümü kandırmaya çalışıyordun. Ve artık bunu yapmak zorunda değilsin. Çünkü artık her şey hakkında konuşabiliriz."

Neredeyse gülecektim. Sanki bu kadar basitmiş gibi.

Her ne kadar bunun doğru olduğuna inanmak istese de, değil. Yakınından bile geçmiyor. Ve buna inanacak kadar saf olması mümkün değil. "İçimi dökmem olanları değiştirmez. Ve görebildiğim kadarıyla, başladığımız yere geri döndük. Diyelim ki seninle olmak için her şeyden vazgeçtim. Sonra ne olacak? Kariyerin geliyor olacak ve beni yanlış anlama, bundan gurur ve mutluluk duyuyorum. Bunu senin için istiyorum. Seni seviyorum, Hales. Her bir parçanı. Ama benim için aynı şeyleri hissetmediğini hissediyorum."

"Bunu nasıl söylersin? Hepinizi seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum-"

"Ve ben her şeyden vazgeçtikten sonra beni tekrar terk etseydin," diye devam ediyorum. "Elimde ne olurdu? Şu an olduğumdan daha da kötü durumda olurum. Ne bir kariyerim ne de sen olurdun. Hiçbir şeyim olmazdı."

"Ben buradayım Noah ve hiçbir yere gitmiyorum. Bizim için buraya kadar. Hiçbir şey bizi bir daha ayıramayacak."

Belki de peşini bırakmalıyım. Belki de bana söylediklerine inanmalıyım ama bunu daha önce de yaşadık ve işe yaramadı. "Uçaklardan ya da uçurumlardan atlamadığım sürece, değil mi? Hâlâ daha önce yaptığım her şeyi yapmak istiyorum Hayley. Gerçekten değişen bir şey yok. Değişmesinin tek yolu da farklı biri olmam."

"Benim için değişmeni istemiyorum. Senden seçim yapmanı istemekle hata ettim. Senin benim hayallerimi desteklediğin kadar ben de senin hayallerini desteklemek istiyorum ve eğer yapman gereken buysa bunu kabul edeceğim. Olacağım," diye ısrar ediyor.

Ona şüpheci bir bakış attım. Ne yaptığını biliyorum çünkü inanın bana, ben de aynı şeyi yapmak istemiştim. Her şeyden vazgeçebileceğimi söylediğim noktaya kadar. "Birbirimizi o kadar çok istiyoruz ki, birlikte olmak için *hâlâ* yalan söylemeye hazırız. Ama ikimiz de yalan söylemenin bizi hiçbir yere götürmeyeceğini biliyoruz."

Bakışlarını kaçırıyor ve sehpanın üzerindeki beyaz vazodan taşan pembe şakayıklara bakıyor. Çiçekleri geçen hafta onun evine dönerken almıştım. Sarkmaya başladılar ve pembe yaprakları sarı ahşabın üzerine saçıldı. Hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmeyeceğini hatırlatıyor.

"Hales. Seni incitmek istemiyorum." Başını salladı.

"Biliyorum."

"Ama bir ayrılıktan daha sağ çıkamam. Yaşayamam işte. Bu yüzden sana boş vaatlerde bulunamam. Sana her şeyden vazgeçmeye hazır olduğumu söylemeyi ne kadar istesem de, değilim."

Titreyen bir nefes veriyor. "Biliyorum." Başını bana doğru çeviriyor. "Bu konuda iyi olmayı çok istiyorum. BASE jumping'in sadece... sadece diğer sporlar gibi bir spor olduğuna inanmak istiyorum ve bunun..." Dudağını ısıırıyor. "Sensiz nasıl yaşayabilirim ki, Noah? Senin olmadığın bir dünyada olmak istemiyorum."

Ona ölmeyeceğimi söylemek için ağzımı açtım ama asla gerçekten bilemezsin, değil mi? Bu evden çıkıp bir arabanın altında kalabilirim. Ya da bir atlayışı yanlış hesaplayıp kayalıklara çarpabilirim. Ölmenin milyonlarca yolu var ve hiçbiri bizim kontrolümüzde değil.

Ama yaptığım şeyin riski katlanarak artırdığını biliyorum. Ve bunun beni rahatlattığını söyleyebilmeyi çok isterdim ama öyle değil. Çünkü evet, hala berbat durumdayım ve bu boku yıllardır yapıyorum. Bir düğmeyi çevirip mucizevi bir şekilde olasılıklara meydan okuma dürtüsünü yok edemezsiniz. Ona bugünün

çekip gideceğim gün. Ama bunu düşünürken bile kendimi Norveç'te, o kayanın tepesinde durmuş, sıçrama yapmak üzereyken hayal ediyorum.

"Denemem için bana bir şans verin," diye yalvarıyor Hayley. "Ailemle ilgili gerçekle yüzleştim ve bu zor, acı verici ve içim hasta ama hâlâ buradayım. Bu beni yıkmadı. Ve belki de bildiğimden bile daha güçlüyüm..."

Öyle olduğunu biliyorum. Bunu bir kez bile sorgulamadım. Sadece işleri onun için kolaylaştırmaya çalışıyordum. Darbeleri yumuşatmaya, sanırım. Ama bunun geri teptiği çok açık.

Başka bir sekme açtım ve BASE atlayışı videolarımı açtım. "Bu videoları izle." Dizüstü bilgisayarı ona verip ayağa kalkıyorum. "Ben koşuya çıkıyorum. Döndüğümde gözlerimin içine bakıp benim yaşam tarzımı destekleyip destekleyemeyeceğini söylemeni istiyorum."

Daha fazlasını söyleyemeden uzaklaşıyorum ve evet, bu konuda kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Ondan en büyük korkusuyla yüzleşmesini ve *yine de* beni seçmesini istiyorum.

Ama bu beni kapıdan çıkıp gitmekten alıkoymuyor.

Sahili takip ediyorum ve kilometrelerce koşuyorum. Ciğerlerim yanana, ter içinde kalana ve bacak kaslarıma kramp girene kadar koşuyorum, sonra geri dönüp geldiğim yöne doğru koşuyorum.

Hayley'nin evinin bulunduğu kayalığın hemen altındaki sahile geldim.

Altın saat ve dünya yumuşak bir ışıltıyla yıkanıyor, ama içimde o kadar hasta hissediyorum ki güzelliği tam olarak takdir edemiyorum.

Sessiz bir yer. Bu plaj تنها ve burada sadece ben varım, bu yüzden koşu ayakkabılarımı tekmeliyorum, tişörtümü çıkarıyorum ve okyanusa doğru yürüyorum. Sonra dalgaların arasına dalıyorum ve güneş okyanusa dalarken ufka doğru yüzüyorum.

Kollarım ve bacaklarım yorgunluktan güçsüz düşüp bir kulaç daha atamayacak hale gelene kadar yüzmeye devam ediyorum.

Gökyüzü renk cümbüşü içinde. Parlak pembeler, turuncular ve menekşeler ve o kadar güzel ki bebek gibi ağlamak istiyorum.

Acıtıyor. Her şey acıtıyor.

Tüm o anıları canlandırmak yapabileceğim en kötü şeydi. Hayley'i hayal kırıklığına uğrattım. Ailesini hayal kırıklığına uğrattım. Zeke'i. Onu da hayal kırıklığına uğrattım.

Böyle bir şey için kendimi nasıl affedebilirim? Bir şey yapabileceğimi ama yapmadığımı bildiğim halde yaşamaya nasıl devam edebilirim?

Bitkin bir halde, dalgaların beni taşımasına izin vererek sırtüstü yüzüyorum.

Gözlerim kapanıyor. Ağırlıksızım. Özgürüm.

Ölmek kolaydır. Başarısızlık, pişmanlıklar ve tüm bu acılarla yaşamak... işte bu çok zor.

Bunu mu düşünüyordun, Zeke? Her şeyin bitmesini istiyordun, böylece sana yük olan şeyle uğraşmak zorunda kalmayacaktın?

Dilimde tuzun tadını alabiliyorum. Okyanusun beni kucakladığını, sakinleştirici bir ninniyle salladığını hissediyorum ve her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Çok basit, gerçekten. O kadar düşünmeye bile gerek yok.

Ölmek yaşamaktan çok daha kolay.

Ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyorum ve yerçekiminin beni altına çekmesine izin veriyorum. Bedenim denizin karanlık derinliklerine gömülürken, kafamda bir film şeridi gibi anılar canlanıyor.

Zeke'in o uçaktan atlayışını görüyorum. Bulutların arasında süzülürken yüzündeki mutluluk ifadesi, kollarını iki yana açmış, büyük bilinmezliği kucaklıyordu.

Ön camdan Dale Peterson'ın yüzünü görüyorum. İstifa. Bunun bir son olduğunu kabulleniş.

İlk başta yanıyor ve ciğerlerim patlayacakmış gibi oluyor ama bekliyorum çünkü acının azalmasının an meselesi olduğunu biliyorum.

Üzerime bir sakinlik çöküyor. Huzur verici. Meditatif, neredeyse. Hiçbir şey hissetmiyorum. Acı yok. Korku yok. Suçluluk yok.

Önümüzde masmavi bir gökyüzü var. Ufukta tek bir bulut bile yok.

Halsiz ve uykuluyum ve onun yüzünü gördüğümde bilincimi kaybediyorum.

Gülümsemesi. Büyük ela gözleri. Yüzlerce, binlerce kez öptüğüm gür dudakları.

Onu ağaç evinden atlarken görüyorum, körü körüne yedi yaşındaki sıska kollu bir çocuğa güveniyor.

Onu, başında kır çiçeklerinden bir taç ve saçlarında güneşle tarlada koşarken görüyorum.

Zihnimin mozağinde onun yüzünü görüyorum, saçlarının arasından rüzgar esiyor, yanakları kızarmış, o iki gamzesi, ışıltılı gülümsemesi yukarıdaki göklerden bana doğru ışınlanırken ortaya çıkıyor ve ona onu sevdiğimi söylemek istiyorum.

Yeterince yüksek sesle bağırın ki sevildiğini asla unutmasın.

Elinin bana uzandığını, beni geri sürüklediğini hissediyorum. Beni eve çağıran sesini duyuyorum.

O göklerde değil. O burada, yeryüzünde ve ben bu dünyada yaşamak istiyorum, öbür dünyada değil.

Yaşamak istiyorum.

Nefes nefese su yüzeyine çıkıyorum ve ciğerlerimi oksijenle doldurmaya çalışıyorum ama sonunda bir ağız dolusu deniz suyuyla karşılaşıyorum. Ciğerlerimi temizlemeye çalışarak öksürüyorum ve o kadar halsiz ve şaşkınım ki başımı suyun üzerinde zar zor tutabiliyorum.

Dönüp kıyıyı arıyorum ama güneşin son ışıklarının da battığı ufukla karşılaşıyorum.

Kollarım ve bacaklarım yorgunluktan ağırlaşmış durumda ve o kadar uzaktayım ki, karanlık çöküyor, kıyıyı zar zor görebiliyorum. Kendimi karaya nasıl döndüreceğim hakkında hiçbir fikrim yok ama ben bir savaşçı olarak doğdum ve büyüdüm, bu yüzden elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

Hayatta kalma becerilerim devreye giriyor ve yüzüyorum.

Dalgalar başıma çarpıyor, yuvarlanıyorum ve yuvarlanıyorum ve hangi yönün yukarı, aşağı veya yan olduğunu bilmiyorum. Okyanus beni dışarı atıyor ama başka bir dalga beni tekrar aşağıya sürüklüyor.

Ölmeye hazır değilim ama çok yoruldum. Gözlerim kapanıyor ve savaşmayı bırakıyorum. İşte o zaman hissediyorum. Kolları beni sarıyor ve başımı suyun üstüne kaldırdığında sesi kulağımda.

"Seni buradan çıkaracağım. Ama bana yardım etmelisin, Noah. Lütfen bana yardım et."

Bu bir rüya olmalı. Hayley'nin okyanusun bu kadar açığında olmasına imkan yok.

Ama bu o. İri ela gözleri, küçük dansçı vücudu ve deniz suyu damlayan uzun kestane rengi saçlarıyla.

O neden burada?

Sikeyim. Şimdi ikimiz de öleceğiz.

"Ölmeyeceğiz," diyor. Bunu yüksek sesle söylemiş olmalı. "Yanımdayım." Koluma yapıştı ve bizi kıyıya taşıyan bir dalga yakaladık, kum ve kayalar derimizi sıyırdı ve dizlerimizin üzerine çöküp sendeleyerek ayağa kalkarken yosun kümeleri saçlarımıza dolandı.

Elimi tutuyor, dalgalar bacaklarımızın arkasına çarparken ve son güneş ufka dalıp gökyüzünü mürekkep mavisine boyarken beni sürüklüyor.

Okyanustan tökezleyerek çıktık ve ben deniz suyu öksürerek dizlerimin üzerine çöktüm.

"Hadi, Noah. Biraz daha ilerle."

Kumda ellerim ve dizlerim üzerinde sürünüyorum çünkü yürüyecek gücüm yok. Kumsalda gelgitin bize ulaşamayacağı kadar ilerlediğimde kuma çöküyorum ve soğuktan titreyerek sırt üstü yuvarlanıyorum.

Hayley üzerime bir battaniye örtüyor, sonra da yanıma sokuluyor.

"Şşş. Sorun yok. İyisin," diyor, elini elmacık kemiğimin üzerinde yumuşatıyor ve gözyaşlarını siliyor.

Buraya geleceğini nereden bildiğini ya da neden battaniye getirdiğini sormak için bile durmadım. Sadece *biliyordu*.

Kalın pamuğun altındaki kaba kumun üzerine uzanıyoruz ve Dakikalarca ya da belki saatlerce konuşmadan gökyüzüne bakmak.

Neredeyse her şeyi bitiriyordum. Pes etmeye çok yaklaşmışım.

Hayley elimi tutuyor, göğsüne götürüyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. Kalbi avucumun altında güçlü ve sabit bir şekilde atıyor, teni sıcacık, göğsü vücuduna hayat veren her nefeste yükselip alçalıyor ve onu geride bırakmayı nasıl düşünebildiğimi bilmiyorum.

"Hayattayız Noah," diyor usulca. "Henüz bizim zamanımız gelmedi. Ama zamanımız dolduğunda, bunu kontrol edebileceğimizi sanmıyorum. Çok uzun zamandır korkuyorum. Öleceğinden o kadar korktum ki, sana sıkıca tutunmaya çalışırken bile seni itmeye devam ettim. Ve bunun için çok üzgünüm. Sana olan sevgimden bir an bile şüphe etmene neden olduğum için çok üzgünüm. Çünkü seni o kadar derinden ve o kadar içten seviyorum ki bunu anlatmaya kelimeler yetmez."

Bunu kelimelerle söylemesine gerek yok çünkü ben zaten biliyordum.

Sadece kendi korkularımın ve şüphelerimin yoluma çıkmasına izin verdim. "Beni tekrar terk edeceğinden korkuyordum ama yine de aynı şeyleri yapmaya devam ettim," diye itiraf ediyorum. "Ama sen haklıydın." Gözlerimi gökyüzüne dikiyorum çünkü bu sözleri söylemek çok zor ve bu haftadan önce Hayley'ye söylemeyi aklımdan bile geçirmemiştim. "Belki de ölmek istiyordum. Ya da belki sadece... sınırları zorlamaya, onları test etmeye devam etme dürtüm vardı. Zeke öldükten sonra daha da kötüleşti," diye itiraf ediyorum. "Çok kızgındım. Her zaman. Ve bu gürültüyü bastırmanın tek yolu giderek daha büyük riskler almaktı."

Yargılamadan dinliyor ve birkaç dakikalık sessizlikten sonra "Kendine yas tutmak için hiç zaman tanımadın" diyor.

O haklı. Ben yapmadım. Sadece her şeyden kaçmaya çalıştım.

Yan dönüp birbirimize bakıyoruz ve babamın bana her zaman öğrettiği gibi doğrularımı söylüyorum.

"Ben de koşuyordum." Yüzündeki ıslak saçları tarayıp kulağının arkasına sıkıştırıyorum, sonra elmacık kemiğindeki çil kümesini parmak ucumla takip ederek noktaları birleştiriyorum. "Biz sadece farklı bir yol izledik. Daha önce sana güvenmediğimi söylemiştim. Ama ikinci ve üçüncü kez ayrıldığımızda... bunlar benim kontrolümde olan şeylerdi. Ve ben yanlış seçim yaptım. Her zaman senin için her şeyi yapabileceğimi söyledim ama yine de senin için hiçbir şeyden vazgeçmedim. Daha önce koştuğum süre boyunca kendime nasıl olur da senin yerine başka bir şeyi seçmiş olabileceğimi sordum ve buna verecek bir cevabım yok."

"Noah. Sevdiğin insanla birlikte olmak için sevdiğin bir şeyden vazgeçmek zorunda kalmamalısın. Bunu istemekle hata ettim. Benim için her şeyden vazgeçersen, bunun için bana kızarsın."

"Hayır. Yapmam. Her şeyden vazgeçeceğim. Çekip gitmeye hazırım." Ben hazırım. Ya da en azından öyle olduğuma inanmak istiyorum.

Okyanusta olanlardan sonra, bu bir uyandırma çağrısı gibiydi. Yaptığım şeyler beni gerçekten öldürebilir ve bunu başından beri bilmeme ve belki de cazibenin bir parçası olmasına rağmen, gitmeye hazır değilim. Hâlâ yapmak istediğim pek çok şey var ve ölmek bunlardan biri değil.

"Eğer vazgeçeceksen, bu senin istediğin şey olmalı," diyor Hayley. "Benim için vazgeçemezsin. Sen gittikten sonra çok düşündüm. Sana her zaman kahraman olmak zorunda olmadığını söylediğimi hatırlıyor musun? Ciddiydim. Tüm hayatını beni korumaya çalışarak geçirdin ve bu harika bir şey. Bu onur verici. Ama ne pahasına? Her zaman benim için çok güçlü olmaya çalışıyordun. Bunun senin başa çıkma mekanizmalarından biri olabileceğini hiç düşünmedim. Belki de sana ihtiyaç duymam için bana

ihtiyacın vardı."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Öyle değil. Ta ki kendini savunmasız bırakmana engel olana kadar. Benimleyken, iyi olmadığın halde iyiymiş gibi davranmak zorunda kalmazsın."

"Aynısı senin için de geçerli." Bunu söylemeden duramıyorum.

"Artık numara yapmak yok," diye kabul ediyor ve neden okyanusta o kadar uzakta olduğumu sormasını bekliyorum ama sormuyor.

"Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

Bir an sessiz kaldı. "Geçen hafta rüyamda gördüm ve sen saatlerce geri dönmeyince burada olacağını hissettim."

"Rüyanda ne oldu?"

"Boğuluyordun ve ben seni kurtardım," diyor basitçe.

Evet, sanırım öyle. Onun bilebileceğinden çok daha fazla şekilde. Ama madem her şeyi ortaya döküyoruz, ben de ondan bir söz alabilirim. "Beni bir daha kendinden uzaklaştırma."

"Seni bir daha asla itmeyeceğim." Serçe parmağını benimkiyle birleştiriyor. "Hayatım üzerine yemin ederim."

"Vay canına. Yine serçe parmak sözü mü veriyoruz? Kaç yaşındayız, altı mı?" Alay ediyorum.

"Ne zaman serçe parmağımızla verdiğimiz bir sözü tutmadık ki?" diye karşı çıkıyor.

Zihnimi yokluyorum ama o kadar da düşünmeme gerek kalmıyor. "Asla."

Gülümsemesi muzaffer. "Bana bir daha yalan söyleme." Göğsümü dürtüyor. "Asla."

"Yapmayacağım." Boğazını temizliyor ve kaşlarını kaldırıyor. Gülüyorum, serçe parmağımı onunkiyle birleştiriyorum. "Hayatım üzerine yemin ederim." Verilmesi kolay bir söz. Artık saklayacak bir şeyim yok ama gerildiğini hissediyorum ve o daha kelimeleri söylemeden ne düşündüğünü anlıyorum. "Hayley?"

"Öyle mi?"

"Bu hayatı seviyorum, bu yüzden uzun süre burada kalmayı planlıyorum." Ve bu sefer gerçekten ciddiymdim, umarım sesimdeki gerçeği duymuştur.

Gözlerini buluyorum ve bir an için yıldızlarla dolu olduklarına yemin ediyorum.

Bu çılgınca ama hayat da öyle, aşkımız da öyle.

Ayağa kalktım, hâlâ biraz titriyorum ama artık daha güçlüyüm ve ona elimi uzattım. "Hadi eve gidelim."

O gülümsüyor. Ben de gülümserim.

Ve eve el ele yürüdük.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Noah

İKİ AY SONRA

"Aman Tanrım, onları sen mi *çaldın*?" Isla, üzerinde KAHVE yazan beyaz seramik bir kutu tutan Everly'ye bakarak, "Bunları sen mi çaldın?" diyor.

"Hepsi değil." Everly omuz silkiyor ve tezgahın üzerindeki tabaktan bir şerit pastırma alıyor. "Sadece birkaç kepçe dolusu aldım."

Isla kahkahayı patlatır. "Bunu yaptığına inanamıyorum." Hayley ve ben adadaki taburelerimizden izlerken kız kardeşinin kolunu tokatlıyor. "Neden bana bunu yaptığını söylemedin?"

"Onlar odadayken vazoya dalabilmek için dikkatlerini dağıtman gerekiyordu." Onlar derken, Zeke'in ailesinden bahsettiğini varsayabilirim.

"Küpe daldırmak mı? Kepçe dolusu mu?" Sage başını sallayarak mırıldanıyor. Saat daha sabahın yedisini ve o ocağın başında krep çeviriyor. "Kulağa çok yanlış geliyor."

Everly gülümsüyor. "Zeke bunu çok komik bulurdu." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben de başımı sallayarak onaylıyorum.

Buna çok gülerdi, orası kesin. Bakışlarım güneşin dağların ve fiyortun üzerinden yeni yeni yükselmeye başladığı cam kapılara kayıyor ve yeni bir yere seyahat ettiğimde hep yaptığım şeyi düşünüyorum. Zeke burayı çok severdi.

"O küllerle kahve yapmadığım için şanslısın," diyor Bodhi, bir bardak portakal suyu doldurup karşıma bir tabure çekerek. "Neden onları bir kahve kabına koydun?"

Everly gözlerini devirir. "Külleri ticari bir havayolunda taşımanıza izin verilmediğinden oldukça eminim. Bu kap mükemmel. Güçlü bir mührü var." Menteşenin kilidini açıp tekrar kapatarak ve kutuyu yeni doğmuş bir bebek gibi göğsüne yaslayarak gösteriyor.

"Peki plan nedir?" Hayley, Sage'in önüne koyduğu krep yığınının üzerine şurup dökerek soruyor. Sanki tüm bunlar son derece normalmiş gibi.

Bunların hiçbirisi normal değil. Norveç'teyiz. Geziyi iptal ettim ama Hayley daha sonraki bir tarih için yeniden rezervasyon yaptırdı ve tonozlu tavanları, sarı ahşapları, saunası ve etrafı çevrili güvertesinde jakuzisi olan büyük bir ev kiraladı.

Bunun önemli olduğunu düşünüyor ve bunu yapmam gerektiğini hissediyor. Arkadaşlarımız bunu öğrendiğinde, onu etiketlemeye karar verdiler.

Hayley'nin başından beri bunu planladığından şüpheleniyorum çünkü bu evde hepimize yetecek kadar yatak odası var.

İşte Norveç'teyiz. Büyük, mutlu bir aile bulduk. Hayley, Bodhi'ye ters ters bakarak, "Ona domuz pastırması yedirmeyi kes," diyor. "Bayılıyor. Belli ki zavallı adamı aç bırakıyorsun.

Ayrıca, hepimiz onun en çok beni sevdiğini biliyoruz."

Islık çalıp adını söyledim ve Simba bir anda koltuğumun yanında, kocaman kahverengi yavru köpek gözleriyle bana bakıyor. Simba bir Aussiedoodle karışımı, henüz genç, sadece on sekiz aylık ama önceki sahipleri onun yaşama sevinciyle baş edememiş.

Kucağıma atlıyor çünkü kendini kucak köpeği sanıyor. "Otur." Simba oturuyor ve umut dolu gözlerle bana bakıyor. "Kal." Kucağıma atlamak için can attığını söyleyebilirim ama ona karşı katı olmalıyım. Her istediğini yapmasına izin veremem. "Aferin oğlum. Sen çok iyi bir çocuksun."

Kucağıma okşuyorum ve o da hemen kucağıma atlıyor. "Enayi," diyor Bodhi homurdanarak.

Bu köpeğe bayılıyorum, bunu inkar edemem. Elli kiloluk bir koyunun üzerinizde oturması gibi bir şey. Beyaz ve gri tüylerini okşuyorum ve o da memnuniyetle mırıldanıyor, gözleri kafasının içinde geriye doğru dönüyor. Tam bir aşık bu.

"Bu hiç adil değil," diye mırıldanıyor Hayley. "Köpeği almak benim fikrimdi."

Ne yazık ki herkes köpeklerin yalnızca bir gerçek efendisi olduğunu bilir ve tüylü dostumuz beni seçti. Ama Hayley'i koşulsuz seviyor, bu yüzden her zaman önce bana gelmesi önemli değil. "O seni seviyor."

İç çekti. "Bir dahaki sefere başka bir tane alıp seni evde bırakmak zorunda kalabilirim."

Gülüyorum. Hayley beni okyanustan kurtardıktan bir gün sonra barınağa gittik ve Simba'yı evlat edindik. Sanırım onun bize ihtiyacı olduğu kadar bizim de ona ihtiyacımız vardı.

Şimdiye kadar verdiğimiz en iyi karar.

Onu koşularına götürüyorum, okyanusta yüzmeyi ve yatağımızda uyumayı seviyor (her ne kadar gerçekten ihtiyacımız olsa da

onu bu alışkanlığından vazgeçirmek).

Artık ailemin geri kalanı gibi gerçeği bilen babam, hayvanların iyi bir terapi olduğunu söyledi ve bence haklı. Simba benim ve Hayley'nin hayatında büyük bir fark yarattı. Tek istediği sevgi ve şefkat ve karşılığında o da bize aynısını veriyor.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra Everly, "Zeke'in küllerini dağıtacağız," dedi. "Ama sadece tek bir yere değil. O bir gezgindi. Uzak yerlerdeki dağları, okyanusları ve yağmur ormanlarını severdi. Bu yüzden gittiğimiz her yere ondan küçük bir parça bırakacağız." Bana baktı. "Belki küllerinin bir kısmını dağa götürebilirsiniz?"

Bir kez başımı salladım. Ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar biraz bunaltıcı.

Hayley elimi tutup sıkıyor ve gözlerimizle kelimeler olmadan iletişim kurduğumuz o şeyi yapıyoruz ve ben ne dediğini çok iyi anlıyorum. "Affetmenin ve bırakmanın bir yolunu bulmalısın" diyor.

Bu artık bizim olayımız. Son iki aydır üzerinde çalıştığımız şey. İkimizin de bunun bir gecede olacağına inandığını sanmıyorum. Ama Jude'un da dediği gibi bu işi yapıyoruz ve dürüst olacağım. Berbat bir şey.

Bu çok zor. Bundan nefret ediyorum. Bir terapist ihtiyacım olmasından bile nefret ediyorum ama işte buradayız. Görünüşe göre, ben bir bağımlıyım. Adrenalin bağımlısıyım. Doğruyu söylemek gerekirse hâlâ peşindeyim. Sanırım o kadar kolay bırakıp gidemiyorsun.

Sörf yapıyorum ve paraşütle atlıyorum. Ama hepsi bu kadar. Çizgiyi çektim.

Tüm bu YouTube olayı biraz eskidi, bu yüzden seçeneklerimi açık tutuyorum. Birkaç modellik işi aldım. Hayley'nin turnesindeki tüm görüntüleri düzenledim ve Zoe'ye gönderdim. Bir müzik yapım şirketi kurmam gerektiğini söyledi. Belki de. Bilmiyorum.

Ama daha iyi olmaya çalışıyorum. Elimden geleni yapıyorum.

Sadece benim için değil. Ama Hayley için. Bizim için.

Çok erken ölmek istemiyorum. Mecbur kalmadan önce onu terk etmek istemiyorum.

O gün bana ölmek isteyip istemediğimi hiç sormadı ama belki de hiç sorması gerekmedi. Sanırım gerçeği biliyor. Bunu düşündüm ama fikrimi değiştirdim ve Hayley beni kurtardı. Sadece beni okyanustan çıkararak değil, sadece onun, ikimizin anısı kafamın içinde kirasız yaşıyor.

Sanki yeniden evimizin yolunu bulmuşuz gibi hissediyorum ve bulduğum mutluluğu sabote edecek hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Şimdilik, Hales ve ben her seferinde bir gün yaşıyoruz.

Ama o yanımdayken dağları yerinden oynatabilirmişim gibi hissediyorum.

Zeke'nin küllerinin bir kısmını Ziploc poşet içinde cebimde taşımanın ne kadar tuhaf olduğunu anlatamam.

Hepsi beni uğurlamak için otoparkta toplandı. Bu da garip hissettiriyor. Genelde bir uğurlama komitem olmaz.

Hayley kollarını bana doluyor ve beni dudaklarımdan öperken ellerim belini kavlıyor. Tadı güneş ışığı gibi, kokusu ormandaki geceler gibi ve güneşin bulutları yararak geldiği bu anda onu her zamankinden daha çok seviyorum.

Düşündüğümden de fazla.

Artık tüm sırlarımı biliyor. Zayıflıklarımı ve kusurlarımı biliyor ve tüm bunlara rağmen beni hala seviyor.

Sanırım gerçeği öğrenirse, beni sevmek bir yana, yüzüme bakmaya bile dayanamayacağından endişelenerek yıllarımı harcadım.

Bu benim en büyük korkumdu. Gerçeğin onu mahvedeceğinden.

Bizi mahvet.

Ama aşkımız bundan daha güçlü ve o da öyle.

"Seni seviyorum," diyor yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Korkma.

Endişe yok. Sadece gözlerindeki saf sevgi.

"Seni daha çok seviyorum." Döndüm ve uzaklaştım. "Bu bir yarışma değil," diye sesleniyor arkamdan.

Homurdanıyorum. Ben bir McCallister'ım. *Her şey* bir yarışmadır.

İki buçuk saat sonra zirveye çıktım ve dağın yarığına sıkışmış kayanın üzerine atladım.

Manzara muhteşem. Hayatta olduğunuz için kendinizi şanslı hissetmenizi sağlayan türden bir manzara. Her şeyi içime çekiyorum. Dağlar fiyortların üzerinde bulutların üzerinde yükseliyor. Hava çok taze ve temiz. Etrafımdaki güzellik.

Derin bir nefes alıyorum ve sonra Ziploc'u açıp Zeke'nin küllerini savuruyorum. Esinti onları topluyor ve bulutların üzerinde mavinin göz kamaştırıcı bir tonuna bürünen gökyüzüne bakıyorum.

Yüksekten uç, Zeke.

Kayanın kenarına doğru ilerliyorum ve genellikle atlamadan hemen önce gelen o gergin enerjiyi bekliyorum. Atlamak için sabırsızlanıyorum. Ama gelmiyor.

Etrafımdaki güzellikleri seyrederken daha büyük bir mutluluk hissediyorum. Hayattan o kadar keyif alıyorum ki bunu yapmama gerek kalmıyor.

Yaklaşık on beş dakika orada durdum ama paraşütümü kontrol etmek için hiçbir hareket yapmadım.

İki adam yanımdaki kayanın üzerine atladı. "Kahretsin. Bu kayanın üzerine atlamak için biraz taşaklı olmak lazım," diyor adamlardan biri gülerek ve alnındaki teri siliyor.

"Bazı insanların buradan atladığına inanamıyorum," diyor arkadaşı.

"Deliler. Öğle yemeğimi kaybetmeden aşağıya bile bakamıyorum."

Ben de o adamlardan biriyim.

Tekrar gökyüzüne bakıyorum ve birdenbire o kadar bariz bir şekilde ortaya çıkıyor ki, Zeke bütün bunları

kendi başına yapmaya hiç niyetlenmemiş.

Ölmeden önce yapılacaklar listesi.

Bu bir yaşam dileği değildi, değil mi Zeke?

"Listemdeki her şeyi yapabileceğini düşünüyor musun McCallister? Yoksa korkup kaçacak mısın?"

"Şan şöhret içinde ölmek istiyorum, bebeğim. Bu yüzden tüm bunları videoya çekmeliyiz. Bu bizim mirasımız. Dünyaya ben buradaydım ve izimi bıraktım d i y e c e ğ i z ."

"Hayır. Ölmekten korkmuyorum, dostum. Ölüm kolay. Yaşamak zordur."

"Biz türümüzün iki örneğiyiz, dostum. Sana baktığımda aynaya bakıyormuşum gibi hissediyorum. Biz sadece iki berbat kayıp ruhuz, değil mi?"

Yaşamak senin için neden bu kadar zordu, Zeke? Asla gerçekten bilemeyeceğim. Tüm cevapları yanında götürdü ve o zamandan beri yerine getirmeye çalıştığım bir yapılacaklar listesi bıraktı. Bunu yaptım çünkü aceleyi seviyordum, elbette, ama bundan daha derindi. Sanırım Zeke yumuşak başlı görüntümün altında çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

Ama kendime bir şey kanıtlamak için bu kayadan atlamama gerek yok. İstesem yapabileceğimi biliyorum ama aynı yakıcı ihtiyacı duymuyorum.

Uzun zamandır hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyorum. Son altı yılımı şeytanlarımdan kaçmaya çalışarak geçirdim ama artık kaçmayı bıraktım.

Mucizevi bir şekilde daha iyi olduğumu söylemiyorum ama tüm sorunlarımın üstesinden gelmeye kararlıyım.

Hâlâ riske karşı bir iştahım var ve bunun değişeceğinden de şüpheliyim ama içimde bir şeyler değişti. Heyecanlanmak için kendimi bu dağdan aşağı atmama gerek yok. Yapabileceğim daha faydalı başka şeyler de var.

Jude'un sözleri aklıma geldi. Carey'i o köprüden kurtardıktan sonra Jude, YouTuber olmaktan sıkılırsam beni bekleyen bir iş olduğunu söyledi.

"Kahraman olmayı istemekte yanlış bir şey yok," dedi Jude. "Ama neden yeteneklerini başkalarına yardım etmek için kullanmıyorsun? Yapabiliriz

Takımımızda her zaman iyi adamlara ihtiyacımız var. Bunu bir düşünün."

O zamanlar bu fikri reddetmişim. Afet yardımı işinin bana göre olmadığını düşünüyordum.

Ama düşündükçe, bundan sonra yapmam gerekenin bu olduğuna daha da emin oluyorum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Bodhi bağıyor.

Dönüp yukarı bakıyorum. Hepsi platoda duruyor ama benim gözlerim sadece gamzeli, ela gözlü ve güneşi gölgede bırakacak kadar parlak bir gülümsemesi olan küçük esmer kızda.

"Ne zamandır oradasın?"

Hayley omuz silkiyor. "Sizden yaklaşık on dakika sonra ayrıldık." "Yani yaklaşık on bir milyar yıldır buradayız,

Kendini toparlamayı bekliyorum," diyor Bodhi, kayadan inip onlara katıldığında.

"Atlamayacak mısınız?" Everly şaşkınlıkla soruyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Hissetmiyorum."

Hayley iç çeker ve Bodhi'nin koluna vurur. "İşte bu yüzden sessiz kalmamız gerekiyordu." Bana baktı. "Kararını etkilemek istemedim. Şimdi aşağı inebilir ve seninle aşağıda buluşabiliriz."

Başımı salladım. "Ben de seninle geleceğim." Kaşları havaya kalktı. "Daha senin orada olduğunu bilmeden atlamamaya karar verdim."

Şüpheli görünüyor. "Emin misin?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Sadece atlayıştan bahsetmiyorum. Bizden bahsediyorum. Onu kollarıma çekiyorum ve sanki yirmi yıldır yokmuşum gibi öpüyorum. "Evlen benimle."

Yüzüme bakmak için geri çekildi. "Az önce ne dedin sen?"

Böyle söylememem gerekiyordu ama şimdi geri adım atamam. "Evlen benimle." Bir omzumu silktim. "Başından beri planımız buydu."

"Evlenme teklifinden anladığın bu mu? Buna inanamıyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Sana çok fazla kredi verdim

Romantik... ve sen bana böyle mi evlenme teklif ediyorsun? Evlen benimle," diyor huysuzca, sesimi taklit ederek.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama o benden önce davranıyor.

"Seni hayatım boyunca sevdim, Noah McCallister. Seninle her yere giderdim. Senin için her şeyi yaparım. Seninle ilgili sevmediğim hiçbir şey yok. Gülüşünü, kahkahanı, inişlerini ve çıkışlarını seviyorum. Yaptığın her şeye kendini vermeni seviyorum. İster köpek eğitmek olsun, ister sörf yapmak ya da yemek pişirmek, her şeyini ortaya koyuyorsun. Kapıdan içeri girerken yüzünde bir gülümsemeyle girmeni seviyorum, sanki beni gördüğün için çok mutluymuşsun da sevincine engel olamıyormuşsun gibi. Adımı söyleme şeklini ve şarkı söyleme şeklini seviyorum. Beni sevme şeklini seviyorum. Yüksek sesle ve gururla. Seni seviyorum, Noah. Yapacak mısın?"

"Hayır, yapamazsın." Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Repliğimi çalamazsın."

"Oh." Ellerini kalçalarına koyuyor ve çenesini kaldırıyor. "Daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsun, değil mi?"

Bana karşı hırçınlaşmasına bayılıyorum. "Bu oldukça iyiydi, hakkını vermeliyim. Ama daha iyisini yapabileceğime eminim." "K a n ı t l a , " diye meydan okuyor. Gözlerinde bir parıltı var

Bu da bana bundan zevk aldığını söylüyor.

Hayley'nin, tüm arkadaşlarımızın ve birkaç turistin önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Göz ucuyla içlerinden birinin telefonu ile video çektiğini görüyorum ama hiçbir şey beni bunu yapmaktan alıkoyamayacak. Tüm dünya görse bile umurumda değil.

Elini elime alıyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Seni dört yaşımdan beri seviyorum. On beş yaşındayken sana aşık oldum ve zifiri karanlıkta üç buçuk mil koştum ve ilk öpücüğünü çalmak için dişlerimin arasına sıkıştırdığım bir gülle yatak odanın penceresine daldım. Sana o zaman da söylemişim, şimdi de aynı şey geçerli. Sadece bir öpücük için binlerce mil koşabilirim. Ve eğer iki ayağımın üzerinde koşamazsam, sürünürdüm. Okyanusu yüzerek geçerdim.

sana ulaşmak için. Her dağa tırman. İstersen yıldızları bile kaldırıyorum. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok, Hayley."

Gözleri yaşlarla parlıyor ama bunların sevinç gözyaşları olduğuna eminim. En azından öyle umuyorum.

"Hayatım boyunca seni sevdim ve hiç durmaya niyetim yok. Seni vücudumdaki her nefesle seviyorum. Ve hayatım üzerine söz veriyorum ki hak ettiğin adam olmak için elimden geleni yapacağım. Çünkü tek istediğim, *şimdiye kadar* tek istediğim, hayatımın geri kalanını yıllar önce kalbimi çalan kızla geçirmektir."

Cebimi karıştırdım ve bu pek de kolay bir hareket değildi çünkü yüzüğü kaybetmemek için cebimin astarına bantlamıştım. Bu bana Jude'un anneme evlenme teklif ettiği ve yüzüğü cebime bantladığı zamanı hatırlattı.

Bunun atladığımda onu güvende tutacağını düşündüm ama bantta biraz aşırıya kaçmış olabilirim.

Aman Tanrım. Terliyorum şimdi.

Sonunda yüzüğü çıkardım ve parmağına taktım. "Benimle evlenir misin, Hayley?"

"Aman Tanrım." O kadar çok gülmeye başlar ki iki büklüm olur ve karnını tutar. Gülmekten gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Sonunda kendini toparladığında gözlerini siler.

"Bu çok mükemmel." Mavi yüzük lolipopunu uzatıyor ve sanki on karatlık bir elmasmış gibi hayranlıkla inceliyor. "İstediğim tek yüzük bu. Sakın başka bir yüzükle değiştireyim deme."

Artık çok geç. Yüzüğü çoktan almıştım (yaklaşık bir milyon yıl önce). Evde bıraktım. Bu gece ona veririm diye düşündüm.

"Yalamak ister misin?" Elini uzatarak gülüyor. "Edepsiz konuşmana bayılıyorum." Elimle işaret ediyorum. Ona hala diz çökmüş beklediğimi hatırlatacağım. "Ama hala soruya cevap vermedin."

Sırtım yere çarpıyor ve üstüme düşüyor, gülüyor ve beni öpüyor. "Evet. Evet, seninle evleneceğim. Seninle evleneceğim, Noah McCallister."

Bir tezahürat yükseliyor ve ben tadı cennete benzeyen kızı öperken tüm arkadaşlarımızın alkışlarını ve ıslıklarını duyuyorum.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Hayley

"NE HAYAL ETTİN? BEN NE KAÇIRDIM
uyuyor musun?"

"Mmm." Bu yatak cennet gibi. Yumuşak ve tüylü beyaz bir yorgan. Ama hepsinden iyisi, Noah'nın kolu bana sarılmış, sırtım onun sert göğsüne dayanmış, vücudum bir yapbozun iki parçası gibi onun kıvrımlarına mükemmel bir şekilde uyuyor.

Norveç güneşinin bir ışını ağaçların arasından süzülüp bir parıltı yayarken hayatımın aşkıyla yüzleşmek için dönüyorum

teninde. Noah sabah güneşinde altın renginde. Dağınık kirli sarı saçlar. Orman gözleri. Günlerce bakabileceğim o mükemmel ağız.

O gülümseme olmadan yaşayabileceğimi nasıl düşünebilirdim ki?

"Bir rüya gördüm, hayatımın aşkı bana Paris'ten aldığı bir yüzüğü verdi ve onunla evlenmemi istedi."

"İlginç."

"Mmhmm." Başparmağımı parmağımdaki yüzüğün üzerinde gezdiriyorum, yaşadığım sürece asla çıkarmayacağım 1920'lerden kalma eski bir pırlanta. "Meğer iki yıl önce bir vitrinde gördüğüm yüzüğün aynısıymış. Dükkân kapalıydı ama vitrine bakmak için durdum. Yüzüğü çok sevmiştim. Eskiydi ve anlatacak hikâyeleri varmış gibi görünüyordu. Aşk, gözyaşı, kalp acısı, neşe ve bizi insan yapan tüm olağanüstü şeylerle dolu uzun ve güzel bir geçmişi olduğu fikrini sevdim. Tıpkı birlikte büyüdüğüm çocukla olan geçmişim gibi. Ve ne oldu biliyor musunuz? Ertesi sabah geri döndü ve onu satın aldı." Güldüm. "Ben sadece kruvasan almaya gittiğini sanmıştım."

"Bu şimdiye kadarki en iyi rüyalarından biri."

"Gerçek aşk hikayeleri en çılgın hayallerimizden bile daha iyidir."

"Bu çok şey ifade ediyor. Çünkü çok vahşi rüyalar görüyorsun," diye dalga geçiyor.

"Sen her zaman benim en çılgın hayalim oldun." Dudağımı ısırdım. "Bir konuda yalan söyledim. Rüyamda senin boğulduğunu görmedim. Sadece sahile gitmek için güçlü bir dürtü duydum. Bilinçli bir düşünce bile değildi. Sadece oraya gitmem gerektiğini biliyordum."

Bir an için bunu düşünür. "Belki Shiloh'un hediyesini almışsındır."

Belki de. Ya da belki de birbirimize o kadar uyumluyduk ki başının belada olduğunu biliyordum. Yine de kararı kendisi verdi. Kıyıya doğru yüzmeye başlamıştı bile.

"Seni gerçekten kurtarmadım. Sana ulaştığımda o kadar da uzakta değildin. Dalgalar bizi kıyıya geri taşıdı, beni değil." Sanırım o sırada bunu fark edemeyecek kadar yorgun ve bitkin durumdaydı ama gerçekten de böyle oldu.

"Beni eve sen taşıdın, dalgalar değil. *Sen.*"

Ve belki de aşk budur.

İyi ve kötü zamanlarda birbirimizi desteklemek. İşler zorlaştığında ve yklerimiz çok ağırlaştığında birbirimizi taşımak.

Ve ne olursa olsun, her zaman eve dönüş yolunu buluruz.

EPILOGUE

Noah

İKİ YIL SONRA

Verandaya çıktım ve gülümsedim. Hayatta olmak için güzel bir gün.

Hayley konukevinin arka verandasında bir Adirondack sandalyede oturuyor. Üzerinde benim eski kapüşonlarımdan biri, tozluk ve sadece bana özel bir gülümseme var.

Yumuşak sonbahar güneşi gölü çevreleyen ağaçların arasından süzülüyor ve hava odun dumanı ve çam kokuyor. Bir düğün için mükemmel bir gün.

Babamın çiftliğinde evlenmeye karar verdik. Bizim için pek çok güzel anı barındırıyor ve annemin tavsiyesine uyarak iyi olanlara tutunuyoruz.

Beş saat sonra yeminlerimizi edeceğiz ama şu anda sadece ikimiz varız. Kahve fincanını elinden alıp sandalyenin koluna koyuyorum, sonra da onu oturduğu yerden kaldırıp kucağıma oturtuyorum.

Boynunun kenarına sokulup onu içime çekiyorum. Tıpkı cennet gibi. Bu nadir bir huzur ve sessizlik anı ve ben bunun tadını çıkarmak istiyorum.

Geçtiğimiz birkaç gün düğün hazırlıkları için tam bir kasırga gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, son birkaç yıl tam bir kasırga gibiydi. Hayley yeni bir albüm çıkardı ve turneye çıktı. Turne sadece birkaç ay sürdü ve ben de mümkün olduğunca sık ona katıldım. Afet yardımı alanında yeni bir işe başladım ve bu işi çok sevdim. Daha önce yaptığım işten daha tatmin edici ve insanlara yardım etmek iyi hissettiriyor.

"Gergin misin?" Hayley'nin yanağındaki saçları okşayarak soruyorum.

Gülümsüyor ve onu o kadar çok seviyorum ki kendimi zor tutuyorum. "Hayır. Azıcık bile değil." Kahvesinden bir yudum alıyor ve sandalyemizin yanına kıvrılmış Simba'ya bakıyor. "Seninle yaşlanmak için sabırsızlanıyorum," diyor mutlu bir iç çekişle.

Hayley ve benim bu noktaya gelmemiz uzun zaman aldı ama tam da olmamız gereken yerde olduğumuzu iliklerime kadar hissediyorum. Hayatımızın bir sonraki bölümüne başlamaya çok hazırım. "Bir ev dolusu çocuğumuz olana kadar bekleyemem."

"*Kocamla* seks yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Neden bekliyorsun?" Elim kalçasında geziniyor. "Hâlâ vaktimiz var."

Hales elimi itiyor ve ben de onun bakışlarını takip ediyorum.

Annem bize neşeli bir el sallıyor ve ben inliyorum. Şimdi ne olacak? O ve Jude evin yanından dönüyorlar ve hemen arka lar ın da amcam Ridge ve karısı Evie var.

Sanki bir işaretmiş gibi arka kapı açılıyor ve babamla Shiloh verandaya çıkıyorlar.

Bu bir McCallister istilasası. Hepsi Texas Hill Country'de bir arazi alıp ev yapmamızla ilgili ipuçları veriyor. Bunu düşünüyoruz. Ama ailem kurnazlıklarıyla tanınmaz, bu yüzden büyük ihtimalle meramlarını anlatacaklardır.

Jude ellerini birbirine vurur. "Güzel. Hepimiz buradayız."

"Saat dokuzda buluşmak üzere anlaşmıştık, seni aptal bok,"

Babam homurdanıyor. "Başka nerede olabilirdik ki?"

"Buluşmak için herhangi bir plan yaptığımı hatırlamıyorum," diyorum. "İçeri dalmadan önce kimse bize danışmadı. Ve eğer buraya taşınmamız için bizimle konuşmaya geldiyseniz, nefesinizi boşa harcamayın. Hâlâ bunu tartışıyoruz."

Hepsi beni görmezden geliyor ve verandadaki sandalyeleri sürükleyerek bir daire oluşturuyorlar. Amcam Ridge babamın çok daha küçük kardeşi ve eski bir NFL oyuncusu. Boyu 1.80 ve Adirondack sandalyesini bir çocuk için yapılmış gibi gösteriyor.

Babam ve Jude'un her ikisi de 1.80'in üzerinde ve sekizimiz verandaya tıktığımızda alan aniden yüz kat daha küçük geliyor.

İki sandalyemiz eksik olduğu için Ridge Evie'yi kucağına alıyor ve babam da kollarını göğsünde kavuşturarak korkuluklara yaslanmayı tercih ediyor.

Herkes nihayet yerini aldığında Jude, "Bazı evlilik tavsiyelerini paylaşmak için iyi bir zaman olacağını düşündük," diyor.

"Tavsiyeye ihtiyacımız yok," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Biz her şeyi çözdük."

Ridge güler, muhtemelen yan ilçeden bile duyulabilecek büyük bir kahkaha atar. Diğerleri de katılır. Bunda komik olanın ne olduğundan pek emin değilim.

Hales ve ben çalışıyorduk ve hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın hazırız. "Boş ver onları," diyorum kalçasını sıkarak. "Biz hallederiz."

Gülümsüyor. "Öyle olduğunu biliyorum." Sonra diğerlerine bakıyor ve onlara en tatlı gülümsemesini veriyor. "Vermek istediğiniz her türlü tavsiyeye açığız."

İç çektim. Görünüşe göre seks masadan kalktı. Rahatlasam iyi olacak. Ailemi tanıyorum, söyleyecek çok şeyleri var.

"İyi bir evlilik çaba gerektirir," diye başlıyor Jude. "İlişkiniz üzerinde her gün çalışmanız gerekir."

Annem başını sallıyor. "Her şey güllük gülistanlık değil." Hayley'e odaklanıyor. "Kocan seni rahatsız edecek şeyler yapacak. Haksız olsa bile haklı olduğunda ısrar edecek. Kına yaktığında suratına yumruk atma isteğinden bahsetmiyorum bile-"

Jude alay ediyor. "Şimdiye kadar yenilgiyi biraz daha kibarca kabul etmeyi öğrenmiş olman gerekirdi."

"Oh." Annem ona ters ters bakıyor, yeşil gözleri kısılmış. "Çok zarif bir kazanan olduğun için mi?"

Sırıttıyor ve ellerini birbirine sürtüyor. "Emrime amade olmanı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun Rebel."

"Kendine gel. Ben senin emrine amade kızın değilim."

Babam iç geçirdi. "Siz ikiniz ve aptal oyunlarınız. Artık on yaşında değilsiniz."

Jude sırtttıyor. "Oyunlarımızı seviyoruz." Anneme göz kırpışını ya da yanaklarının kızarışını da kaçırmıyorum. Ne tür oyunlar oynadıklarını bilmemeyi tercih ederim. Aslında, annemle babamın seks yaptığını hiç düşünmemeyi tercih ederim.

Ridge topu alır ve onunla koşar. "Bakın, tartışmalarınız olacak, bazı konularda aynı fikirde olmayacaksınız, ama tartışmanın doğru bir yolu ve yanlış bir yolu vardır-"

"Karın her zaman haklıdır," diyor Evie, meydan okurcasına çenesini kaldırarak. "Sadece bunu kabul et ve her şey kesinlikle yoluna girsin."

Ridge homurdanır. "Bunu yapmanın bir yolu da bu. *Ya da* konuşarak halledebilirsiniz."

"Asla isim takma ya da suçlama oyununa başvurmayın. Ne kadar cazip gelirse gelsin," diye ekliyor Evie,

Ridge'e gözlerini dikti.

"Bana neden öyle baktığını bilmiyorum." Ellerini kaldırdı. "Ben masumum."

Evie dişlerini sıkıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "O sürtük kesinlikle benim erkeğime asılmaya çalışıyordu ve beni asla aksi yönde ikna edemeyeceksiniz."

"Ama ona doğru baktım mı? Cehennemde bir şansı olduğunu düşünmesine izin verdim mi?"

Evie omuz silkiyor ve tırnaklarını inceliyor. "Arkam dönükken ne yaptığını nereden bileyim?"

"Sen nereden bileceksin?" Ridge başını sallar. "Doğru. Bunca yıldan sonra bana hâlâ güvenmiyorsun. *Her* odadaki en güzel kadına deliler gibi aşıkken neden başka bir kadına bakayım ki?"

Evie gözlerini devirir ama gülümsemesini gizleyemez.

Babam tiksintiyle homurdanıyor ve başını sallıyor. "Evlilik hakkında bilmen gereken her şey burada. Her zaman birbirinize öncelik verin. Dürüst olun. Sır tutmayın. Ve asla kızgın uyumayın. İşte bu kadar. Bu kadar basit."

Ridge, "Birbirinize sadık olun ve eşinize asla sevginizden ve *sadece* ona olan sonsuz bağlılığınızdan şüphe etmesi için bir neden vermeyin" diyor.

"Birbirinize güvenmelisiniz," diyor Evie başını sallayarak. "Evlilik bir inanç sıçramasıdır."

Ridge, Evie'ye gülümseyerek, "Ama kıskançlık da kötü bir şey değil," diye ekliyor.

"Kıskanıyorum çünkü hâlâ senin için deli oluyorum ve başka kimsenin sana bakmasını istemiyorum."

"Biliyorum." Ridge sırtıyor. "Sahiplenici tavırlarına bayılıyorum. Ama tamamen senin olduğumu biliyorsun bebeğim."

Evie dudaklarında memnun bir gülümsemeyle onun göğsüne yaslanıyor.

Shiloh, eğilip omzunu sıkın babamla gülümseyerek, "Her fırtınayı birlikte atlatırız," diyor.

"Pek çok fırtınadan geçtik," diyor gözleri onunkilerde.
"Ve her zaman diğer tarafa geçtik."

"Her zaman."

Annem "Hayat size ne getirirse getirsin birbirinizin yanında olun" diyor. "Birlikteyken ayrı olduğunuzdan daha güçlüsünüz."

"Asla pes etme," diyor Jude. "Savaşmaya devam edin." "Ve sadece birbirinizi sevin," diyor Shiloh.

Diğerleri de onun sözlerini yankılıyor ve Hayley bana dönerek elini kalbimin üzerine koyuyor. Elimi onunkinin üzerine koyup saçlarını öpüyorum ve bu konuşmanın amacının ne olduğunu merak ediyorum. Hales ve ben kendi payımıza düşen fırtınaları atlattık ve diğer taraftan çıktık. Kıskançlıkla başa çıktık, tartıştık ve barıştık, inancımızı kaybettik ama birbirimizin kollarında yeniden bulduk.

Ama sanki bir ilişkiyi yürütmek için ne gerektiği konusunda en ufak bir fikrimiz yokmuş gibi davranıyorlar.

"Her evlilik farklıdır," diyor Evie düşünceli bir şekilde.
"Sizin için en iyi olanı bulacaksınız."

Shiloh başını sallar. "İlişkiler zaman içinde değişir. İnişli çıkışlı bir seyir izlerler ve daha fazla çaba sarf etmeniz gereken günler... bazen aylar... olur."

Diğerleri başlarıyla onaylıyor.

Jude, "Ne kadar çok çalışırsanız, o kadar çok şey elde edersiniz," diyor.

Annem "İletişim anahtardır" diyor. Babam,
"Karşılıklı saygı anahtardır," diye karşı çıkıyor.

"Hayır," diyor Ridge. "Hepiniz yanılıyorsunuz. Mutlu bir evliliğin anahtarı karınızı yatak odasında mutlu etmek ve ona bol bol-"

Evie onun kaburgalarına dirsek atıyor ve o da homurdanıyor. "Sana işimin bittiğini söyledim. Başka çocuk yok. Dört yeter."

"Yedi kişilik bir arabamız var. Hâlâ arabaya bir çocuk daha sığdırabiliriz."

Evie bir süre ona bakıyor ve sonra kahkahayı basıyor.
"Mantığın çok çarpık."

"Mantığımı seviyorsun." Kulağına bir şeyler fısıldıyor ve kız kucığında kıpırdanıyor ve evet, gerçekten bilmek istemiyorum.

"Sanırım söylemeye çalıştığımız şey, senin ve Hayley'nin mutlu olmanızı istediğimiz," diyor annem. "Ve kötü günler geçirmenizin normal olduğunu bilmenizi istiyoruz. En iyi evlilikler bile emek ister. Ve bazen uzlaşmanız ya da aynı fikirde olmamanız gerekir. Her zaman her konuda aynı fikirde olmayacaksınız." Jude annemin eline uzanıyor ve onu sıkıca kavırıyor. Annem ona gülümsüyor. "Ama en iyi arkadaşınla evlendiğinde, aşkınızın her geçen gün bir önceki günden daha da derinleştiğini görüp çok şaşıracaksın."

Hales ve benim bu tavsiyelerin hiçbirine ihtiyacımız olmadığına eminim. Büyürken pek çok iyi rol modelim oldu ve güçlü ilişkilerin ve iyi evliliklerin neye benzediğini ilk elden gördüm.

"Hepinizin düğününe gittiğimin farkında mısınız?" Evie ve Ridge'den annem ve Jude'a, babam ve Shiloh'ya bakarak söylüyorum. "Hepiniz benim hepsinde orada olduğumu unutmuş gibisiniz. Genç olabiliydim ama her zaman gözlemciydim. Siz aşık olurken, ayrılırken ve birbirinize geri dönmenin yolunu bulurken ben oradaydım. İyi bir evliliğin neye benzediğini biliyorum çünkü beni siz yetiştirdiniz. Hayley de bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor."

Hayley başını sallar. "Ailem vardı ve hepimizi örnek alıyordum."

Annem ve Shiloh gözyaşları içinde gülümserken amcam Ridge "Sevimsiz bir Hallmark filmindeymişiz gibi hissetmeye başladık" diyor ve hepimiz gülüyoruz çünkü bu doğru.

Bu konuşmanın amacının ne olduğundan tam olarak emin değilim ama Evie'nin de dediği gibi, tüm evlilikler farklı olduğu gibi tüm ilişkiler de farklıdır. Annem ve Jude'un birbirlerini sevme biçimi, Shiloh ve babamın birbirlerini sevme biçiminden ve amcalarımın eşlerini sevme biçiminden farklı görünüyor. Ama bir tanesi

her şey aynı. Hepsi birbirini sonsuza dek sürecek bir şekilde şiddetle seviyor.

Her gün yeminlerini nasıl onurlandırdıklarına şahit oldum. Hastalıkta ve sağlıkta. İyi günde kötü günde birbirlerini seviyor ve değer veriyorlar. Tıpkı Hales ve benim yapmayı planladığımız gibi.

"İyi olacaksın," diyor babam. "Bundan bir an bile şüphe etmedik. İkiniz de bu yolda ilerlemek için gereken her şeye sahipsiniz."

İki yıl önce bunu söyleyebileceğini sanmıyorum. Sanırım bir süre Hayley de ben de bunun böyle olacağına dair umudumuzu kaybettik. Birbirimizi sevmediğimiz için değil. Bu hiçbir zaman söz konusu olmadı. Ama güçlü bir temel oluşturmamız gerekiyordu ve ikimiz de bunun için çok çalıştık. Şimdi ise bu yolda ilerlemek için gerekenlere sahip olduğumuza dair en ufak bir şüphem yok.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum kulağına. "Seni son nefesime kadar seveceğim."

Bana bakmak için başını çeviriyor ve bu sefer eminim - gözlerinde yıldızlar var. "Seni bu hayatta ve sonraki hayatta seveceğim."

Kalçasını sıkıyorum. "Beni bir üst seviyeye çıkarman gerekiyordu, değil mi?"

Hayley sırıtıyor, yanaklarındaki gamzeler ortaya çıkıyor ve beni dudaklarımdan öpüyor. "McCallister tarzı bu."

SNEAK PEEK: WILDER LOVE

Wilder Love [Kindle Unlimited](#) ile ÜCRETSİZ! Bir örnek için okumaya devam edin.

CHAPTER ONE

Remy

Umut tehlikeli bir şeydir. Sahip olamayacağınız şeyleri dilemenize neden olur. On iki yaşımdayken Detroit'teki boktan bir apartman dairesinde, hala tutunmaya çalıştığım çocukluk masumiyetinin yıpranmış ipleriyle birlikte benimkinin de öldüğünü sanıyordum. Bu yüzden o sabah uyandığımda umutlu hissetmem beni şaşırttı.

Belki de annemin sayamayacağım kadar çok kez söylediği sözler sonunda gerçekleşecekti.

"Göreceksiniz. Burada her şey farklı olacak."

Mandalina bulutları ya da yatak odamın penceresinin dışındaki yaz esintisinde sallanan palmiye ağaçları olabilir. Sebep her ne olursa olsun, çocukluğumda olduğu gibi umut yüzeye çıktı ve daha iyisini bilmiyordum.

Yeni apartmanımız bir tepenin üzerindeydi, çöl kurusu çimler, pişmiş toprak çatılı beyaz sıva evlerin arkasındaki çitle çevrili arka bahçelere doğru eğimliydi. Bana deniz kıyısındaki Akdeniz kasabalarında gördüğüm fotoğrafları hatırlattı. Biraz eski püskü ama eski dünyanın cazibesine sahipti. Genelde gittiğimiz terk edilmiş mahallelere hiç benzemiyordu.

Fazla bağlanma, Remy.

Yine de o anı yakalamak, bir fotoğrafta saklamak istedim. Sırt çantamı karıştırırken, elim en değerli varlığıma sarıldı. 35 mm'lik bir Canon Rebel. Herkes dijital fotoğraf makinesi istiyordu ama ben film kullanmayı tercih ediyordum. Daha otantik hissettiriyordu. Kamerayı Tulsa'da bir rehin dükkanında bulmuş ve anneme bana alması için yalvarmıştım. Daha önce hiçbir şey istememiştim. On dördüncü doğum günümde bana verdi. İki hafta gecikmişti ama yine de benim için almıştı. Ve şimdi benimle her yere gidiyordu.

Dün gece duvara dayadığım şiltenin üzerine diz çökerek açık pencereden dışarı sarktım ve fotoğraflar çektim. İlk Kaliforniya gündoğumumun. Palmiye ağaçlarının. Çamaşır ipine asılı plaj havluları. Bir evin arkasına yaslanmış üç sörf tahtası. Sonra fotoğraf makinemi daha sonra kullanmak üzere sırt çantama yerleştirdim ve buradan çıkıp yeni şehrimi keşfetmeye hevesli bir şekilde yerde duran, hâlâ dolu spor çantamı karıştırdım.

Hiç gitmediğim bir Orta Batı üniversitesinin yüzme takımı tişörtünün altına soluk turuncu bir bikini giydim ve ayaklarımı eskimiş beyaz Chucks ayakkabılarımın içine soktum. Kaykayımı ve sırt çantamı kaptığım gibi hızlıca banyoya girdim. O kadar küçüktü ki tuvalete oturduğumda dizlerim küveti sıyrıyordu.

Oturma odasında sürünürken spor ayakkabılarım muşambanın üzerinde gıcırdadı. Dylan hâlâ kanepede uyuyordu, yüzü arka mindere gömülmüş, uzun bacakları lacivert çarşaflara dolanmıştı. Birkaç saniye uyumasını izledim, uyandırıp uyandırmamayı düşündüm, sonra vazgeçtim. I

Bu zamanı kendime ayırmak istedim. Okyanusu tek başıma görmek için. Anıları düzinelerce fotoğrafta yakalamak için.

Sırt çantamı omuzlayarak daire kapısını arkamdan sessizce kapattım ve binanın yan tarafına iliştirilmiş metal merdivenden aşağı koşarak indim. Dairemiz ikinci kattaydı, altımızda park yeri vardı ve bizimkinin üstünde iki kat daha vardı. Dün gece geç saatlerde eşyalarımızı yerleştirdikten sonra Dylan'la birlikte binanın düz çatısına çıkmış ve esrar içmiştik. Kameraya kaşlarını çatmış, dudaklarının arasına sıkıştırdığı esrarla başının üzerinde puslu bir duman halesi asılı duruyordu. Huysuz, kara kara düşünen ikizim, kötü çocuklara aşık olan iyi kızlar için bulunmaz bir nimetti. Onu düzeltmek istiyorlardı. Onu evcilleştirmek. Kendilerini sevmesini sağlamak. Başaramayacaklardı. Dylan'a aşık olmak sadece kalplerini kıracaktı.

Merdivenin dibinde durdum ve sokağın karşısındaki adamın beyaz bir Jeep Wrangler'ın arkasına bir sörf tahtası yerleştirmesini izledim. Benden birkaç yaş büyük olan adamın altın sarısı bir teni ve dağınık açık kahverengi saçları vardı, güneşten kavrulmuştu ve solmuş mavi tişörtünün yakasıyla birleştiği yerde biraz kıvrılmıştı.

Yaz mevsimine benziyordu. Kaliforniya rüyası gibi.

Altın.

Eğer onu bir fotoğrafta yakalayabilseydim, bu benim güzel koleksiyonuma girecekti.

Beni onu izlerken yakaladı ve bana gülümsedi. Bu gerçekten güzel, sakın gülümseme midemin takla atmasına neden oldu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu ben yaklaşırken.

"Her şey yolunda."

"Yeni mi taşındınız?" Sanki o daireye yeni taşındığımızı biliyormuş gibi gözlerini kısarak binamızın ikinci katına baktı. "Sadece geçiyordum." Bunu neden söylediğimi bilmiyordum, genelde doğru olması dışında. Asla bir apartmanda kalmazdık.

uzun bir yer.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, sanki gerçekten ilgileniyormuş gibi.

"Daha iyi bir şey." Bu doğru değildi. Hiçbir zaman da olmadı.

Sanki bana bir sır verecekmiş gibi başını eğdi ve bir gözünü kapattı. "Bundan daha iyisi olamaz."

Ona inandım. Muhtemelen inanmamıştır. "Sanırım senin sözüne güvenmek zorundayım."

"Ya da belki kendin öğrenirsin."

"Belki." Gerçi bundan şüpheliydim.

Kolumun altındaki kaykaya baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Sahil." Bunu söyledikten sonra, Costa del Rey'den sonra nereye gideceğimden mi bahsediyordu, ki bunu bilmiyordum, yoksa şu anda nereye gittiğimden mi emin değildim. Sanki bir eylem planım varmış gibi dar, dolambaçlı sokağa baktım. Buradan sahilin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Berbat bir yön duygum vardı, Dylan'ın şaşkınlıkla karşıladığı bir şey.

"Peki... sonra görüşürüz." Kaykayıma atladım ve caddeden aşağı indim. İnsanlardan önce davranmak daha iyiydi. Geride bırakılmaktan nefret ederdim. Terk eden kişi olmak daha iyiydi.

Arkamdan seslendi ama ne dediğini duymadım. Çoktan gitmiştim, tekerleklerim asfaltı yiyerek caddede ilerliyordum. Beyaz badanalı evler, palmiye ağaçları ve sıcak pembe tropik çalılar hızla geçip gidiyordu. Begonvil, sonradan öğrenecektim, tropik çalıların adı buydu.

Bu erken saatte ortalık sessizdi, kasaba hâlâ uyuyordu. Kehribar rengi bir ışıltıyla yıkanan Costa del Rey rüya gibi bir kasabaydı. Bir film setinden fırlamış gibiydi. Ama buraya fazla bağlanmamam gerektiğini biliyordum. Bir yerde asla kök salacak kadar uzun kalmadık. Biz gezgindik. Annem bize özgür ruhlar derdi, sanki bu bizi özel yapıyormuş gibi. Her zaman bunun herkesin istediği ama olmaktan korktuğu bir şey olduğunu iddia ederdi. Ama y a n ı l ı y o r d u . İnsanlar kendilerini

Bir yere aittiler. Sanki bir yuva bulmuşlardı. Ama onunla tartışmaya hiç zahmet etmedim. Zaten dinlemezdi.

Çevremde, yanımda ilerleyen cipi gördüm, açık pencerelerden müzik geliyordu. Rahatlatıcı bir müzikti, blues ve biraz da ruh. Bu adam klişeleşmiş bir sörfçü tipiydi. "Eğer sahile gidiyorsan yanlış yoldasın," dedi sohbet eder gibi.

Bu beni şaşırtmadı. "Buradan uzakta mı?"

"Beş dakikalık yol."

"Yani, bu hızla gidersen..." Tembellik hızı.

"Hem de çok daha uzun." Bu durumdan pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu, sanki dünya kadar zamanı varmış ve bu hiç de rahatsızlık vermiyormuş gibi.

"Doğru yöne mi gidiyorsun?"

"Arabada, evet. Yaya olarak, hayır. Bu cadde tek yönlü ve siz doğuya gidiyorsunuz."

"Güneşi takip ediyorum."

"Tamam." Gülümsediğini duyduğumu sandım ama ona bakmadığım için bunu doğrulayamadım.

"Seni bırakayım," dedi sonunda.

"Her zaman tanımadığın insanlara araba teklif eder misin?"

"Sadece sabah yediden önce sahile inenler."

"Seri katil olmadığını nereden bileceğim?"

"İnanç sıçraması."

"Hayatım boyunca kullanacağım kotayı çoktan doldurdum."

Güldü ve ben de sanki bir şakaymış gibi ona katıldım. Ona bakmıyordum. Çok kör edici olmasından korkuyordum. Ya da çok fazla göreceğinden. Kaput faresi. Beyaz pislik. Sürtük. Fahişenin kızı. Ateşli. Hepsini duydum. Diğer erkeklerle aynı şeyi görme riskini göze alamadım. Bilmiyorum. Belki de Belki de görmesini istedim.

İçimde iyi bir şey vardı. Dış ambalajın ötesine geçen bir şey.

"Senin gibi güzel bir kız... neden, istediğin her şeyi elde edebilirsin," derdi annem her zaman. "Göreceksin, bebeğim. Güzelliğin seni bu dünyada ne kadar ileriye götürebileceğini göreceksin."

Bazen güzelliğimin bir lütuftan çok bir lanet olduğunu düşünürdüm. Dikkat çekiyordu. Tecrübelerime göre, *yanlış* türden bir ilgi.

"Benim adım Shane, bu arada." "Remy, bu arada."

"Remy," diye tekrarladı, test ediyordu.

Bana Remy Martin'in adını vermişler. Annem benim gibi üst rafta olduğunu iddia etti. Onun sözüne inanmak zorundayım. Soyadımız St. Clair'di. Dylan ve ben annemin bu ismi kulağa hoş geldiğini düşündüğü için uydurduğundan şüpheleniyorduk ama bu hiçbir zaman doğru lanmamıştı.

"En iyi vuruşun nedir?" diye sordu.

En iyi vuruşum mu? Doğru ya. Yüzme takımı tişörtü giyiyordum. "Kelebek." Aklıma ilk gelen buydu. Hayatımı kurtarmak için sineği yüzemezdim, ama her zaman yalan söylerdim.

Kıkırdadı. "İyi denemeydi. Ama ben yemedim."

"Beni ne ele verdi?"

"Spagetti kolların."

Homurdandım. "Benim spagetti kollarım yok."

"Senin de yüzücü omuzların yok."

Shane'e bir bakış attım. Yüzücü omuzları vardı. Omuzları genişti ve dar bir bele doğru inceliyordu. Zayıf ve kıvraktı, bir gram yağ olmadan tamamen kaslıydı. Bakışlarımı hızla kaçırıp önümdeki caddeye odaklandım. O cipin içinde çok fazla iyilik vardı.

Annem her zaman bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa genellikle öyledir derdi. Bu da onun *fazla iyi* görünen her şeyi sabote etme konusundaki sicilini açıklıyordu. Bazen ben de onun gibi olacağım diye endişelenirdim.

Jeep bir kavşakta yuvarlanarak durdu. Topuğumu kuyruğa vurdum ve kayarak durdum, tahta asfalta sürtüyordu. Sola mı gitmeliydim? Sağa mı? Yoksa geldiğim yoldan geri mi dönmeliydim?

"Hadi. Atla," dedi kararsızlığımı görünce. "Kendi başının çaresine bakmana izin verirsem vicdanım rahat etmez."

Tereddüt ettim. Muhtemelen cipine binmek istediğim içindi. İstediğim şeyleri kabul etme konusunda hep tereddüt etmişimdir. Genellikle birtakım şartlarla gelirlerdi. Koltuğa doğru eğildi ve yolcu kapısını iterek açtı, bu da atlayıp beni gideceği yere götürmesine izin vermem için bir davetti. Cazipti.

Teklifini düşünerek alt dudağımı kemirdim. Korkmalıyım. Bir yabancıнын arabasına binmeyi kabul etmekten korkmalıyım. Dış görünüşünün muhteşem olması, içinin çirkin olmadığı anlamına gelmiyordu. Güzel insanlar da kötü şeyler yapabiliirdi. Ama içimdeki uyarı sinyalleri çalışmıyordu. Ona tam olarak güvenli diyemezdim. Kalbim tehlikeli şeyler yapıyordu. Zararsız mı? Kimse hakkında böyle düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Bana deli diyebilirsiniz, yolcu koltuğuna tırmandım ve kaykayımı bacaklarımın arasındaki ayak boşluğuna, sırt çantamı da kucağıma yerleştirdim. Her zaman en iyi kararları vermemle tanınmazdım. Hayatımda pek çok aptalca şey yapmıştım. Belki bu da onlardan biri olacaktı.

Arabayı sürmeye başladığında

"Teşekkürler," dedim. "Sorun değil."

Şimdi onun cipinin içindeydim ve alan çok küçük geliyordu. Çok mahrem. Hindistan cevizi ve mum gibi kokuyordu. Omzumu yolcu tarafındaki kapıya yasladım ve dalgınca tırnaklarımdaki koyu renkli cilayı yonttum.

Beynimde karmakarışık olan birkaç harf ve rakam saydı. Ne diyordu?

"Plaka numaram. Bir arkadaşına mesaj at. Böylece gömülü cesedi nerede arayacaklarını bilirler."

"Bu seri katil işinde çaylağın tekisin, değil mi?"

"Beni ne ele verdi?" Tek yapabildiğim gülmekti.

Dakikalar sonra, boş bir arsaya girdiğinde tekerleklerin altındaki çakıllar çıtırdadı. Denizin kokusu burada daha güçlüydü ve dalgaların sesini duyabildiğimi sanıyordum ama sahili göremiyordum.

"Sörf yapar mısın?" Motoru durdurdu ve kontakta anahtarlarını aldı.

Başımı salladım. "Hiç okyanusa girmedim. Aslında daha önce hiç görmedim," diye itiraf ettim.

Sanki bu hayal bile edemeyeceği bir şeymiş gibi bana baktığını hissedebiliyordum.

"Bıraktığın için teşekkürler." Cipten uzaklaştım, geri dönüp kaçmaya hazırdım.

"Bir saniye bekleyin, sizinle aşağıya kadar yürüyeceğim."

"Oh, bunu yapmak zorunda değilsin." Ama yapmasını istedim. Onunla yürümek istedim. Bu yüzden bekledim.

"Tamamen bencilce nedenlerden dolayı." Sırıttı ve sörf tahtasını arkadan çıkardı. Sonra tişörtünü çıkarıp cipin içine fırlattı, sanki önemli bir şey değilmiş gibi rahat hareket ediyordu. Ama değildi. Olmamalıydı da. Ama nefes alamıyordum. Bakışlarım kemik ve kasların üzerinde uzanan altın sarısı teni taradı ve aşağıya, o V'ye ve ince altın rengi saçlara doğru kaydı. O şortun altında sakladığı şeye giden mutlu iz. Tanrım. Neyim vardı benim böyle?

Sanki aklımı okumuş gibi muzipçe sırıttı. Bakışlarımı hızla kaçırdım ve onu süzmüyormuşum gibi davrandım.

Ona ayak uydurdum ve ılık esintide sallanan çalılıarın ve uzun otların arasından kumlu bir patika boyunca ilerledik. Tuzlu havadan tenim yapış yapış olmuştu ve dudaklarımda okyanusun tadını alabiliyordum.

Kolum onunkine değince vücudum sarsıldı, omurgamdan aşağı yukarı lezzetli bir ürperti yayıldı. Dörtnala koşan kalbimi dizginlemeye çalışarak derin bir nefes aldım.

Sakin ol, Remy.

"Nasıl olur da okyanusu hiç görmezsin?"

Omuz silktim. "Hiç sahile yakın yaşamadım." "Sen nerelisin?"

"Her yerde ve hiçbir yerde. Çok yer değiştirdim." Boğazımı temizledim, konuşmayı çılgın hayatımdan uzaklaştırmak istiyordum. "Neden bunun tamamen bencilce olduğunu söyledin? Daha önce?"

Gülümsedi ama soruya cevap vermedi. Bir kayalığın tepesindeki açıklığa geldik ve işte oradaydı, altımızda uzanıyordu - Pasifik Okyanusu. Deniz gökyüzünü kucaklıyordu ve birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek zordu. Renkler eski bir fotoğraf gibi soluk ve pusluydu. Dalgaların yükselişini, büyüyüşünü ve sonra çarpışını, havaya beyaz sular püskürtüşünü, gelgitin altın rengi kumlara doğru hücum edişini ve tekrar geri çekilişini hayranlıkla izledim. Okyanus sonsuzdu, ufkun ötesine uzanıyor, martılar üzerinde daireler çiziyordu. Suyun mavi olacağını düşünmüştüm ama bu ışıktaki çelik grisiydi, dalgalar yosunlu bir yeşili çalkalıyordu. Deniz yosunu sanırım.

Deniz havasından derin bir nefes aldım. Dalgaların gürültüsü kafamın içindeki sesleri susturdu, çirkinlikleri bastırdı ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde huzurlu hissetmemi sağladı. Bal rengi saçları ve yontulmuş kasları olan altın çocuğun yanında durduğum için mi, yoksa okyanusun kendisi mi bana sadece engelleri görmek yerine olasılıkları hayal ettirdi bilmiyordum. Dini bir deneyime en çok yaklaştığım andı.

Kendimi çok küçük hissettim ama önemsiz bir şekilde değil.

Evim, diye düşündüm. Evimi buldum. Bu benim gibi bir serseri için garip bir düşünceydi.

"Bu yüzden," dedi sessizce, içinde bulunduğum transı bozmak istemiyordu.

"Ne yüzünden?" Hâlâ okyanusa bakarak sordum, dudaklarımı çekiştiren gülümsemenin farkında bile değildim.

"Yüzündeki ifade. Okyanusu birlikte gördüğün ilk kişi olmak istedim."

Oh. Bakışlarımı manzaradan uzaklaştırıp ona çevirdim. Yakından bakınca gözlerinin ela olduğunu görebiliyordum; yeşil ve kahverenginin girdapları kehribar parçalarıyla beneklenmişti. Yontulmuş çenesinde birkaç gündür tıraş olmamış gibi kirli sakallar vardı ve burnu soyulmuştu. Nedense o soyulmuş burnu çok sevimli bulmuştum. Daha insani, daha az tanrısal. Bakışlarım ağzına kaydı, dudakları hafifçe ayrılmış ve biraz çatlamıştı. Düz beyaz dişlerinin arasına sıkıştırmadan önce dili alttaki dolgun dudağın üzerinde gezindi.

O dudakları dudaklarıma bastırmak nasıl bir his olurdu? Tadı nasıl olurdu? Sıcak güneş ışığı ve deniz?

"Dostum. N'aber?" Arkamızdan gelen bir erkek sesi içinde bulunduğumuz büyüü bozdu ve kollarının altında sörf tahtaları olan iki adama bakmak için döndüm.

"J-Bay nasıldı?" diye sordu kıvrıcık sarı saçlı bir adam. Shane sırttı, dikkati benden onlara yönelmişti. "Harika."

"Şüphesiz. Etkinlikte üçüncü olduğunu gördüm. Aferin dostum. Bir Büyük Beyaz'la güreştiğine dair duyduklarım da ne?"

"Masallar uzayıp duruyor," dedi sarışın, küt kesimli adam.

"Sen lanet bir efsanesin."

"Onun aşırı şişirilmiş egosunu beslemeyin. Onlar foktu." "Yüzgeçli foklar," diye alay etti Shane.

Çocuklar bir kahkaha attı ve Shane elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni çemberlerine aldı.

"Remy. Bu Travis. Ona güven olmaz." Başparmağını önce tıraşlı adama, sonra da diğerine doğru salladı. "Ve kardeşi Ryan. Ona da güvenme."

"Tam bir göt," dedi Travis.

Shane kendi bölgesini işaretler gibi bir kolunu omuzlarıma doladı. "Benimle kal."

"Bildiğin seri katil daha mı iyi?"

Shane göz kırptı. "Aynen öyle."

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Travis sordu. "Dün gece dışarı çıktınız mı?"

"Çok kıskanç bir aşıksın. Ve hayır, Remy'i yolun kenarında otostop çekerken buldum. Gerisi tarih oldu."

Ryan başını salladı, sanki bu Shane için sıra dışı bir şey değilmiş gibi, sanki her gün sokaktan birilerini topluyormuş gibi. "Beni şaşırtmazdı."

"Büyük Beyaz hikâyesine sen de inanmıştın," dedi Travis. Ryan omuz silkti. "Asla bilemezsin. Baktan şeyler olur

Shane'in dünyası."

"Kahramana tapınma vakası," dedi Travis. "Sen utanmazsın."

Shane tısladı ve başını salladı. "İşte yine kıskanmaya başladı."

"Biliyorum, değil mi?" Sahile inen ahşap merdivenlerden inerken Ryan "Biliyorum, değil mi?" dedi.

Shane ve Travis sörfçü dilinde rüzgârın yönünü ve dalgaların büyüklüğünü tartışıyorlardı. Çukurlar ve tüpler. Sol ve sağ kırılmalar.

Merdivenin dibine vardığımızda, Chucks ayakkabılarımı çıkardım ve onları almak için eğildim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim çocuklara el sallayarak. Sözlerimi yankıladılar ve ben de yumuşak kumda ilerleyerek kendi başıma yola koyuldum. Merdivenlere ya da boş cankurtaran standına çok yakın olmayan bir noktaya ulaştığımda, sörf tahtamı, sırt çantamı ve ayakkabılarımı bıraktım ve bağdaş kurup oturdum, yumuşak kumu ellerimde topladım ve parmaklarımdan süzülmesine izin verdim.

Shane geri döndü ve önümde durdu. Bacaklarında ince beyaz yara izleri vardı, gözlerimi onunkilere kaldırmadan önce fark ettim. "Burada ne kadar kalacaksın?"

"Emin değilim."

"Sörfüm bittiğinde hâlâ buradaysan seni b ı r a k ı r ı m . "

"Teşekkürler."

Gitmek için döndü, sonra bir şey unutmuş gibi tekrar geri döndü. "Bu gece havai fişekleri izlemek ister misin?"

Aman Tanrım. Bana çıkma teklif ediyordu. Evet dememeliydim. Gerçekten söylememeliydim. "Evet. Kulağa hoş geliyor."

Shane önümde çömeldi. "Güzel. Bana telefonunu ver." Sırt çantamı karıştırdım ve cep telefonumu çıkardım. Walmart'tan ön ödemeli kapaklı bir telefon. Başka bir deyişle, kullan-at bir telefon.

"Sen uyuşturucu satıcısı mısın?" Ona v e r d i ğ i m d e Shane şaka yaptı.

"Bu benim ek işim. Senin seri katil işin gibi."

Bilgilerini girerken kıkırdadı ve arama düğmesine bastı, böylece birbirimizin numaralarını almış olduk. Görüşmeyi kestikten sonra gülümseyerek telefonumu bana geri verdi. Ve ben birazcık öldüm.

Suya doğru ilerlerken omzunun üzerinden, "Sonra görüşürüz Remy," diye seslendi.

Ryan ve Travis'in olduğu yere doğru kürek çekmesini izledim. Sörf tahtasına binmiş, evindeymiş gibi görünüyordu. Rahattı, sanki kendi ortamındaydı.

İlk dalgasını yakaladığında gözlerimi ondan ayıramadım. Dalganın tepesinde zikzaklar çiziyor, geri dönüşler yapıyor, vücudu tahtanın üzerinde eğiliyor ve dalgayı sonuna kadar kullanıyordu. Havayı yakaladı ve bir seksen yaptı - tahtası sanki vücudunun bir uzantısıymış gibi altında kaldı.

Onu izlerken çok heyecanlandım. Adrenalin patlaması gibi.

Fotoğraf makinemle yakınlaşarak, dalga dalga ilerlerken fotoğraflarını çektim. O farkında olmadan ruhundan parçalar çalıyordum. Çok güzeldi. Hareket halindeki şiir. Dalgalar arasında büyük bir hız, zarafet ve

esneklik beni hayrete düşürdü. Karşılaştırma yapmak için diğer iki sörfçüyü izledim. Hiç yoktu. Travis iyiydi, Ryan idare ederdi. Ama bu adam gibi değillerdi. Onun özel olduğunu biliyordum. İyi olduğunu biliyordum. Yani, gerçekten iyi.

Birincisi, diğer ikisinden daha fazla risk alan biriydi. Shane her şeyini ortaya koyuyor, hiçbir şeyi saklamıyor ama bunu zahmetsizmiş gibi gösteriyordu. Diğer sörfçülerin ona yol hakkı verdiğini fark ettim. O bir dalgaya hücum ederken geri çekilmeleri, bir saygı gösterisi, onun daha üstün bir sörfçü olduğu gerçeğine bir selam gibiydi.

Kumsalda ne kadar oturduğumu bilmiyordum. Güneşin daha güçlü, sıcaklığın daha yoğun olmasına yetecek kadar uzun. Sörfçülerin çoğalması ve plajın kalabalıklaşması için. Okyanusun rengi değişti, güneş ışığı suyu binlerce mavi ve yeşil elmas gibi parıltıyordu.

Onları bütün gün sörf yaparken izleyebilirim. Onları değil. *Onu.*

Midem gurulduyor, bana dün gecedan beri bir şey yemediğimi hatırlatıyordu. İsteksizce sahildeki yerimden ayrıldım ve kumda ilerlemeye başladım. Merdivenlerin tepesine ulaştığımda bir kez daha bakmak için arkamı döndüm. Bu mesafeden emin olamıyordum ama gidişimi izlediğini düşündüm.

Bu gece gerçekten bir randevum var mıydı?

"Nerelerdeydin?" Dylan sandviçini yapmak için kullandığı bifttek bıçağındaki fıstık ezmesini yaladı. Koyu renk saçları her tarafa dağılmış, sol yanağında kanepenin kumaşının izi kalmıştı.

"Sahile gittim. Muhteşem bir yer. Bayılacaksın."

Bıçağı lavaboya fırlattı, metal bıçak paslanmaz çeliğe çarparak takırdadı ve benekli kahverengi tezgâha yaslandı.

"Bensiz mi gittin?" Sesi incinmiş ve kızgındı, bu günlerde her zamanki ses tonuydu. Eskiden gözlerinden yaşlar boşanacak kadar çok gülen Dylan'ı özlemiştim. Ama o  ocuk çoktan gitmişti.

"Okyanus hala orada. Hiçbir yere gitmiyor."

Kaşlarını çattı ve sandvi inden bir ısırık aldı. Onun kullandığı bıçağı temizleyip kendi sandvi imi yaptım ve Dylan'ın yanındaki tezgâha yaslanarak yedim. Bej duvarlar dışında her şey kahverengiydi; dolaplar, muşamba zemin, tezgahlar, buzdolabı. Çamaşır suyu ve temizlik ürünlerinin limonlu kokusu gibi kokuyordu. Bu daire genelde yaşadığımız çöplüklerden daha temiz ve güzeldi. Aynı zamanda daha pahalıydı. Bu beni endişelendiriyordu.

"Nasıl bir yer?" diye sordu sandvi inin son lokmasını bitirirken. İçinde biraz yiyecek olduğu için şimdi daha iyi bir ruh halindeydi. Sütü doğrudan kutudan içti ve elinin tersiyle ağzını sildi.

" ok güzel. Fotoğraflardan bile daha iyi."

Kara kaşları şaşkınlıkla kalktı. Genelde tam tersini hissederdim. Fotoğraflar gerçek hayattan daha iyiydi. Ama bu sefer fotoğraflar okyanusun hakkını verememişti. Fotoğrafların sınırlamaları vardır. S rf n sesini yakalayamazlardı. Deniz havasının kokusunu. Okyanusun gücünü ve enginliğini.

"Gidip bakmak ister misin?"

Başını salladı ve nadir görülen bir gülümsemeyle beni onurlandırdı. G l msemeleri yürek parçalayacak kadar güzeldi, ama gülümseme yüzünden o kadar çabuk kayboldu ki, hayal edip etmediğimi merak etmek zorunda kaldım.

Ona omuz attım. "Neyin var?" Sordum çünkü  nemsiyordum. Hem de çok  nemsiyordum. Eskiden birbirimize çok uyumluyduk, neredeyse birbirimizin düşüncelerini okuyorduk. Bir zamanlar kelimeler olmadan iletişim kurabilirdik. Annem buna gizli ikiz dilimiz derdi. Ama son zamanlarda benden uzaklaşıyordu. Benden uzaklaşıyordu.

görünmez bariyer. Ve eskisi gibi konuşmamamız beni öldürüyordu.

Tezgâhtan kalktı ve kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturarak bana baktı. Son birkaç ayda daha da irileşmişti; daha geniş omuzları ve belirgin kasları vardı.

"Gitmek istemiyorum." Gri-mavi bakışları benimkilerle buluştu. Dylan'ın gözlerinde fırtınalar vardı, sanki her zaman yüzeyin altında bir şeyler kaynıyordu. "Ben burada kalıyorum. Bir daha taşınmayacağım."

Çenesini sıktı ve sanki sözlerine itiraz etmemi ya da bunun asla bize bağlı olmadığını söylememi istermiş gibi gözlerini bana dikti. Sanki böyle bir karar vermek bizim elimizdeymiş gibi başımı sallayarak onayladım. "Elbette."

"Ciddiyim," diye homurdandı, sesi alçak ve öfkeliydi, vücudu sanki ona yapamayacağını söylemişim gibi gerginlikle sarılmıştı.

"Ciddi olduğunu biliyorum. Ben senin takımındayım." Bakışlarını tuttum ve ona bu işte birlikte olduğumuzu hatırlattım. Omuzları gevşedi ve elini yüzünde gezdirdi.

Yaşadığımız onca şeye ve Dylan'ın huysuz ve düşünceli olup beni dışladığı onca zamana rağmen aramızdaki bağ hâlâ güçlüydü. Bazen kendime bunu hatırlatmam gerekiyordu. Eğer birbirimize sahip olmasaydık, bu bizi nereye götürürdü?

"Hadi buradan gidelim."

Sandviçimi bitirdim ve Dylan'ı oturma odasına kadar takip ettim. Yakası yırtık gri bir tişört giydi ve ayaklarını yüksek topuklu ayakkabılarının içine soktu. Kolunun altındaki kaykayla kapıya doğru yürüdü, bu daireden çıkıp yeni şehrini görmek için yanıp tutuşuyordu. Little Rock'tan batıya doğru giderken haritayı mor bir kalemle işaretleyerek seçtiği şehri.

"Ülkenin öbür ucuna mı gitmek istiyorsun?" Annem gülerek sormuştu. Keyfi yerindeydi. Biz hareket halindeyken hep mutlu olurdu. Gitmeye hazırlandığını her zaman anlayabilirdiniz. Annem huzursuzlanırdı,

İnsanlardan, barmenlik işinden ya da meraklı komşulardan şikayet ederdi. Gözlerinde bir parıltı olurdu, sanki parıldayan her şeyin altın olduğu uzak yerleri hayal edermiş gibi. Bizi bir sonraki kasabanın Disney World gibi, ama daha iyi olacağına inandırma gücüne sahipti. Noel Baba'ya inanmayı bıraktığımız sıralarda ona inanmayı da bırakmıştık. Ama o bizim hevesimizin kırıldığını fark etmemiş gibi davranıyordu. Belki de fark etmemiştir.

Dylan haritayı işaret etti. "Kasabanın adını daire içine aldım. Bu oraya gitmemiz gerektiği anlamına geliyor. Kurallar böyle."

Annem kaşlarını kaldırdı. "Ne zamandan beri kurallara göre oynuyorsun?"

"Bugünden beri." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini dikleştirerek annemin onaylamasını bekledi.

"Peki, tamam o zaman. Costa del Rey'e geliyoruz. Vegas'ta bir mola vereceğiz."

Ben homurdandım ama Dylan bunun moralini bozmasına izin vermeyecek kadar heyecanlıydı. Vegas'ta dört gece geçirdik. Dylan ve ben motel odasında televizyon izledik ve otomatlardan yemek yedik. Bekârlığa veda partisi düzenleyen bir grup adamdan altılı PBR paketi ve on sentlik bir torba ot aldı ve sarhoş ve cam gibi gözlerle odamıza geri döndü. Annemi beşinci güne kadar görmedik, sabahın altısında rakun gözleriyle, daracık siyah payetli bir elbise ve altı inçlik topuklu ayakkabılarla çıkageldi.

"Bakın kim büyük bir kazanan." Sütyeninden bir tomar yüzlük çıkardı ve burnumuzun dibine serpiştirdi. "Bunu şık bir şekilde kutlayacağız. Ama önce buradan çıkmamız gerek."

Nedenini sormadım. Bilmek de istemedim. Parayı barbut masasında ya da kumar makinelerinde kazanmadığından şüpheleniyordum. Ama bunu sorgulamadım ve Dylan da sorgulamadı. Annem söz konusu olduğunda, duymak istemediğimiz bazı şeyler vardı. Kendi sonuçlarımızı çıkarmak için yeterince şey gördük. Biz de yola koyulduk.

Vegas'ın yol kenarındaki boktan motelinin otoparkından çıktık, müdür peşimizden koştu, kollarını havada salladı ve küfürler savurdu. Annem arkasına bile bakmadan onu toz içinde bıraktı. Müziği sonuna kadar açtı ve rock baladları ile heavy metal şarkılarına eşlik etti.

Kaliforniya'ya manzaralı yoldan gittik. Bizi çölde, kilometrelerce başka araba görmediğimiz yollarda götürdü. Ben ve Dylan sırtımızı çam ağaçlarına yaslayarak otururken ve boğulmadığından emin olmak için göz ucuyla izlerken ay ışığı altında bir göle çıplak daldı. Ben paranın geri kalanını cebe indirmeden önce üç kişilik sörf ve çim ve bir şişe şampanya için savurganlık yaptı. Eğer yapmasaydım, altı aylık kira parasını, ihtiyacımız olmayan ve kaçınılmaz olarak rehinci dükkanında son bulacak rastgele şeyler için bir alışveriş çılgınlığına harcayacaktı.

Dylan ve ben plaja gitmeden önce annemi kontrol ettim. Hâlâ uyuyordu, panjurlar çekilmiş, oda karanlığa gömülmüştü. Bayat sigara dumanının kokusu havada asılı duruyordu. Kıpırdandı ve gözlerini aralayarak beni odak noktasına getirmeye çalıştı.

"Bebeğim?" diye mırıldandı, sesi uzun süredir kullanmamış gibi kısıktı. "İyi misin?"

"Evet, anne. Ben iyiyim. Dylan ve ben sahile gidiyoruz. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Anlamadığım bir şeyler mırıldandı ve tekrar gözlerini kapatarak yan tarafına kıvrıldı. Birkaç dakika boyunca onu uyurken izledim. Dylan ve ben onun siyah saçlarını, yüksek elmacık kemiklerini ve cilt tonunu miras almıştık. Sanki bronzlaşmamış olsak bile her zaman bronzlaşmaya başlamışız gibi. Bir keresinde bize yarı Çeroki olduğunu söylemişti ama annem pek çok şey söylerdi ve bunlar her zaman doğru olmazdı. Dylan ve ben babamızın kim olduğunu ya da annemin bizi doğurmadan önceki hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Ne zaman sorsak, annem her zaman bunun önemli olmadığını, çocukların sadece bir anneye ihtiyacı olduğunu söylerdi.

Bazen buna bile sahip değilmişiz gibi hissediyorduk.

CHAPTER TWO

Remy

Shane'in üzerinde beyaz bir tişört vardı: Hızlı Yaşa, Parçalayarak Öl, paçaları kıvrılmış yıpranmış kargo pantolon ve Vans. Parlak siyah ve krom bir motosikletin üzerindeydi - logosuna göre bir Triumph - ve ben ona doğru yürürken bana gülümsüyordu. Sanki özel biriymişim ve beni gördüğüne sevinmiş gibiydi.

"Bisikletin arkasına binmek senin için sorun olur mu yoksa Jeep'e binmeyi mi tercih edersin?"

"Bisiklet," dedim tereddüt etmeden ve bir gülümsemeyle ödüllendirildim.

"Buraya gel Ateşböceği." Parmağını büktü ve elindeki kaskı havaya kaldırdı.

"Ateşböceği mi?"

"Bana mavi hayalet ateşböceklerini hatırlatıyorsun."

"Buradalar mı? Kaliforniya'da mı?" Sanki gökyüzünü aydınlatacaklarmış gibi etrafıma bakındım.

"Hayır." Sırıttı.

Peki, tamam o zaman. Yaklaştım ve kaskı başıma geçirip kayışı çenemin altına sabitledi. Bu kaskı başka kaç kız takmıştı? Başka kaç kız onun motosikletinin arkasına binmişti?

"Daha önce hiç bisikletin arkasına bindin mi?" diye sordu kendi kaskını takarken.

"Hayır."

"Bir ilk daha. Keşke hepsine sahip olabilsem."

Keşke o da yapabilseydi ama bunun için çok geçti.

"Benimle bir yere gitmek ister misin?" diye sordu.

"Havai fişek gösterisine gideceğimizi sanıyordum."

"Öyleyiz. İskeledeler ama kalabalık oluyor. Daha iyi bir yer biliyorum. Alışılmışın dışında. Ama sadece buna hazırsanız."

"Beni nereye götürdüğünüzü bilmediğime göre, buna nasıl cevap verebilirim?"

"Bana güveniyor musun?"

Gülümsedim.

"Hayır."

"İnanç sıçraması mı?"

Eğer benden onunla birlikte köprüden atlamamı isteseydi, hemen yanında olurdum. "Bugün ikinci atlayışım."

"Cesur kız." Bana muzip bir sırıtış attı. "Tırman ve ayaklarını buraya koy." Krom ayak mandallarını işaret etti. "Ben güvenle sürerim."

Arkasına tırmandım ve o da geriye uzanıp kollarımı beline doladı. "Sıkı tutun."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Asla bırakmak istemedim. Motor altımda gümbürdedi, vücudum titreşimlerden uğuldadı ve sonra yola çıktık.

"Nereye gidiyoruz?" Beni caddenin karşısına geçirirken sordum -Costa del Rey'e yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki bir kütüphanenin yanındaki otoparka park etmiştik- ve ağaçlarla çevrili dolambaçlı bir yoldan şık bir otele çıktık. Pembe kumtaşından yapılmıştı ve 1920'lerden kalma bir şeye benziyordu. "Alışılmışın dışında dediğin şey bu mu?"

Güldü ve elimi eline aldı. Sıcak, güçlü ve nasırlıydı, muhtemelen sörf yapmaktan.

Ön kapıdan geçip saksı palmyeleri ve portakal ağaçlarıyla süslü mermer lobiden geçerken, "Buranın sahibi senmişsin gibi davran," dedi. Kurukafa desenli bir atlet, yırtık kot pantolon ve eski püskü Chucks ayakkabılarımı giymiş, rüzgârda uçuşan yelelerimi parmaklarımla tarıyordum. Kimse buraya ait olduğuma ya da böyle bir otelde misafir olabileceğime inanmazdı. Para damlıyordu, etrafta dolaşan konuklar tasarım kıyafetler giyiyordu ve pahalı parfümlerin kokusu havayı dolduruyordu.

Sörfçü kıyafetleri içindeki Shane'e baktım, ifadesi soğuktu ama yine de güven veriyordu.

"İyi akşamlar," dedi otel üniforması giymiş bir adamın yanından geçerken.

Avuçlarım terlemeye başlamıştı. Shane telaşlanmamıştı, otel çalışanlarını iyi akşamlar dileyerek ve ağızlarından çıkacak kelimeleri engelleyen büyüleyici bir gülümsemeyle selamlıyordu.

Bir dizi Fransız kapısından, havai fişek gösterisini bekleyen, kokteyllerini ve şampanyalarını yudumlayan konukların oturduğu Adirondack sandalyelerin sıralandığı taş bir verandaya çıktık.

"Vay canına," diye nefes aldım, otelin önündeki çimenlerde oturan ve okyanusu en iyi şekilde gören insanların arasından geçerken. Bu manzara kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Shane beni kayalıklar boyunca kıvrıla kıvrıla ilerleyen bir sahil patikası boyunca yönlendirdi ve kendimi yamaçtan aşağı düşerken hayal ettim. Aşağı, aşağı, aşağı, gidecektim, vücudum

Aşağıdaki kayalara. Herkes bunu yaptı mı - kendini bir uçurumdan ya da merdivenden düşerken hayal etti mi?

Burada yalnızdık ve otelden hiç kimsenin kendi konfor alanından çıkıp kendi başına hareket etmemesi garip görünüyordu. Ama insanlar kendilerine hizmet edilmesinden, lükslerinden ve süslü çevrelerinden hoşlanıyorlardı. Shane ve ben, çalılık çimlerin üzerinde, okyanusun ve sahil boyunca uzanan kasabaların parıltıdan ışıklarının engelsiz manzarasına sahip bir yer bulduk.

"Buradan iki farklı kasabanın havai fişeklerini görebileceğiz. Costa del Rey havai fişekleri şu tarafta," dedi Shane, sol tarafı göstererek. Sözler ağzından çıkar çıkmaz kırmızı, beyaz ve maviden oluşan bir patlama gökyüzünü aydınlattı.

"Kokteyl ve kanepeler getirmeliydim," diye şaka yaptı. "Sen beni üzerinden atmadan önce onların tadını çıkarabilirdik. ve cesedimi gömdüler."

"Ama önce sana bunu vermek istedim." Sanki manzara, okyanus ve uzaklarda patlayan havai fişekler bana aitmiş gibi elini gece gökyüzünde gezdirdi.

Birkaç dakika sonra "Mona Lisa gülümsemeniz var," dedi.

Ona bakmak için başımı çevirdim. "Bu ne anlama geliyor?" "Gizemli. Zor kazanılmış. Bu bende sadece "Gülümsemeni görmek için her şeyi yaparım."

"Genelde bu kadar çok çalışmak zorunda kalmadığınızı hissediyorum."

"Buna değdiğini hissediyorum."

Ona bunun birinin bana söylediği en güzel şey olduğunu söylemek istedim. Bunun yerine sadece gülümsedim.

"Bana bir sır ver."

"Seni gördüğüm andan beri öpmek istiyorum." "Bu bir sır değil."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır mı?"

"Hayır. Çok açık." Bu benim gerçek hayatım gibi hissettirmiyordu. Benim gibi kızlar onun gibi erkeklerle tanışmazdı. Bu tür şeyler -bu gece, onunla birlikte olmak- gelip geçiciydi. Uzun sürmeyeceğini biliyordum, bu yüzden tadını

çıkarmaya karar verdim.

"Mmm." Eğildi ve elini boynumun arkasına dolayarak beni daha yakına çekti. Dudakları dudaklarıma değdiğinde gözlerimi kapattım ve etrafımızdaki her şey garip bir şekilde sessizleşti. Gök gürlmeden ve şimşek gökyüzünü ikiye bölmeden hemen önceki o sakin an gibi. Dili ağzımın içinde gezindi, nazik ama talepkârdı, daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu ve insanların öpüşmeyi neden erime olarak tanımladığını anladım çünkü vücudumun her hücresi onun içinde eridi. Parmaklarım saçlarını kavrayarak onu daha da yakınımı çekti. Daha önce hiç kimseyi böyle istememiştim. Asla. Asla. Beni sırtüstü yatırdı ve sanki dünyada sadece iki kişi varmışız gibi denizin üzerindeki bir kayalıkta, çalılık çimenler üzerinde öpüşmeye başladık. Vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığı olağanüstüydü ve onun sıkışmış kaslarının her santimini ve çenesindeki tüylerin tenime sürtündüğünü hissedebiliyordum. Onu içime çektim... deniz, güneş ışığı, ıhlamur ve sadece ona ait bir şey... erkeksi, sarhoş edici. Kokusundan başım dönüyordu. Elleri her yerdeydi ve ağzı benimkinin üzerinde olmasına, dillerimiz birbirine dolanmasına rağmen daha fazlasını istiyordum. Ve daha fazlasını. Daha fazlasını.

Bum.

Damarlarım zonkladı ve kalbim patladı.

Havai fişek gösterisini kaçırarak olmamız ikimizin de umurunda değildi.

Öpüşmekten, karnımı ağrıtabilecek kadar gülmekten, ruhlarımızın sırlarını açığa vurmaya nasıl geçtiğimizi bilmiyordum ama geçmiştik. "Bana hiç kimseye söylemediğin bir şey söyle," dedim. "Büyük ve önemli bir şey."

Dilini dişlerinin arasından geçirerek bana ne kadarını anlatmak istediğini düşündü. Havai fişekler uzun zaman önce sona ermişti, sahilde bir aşağı bir yukarı patlayan finaller, öpüşmelerimiz ve sohbetimiz için bir fon oluşturuyordu. Shane

Bana sörfçü olduğunu söyledi. Ben de ona amatör bir fotoğrafçı olduğumu söyledim. Erkekler beni hep daha yağlı sanırdı ve onun da öyle olduğunu biliyordum. Üniversitede okuduğumu sanıyordu ve ben de onu yanıltmadım. Daha sonra endiğeleneceğim beyaz bir yalan. Kendime sadece bir gece istediğimi söyledim. Sihirli bir gece. Çünkü Shane'le birlikte olmak böyle hissettiriyordu. Sihir. Kısıkandığım bir neğe kapasitesine sahipti ve hayatı büyük bir macera gibi anlatıyordu. Ben de ona eğlik etmek istedim.

Gerçeği ğrendiğinde beni farklı göreceğini biliyordum. Gecenin bitmesine hazır değildim. Asla da olmayacaktım. Yüzünü, dağınık saçlarını, kolay gülümsemesini ve sesini seviyordum; alçak ve boğuk bir sesle güldüğünde, bu ses onun içinde derin bir yerden geliyordu.

ėimdi sırt üstü uzanmığ, yıldızlara bakıyorduk, ellerim onunkilerde kenetlenmiğti. Tuhaftı, onu sonsuza dek tanıyormuğum ve ait olduğum bir yerdeymiğim gibi hissediyordum.

"Ben dokuz yağındayken annem bir çarpıp kaçan sürücü tarafından öldürüldü" dedi. Sözünü kesmeden dinledim çünkü bana önemli bir Şey anlatıyordu. "Bisiklet sürüyorduk. Okuldan eve dönüyorduk. Sıradan bir Ekim günüydü. Gökyüzü masmaviydi. Hayatımın değiğeceği günün bugün olduğuna dair hiçbir n uyarı yoktu. Beyaz bir minibüs aniden ortaya ıktı. Dur iğaretini geçti ve yavağlamadı. Her Şey çok gerekstyd ve ilk bağta ona çarpıldığını bile fark etmedim."

"ėimdi bile, on iki yıl sonra, beyaz bir minibüs görüyorum ve midemde bir bulantı hissediyorum. Sürücüyü görmeye alığıyorum... O sen misin? Annemi öldüren ve durup yardım etme nezaketini göstermeyen sen misin? O sürücünün dığarıda bir yerlerde yemek yiyor, uyuyor ya da film izliyor olması beni öldürüyor... sadece hayatlarına devam ediyorlar."

Elini sıktım ve bağımı elimin üzerine koyarak yan döndüm. Parmak ucumla muhteğem yüzünün kıvrımlarını izledim. Çok cesurca. Sanki o benimdi ve bunu yapmakta zgrdm. Ona söyleyecek doğru kelimeleri bulmak

istiyordum.

onu daha iyi hissettirmek, her şeyi yoluna koymak için, ama b ö y l e bir şey için kelimeler yoktu. "İnsanlar berbattır."

"Tüm insanlar değil." Bana bakmak için başını çevirdi. "Bana kendinden bahset Remy."

Ona kendimle ilgili her şeyi anlatıyordum ama berbat şeylerin çoğunu atlamıştım. Çılgın hayatımda o kadar çok boktan şey vardı ki. Sırt üstü uzandım ve karanlık gökyüzüne bakarak ona ne söyleyebileceğimi düşünmeye çalıştım. Benimle paylaştıkları kadar büyük ve önemli bir şey.

"I..." Boğazımı temizledim. Bu hikâyeyi hiç kimseye anlatmamıştım. "On iki yaşımıdayken Detroit'te boktan bir dairede yaşıyorduk." Tanrım, bunu ona anlattığıma inanamıyordum. "Annemin bir erkek arkadaşı vardı. Adı Russell'dı." Uyuşturucu satıcısıydı ama bundan bahsetmedim. Shane'e içimi dökmem yeterince kötüydü. "Bana güzel kız derdi ve sürekli beni izlerdi, biliyor musun?" Hatırladıkça ürperiyordum. "Bir gece... odama geldi ve beni parasını çalmakla suçladı. Bunu ödemek zorunda kalacağımı söyledi."

"Ne oldu?" diye sordu sessizce. Vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum.

"O denedi... bilirsin..."

"Tecavüz mü?"

"Evet. Ama avazım çıktığı kadar bağırdım ve onu ısırdım." Her zaman kavgacı, önceliği kendini savunmak olan bir mahalle faresi olmuştum. Annemle yaşamak tehlikeliydi. Russell bana elinin tersiyle vurdu, duvara doğru uçtum ve sonra tekrar üzerime geldi, ekşi nefesi yüzümde, etli avuç içleri tenimdeydi.

"Kardeşim bizi duydu ve beyzbol sopasıyla Russell'ın peşinden geldi. Sopayı salladıkça salladı ve Russell'ın ağzını burnunu kırdı. Kaçtık ve çöp bidonlarının arkasına saklandık. Ama olay şu ki, o haklıydı. Parasını çalmıştık. Yani evet, sanırım bu..." Boğazımı temizledim. "Pek iyi bir ilk buluşma hikâyesi değil. Bu bir randevu olduğundan değil." Gözlerimi sıkarak kapattım, keşke geri dönebilseydim.

Sözlerimi. Ya da daha iyisi, tüm geçmişimi değiştir. "Bunu sana söylememeliydim."

Uzun süredir sessiz olan Shane'e yan gözle baktım. "Ne düşünüyorsun?" Tırnaklarımdaki koyu renk cilayı yontarak sordum.

"Russell'ı öldürmek için yaratıcı yollar buluyorum."

Güzel öpücükler, çirkin hikâyeler, kahkahalar ve tatlı anlarla dolu çılgın gecemiz, Shane'in bisikletini evinin önüne park etmesi ve kollarını bana dolayarak arkadan inmeme yardım etmesiyle çılgılık atarak durdu. Dudaklarımız çiğ ve şiş olana kadar birbirimizi baş döndürücü bir şekilde öptük. "Benimle eve gel."

Ben de istedim. Her şeyden çok. Tam evet demeye hazırlanıyordum ki geri çekildi ve yüzümdeki bir tutam saç taradı. "Kaç yaşındasın, Remy?"

Yirmi bir yaşında olduğunu çoktan anlamıştım. "Ben... doğum belgemdeki tarihten daha yaşlıyım."

Gözleri kısıldı ve bir adım geri çekildi. "Bu ne anlama geliyor?"

Ona yalan söyleyemezdim, ne doğrudan bir soru sormuşken ne de dürüst bir cevap beklerken. "On altı yaşındayım ama kendimi çok daha büyük hissediyorum."

"*On altı* mı?" Boynunun arkasını kavradı ve gökyüzüne baktı. Gülüşü sertti. "Lanet olsun. Yasal bile değilsin."

[Wilder Love](#)'ı okumaya devam edin!

ALSO BY EMERY ROSE

KAYIP YILDIZLAR SERİSİ

[Yıldızlar Düştüğünde](#)

[Fırtına Koptuğunda](#)

[Pervasız Olduğumuzda](#)

[Enkaz Yıkıkla Buluştuğunda](#) AŞK

VE KAOS SERİSİ

[Wilder Love](#)

[Tatlı Kaos](#)

[Ağustos'a](#)

[Kadar](#)

GÜZEL SERİ

[Güzel Güzel](#)

[Yalanlarının Altında](#)

G ü z e l [Telaş](#)

ACKNOWLEDGMENTS

Kitap yazmak çok yalnız bir uğraş ama yanımda beni destekleyen insanlar olmasaydı bunu başaramazdım.

Jen Mirabelli'ye çok teşekkür ederim. Bir kez daha, bunu sensiz yapamazdım. Bana ve bu hikâyeye inandığın için teşekkür ederim. Günlük sohbetler için, 'aklım başımdan gittiğinde' telefonlarıma çıktığın için ve tüm tanıtım ve pazarlama işlerini organize ettiğin için teşekkür ederim. Benim için çok şey yaptınız ve size minnettarım.

Katie Friend'e. Beta okuma için milyon kere teşekkür ederim. Senin değerli katkıların olmasaydı bu kitap bu hale gelmezdi. Derinlere inmeye ve seni gururlandırmaya çalıştım. Umarım başarmışımdır.

Maisie Myers, birbirimizi bulduğumuz için çok mutluyum. 2024 bizim yılımız olacak!

Emily Meador, Emery's Rambling Roses için yaptığın her şey ve grubu devam ettirmek gibi harika bir iş çıkardığın için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım.

Lori Jackson, bu muhteşem kapağı yarattığınız için teşekkür ederim. Sizinle çalışmak büyük bir keyif. Bu güzel kapak fotoğrafını çektiği için Michelle Lancaster'a teşekkür ederim. Gerçek bir sanat eseri.

Okumak, incelemek ve paylaşmak için zaman ayıran tüm kitap blogcularına ve bookstagrammer'lara çok teşekkür ederim!

Sizi ve bağımsız topluluk için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum ve bazılarınıza arkadaş dediğim için şanslıyım.

Her seferinde saatlerce ve günlerce ortadan kaybolup kurgusal karakterlerimin dünyasında kaybolduğumda bile beni destekleyen ve anlayış gösteren kızlarıma çok teşekkür ederim. Sizi sonsuza kadar seviyorum. Sonsuza kadar ve daima.

Son olarak ama kesinlikle en az değil, okuyuculara kocaman bir teşekkür. Yazmak bir rüyanın gerçekleşmesi ve bunu siz olmadan yapamazdım. Sözlerimi okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Lütfen dürüst bir yorum bırakmak için birkaç saniyenizi ayırmayı düşünün. Bağımsız yazarlar için çok şey ifade ediyorlar.

Çok teşekkür ederim.

Emery Rose xoxo

ABOUT THE AUTHOR

Emery Rose'un iyi kırmızı şarap, sert kahve ve sağlıklı bir dozda alaycılığa düşkün olduğu bilinmektedir. Seksi alfa kahramanlar, güçlü kadın kahramanlar, sanatçılar, güzel ruhlar ve sonsuza dek mutlu olmak için çalışması gereken kusurlu ama kurtarılabılır karakterler hakkında yazmayı seviyor.

Yazmadığı zamanlarda onu Netflix izlerken, güneş ışığını aramak için dünyayı dolaşırken ya da iyi bir kitaba dalmış halde bulabilirsiniz. Eski bir New Yorklu olan yazar, şu anda iki güzel kızıyla birlikte Londra'da yaşıyor.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

